

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

Η μαγική σπηλιά του Ροκφόρ

Πώς γίνεται το ωρσιότερο τυρί του κόσμου

Σε μιάν έπαρχία της Γαλλίας, στο Λανγκεντόκ, όπου άλλοτε έγινε ένας σεισμός, που αναφέρεται παρακατω, βρίσκεται ένα χωριουδάκι, που το όνομά του είναι γνωστό σ' όλον τον κόσμο, χάρις στο περίφημο τυρί που κατασκευάζει, το Ροκφόρ. Τόσο πολυτιμο είναι αυτό το προϊόν, ώστε η Γαλλική Κυβέρνηση, απαγόρευσε την κατανάλωσή του στο έσωτερικό, και το στέλνει στις άλλες χώρες για να μαζέψη το συνάλλαγμα που της χρειάζεται για τις άλλες ανάγκες της.

Δεν είναι διόλου δύσκολη η κατασκευή του τυριού, και διόλου πολύπλοκη. Την αναφέρουν διάφορα παλιά έγγραφα, από τον 11ο αιώνα, οπότε το χωριουδάκι του Ροκφόρ ήτανε πολεμικός πύργος, και οι τσοπάνοι που κατοικούσαν τριγύρω, έφτιαναν από τότε τυρί και προμήθευαν το γειτονικό μοναστήρι. Το Ροκφόρ όμως δεν γίνεται άλλο πουθενά, παρά στο Ροκφόρ και όχι σ' όλη την περιοχή, αλλά μόνο σε μερικές σπηλιές που υπάρχουν εκεί, και μόνον ύστερα από ένα σεισμό που γκρέμισε την κορυφή ενός βουνού και σχημάτισε με τους βράχους διάφορες γαλαρίες. Εκεί μέσα οι τσοπάνοι, αποθηκεύουν το τυρί τους για να γίνει όπως ξέρουμε όλοι το Ροκφόρ, με την πρασινωπή του όψη, μια ελαφρή μούχλα που είναι και η σπάνια ποιότητά του.

Οι σχισμές αυτές των βράχων, σχηματίζουν ρεύμα, και φαίνεται ότι εκεί μέσα έχει αναπτυχθεί ένας μικροσκοπικός ζωύφιων, μικροβίων, και άλλων άορατων μικροοργανισμών, που προκαλούν περίεργες ζυμώσεις στο τυρί και φτιάχνουν το περίφημο Ροκφόρ. Έκτοτε έγιναν πολλά εργοστάσια εκεί, αλλά όλα απέτυχαν. Το τυρί γίνεται μόνο στις σπηλιές. Σήμερα η έπαρχία αυτή είναι πετρώδης και άγονή, τρέφει 1 εκατομμύριο πρόβατα, με 10.000 τσοπάνους και 30.000 γελάδες άρμεχτες για το γάλα. Και επειδή δε φτάνει το γάλα που παράγεται στην έπαρχία, εισάγεται κι' από τις άλλες έπαρχίες, ιδίως από την Κορσική όπου τα κοπάδια των προβάτων είναι η μόνη βιομηχανία του τόπου. Δεν εισάγεται όμως το γάλα, αυτό καθ' έαυτο, αλλά ένα είδος γιασουριού, ή μάλλον πηγμένου τυριού σαν την ελληνική φέτα, και στο Ροκφόρ, στραγγίζεται, πιέζεται, παίρνει σχήμα και τοποθετείται κάτω από τους βράχους της σπηλιάς, όπου πασπαλιστή με μουχλιασμένα ψιχουλά φωμιού. Αυτά τα ψιχουλά δημιουργούν ζυμώσεις, και παράγουν ένα μύκητα, ένα άορατο μανιτάρι, που λέγεται επιστημονικά «πενικιλίον το γλαυκόν». Το γαλανό αυτό μανιτάρι, συγγενεύει με τον μύκητα που παρήγαγε την ανθρωποσώτρηρα πενικιλίνη.

Σήμερα το χωριουδάκι του Ροκφόρ έχει πολλά εργοστάσια, κατασκευασμένα όλα γύρω στις μαγικές αυτές σπηλιές. Θεόρατα κτίρια με όλα τα μέσα της σημερινής βιομηχανίας, ηλεκτρικά μηχανήματα, ψυγεία, διυλιστήρια, και όμως όλ' αυτά καταλήγουν πάντοτε στη μαγική σπηλιά όπου πρέπει εξάπαντος να αποθηκευθεί το τυρί για να αποκτήσει την πρασινωπή μούχλα του, την πενικιλίνη του. Οι Αμερικανοί προσπάθησαν να εγούν τι είναι αυτός ο μικροοργανισμός που έχει κάνει τις φωνές του στις σπηλιές του Ροκφόρ, να τον απομονώσουν και να τον μεταφέρουν στο Νέο Κόσμο, για να γίνεται κι' εκεί το Ροκφόρ. Αλλά η έπιστήμη δεν έλυσε ακόμα το πρόβλημα. Από τον 11ο αιώνα, και περνώντας από το 14ο όπου η Ζαν ν' Αρκ έδωσε κι' αυτή εκεί κοντά τα πρόβατά της πριν ακούσει τις φωνές των αγγέλων της, έως σήμερα, οι σπηλιές του Ροκφόρ κρατούν το μυστικό τους. Μόνον αυτές παράγουν το γνήσιο τυρί που είναι φημισμένο σ' όλο τον κόσμο. Τα λειβάδια γύρω έχουν έκταση 5.000 χιλιομέτρων, και ανάμεσα στους βράχους των βουνών και στις πλαγιές βγαίνει ένα είδος θυμариού άρωματικού που δεν φυτρώνει άλλο. Κι' αυτό συντελεί πολύ στη γεύση που παίρνει το γάλα των προβάτων. Αυτό το χόρτο προσπάθησαν να το μεταφύτουν, αλλά μοραίνεται. Μόνον εκεί το έφτιασε η φύσι να φυτρώνει, όπως το δίκταμο στην Κρήτη και το μοσχάτο αμπέλι στη Σάμο. Όλες οι μεταφύτεσεις απέτυχαν. Η φύσι κρατεί ακόμα πολλά μυστικά της για τους ανθρώπους. Και οι μικροοργανισμοί της αποφεύγουν να αποκαλύψουν τους νόμους τους στους έρευνητές, που παραχώρησαν τη θέσι τους στους βιομηχάνους, κι' έτσι σήμερα η Γαλλία παράγει 20 εκατομμύρια κιλά από το περίφημο τυρί του Ροκφόρ, το τυρί με την πενικιλίνη.

Χρυσά και άσημένα μαλλιά

Η τελευταία λέξις της μόδας στην Αμερική είναι τα χρυσά και άσημένα μαλλιά. Γι' αυτό το σκοπο χρησιμοποιούνται ειδικές σκόνες, που κάνουν τα μαλλιά να σπινθηροβολούν κάτω από τα νυκτερινά φώτα.

Το έγκλημα του Σηκουάνα

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν ο Προσπέρ Λαβωτιέ πήδησε απ' το τραίνο, με τα σύνεργα της φαρικής στο χέρι, στο σταθμό του Σαιν-Λαζάρ, είχε ένα πρόσωπο αναστατωμένο και μάτια τρελλού. Δοκίμαζε την εντύπωσή ότι εκείνοι βρισκόνταν εκεί, μέσα στο άνωμυο πλήθος, ότι περνούσαν δίπλα του...

Ένας έφημεριδοπώλης διαλαλούσε τις βροδυνές έφημερίδες. Ο Προσπέρ αγόρασε ένα φύλλο και το έψαξε πυρετωδώς. Αναζητούσε τις αστυνομικές ειδήσεις, για να δει αν ανέφεραν το «δράμα του Μπονιέ».

Ουμήθηκε έξωφρα πως δεν είχε δειπνήσει και πήγε στο σπίτι του αποφασισμένος να πλαγιάσει. Συνήθως, σταματούσε πάντα στο σπίτι της κυρίας Μπί, για να δείξει το ψάρεμά του. Αυτό το βράδυ όμως, χαιρέτησε βιάζοντας απλώς το καπέλλο του και ψιθύρισε μια εκκλησπερρα, με φωνή λίγο τρεμουλιαστή.

Στο σπίτι του, γδύθηκε άμεσως και πλάνιασε. Δεν μπόρεσε όμως να κοιμηθεί. Τον πίεζε, σαν εφιάλτης, η ανάμνηση των τραγικών γεγονότων της ημέρας.

Είχε φτάσει με μια βάρκα στο νησάκι εκείνο του Σηκουάνα. Είχε δέσει τη βάρκα του στην όχθη, πέταξε κάμπροσα ψίχουλα στο νερό για δόλωμα κι' άναψε το σιγάρου του. Έπειτα έριξε τ' αγκίστρι του.

Ψάρεψε έτσι πολλές ώρες. Ο ήλιος έγερνε πιά, κατακόκκινος, πίσω απ' το καμπαναριό του Γκεφός. Ο Προσπέρ είχε πιάσει αρκετά ψάρια και σκόπευε να μαζέψη πιά τα σύνεργα του, όταν άκουσε άξαφνα θόρυβο κουπιών, δυνατές φωνές και γέλια. Κάποιοι οδιόκριτοι πήγαιναν να ταραξούν την ησυχία του, στο νησί του!

Πίσω απ' τους ψηλούς θάμνους, δεικνυε δυο άντρες, ευρισμένους, με τραγική φυσιογνωμία και με μαύρα ρούχα.

Εκείνη τη στιγμή όμως, το αγκίστρι του τραντάχτηκε, ανακολώντας τον στην τάξη... Ουμήθηκε το ψάρεμά του, και τράβηξε έξω μιάν όλοπαχη πέρκα. Όταν άνασκήωσε πάλι το κεφάλι του, είδε τους δυο αγνώστους να σπράχνουν βανάουσα μπροστά τους μια νέα κι' ωραία γυναίκα, με τα χέρια της δεμένα πίσω απ' την πλάτη της.

Γούρλωσε τότε τα μάτια του απ' την κατάπληξη και ξεχασε πάλι το ψάρεμά.

— Κόρη μου, πρέπει να πεθάνεις! ακούστηκε μια πένθημη φωνή.

— Χάρι!... Χάρι!... Λυπηθήτε με! φώναξε η νέα γυναίκα μ' απελπισμένη έκφραση.

— Κυρία, έχετε πέντε λεπτά μόνο για να εξομολογηθείτε τα έγκλημάτά σας!

Συγχρόνως φάνηκε ένας παπάς, που σταυροκοπιόταν διαρκώς, ενώ η κόρη σερνόταν από γόνατα. Έπειτα, ο άντρας που είχε μιλήσει πρώτος, είπε πάλι:

— Κυρία κόρη μου, σήμανε η τελευταία σας ώρα! Θα σας ρίξουμε στο ποτάμι!

Η γυναίκα, πεσμένη στα χόρτα, έμενε τώρα άθεατη για τον Προσπέρ. Οι δήμιοι έσκυαν, κι' όταν άνασκήκωθηκαν μετέφεραν ένα σώμα αναίσθητο και σφιχτοδεμένο.

Πλησίασαν τότε σιγά-σιγά στην όχθη, ενώ ο παπάς σήκωνε τα χέρια του στον ουρανό.

— Ένα!... Δύο!... Τρία!... φώναξαν.

Με το «τρία», το γυναικείο σώμα

διέγραψε μια καμπύλη και μ' ένα «πλουφ» χάθηκε μέσα στο ποτάμι!

Ο Προσπέρ, κατατρομαγμένος, έπεσε μπρούμυτα στο βάθος της βάρκας του κι' έμεινε έτσι ως ότου χάθηκαν οι δολοφόνοι.

Μόλις έπαψε ν' ακούη τ' απαίσια γέλια τους, άνασκήκωθηκε, έλυσε τη βάρκα του κι' επέστρεψε στο πανδοχείο του «Τηγανητό Ψαριού». Πλήρωσε το λογαριασμό του, χωρίς να τολμήσει να κάνει λόγο για την τραγωδία του νησιού. Μισή ώρα αργότερα, βρισκόταν στο σιδηροδρομικό σταθμό.

Όταν σκέφθηκε καλλίτερα, κατηγόρησε τον έαυτό του για δειλία. Ίσως η επέμβασί του να σώσει την κόρη. Μα πάλι, τι θα μπορούσε να κάνει, άπολος αυτός, έναντιον δυο κακούργων, αποφασισμένων β-βαινα να εξαφανίσουν κάθε μάρτυρα;

Τούλάχιστον, είχε καθήκον να ειδοποιήσει την αστυνομία... Ναι, αλλά αν το έκανε αυτό, θα κινδύνευε απ' τα αντίποινα! Σίγουρα γι' αυτό κι' ο παπάς δεν τολμούσε να καταγγείλει τους κακούργους!

Τώρα διάβαζε κάθε πρωί τις έφημερίδες, με την ελπίδα ότι θ' άνακαλυπτόταν επιτέλους το έγκλημα. Πέρασαν μέρες, βδομάδες... Ο Προσπέρ είχε κατακτήσει πιά η σκιά του έαυτού του. Οι συνάδελφοί του, στο Ύπουργείο, δεν ήξεραν τί να υποθέσουν για το κάτανημά του...

Ένα βράδυ, πήγε τυχαίως σ' έναν κινηματογράφο. Παρακολούθησε τα έπικαιρα μ' αδιαφορία, έντελως μηχανικά. Δεν είχε ιδί καν στην πόρτα τον τίτλο του φιλμ. Τον διάβασε στο πρόγραμμα, στο πρώτο διάλειμμα: «Η κόρη μου ντε Μαρμερά».

Όταν άρχισε το έργο, έγινε ξαφνικά κατάχλωμος... Ξανάβλεπε τώρα το νησάκι του Μπονιέ, τους δυο ευρισμένους άντρες, τον παπά... Ξαναείδε όλη τη σκηνή εκείνου του απογεύματος...

Τότε μόνο κατάλαβε την αλήθεια: ότι, άπολύστατα, είχαν «γυρίσει» ένα φιλμ στο νησάκι!...

Όταν άναψαν τα φώτα, ο Προσπέρ δεν σηκώθηκε απ' το κάθισμά του. Γιατί ο κλονισμός που είχε δοκιμάσει, ήταν ανώτερος των δυναμένων του, κι' είχε λιποθυμήσει...

Z. ΚΩΝΣΤΑΝ

Θα γίνουν πόλεμοι για το θαλάσσιο βυθό;

Σε ποιόν άνίκη ο βυθός της θαλάσσης; Το πρόβλημα αυτό, που είχε συζητηθεί άλλοτε άόριστα, ξαναγίνει τώρα έπικαιρο, χάρις στις προσπάθειες που έκανε και θα κάνει ο καθηγητής Πικάρ για την εξερεύνηση των θαλασσιών άδύσων. Μπορεί δε κανείς να προβλέψη ότι θα αρθεί με μέρη που θ' άπασχολήση σοβαρώτατα πολλές ενδιαφερόμενες χώρες. Για κάθε ένδεχόμενον, οι Ηνωμ. Πολιτείες, η Αργεντινή, το Μεξικό και η Χιλή φροντίζουν από τώρα να εγείρουν αξιώσεις επί του βυθού της θαλάσσης που βρίσκεται κοντά στις ακτές τους. Σκεφθηκε τώρα τι θα γίνει όταν βρεθούν ορυχεία στο βυθό του ώκεανού! Το πράγμα δε αυτό εινε πολύ πιθανόν, εφόσον ήδη η Ρωσία εξαγει πετρέλαιο απ' το βυθό της Κασπίας. Οι σχετικές συζητήσεις για μία διεθνή συμφωνία έχουν άρχισει απ' το 1939, δεν κατέληξαν όμως άκόμη σε κανένα αποτέλεσμα. Πάντως το ζήτημα αυτό παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον και άσφαλώς θ' άπασχολήση και πάλι όλες τις χώρες.

ΕΠΙΘΕΩΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τα μυστήρια

Δεν την αγαπά, αλλά την ζηλεύει. Είναι το παράπονο που περιεχεται στο πολυσέλιδο γράμμα της. Για το ότι δεν την αγαπά, έχει απόλυτη βεβαιότητα. Χρειάζεται πολύ για να καταλάβει μια γυναίκα τις διαθέσεις του άντρα της; Σ' αυτές τις δουλειές οι γυναικείες κεραιές είναι πολύ πιο ευπαθείς από τις ανδρικές. Μπαινουν στη ύποθεσι με το πρώτο. Είναι πολύ πιο εύκολο στη γυναίκα παρά στον άντρα να επιτύχη στο ρόλο της έρωτευμένης. Ίσως γιατί η γυναίκα έρει να παίξει καλύτερα. Ίσως γιατί ο άντρας, εγωίστης καθώς είναι, έχει πεποιθήσιν στην κατακτητική του δύναμη και δε δυσκολεύεται να πιστέψη ότι έ-νέπνευσε τον έρωτα σ' εκείνην που για έρωτα του μιλά, χωρίς να τον αγαπάει.

Η έπιστολογράφος μας όμως με το άπιστήριο του φίλου της, δε γελιεται. Ξέρει ότι έπαυσε να ενδιαφέρει τον άντρα της. Δεν την πείθουν γι' αυτό μόνο οι συχνές περιπέτειες του. Υπάρχουν πολλοί άτακτοι, σταθεροί όμως στην αγάπη τους προς τη νόμιμη τους γυναίκα. Στην περίπτωση μας οι ένδείξεις είναι πολλές. Απόλυτη αδιαφορία σε ότι αφορά την σύζυγό του. Ένα κομμάτι πάγος απέναντί της. Τυπικά τα λόγια, μηχανικές οι θωπίες, αν ποτέ σημάνη η ώρα τους, ψυχρή η συμπεριφορά του. Ούτε ύ-πόνοια αγάτης. Μένει κοντά της όπως μένουν πολλοί από τους συζύγους. Μένει από συνήθεια, από ά-δράνεια, από όκνηρία. Ίσως και από ύποχρεωσι. Από την έλλειψη άντοχής στην κατακραυγή του κόσμου που θα συνοδέυση το χωρισμό του. Δεν άποκλείεται άκόμη να μένη και από συναίσθησι ευθυνών η από συμπόνια.

Τα έξοσι η σύζυγος και μένει. Πώς ν' αλλάξη πορεία; Χωρίς περιουσία, ακατάλληλη για κάθε επαγγελματική δουλειά, μένει άναγκαστικά κάτω από μια στέγη που έ-παυσε να την θερμαίνει η αγάπη και η συνεννόηση.

Στην ατμόσφαιρα αυτή της παγερότητας, θα είχε για παρηγοριά την έλευθερία που έχουν οι γυναίκες των αδιάφορων. Δεν κάνουν, φυσικά, όλες τους κακή χρήση της έλευθερίας αυτής, που έχει τόσο θλιβερή προέλευσι. Όλες όμως νιώθουν ότι είναι έλεύθερες. Είναι δα κάτι κι' αυτό.

Να όμως ότι και το κάτι της λείπει. Θέλλω ο μεγάλος αδιαφορός της. Ο τύραννος που έπον-πτεύει την κάθε της κίνησι. Υπό τον αυστηρό του έλεγχο οι έξοδοι, οι έ-πισκέψεις, οι γνωριμιές της. Αιφνιδισμοί στο σπίτι του με διάφορες ποσότητες. Πότε κάτι λιμω-νισσε, πότε αδιαθέτουμε και πήγε να ήσυχαση. Ουδέποτε άνακάλυψε τίποτα. Αλλά και ποτέ δεν έπαυσε την κατασκοπεία. Άλλοιμονο δε αν τύ-χε να κινηθούν, δίκαια ή άδικα, οι ύπονοιές του. Αμειλίχτος, εξαγριω-μένος, έτοιμος να τιμωρήση, ζητεί εξηγήσεις, και δε βρισκεί ικανοποιί-

ησι αν δεν πεισθή απόλυτα για την άθωότητά της. Συχνές οι σκηνές ζηλοτυπίας. Αν τις παρακολουθούσε κανείς, θα νόμιζε ότι πρόκειται για ένα σύζυγο τρελλά έρωτευμένο με τη γυναίκα του, που δεν άνέχεται ούτε σκιά τρίτου άνάμεσα σ' αυτόν και σ' εκείνην. Και να συμβαίνει άκριδώς το αντίθετο...

Κάποτε εκείνη δεν κρατήθηκε και του είπε:

— Μ' άφου δεν μ' αγαπάς... Δεν είχε τί ν' απαντήσει. Δεν την αγαπά, αλλά θέλει τα στενογραφη-μένα πρακτικά των πράξεών της. Που πήγε, ποιόν είδε, τι έκανε; Η σκέψι ότι θα ήταν δυνατόν να τον άπατήση τον εξαγριώνει.

Την εξήγησι του φαινομένου αυτού, που χαρακτηρίζει ως μυστήριο, θέλει να γνωρίση η γυναίκα. Το ρώτησε στον ίδιο, το ρωτά στα πρόσ-ωπα της έμπιστοσύνης της, το ρωτά τέλος στη στήλη αυτή, που έχει τη θαυράτη τιμήν να γίνεται εξομολόγος των πονεμένων και άνησυχών ψυχών. «... Ζηλεύει χωρίς ά-γάπη! Ζηλεία χωρίς ένδιαφέρον! Που να την άποδώσω;...».

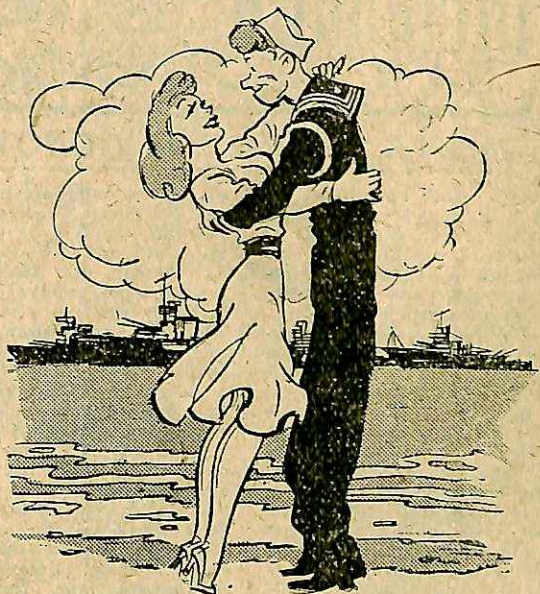
Ίσως στον έγωισμό του άντρα της, που αδιαφορεί μιν αυτός για ένα πρόσωπο που το θεωρεί ιδιοκτησία του και το άφηνει να παγώνη χωρίς τον έρωτα και δίχως τη στοργή του, δε θέλει όμως ούτε άλλος κανείς να το θεσμών με την πνοή της αγάτης και του ένδιαφερόντος του. Είναι δε άκόμα και ο έγωισμός του άντρα, που στραπατσαρεί και περιφρονεί εκείνην που φέρει τ' όνομά του, τρέμει όμως μήπως το όνομα αυτό διασυρθη από τις κακές της πράξεις.

Πρόχειρες και άνεπαρκείς ίσως έ-ξηγήσεις. Φοδούμαι ότι το μυστήριο θα εξακολουθή να μένη για την κυρία μυστήριο. Μήπως λιγώτερο μυστηριώδης είναι κι' η αντίθετη ό-ψη του νομίσματος; Ο άντρας, έ-παυσε να αγαπά χωρίς να ζηλεύει. Ίδιως οι γυναίκες. Σ' αυτές πασπατρείται συνήθερα. Αγάπη χωρίς έ-ληλα. Αγάπη φλογερή, άγνη, αλη-θινή, άπόλυτη. Η γυναίκα που λατρεύει τον άντρα της. Ο πρώτος και ο μόνος που έχει γνωρίσει. Και όμως δεν ξέρει τί θα πη έ-ληλα. Άκόμα και όταν τα γεγονότα θα δικαιολογούσαν και την πιο ζωηρή άνησυχία της. Έτυχε να γνωρίσω τη γυναίκα ενός ανθρώπου με εξαιρετικά έντονη την παράνομη δό-σι. Δεν είχε δε αυτός την τέχνη να δν βρεθεί. Άθροος έθαναν οι καταγγελίες, στη γυναίκα. Τις άκουε, όπως άκούει η μητέρα τις παρεκτροπές του άγοριού της. Περιμένα καρτερικά το πέρας του χρόνου — και δεν ήταν μικρός — να τον φέρη στην ευθεία. Ουτ' ένα παράπονο δεν έφθυε από τα χεί-λη της. Μόνο καμιά φορά, όταν ήταν σαφή η ίχνη της προδοσίας του, τον ρωτούσε ήσυχα-ήσυχα, με άγαθότητα:

— Άκόμα δεν βαρέθηκε;

Και του χείδευε τα γκρίνια μαλ-λιά. Ζηλεία χωρίς αγάπη, αγάπη δίχως έ-ληλα. Ποιος μπορεί να έ-ξι-χνιση τα άδυτα της ανθρωπίνης ψυχής;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Σύσφιγξις σχέσεων μεταξύ Έλλάδος και Αμερικής (Το Μ. Γάλλιο)

Επίκαιροι στίχοι

Γυναίκες του 21

Γυναίκες θρυλικές του Είκοσι Ένα, που πέσατε για την Έλευθερία, γυναίκες με τα μάτια βουρκωμένα, τα στήθη σας τ' άγνα και πονεμένα, θηλάσανε και βγάλανε θεριά,

Γυναίκες, που ένα όνειρο πιστέψατε να δ΄ητε απ' τον άγωνα τον ιερό, τον άνισο άγωνα που παλέψατε, γυναίκες του Ζαλόγγου που χορεύατε, γελώντας του θανάτου τον χορό,

Γυναίκες, Μωραίτισσες, Σουλιώτισσες, Μανιάτισσες και Κολαματιανές, Ύδραίτισσες γυναίκες, Ρουμελιώτισσες, νησιώτισσες, Σπεσιώτισσες και Χιώτισσες, Μεσολογγωιστοπούλες, Ψαριανές,

Γυναίκες, που τα μαύρα χρόνια εκείνα έλπίζατε ανάστασι του Γένους, γυναίκες σαν τα άχρόλευκα τα κρίνα, που βγήκεν από σας μια Μπουμπουλίνα, μια Δέσπω κι' η Μαντά η Μαυρονέουσα,

Γυναίκες, της Πατρίδας μας καμαρι, που βγάλαν της κοιλιάς σας οι καρποί, το Γέρο του Μωρηά και τον Κανάρη, και σβύσατε με το Θεό τη χάρη, του τόπου τη σκλαβιά και τη ντροπή,

Γυναίκες θρυλικές, που η καρδιά σας, δεν βάσταγε σκλαβιά, και με θολή απ' τον βουδό τον πόνο, τη ματιά σας, έστέλνατε μονάχες τα παιδιά σας να γίνουν κλέφτες και άρματωλοί,

Γυναίκες που σας έπνιγαν οι βόγγοι, σαν χάνατε γονείς και φαμελιά, γυναίκες που σας τρόμαξαν οι λόγγοι, σαν βγήκατε μέσ' απ' το Μεσολόγγι κρατώντας τα μωρά στην άγκαλιά,

Γυναίκες θρυλικές του Είκοσι Ένα, άκούσατε τη δική μας τή φωνή, κυττάζτε μας με πατία βουρκωμένα: — Σας πρέπουν στεφάνια δοξαμένα, γιατ' η Πατρίδα Σας εύγνωμονεί, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΜΕ ΤΑ ΛΥΤΡΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

«Θα φύγω σὲ λίγο. Λὲν
σὲ κατηγοροῦ γιὰ τίποτε...
γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μὲν-
ον γιὰτὶ μ' ἔκαμες νὰ θυ-
σιάσω ἀνώφελα τὰ νειῶτά
μου καὶ τοὺς καλλίτερους
καρπούς τους, ποὺ δὲν ἤ-
σουν ἄξια νὰ τοὺς δρέψης...

Τέτοια ἀπελπισία, τέ-
τοιοι λυγμοί... Ο Ρομπέρ-
τους άκούγε σαν νάρχονταν
από μακριά, από πολύ μα-
κριά, ανάμεσα από μίαν α-
διαπέραστη ομίχλη... Μόλις
και μετά βίαια κατώρθωνε ν'
ανακουκίσει τη φωνή εκείνη.

Г. В. I. 3

Г. В. I.

E. NTYΛAK

Αὕτῃ ἡ ἀσημαντὴ ἀφορμὴ, ἔχει πολλὰ καὶ πάντοτε μιὰ τραγικὴ, ἀνοίγει τὸ πνεῦμα.
Σὲ μιὰ ταξέρνα ἐξαφνὰ, ποὺ πίνει καὶ γίνεται σύζητησις καὶ φιλική ἰσότητα. Μπορεῖ ἐκεῖ ποὺ πίνουνε νὰ γίνουνη κι' ἐξ ἀσημαντοῦ ἀφορμῆς... ν' ἀντικατοῦ ο' Τζιάβας διάβασε, πως οἱ βρῆκαν πυραυλοκίνητο, ποὺ στὸ φέτος το λείει στὴν παρέα του, ἀλλὰ ο' Τζιάβας δὲν θέλει τέτοιον ζήτημα ν' ἀφήσῃ καὶ τοῦ ὅταντ': — Τί ἐννοεῖς; Γιὰ ὁτι ο' Τζιάβας δηλαδή, θά πάρη τὸν ὀ Τζιάβας λέει: — Βέβαια... μὲ τὸ ματὸ φευγάρι ο' Τζερεμές, τὸ θέλουν. Ἐπὶ ἀνάδει ο' καυγάς καὶ συμπόσια ἀπλῶς γιατί διεκδικοῦν κι' οἱ δύο.

συνάδες, ή γνωστή «άσημαντη άφορμή» των,
 των και πολλών ειδών και ποιότητων.
 τάβλι παίξουνε κι' έπάνω εις το τάβλι
 άσημαντη, μοιραία θά τους μπλέξη,
 προχωρεί με όλες του τις χάρες,
 σος μία στιγμή, πού έφερε «πέντ' - έξη»
 ή θέλοντας... τού πήρε για έξαρες.
 τος τού δεχθή, τού ζήτημα θά λήξη,
 ή βέλαια, πού έχει τού χαρά του,
 την απότομα. «ν' άνοιξη τά στραβά του»,
 τος θά του πη, κουθέντα πού βαρεία
 τη άφορμή, εκείνη τη ζωιά,
 άπαιθον να έρθουνε στά χέρια,
 ηκώσσουνε, να βγάλουνε μαχαίρια.
 σφαλώς, θά έξερη όλη ή 'Αθήνα
 ερίδες μας θά μάθωμε κι' έμεις,
 πλάκησαν ο Τάδες και ο Δείνα
 ημάντου άφορμής.

Κ. ΤΣΙΜΠΑΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

τα αίτια
υπέτεια.
ά παρέα
ώρα!α
υπαράλια
ουνε κεφάλια.
ερίκάνοι
άρι φτάνει.
εμεές,
κρεμές
άσε μου την χάρι.
φεγγαρί;
ς θετικό,
ρωσικό.
ή θα γίνη.
ήν... σελήνη.

...σελίδη.

Εξ άσημάντου άφορμής, κάνουν τὰ παλληκάρια
όλοι οι Ρωμηοί κι' αρπάζονται τις πιο πολλές φορές,
έξ άσημάντου άφορμής, χωρίζουνε ζευγάρια
και δέρνονται άλύπητα, γαμπροί και πεθερές.
Φαμίλιες έχωρίσθησαν σε δυο έχθρικά στρατόπεδα,
νοικοκυραίοι σθεαροί, μαλλώνουν σαν παληόπαιδα,
'Η άφορμή ή άσημάντη - νά μην πολυλογώ -
δεν τους αφήνει τους Ρωμηούς, ούτε λεπτό ηούχους,
άφου, όπως τὸ βλέπετε, κατηντήσα κι' ἐγώ
έξ άσημάντου άφορμής... νά γράφω τόσους στίχους.

Επιστολογράφους
Αντ. Παύλια & Συνεργάται!

100

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὀρφεὺς καὶ Εὐρυδίκη

ἰλην αὐτὴ ἐκαγγάσαστο — ὅποια κε-
 καθ' ἣν στιγμὴν προσέφερον τὰ δροσε-
 ρὰ μπουμπουκία.
 καὶ εἶπεν φεῦ! χυδαῖστί μετὰ πολλῆς
 (ὁρμῆς,
 «ρὲ μπάρμπα κόφτο νὰ χαρῆς καὶ πᾶμε
 (στά, μπουζούκια!»
 Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σουλεϊμάν υπόσχεται στην ώρα Χουρρέμ να την παντρευτεί και πραγματικά γίνεται ο γάμος της πριγκίπισσας Ρωζελάνης. Συγχρόνως ο Σουλτάνος αποφασίζει να παντρεύει τον 'Ιμπραήμ με την αδελφή του, την Χατιτζέ Σουλτάνα.

Στο μεταξύ όμως ξεσπούν ταραχές στην Αίγυπτο και ο Γεν. Διοικητής 'Αχμέτ, που είχε καταρριφθεί, απ' το αξίωμα του Μ. Βεζύρη, αναγορεύει τον εαυτό του Σουλτάνο. Ο Σουλτάνος στέλνει τότε στην Αίγυπτο τον Γ. Βεζύρη του, τον 'Αγιάς Πασά με σκοπό να καταπνίξει την επανάσταση, πράγμα που ο άπιστος μείνει το κατορθώνει.

Είχε τυφλωθεί σε τέτοιο βαθμό που έφθασε στο σημείο να προτρέψει τον 'Ιμπραήμ να χτίσει ένα μεγαλοπρεπές και επιβλητικό κτίριο που να μη βρισκόταν δεύτερο στην Πόλη και να εγκατασταθεί σ' αυτό, χρησιμοποιώντας το για Σαραγί του, όπως άμαζε σ' ένα Μεγάλο Βεζύρη.

Στο μεταξύ έγινε η τελετή της επίσημης άναγγελίας στους αυλικούς και στο λαό της έγκυμοσύνης της Χουρρέμ κι' άρχισαν οι προετοιμασίες για τον τοκετό.

Εκείνη την εποχή ακριβώς ήταν έτοιμο και το Σαραγί που έχτισε ο 'Ιμπραήμ πασάς στην πλατεία 'Ατ - Μειντάν (του Βουλαντινού 'Ιπποδρόμου) κι' ο Σουλεϊμάν αποφάσισε να κάνει με μεγαλοπρέπεια τους γάμους του Μεγάλου Βεζύρη του με την αδελφή του, την Χατιτζέ Σουλτάνα.

Τόσο ο Πατισάχ, όσο και οι αυλικοί, έπιθυμούσαν ο γάμος αυτός ν' αφήσει εποχή στα χρονικά της Δυναστείας του 'Οσμάν.

Η λέξι σπατάλη δεν θα μπορούσε να δώσει σαφή ιδέα των έξοδων που έγιναν. Οι τελετές βασταζαν εννιά μέρες και όλη η Πόλη έζησε στο διάστημα αυτό μέσα σε μιάν ατμόσφαιρα γλεντιού και ξεγνοιασιάς.

Η Χουρρέμ μητέρα

Την ενάτη μέρα του γάμου, που θα τελείωναν οι τελετές και τα γλέντια, ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν έβρισκε ο ίδιος στη μέση της αδελφής του τη χρυσή ζώνη, το σύμβολο της αυλικής αξιοπρέπειας και αφήνοντας το Σαραγί της πλατείας 'Ατ-Μειντάν, γύρισε αμέριμνος στο Σαραγί του Τοπκαπού.

Όταν πλησίαζε στο χαρεμλίκι άκουσε ξαφνικά τη Χουρρέμ να βογγάει και να κλαίει σπαρακτικά. Την είχαν πιάσει οι πόνοι του τοκετού.

Ο Σουλεϊμάν ήξερε πως πλησίαζε η μέρα που θα γεννούσε η αγαπημένη του. Δεν φανταζόταν όμως πως ο τοκετός θα τύχαινε την ίδια εποχή με τους γάμους της αδελφής του.

Στάθηκε και συλλογίστηκε πως η Χουρρέμ είχε ανάγκη από παρηγορητικά λόγια.

Προχώρησε λοιπόν στο δωμάτιό της κάθισε πλάι στο προσκεφάλι της, και χαϊδεύοντας την στο μέτωπο διάβαζε ψιθυριστά εδωσά του Κορανίου για να την ανακουφίσει από τους πόνους.

Όταν κατάλαβε πως η ώρα άργούσε ακόμα για να γεννηθεί το παιδί στο δωμάτιό της μητέρας του και περίμενε να του φέρονται εκεί το κουνετί. Ο Μονάρχης, που πολλές φορές ως τώρα είχε γίνει πατέρας, δεν είχε δείξει ποτέ τέτοιο ενδιαφέρον. Άνησυχος, βατούσε κάθε τόσο τη μητέρα του:

«Λές, Βαλιντέ, να κλαίει ακόμα η Χουρρέμ;» «Απαλλάχτηκε, άραγε, μητέρα, από το βάρος της;» «Μα τί ναζιάρας που είνε μητέρα, αυτός ο μικρούλης; Δεν βγαίνει επί τέλους μια ώρα πρωτύτερα, να τον βάλουν στην κούνια του και να ησυχάσει και η δυστυχισμένη μητερούλα του;»

Ο Μονάρχης, στενοχωρημένος βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη η αγωνία. Σε μια στιγμή η πόρτα άνοιξε και ξεπρόβαλε η μαμμή. Άφου έκανε μια βαθειά υπόφλησι και φίλησε την άκρη του «τζουμπέ» του Πατισάχ:

— Μουζίντε, Πατισάχ μου, είπε. Από χτες έκαν πρίγκιπα!...

Στο άκουσμα της χαρμόσυνης είδήσεως ο Σουλεϊμάν άνακουφίστηκε και το πρόσωπό του άχνιτοβόλησε απ' τη χαρά που ένοιωσε.

Η γέννηση του πρίγκιπα αποτέλεσε ιστορικό γεγονός και έγινε άφορμή να συνησθώσουν μέρες ακόμα τα γλέντια και οι διασκεδάσεις που οργανώθηκαν για τους γάμους της αδελφής του, της Χατιτζέ Σουλτάνας.

Χαράματα ψυχικής αγωνίας

Όταν έφυγε η μαμμή, ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν γύρισε και είπε στη μητέρα του:

— Άν ζήσης, Βαλιντέ, θα δης πως το παιδί αυτό θα γίνει ένας «Διχανγκίρ» (κατακτητής της Οικουμένης). Γι' αυτό θα του δώσω το όνομα Σελίμ.

Η Χαφσά Σουλτάνα, ένοιωσε να την κυριεύει ο θυμός όσο άκουε το γυίο της πως σκότευε να δώσει στο παιδί της Χουρρέμ το όνομα του αγαπημένου της άνδρα, του Γιαβούζ Σουλτάν Σελίμ, που τον λάτρευε. Γι' αυτό στενοχώρησε πότε πότε ακόμα όταν άκουσε πως το παιδί αυτό το προαίρε για διάδοχο του θρόνου, τη στιγμή που υπήρχε ο πρίγκιπας Μουσταφάς.

Όταν σε μια στιγμή ο Σουλεϊμάν της το ξανάπτε, η μητέρα του δεν μπόρεσε να κρατηθεί και του είπε με παράπονο:

Το πιο άσχημο

Ο κυρ - Σταμάτης δαίνει τρικλίζοντας από την ταβέρνα και ξεκινάει σκαμπανεβάζοντας για το σπίτι. Μ' όλες του όμως τις προσπάθειες, χάνει την ισορροπία του και σωριάζεται φαρδύς - πλατύς στο πεζοδρόμιο.

Ο παπας της ενόριας πύρ περνάει τυχαίως από κει τρέχει και τον βοηθάει να σηκωθεί και βρίσκει την ευκαιρία να του τα φάει ένα χεράκι.

— Σύνελθε, τέκνον μου! Σύνελθε, διότι βαδίζεις προς την καταστροφή. Διαπράττεις έγκλημα κατά του εαυτού σου και της οικογενείας σου. Η μέθη είνε ένα από τα πλέον όληθρια πάθη και οδεις μέθους εισέρχεται εις τον Παραδείσον. Κάμνεις πολύ άσχημα που πίνεις τόσο διότι, όπως αντελήφθης και ο ίδιος, αυτό σε έμποδίζει να περπατήσεις σταθερά.

— Άμ τότε, παπά μου, του απαντάει ο κυρ - Σταμάτης, δεν κάνω άσχημα που πίνω. Κάνω άσχημα που... περπατώ!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Έγω, λεβέντη μου, ενδιαφέρομαι μόνα για σένα. Γι' αυτό πάψε να λές άνοησίες.

Ο Μονάρχης χολώθηκε. Γύρισε και κυττάζοντας την με βλοσυρό βλέμμα τη ρώτησε:

— Πού βρίσκεις, Βαλιντέ τις άνοησίες μου;

— Μοι είπες πως ο καινούργιος πρίγκιπας θα γίνει μια μέρα «Διχανγκίρ». Άλλά για να γίνει τέτοιος πρέπει προηγουμένως να λειψής έσυ απ' τον κόσμο. Ο Άλλάχ να σε προστατεύη, γυιόκα μου!...

— Ό,τι γεννιέται Βαλιντέ στον κόσμο, είνε και καταδικασμένο να πεθάνη. Κάποια μέρα, όταν θάρη η σειρά μας, θα φύγουμε κι' εμείς οι δυο από τη μέση.

Τα λόγια του Σουλεϊμάν πλήγωσαν στο φιλότιμο τη χίρα του Σουλτάνου Γιαβούζ. Ένοιωσε πως δεν μπορούσε περισσότερο να κρατηθεί. Και σε μια στιγμή εξάφως τόλμησε να του ξεστομίσει την πικρή αλήθεια:

— Για σένα, γυιό μου, θυσία κι' έγω κι' ο κόσμος όλος! Άλλά αν ο θάνατος είνε μοιραίος και φυσικός και η κληρονομιά της διαδοχής του θρόνου είνε κι' αυτή φυσικός νόμος και σαν τέτοιος πρέπει να είνε ιερή και σεβαστή. Μην ξεχνάς πως έχεις κι' έναν άλλο λαμπρό πρίγκιπα, τον Μουσταφά σου. Πως τολμά η αγαθή σου καρδιά να τον λημονήσει;

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν σαν άκουσε το όνομα του πρίγκιπα Μουσταφά έκανε μια κίνηση σαν να τον κέντρισε φιδία και φώναξε:

— Μουσταφάς!... Μουσταφάς, είπες; Όστε μοι μιλάς για κείνο το παιδί της Μαχιντεβράν! Ο Σελίμ, όμως είνε το παιδί της Χουρρέμ! Και πρέπει να ξέρης πως τα δυο αυτά παιδιά τα χωρίζουν βουνά και πελάγη!...

Κατάλαβε πως δεν μπορούσε να συνεχίσει τη συζήτηση, γιατί τον χτυπούσε στα νεύρα. Γι' αυτό μόλις τελείωσε τη φράση του, αδιαφορώντας για όλα προχώρησε στο δωμάτιο της Χουρρέμ.

Η λεχώνια, σκετασμένη μ' ένα χρυσοκέντημένο μεταξωτό παπλωμα, είχε χαλαρώσει στο μεγαλόπρεπο κρεβάτι της κι' αναπαύονταν με τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμόταν. Οι μαμμές φάσκιασαν τον νεογέννητο πρίγκιπα και αφού τον πλάγιασαν στο πλάγι της άποσύρθηκαν.

Λίγο πιο πέρα απ' το κρεβάτι της λεχώνιας βρισκόταν η κούνια του μικρού. Η κούνια αυτή, καμωμένη από καθαρό άσημ, είχε στη μέση ένα μεγάλο ζουμπρούτι, σε μέγεθος αγγού, που άστραφε και σκόρπιζε γύρω του έκτοφλατική λάμψη.

Ο Μονάρχης προχώρησε βιαστικά προς το κρεβάτι, έβαλε το χέρι του στο μέτωπο της λεχώνιας, που ύστερ' απ' την αγωνία του τοκετού, έκαινε ακόμα και της είπε:

— Περαιστικά μας, Χουρρέμ! Έτσι γλυτώσαμε κι' οι δυο και θα ησυχάσουμε.

Με τα λόγια αυτά ήθελε να της πη πως ύπόφερε κι' αυτός σ' όλη τη διάρκεια του τοκετού.

Η Χουρρέμ, ήταν βυθισμένη σε ύπνο και δεν άκουγε τα παρηγορητικά λόγια του Σουλεϊμάν. Η σιωπή της τον λυπήσε. Έσκυψε πάνω στο κρεβάτι, πλησίασε το στόμα του σ' αυτή της και της είπε:

— Έγω, Χουρρέμ, σου έδωσα την καρδιά μου και συ τώρα μου χαρίζεις μια ζωή. Τέτοια τη νοιώθω έγω την αξία του παιδιού που γέννησες!

Τα λόγια αυτά σα να ξύπνησαν την Χουρρέμ. Τα κλειστά μάτια της άνοιξαν και στα χείλη της ζωγραφίστηκε η χαρά και η ευχαρίστηση.

— Τον είδες το γυιόκα μας, αφέντη μου; ψιθύρισε.

Ο Πατισάχ δεν μπόρεσε να πη «όχι». Γύρισε τα μάτια του προς το μικρό, που πλάγιαζε φασκιωμένο στρ πλάγι της και άπαντησε:

— Τον είδα, είνε χαριτωμένος και' σου μοιάζει.

— Λυπήθηκες βέβαια γι' αυτό. Δεν είνε έτσι, αφέντη μου;

— Γιατί να λυπάμαι, Χουρρέμ; Τί έχει το χρυσό μας για να στενοχωριέμαι; Μη-

πως του λείπει κανένα από τα μέλη του; Τα λόγια σου, Χουρρέμ, μου γεννάν ύποψιες!...

— Είνε ένα άμοιρο κι' άτυχο παιδί. Προτιμώτερο νάταν κορίτσι. Τότε δεν θα με βασάνιζε τουλάχιστον η σκέψη πως μια μέρα θα παράβινη την πνοή του στα χέρια του δήμιου.

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν είχε άδικο. Το παιδί αυτό ήταν καταδικασμένο ν' αποκεφαλισθ' μια μέρα απ' τους δήμιους ή να στραγγαλισθ' σαν ένα γατάκι.

Αυτή ήταν η μοίρα όλων των πριγκίπων που τύχαινε ναχουν μεγαλύτερους αδελφούς. Ήταν καταδικασμένοι ν' ακολουθούν την κληδιά του πατέρα τους έπιλωμένοι κι' αυτοί μέσα σ' ένα δεύτερο φέρετρο.

Η αιώνια ιστορία της Αυτοκρατορίας του 'Οσμάν, που βαστάζε 220 χρόνια: Κάθε Πατισάχ, ανεβαίνοντας στο Θρόνο σκότωνε τους μικρότερους αδελφούς του!...

Παρ' όλα αυτά, ποιος μπορούσε να εγγυηθ' πως ο μικρός αυτός πρίγκιπας, από πλεονεξία ν' αρπάξει το Θρόνο, δεν θα στασίαζε όπως ο παππούλης του ο Γιαβούζ, και δεν θα σκότωνε αυτός τους άλλους αδελφούς του;

Οι στοχασμοί αυτοί που ζωντάνεψαν αυθόρμητα στη φαντασία του Σουλεϊμάν, στάθηκαν ικανοί να τον πείσουν για μια ακόμα φορά πως η πατρότητα προξενεί στους Πατισάχ λύπες και θλίψεις και όχι χαρά και ευχαρίστηση.

Όπως ήταν θολωμένο το μυαλό του απ' τις σκέψεις αυτές γύρισε κι' είδε τη Χουρρέμ.

— Έγω και συ, Χουρρέμ, είπες, νάμαστε γεροί. Όταν εμείς οι δυο πεθάνουμε, ως χαρή ο κόσμος όλος.

Άρχισε ν' ανησυχή. Θάθελε να χαϊδέψει τη λεχώνια και να κάθισι να κουβεντιάσει μαζί της, αλλά το φασκιωμένο βρέφος που ήταν, πλάγι της, τον στενοχωρούσε. Η κούνια του, όσο την έβλεπε απέναντί του, του φαινόταν σαν ανοιχτός τάφος που τον καλούσε να μη μέσει.

Με τις εντυπώσεις αυτές τινάχτηκε απ' τη θέσι του κι' έτοιμάσθηκε να φύγη. Βιαζόταν, σαν τους φυλακισμένους, να βγ' έξω, για ν' αναπνεύσει καθαρόν αέρα. Η ατμόσφαιρα του δωματίου τον έπνιγε. Άλλά δεν ήθελε ν' αφήσει και την Χουρρέμ να κλαίει.

— Κοιμήσου, Χουρρέμ, της είπε. Κοιμήσου γλυκά - γλυκά και διάψε απ' το μυαλό σου τις τρελλές αυτές σκέψεις. Να σκέπτεσαι για το «Σ ή μ ε ρ α». Μην ασχολήσαι με το «Α υ ρ ι ο».

Και με την εντύπωση ότι θα την χαροποιούσε, πρόσθεσε:

— Στο γυιόκα μας, έδωκα το όνομα Σελίμ. Είνε το όνομα του μακαρίτη του πατέρα μου. «Ίνσαλλάχ!» (πρώτα ο Θεός) κι' αυτός θα γίνει ένας «Διχανγκίρ», όπως κι' Έκείνος!

Παρκχοιμώμενος του Πατισάχ

Η Χουρρέμ, στενοχωρήθηκε υπερβολικά, γιατί ο Μονάρχης της άφησε κι' έφυγε, χωρίς να πάρη στην αγκαλιά του και να χαϊδέψει τον νεογέννητο πρίγκιπα.

Τα τελευταία του όμως λόγια της ένθουσιασαν. Φαντάστηκε για μια στιγμή πως ο Σουλεϊμάν, δίνοντας το όνομα του πατέρα του στο γυιό της, τον έκρινε ταυτόχρονα κατάλληλο και για τη διαδοχή του Θρόνου και περηφανευόταν γι' αυτό.

Άνοιξε το στόμα της και μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, άπαντησε:

— Ο Άλλάχ, αφέντη μου, τη μιά σου μέρα ως την καθ' χίλις. Ο Σελίμ κι' η μητέρα του θυσία για σένα!...

Ο Μονάρχης, σαν να τον κυνηγούσαν άοριστοι κίνδυνοι, μόλις γύρισε κι' είδε το φασκιωμένο βρέφος, βγήκε βιαστικός απ' το δωμάτιο της λεχώνιας κι' έφυγε, δίχως να προσέξη το χαμόγελο της Χουρρέμ και ν' άκουση τις εύχές της.

Η Χουρρέμ που κατάλαβε πως ο Πατισάχ έτρεχε να συναντήσει τον αγαπημένο του Μεγάλο Βεζύρη, λύσσαξε απ' το θυμό της. Ύπεφερε υπερβολικά όσο σκεπτόταν πως ο Σουλεϊμάν θα περνούσε όσο αυτή θάμνε στο κρεβάτι, τις νύχτες του με τον αυλικό του.

Άρχισε να θεωρή τον 'Ιμπραήμ, όχι πια αντίπαλο, αλλά έναν πραγματικό και φοβερό έχθρο της.

Η Χουρρέμ δεν είχε άπατηθ'.

Ο Σουλ-

τάνος για να διασκεδάση τη στενοχώρια του, πήγε να συναντήσει το Μεγάλο Βεζύρη. Έλπιζε πως το παθητικό του τραγούδι κι' η μελωδία της λύρας του θα του ηρεμούσαν τα νεύρα και θα φωτίαν το μυαλό του που το είχαν θολώσει ο φόβος και η αγωνία.

Ο Σουλεϊμάν, όταν έμεινε μονάχος, θυμήθηκε πως ο 'Ιμπραήμ την ώρα εκείνη βρισκόταν στο καινούργιο του Σαραγί και πως ήταν η πρώτη βραδυά που θα περνούσε με τη γυναίκα του, Συλλαγιζόταν αν θάπρεπε να πάη κι' αυτός εκεί.

Ύστερα, όμως, από σύντομη σκέψη αποφάσισε να τον ειδοποιήσ' ν' αφήσ' το νυφικό θάλαμο και νάρη άμέσως στο Σαραγί του Τοπκαπού.

Όσο άργούσε να παρουσιασθ' ο αυλικός, οι ώρες που περνούσαν του φαινόταν άτελείωτες. Μόλις ο 'Ιμπραήμ φάνηκε στο κατώφλι του δωματίου του, τον κύτταξε με τα μάτια της φαντασίας του και του φάνηκε σαν ήλιος που ανατέλλει και φωτίζει την καρδιά του, που την βασάνιζε το ζοφερό σκοτάδι της απελπισίας. Άναστέναζε βαθειά και τον υποδέχθηκε με μεγάλη ευχαρίστηση.

Για πρώτη φορά στην ιστορία της Αυτοκρατορίας, Πατισάχ δεχόταν στο «Χαρεμ - οντά» (γυναικωνίτη) του Σαραγιού τον Μεγάλο Βεζύρη του. Η πράξι αυτή, ήταν μια έκδηλος έμπιστοσύνης προς τον αγαπημένο αυλικό και γαμπρό του, που κανείς Μονάρχης ίσαμε τη μέρα εκείνη δεν είχε δείξει στους Βεζύρηδες του.

Αυτό το κατάλαβε καλά ο πονηρός Ρωμύλος. Έκανε μια βαθειά υπόκλιση, γονάτισε και χαίρεθηκε το Μονάρχη, φιλώντας τις άκρες του βαρύτερου «τζουμπέ» του. Ο Σουλτάνος ήταν βέβαιος πως ο 'Ιμπραήμ δεν θα σηκώνοταν, αν δεν του τώλεγε, και γι' αυτό του φώναζε:

— Παράτα, 'Ιμπραήμ, τις υποκλίσεις και το φιλημα των ποδιών κι' άκουσε αυτά που θα σου πώ. Το Σαραγί που έχτισες ως άνηκη στην Χατιτζέ Σουλτάνα. Έσυ θα διανυκτερεύς πάντα εδώ.

— Φερμάν! Διατάξτε, αφέντη μου!...

— Την ημέρα θα είμαστε μαζί. Μα και τις νύχτες πάλι θα μένουμε μαζί. Θα διατάξω να βάλουν τα κρεβάτια μας το ένα πλάι στ' άλλο. Αυτό λαχτάρισε η καρδιά μου. Με νοιώθεις, δεν είνε έτσι;

— Φερμάν! Διατάξτε, αφέντη μου!...

— Άφου είνε έτσι, πάρε τότε ένα μαξιλάρι και κάθισε πλάι μου.

Η προγραφή του 'Ιμπραήμ

Η λεχώνια της Χουρρέμ έγινε άφορη

τον κάεσε, ξαναγύρισε άμέσως στη φω-

— Μωρ' σαν καλά φαίνεται από δω η παρέλασι!... (Του Β. Χριστοδούλου)

λγά του, σαν τὸ γεράκι ποὺ τρέχει κοντὰ στὴ συντροφιά του, μόλις νοιάσει πὼς ἡ ἀπουσία του εἶναι ἀφορμή ν' ἀρρωστήσει.

Ὁ Σουλτάνος μόλις τὴν ἀντίκρουσε, ῥιχτήκε ἀκράτητος στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ στυμμένη φλόγα τοῦ ἔρωτος ἀνάψε μέσα του ξανά καὶ παραδόθηκε ὁλόψυχα καὶ πάλι στὴν Χουρρέμ.

Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ θέσι τοῦ Ἰμπραήμ μέσα στο Σαραγίου ἦταν ἀκλόνητη. Ἡ νίκη τῆς πονηρῆς Τσερκέζας στάθηκε ἀνίσχυρη νὰ ἐξουδετερώσει τὸν ἀντίπαλό της.

Ὁ ἐξυμνος καὶ πλεονέκτης Μέγας Βεζύρης, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη τὴν ἴδια ἐκτίμησι καὶ τὸ σεβάσιμό που εἶχε καὶ πρὶν. Μόλις τελείωναν οἱ συνειδήσεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, παρτίδιαν μαζί με τὸν ἀφέντη του στὰ διαμερίσματα τοῦ χαρεμλικίου κι' ἐκεῖ μετ' ὁ τραγοῦδι καὶ τὴ λύρα του κατάρθωνε νὰ δημιουργῇ σεισμούς στὴν καρδιά τοῦ Πατισάχ.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ἀφοῦ γλυντοῦσε ὡς τὰ μεσάνυχτα μετ' ὁ αὐλὸς του, ὕστερα ἀποσυρόταν μεθυσμένος στὸν κοῖωνα τοῦ κι' ἐκεῖ κοντὰ στὴν Χουρρέμ προσπαθοῦσε νὰ ἐξουδετερώσει τοὺς καπνούς τοῦ μεθύσιου του καὶ νὰ βρῇ ξανά τὴν ψυχικὴ του ηρεμία.

Ἡ Χουρρέμ, ἤθελε νὰ βρῇ τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ ν' ἀναγκάσει τὸ Σουλτάνο ν' ἀλλάξῃ τακτική. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴς πληροφορίες ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ κοινιάδα τῆς Χαφίσε Σουλτάνο, ἡ γυναίκα τοῦ Β' Βεζύρη Μουσταφά πασά γύρω ἀπ' τὴ διοίκησι τῆς Αὐτοκρατορίας.

Καὶ μὴ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Σουλεϊμάν παρακολουθοῦσε ἀφηρημένος τὰ ὅσα τοῦ ἔλεγε, σταμάτησε ξαφνικά καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὡς πότε, ἀφέντη μου, θὰ ἐξακολουθοῦν οἱ ἀνωμαλίες στὴν Αἴγυπτο; Ὅπως μαθαίνω κι' ὁ νέος Γενικός Διοικητὴς δὲν τὰ περνά καλά μετ' ὁ Ντεφερδάρη (οἰκονομικὸ σύμβουλο) καὶ κάνουν καὶ οἱ δύο τοὺς τοῦ κεφαλιού τους!

Ὁ Σουλεϊμάν ποὺ ἦταν μαθημένος ν' ἀκούη τὴν γυναίκα του νὰ τοῦ κουδενιάζῃ πάντα γλυκά, ἔκανε μὴν ἀπότομη κίνησι καὶ σαν τὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ λήθαργο ἄρχισε σιγά-σιγά ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του. Ἡ ἀκατάληπτη γλώσσα τῆς γυναίκας του τὸν χόλωσε καὶ τὴν κῦτταξε κατὰματα σαν ἀποδρακωμένος.

Ἡ πρώτη ἐπιθεσις

Ἡ Χουρρέμ, παρακολουθοῦσε ἤρεμη τὸ Μονάρχη καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ταρῶν ποὺ τὸν κυριεύει, συνέχισε γλυκά:

— Βλέπω, εἶπε, πὼς τὸν στενοχωροῦν τὸν ἀφέντη μου οἱ ἐνέργειες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Δὲν εἶναι ἐπὶ λέβητι μου; Δὲ σου φαίνεται πὼς καιρὸς εἶναι νὰ πτοῦνε στὴ θέσι τοὺς ὅλοι αὐτοὶ;

Ὁ Σουλεϊμάν, ὅπως ἦταν τσακισμένος ἀπ' τὸ ξενύχτι καὶ τὸ πιστό, ἀνοίξε με κόπο τὸ στόμα του καὶ ρώτησε με ραγισμένη φωνή:

— Καὶ ποῖος σου τὰ εἶπε αὐτά; Μήπως ἔχεις κανένα κατὰσκοπο μέσα στο Ὑπουργικὸ Συμβούλιο;

Ἡ Χουρρέμ, ψύχραιμα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ὅλο ὑποκρισία, ἀπάντησε:

— Ἐγὼ τὰ πράγματα ποὺ στενοχωροῦν τὸν ἀφέντη μου τὰ βλέπω καὶ σ' ὄνειρο μου. Ὁ Ἄλλος καὶ ὅταν εἶμαι ξυπνητὴ ἀκόμα μοῦ φανερώνει ὅτι ἔχεις στὴν καρδιά σου. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω κάθε τόσο πότε ἡ καρδιά σου εἶναι πονεμένη καὶ πότε χαρούμενη.

Σταμάτησε λίγο καὶ βλέποντας τὸ Σουλτάνο νὰ σωπαίη πῆρε ὕφος σοδαρό καὶ πρόσθεσε:

— Κουδενιάζοντας, ἀφέντη μου, μετ' ὁ Χαφίσε Σουλτάνο, εἶναι λόγος καὶ γιὰ τὴν κατὰστασι στὴν Αἴγυπτο. Δὲν ξέρω ἀν εἶναι ἀπόλυτα ἀλήθεια τὰ ὅσα εἶπαμε, πάντως ὅμως ἐμένα με στενοχωροῦσαν τὰ ὅσα ἀκούσα. Γιατί, ἀφέντη μου, ὁ Μέγας Βεζύρης σου δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ δὲν ἐμποτίζει τὴν διοίκησι τῆς Αὐτοκρατορίας; Ἀντὶ νὰ κάθεται ἐδῶ καλὰ θὰ κἀν νὰ πᾶν στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ συμβιβάσῃ τὸ Γενικὸ Διοικητὴ μετ' ὁ Ντεφερδάρη καὶ νὰ διορθώσῃ τὴν κατὰστασι.

Ὁ Πατισάχ, συνέχισε ἀφηρημένος τὶς ἐρωτήσεις του:

— Νὰ πᾶν στὴν Αἴγυπτο; Ὁ Ἰμπραήμ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο;

— Ναί. Τί δουλειά ἔχει ἐδῶ;

Ἄπλωσε τὰ χερία της, ἀγκάλιασε τὸ Σουλτάνο καὶ κρατῶντας τὸν σφιχτά, ξανάπε:

— Κι' ἐμεῖς, ἀφέντη μου, νὰ πᾶμε στὴν Ἀδριανούπολι. Ἐτοί θ' ἀλλάξουμε κλίμα καὶ θὰ γλυτερώσῃ. Κουρσάτικες πολὺ κι' ἐγὼ ἔχασα τόσο αἷμα. Ἐνὰ ταξίδι θὰ μὰς κἀν καλὸ...

Ὁ Μονάρχης δὲν ἔδινε μεγάλη σημασία στὶς ὑποθέσεις τῆς Αἴγυπτου. Ἡ διαφωνία μεταξὺ τοῦ Βαλὴ Κασίμ πασά καὶ τοῦ Ντεφερδάρη Μεχμέτ ἔμειν, πολὺ λίγο τὸν ἐνδιέφερε. Ἦξερε πὼς τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ρυθμίζε τὸ ζήτημα.

Κεῖνο ποὺ τὸν ἀνισχυοῦσε ἦταν τὰ λόγια τῆς Χουρρέμ. Κατὰλάβαινε πὼς ἐκρυβαν κατὰπο σατανικὸ ὑπαινιγμό. Στοχαζόταν πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ τοῦ μιλοῦσε τώρα γιὰ ἀνωμαλίες στὴν Αἴγυπτο, μπορούσε αὐριο νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ κάποια νέα ἐπάνστασι. Ὁ Σουλεϊμάν δὲν μπορούσε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ μυαλό του τὴν αἰτία ποὺ ἀνάγκασε τὴν Χουρρέμ νὰ θέλῃ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Ἰμπραήμ ἀπ' τὸ Σαραγίου.

Ὅσο γιὰ τὴν ἴδια καταλάβαινε πὼς ἡ κατὰστασι στὴν Αἴγυπτο δὲν θὰ ρυθμίζεταν σύντομα καὶ πὼς οἱ ἀνωμαλίες θὰ συνεχίζονταν γιὰ πολλὸν καιρὸ ἀκόμα. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ Ἰμπραήμ πηγαίνοντας στὴν Αἴγυπτο δὲν θὰ πετύχανε τίποτε τὸ σοδαρό καὶ ἐτοί θάκανε τὴν ἐκτίμησι ποὺ τοῦ εἶχε ὁ Πατισάχ.

Δὲν παραμέριζε βέβαια στὶς σκέψεις τῆς καὶ τὸ ἐνδεχόμενο, πὼς μπορούσε ὁ Ἰμπραήμ νὰ ἐπιτύχῃ κατὶ τὸ θετικὸ, ἔστω κι' ἐλάχιστα πράγματα. Γιὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ ὅμως αὐτὰ θ' ἀναγκαζόταν νὰ μείνῃ στὴν Αἴγυπτο γιὰ πολλοὺς μῆνες.

Ὁ Πατισάχ, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἔστηνε ἡ πονηρὴ κι' ἐξυπνὴ Τσερκέζα βασιάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ μὴ λύσι.

Ἡ Χουρρέμ, ὅταν εἶδε τὸ Μονάρχη διαστακτικὸ, σκέφθηκε πὼς θάπρεπε νὰ καταφύγῃ στὰ χερία καὶ στὶς ἐρωτικές διαχύσεις γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ της. Κι' ὅπως τὸν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀγκαλιασμένο σήκωσε τὰ πλάνα μάτια της, κάρωσε τὰ βλέμματα τῆς μέσα στὰ δικά του καὶ τοῦ εἶπε ταπεινικά:

— Γιὰ σκέψου, ἀφέντη μου, τὴ χαρὰ καὶ τὶς ἀπολαύσεις ποὺ θὰ μὰς χαρίσῃ ἕνα ταξίδι ἀναμνηστικὸ στὴν Ἀδριανούπολι! Ἐκεῖ θὰ σὲ ὑπηρετῇ μονάχα ἡ γλυκεῖά σου Χουρρέμ. Δὲν θὰ εἶσαι ἀναγκασμένος ν' ἀπομακρυνθῇς ἀπ' τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Πατισάχ, ἀφέντη μου, τὴ χαρὰ καὶ τὶς ἀπολαύσεις ποὺ θὰ μὰς χαρίσῃ ἕνα ταξίδι ἀναμνηστικὸ στὴν Ἀδριανούπολι! Ἐκεῖ θὰ σὲ ὑπηρετῇ μονάχα ἡ γλυκεῖά σου Χουρρέμ. Δὲν θὰ εἶσαι ἀναγκασμένος ν' ἀπομακρυνθῇς ἀπ' τὴν Αἴγυπτο.

Η ΜΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑ

Οἱ ἀγρότες τῆς Καλλιφρονίας ἀποφάσισαν ν' ἀνακηρύξουν κι' αὐτοὶ τὴν «μῆς» τους. Νικητρία τοῦ διαγωνισμοῦ καλλιτεχνίας ποὺ διοργάνωσαν. Βγήκε ἡ Αἰλὴ Καίερα, ποὺ παρουσίασε μετ' ὁλοκλήρου χάρι τὰ ἀγροτικά προϊόντα τοῦ τόπου τους. Στὴ νικητρία δόθηκε ὁ τίτλος «Μῆς Γεωργίας».

Ἡ ἐκλογὴ αὐτὴ προκάλεσε ἔντονες διαμαρτυρίες τῶν ἀντιπάλων τῆς νικητριάς, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παραδεχτοῦν τὴν ἡττὰ τους.

ἀντικρύς τὰ μοῦτρα τῶν Βεζύρηδων καὶ Καζακέριδων (ἀνωτέρων βαθμύων τοῦ στρατοῦ. Δὲν θὰ ἀσχολῆσαι με τοὺς «ὀτζακτίδες» (τοὺς διοικητὴς τῶν ταγματῶν τῶν Γενιτσαρῶν). Ἐγὼ θὰ σὲ κερῶ μετ' ὁ χερί μου τὸ κρασί σου καὶ θὰ σου τραγοῦδῃ τὰ παθητικά ἀνατολικά τραγοῦδια ποὺ σὲ ξετρελαίνουν. Μέρα νύχτα θὰ βρισκώμαι κοντὰ σου.

Ὁ Μονάρχης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυτᾶν ἐκστατικός. Μπροστὰ στὰ μάτια τῆς φαντασίας του ἔβλεπε νὰ ξεδιπλώνεται ἕνας νέος κόσμος γεμάτος ἀπὸ ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις. Σταμάτησε νὰ σκέπτεται τὸν Ἰμπραήμ καὶ τὴν Αἴγυπτο. Εἶχε ξεχάσει ἀκόμα καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ Στέμμα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τίποτε ἄλλο δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν ἔρωτα μονάχα. Τὴ σκέψι του, τὴν καρδιά του κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ὑπαρξὶ του τ' ἀφίερωνε ὅλα στὸν ἔρωτα κι' ἀφηρημένος κολυμποῦσε σὲ πηλάγη εὐτυχίας.

Ἡ ἐξυπνὴ Τσερκέζα κατάλαβε πὼς ὁ ἐστεμμένος ἀνδρας τῆς, θὰ ὑποχωροῦσε.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὴν ἀνάγκασαν νὰ ἀταλάσῃ τὴν θέλησί της καὶ νὰ βάλῃ τὰ δυνατὰ της. Πλησίασε τότε τὸ στόμα τῆς στ' αὐτὸ τοῦ Μονάρχου καὶ σὰ σειρήνα, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾷ μετ' ὁ γλυκεῖα μελωδικὴ φωνὴ τοῦ ἔρωτα.

— Γιατί σωπαίνεις, ἀφέντη μου, τοῦ εἶπε. Μήπως δὲν σου κάνει εὐχαρίστησι ἡ κουβέντα γύρω ἀπ' τὸ ταξίδι μας στὴν Ἀδριανούπολι;

Ὁ Σουλεϊμάν, στὸ ἀκούσμα τῆς παραπονηρικῆς φωνῆς τῆς ὄνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶπε:

— Νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ ἡ κουβέντα αὐτὴ; Πὼς εἶναι δυνατό, αὐτό, Χουρρέμ; Ἐγὼ θυσιάζω τὰ πάντα γιὰ σένα!

Τότε ἡ Χουρρέμ ριχτήκε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλεῖ μετ' ὁ πάθος. Ὁ λητὴ νύχτα θυσιάσαν στὸν ἔρωτα.

Ἡ τὴν ὁλοκλήρωσις τῆς μακταξοδεξίας

Ὁ Μονάρχης, τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης μέρας μόλις ξύπνησε πῆγε στὸ γραφεῖο του καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸ φάκελλο τῆς Αἴγυπτου.

Διάβασε προσεκτικὰ ὅλη τὴν ἀλληλογραφία, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαπιστώσῃ τὴν αἰτία ποὺ διαφνοῦσαν ὁ Βαλὴ τῆς Αἴγυπτου καὶ ὁ Ντεφερδάρη.

Ὁ Ἰμπραήμ πασάς, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Πατισάχ ἐνδιαφερόθηκε προσωπικὰ γιὰ τὰ ζητήματα τῆς Αἴγυπτου ἀνισχύθηκε, γιατί δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ τοὺς σκοπούς καὶ τὶς σκέψεις του.

Μήπως ἄραγε, ἀναρωτιόταν, ὁ Πατισάχ παρασυρθεῖ ἀπ' τὶς συκοφαντίες κάποιου ἐχθροῦ του καὶ πείσεται πὼς τὰ πράγματα δὲν πάνε καλά στὴν Αἴγυπτο; Ἡ μήπως χολώθηκε γιὰ τὸ αὐλικὸ κατὰλαβαν ὅτι ἀνέθεσε τὴν διοίκησι τῆς Αὐτοκρατορίας ἀποκλειστικὰ στὸ Μέγα Βεζύρη, κι' ἀποφάσισε ν' ἀσκήσῃ τὰ δικαιώματά του;

Ἐνοῶθε πὼς καὶ οἱ δύο περιπτώσεις ἦταν ἐπικίνδυνες γι' αὐτόν, γιατί ἔδλεπε πὼς δὲν θὰ κατέληγαν σὲ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ θὰ ματαίωναν τὴν πραγματοποίησι τῶν ὁνείρων του. Γι' αὐτὸ ἔκρινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρὸ κι' ἔσπευσε νὰ κἀν ἕνα διάβημα στὸ Σουλτάνο.

Μόλις βράδυνασε, παρουσιάσθηκε στὸ Σουλεϊμάν καὶ τὸν ρώτησε:

— Μήπως ἡ διαφωνία τοῦ Κασίμ πασά καὶ τοῦ Ντεφερδάρη ἀνησυχῶσαν τὸν ἀφέντη μου; Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μοῦ γύρεψες τὸ φάκελλο τῆς Αἴγυπτου μετ' ὁ κυριεύεις τέτοια ἀνησυχία, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ παρακολουθῶ τὴν συνεδρίασι τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κι' ἔτρεξα ἐδῶ. Ἡ ὑπόθεσι δὲν ἔχει σημασία. Κεῖνο ποὺ με κάνει νὰ τρέμω εἶναι ἡ ἀνισυχία τοῦ ἀφέντη μου!...

Γιόκ μπρε Ἰμπραήμ! τοῦ εἶπε ὁ Σουλεϊμάν. Τὰ πράγματα δὲν εἶναι ὅπως τὰ φαντάζεσαι. Τὸ βλέπω κι' ἐγὼ πὼς ἡ ὑπόθεσι εἶναι χωρὶς σημασία. Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ βάλουμε κάποια τάξι στὴν διοίκησι τῆς Αἴγυπτου. Σκέφθηκε καὶ σὰ στείλω ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃ στὴν ἐκτέλεσι τῶν μέτρων ποὺ σκέπτομαι νὰ πάρω.

Φερμάν ἐφένδιμ!... Διέταξε, ἀφέντη μου, καὶ φεύγω ἀμέσως.

Δὲν εἶναι καὶ τόση βία, Ἰμπραήμ. Φρόντισε ἀπὸ νωρὶς νὰ ἐτοιμασθῇς. Σοῦ

λέω μονάχα, νάχης ὕπ' ὄψι σου ὅτι πρέπει ἐκεῖ νὰ ἐγκατασταθῇς σ' ἕνα πολυτελὲστα καὶ ἐπιβλητικὸ γραφεῖο. Ἀπ' τὴ δική σου μεγαλοπρέπεια καὶ ἐμφάνισι θὰ κρίνουν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ τὸ δικό μου μεγαλεῖο.

Φερμάν ἐφένδιμ!...

Τὸ ταξίδι μετ' ὁ θάλασσα εἶναι σύντομο. Θὰ πᾶς πρὸς γρήγορα.

Ὁ Ἰμπραήμ πασάς ἔδλεπε, νὰ τοῦ βγαίη σὲ καλὸ ἡ ὑπόθεσι τῆς Αἴγυπτου, ποὺ τὴν φανταζόταν ἐπικίνδυνη. Χίλια δυὸ ὄνειρα θάλωσαν καὶ πάλι τὸ μυαλό του. Συλλογιζόταν πὼς θὰ ταξίδευε μετ' ὁ πολεμικὸ ποὺ θὰ τὸ συνώδευε τιμητικὰ ὁλόκληρη ἡ ἀμάρα καὶ ὅτι θὰ ἦταν στὴν Αἴγυπτο ἀπόλυτος ἀρχὼν καὶ κυρίαρχος. Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ φαντάζεται πὼς τὸ ταξίδι καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ θάταν ἡ ἀπαρχὴ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ παρατόλμα σχέδιά του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως σκεπτόταν ἀκόμα πὼς θάταν ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνο καὶ τὸ ν' ἀφήσῃ μονάχο τὸ Σουλτάνο στὴν Πόλη. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς οἱ ἄλλοι Βεζύρηδες κατὰ τὴν ἀπουσία του, μπορούσαν νὰ τοῦ στήσουν κάποια παγίδα.

Ὁ πλεονέκτης καὶ φιλόδοξος Βεζύρης, μέσα στὶς στιγμὲς τῆς χαρὰς του, δὲν ἔχασε καὶ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ περιπτώσι. Καὶ μετ' ὁ φόβο πὼς «πηγαίνοντας» γύρισε καὶ εἶπε στὸ Σουλτάνο:

— Ὁ δούλος σας Ἰμπραήμ εἶναι πρόθυμος νὰ πᾶν ὅχι μονάχα στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ καὶ στὴν ἄλλη ἀκρὸ τοῦ κόσμου. Τὸ μόνο, ἀφέντη μου, ποὺ με κάνει σκεπτικὸ εἶναι, ὅτι μπορεῖ νὰ με καταστρέψῃ ὁ πόνος τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὸν εὐεργέτη μου.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν προσπαθώντας ν' ἀποκρύψῃ τὴ συγκίνησι τοῦ συνοφρῶθηκε καὶ εἶπε μετ' ὁ σοδαρό:

— Οἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, Ἰμπραήμ, δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολὲς. Κι' ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ μου, ἀλλὰ ὅπως βλέπεις εἶναι ἀνάγκη. Γνώριζε πὼς ἡ καρδιά μου θάνη μαζί σου.

Καὶ σαν νὰ ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ τὶς ὑπομνίες ποὺ βασιάνιζαν τὸ μυαλό τοῦ αὐλικού του, πρόσθεσε:

— Ἀλλὰς τε κι' ἐγὼ θέλω νὰ κἀν ἕνα ταξίδι ὡς τὴν Ἀδριανούπολι γιὰ ν' ἀναπνεύσω λίγο.

Ἡ εἰδησι αὐτὴ, γιὰ τὸν πλεονέκτη καὶ ἀλαζονικὸ Μέγα Βεζύρη ἦταν ἕνας «μουνητὴς» μετ' ὁ πολλή σημασία. Στὸ ἀκούσμα τῆς ἡλύπῃ τὸν ποὺ κατεῖχε διασκεδάσθηκε καὶ σταμάτησε τὴ φλυαρία του.

Ὑστερα κἀλεσε τὸ Σουλτάνο στὸ «σοφρά» του, γιὰ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ἐκεῖ τὸ ἐστρώσαν στὸ τραγοῦδι καὶ στὸ γλέντι.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, στὴ διαρκεία τοῦ σκλάβος αὐτοῦ, ποὺ στὸ ὕπατο ἀξίωμα τοῦ Βεζύρη τὸν ἀνέβασε, ὅχι ἡ ἰκανότητα ἀλλὰ ἡ μελωδικὴ του φωνή, τὸ ὥρασι παίξιμο τῆς λύρας του καὶ ἡ κορμωσιά του.

Τὴν Χουρρέμ, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φλόγα τῆς ζηλοτυρίας ποὺ ἐνοῶθε νὰ τὴς τραγῇ τὰ σωθικά, ἄρχισε τώρα νὰ τὴν βασιάνιζι κι' ἡ σκέψι αὐτὴ, ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ βάλῃ ὅλα τὰ δυνατὰ της γιὰ νὰ προλάβῃ μὴ ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς γιὰ νὰ προλάβῃ καμμιὰ μεγαλειτέρη ἐπιτυχία τοῦ Ἰμπραήμ.

Ἀναγνώριζε σὰν ἱερὴ ὑποχρέωσι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὴν ἐξόντωσι τοῦ ἀσπονδου αὐτοῦ ἐχθροῦ της, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα κατάρθωσε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τοὺς βόλους τοῦ Σαραγίου τοῦ Τοπκαπού.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ βροντὲς τῶν κανονίων τοῦ στόλου χαίροτοσαν τὸ Μονάρχη ὅταν ἐξερρόδιζε τὸν Ἰμπραήμ, ἡ Χουρρέμ τραβήχθηκε σὲ μὴν ἀπομνηρὴ γωνιά τοῦ Σαραγίου κι' ἐκεῖ μετ' ὁ σατανικότητά του τὴν διέκρινε ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ τὰ κατὰχθονία σχέδια γιὰ τὴν ἐκδίκησι τῆς.

Ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ Πατισάχ

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Μέγας Βεζύρης ἐκινούσε ἀπὸ τὴν Πόλη γιὰ τὴν Αἴγυπτο, συνοδευόμενος ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ στόλο, ὁ Μονάρχης τὸν ξεπροβόδιζε μ' ἕναν τρόπο ποὺ ἐξευτελίζε παραδόσεις, ἱστορία χρόνων καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴν Αὐτοκρατορικὴ ἐξομπέπεια.

Ὁ Διάδοχος τοῦ Γιαθούζ Σουλτάν Σελίμ, ξεπροβόδιζε σὰν ἴσος πρὸς ἴσο τὸ σκλάβο ποὺ εἶχε ἀγοράσει καὶ τὸν εἶχε ἀνεβάσει στὸ ὕπατο ἀξίωμα τοῦ Μεγάλου Βεζύρη.

Ὅταν ὁ κόσμος εἶδε τὸ Μονάρχη νὰ μπαίνει στὴν ἴδια βάρκα μετ' ὁ Μέγα Βε-

ζύρη, ν' ἀνεβαίνουν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο τὴ σκάλα τῆς ναυαρχίδος, κι' ἐκεῖ πᾶν στὸ κατὰστρωμα ν' ἀποχωρίζονται μ' ὁλοκαλῆς καὶ φιλίας, ἔμεινε κατὰπληκτος. Ὅλοι δαγκάσαν τὰ χεῖλιά τους καὶ ἐνοῶσαν ντροπὴ βλέποντας τὴ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοῦ ἀφέντη ἀπ' τὸ δούλο ποὺ ἐξευτελίζε δημοσίᾳ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ Αὐτοκράτορα.

Ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ Σουλτάνου ἐξαγρίωσε τὴν Χουρρέμ καὶ πῆγε νὰ τρελλάνη ἀπ' τὸ θυμὸ ποὺ τὴν κυριεύει ὅταν τὸ ἔμορθε.

Ἡ ὕψηλὴ εὐνοία ποὺ ἐξεδήλωσε τόσο πανηγυρικὰ ὁ ἐστεμμένος ἀνδρας τῆς πρὸς τὸν Ἰμπραήμ πλῆγῳν βαθεῖα τὴν καρδιά τῆς φθοερῆς Τσερκέζας. Σκεπτόταν ἀδιάκοπα πόσο ἐπικίνδυνος θὰ ἦταν αὐριο ὁ σκλάβος αὐτός, ποὺ στὸ ὕπατο ἀξίωμα τοῦ Βεζύρη τὸν ἀνέβασε, ὅχι ἡ ἰκανότητα ἀλλὰ ἡ μελωδικὴ του φωνή, τὸ ὥρασι παίξιμο τῆς λύρας του καὶ ἡ κορμωσιά του.

Τὴν Χουρρέμ, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φλόγα τῆς ζηλοτυρίας ποὺ ἐνοῶθε νὰ τὴς τραγῇ τὰ σωθικά, ἄρχισε τώρα νὰ τὴν βασιάνιζι κι' ἡ σκέψι αὐτὴ, ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ βάλῃ ὅλα τὰ δυνατὰ της γιὰ νὰ προλάβῃ μὴ ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς γιὰ νὰ προλάβῃ καμμιὰ μεγαλειτέρη ἐπιτυχία τοῦ Ἰμπραήμ.

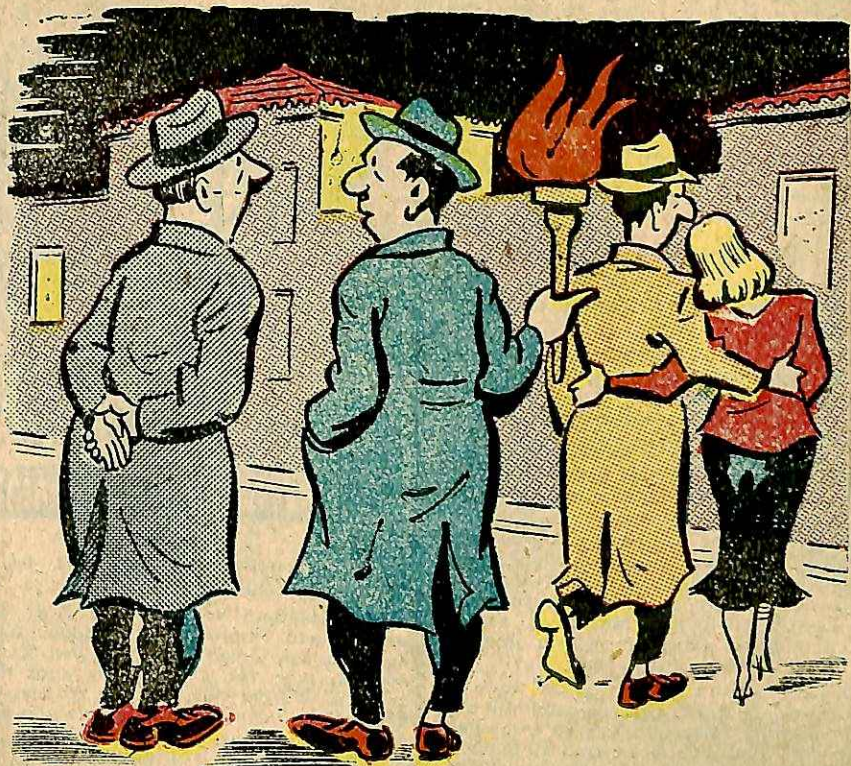
Ἀναγνώριζε σὰν ἱερὴ ὑποχρέωσι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὴν ἐξόντωσι τοῦ ἀσπονδου αὐτοῦ ἐχθροῦ της, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα κατάρθωσε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τοὺς βόλους τοῦ Σαραγίου τοῦ Τοπκαπού.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ βροντὲς τῶν κανονίων τοῦ στόλου χαίροτοσαν τὸ Μονάρχη ὅταν ἐξερρόδιζε τὸν Ἰμπραήμ, ἡ Χουρρέμ τραβήχθηκε σὲ μὴν ἀπομνηρὴ γωνιά τοῦ Σαραγίου κι' ἐκεῖ μετ' ὁ σατανικότητά του τὴν διέκρινε ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ τὰ κατὰχθονία σχέδια γιὰ τὴν ἐκδίκησι τῆς.

Τὸ ἐρωτικὸ ταξίδι

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἰμπραήμ, μετ' ὁ πέντε χιλιάδες Γενιτσαροὺς κι' ἄλλους τόσους «σοπαχίδες» (καβαλλάρηδες) καὶ δούλους ταξίδευε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ἡ Χουρρέμ καὶ ἡ συνοδεία τους ταξίδευαν γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι.

Μόλις ὁ στόλος ἐβάσθη στὰ ἀνοικτὰ τῆς Ρόδου, ἔστρεψε ἀγρία τρικυμία. Ὁ Ἰμπραήμ, ποὺ δὲν ἦταν συνηθισμένος στὰ ταξίδια ἀναγκάστηκε νὰ ἀποβιβασθῇ στὴν Ἀνατολὴ καὶ νὰ συνεχίῃ «διὰ ξηρὰς» τὴ

Εἴχαμε πᾶσι μετ' ὁ κουμπάσο στὶς λαμπροδρομίες!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ζύρη, ν' ἀνεβαίνουν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο τὴ σκάλα τῆς ναυαρχίδος, κι' ἐκεῖ πᾶν στὸ κατὰστρωμα ν' ἀποχωρίζονται μ' ὁλοκαλῆς καὶ φιλίας, ἔμεινε κατὰπληκτος. Ὅλοι δαγκάσαν τὰ χεῖλιά τους καὶ ἐνοῶσαν ντροπὴ βλέποντας τὴ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοῦ ἀφέντη ἀπ' τὸ δούλο ποὺ ἐξευτελίζε δημοσίᾳ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ Αὐτοκράτορα.

Ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ Σουλτάνου ἐξαγρίωσε τὴν Χουρρέμ καὶ πῆγε νὰ τρελλάνη ἀπ' τὸ θυμὸ ποὺ τὴν κυριεύει ὅταν τὸ ἔμορθε.

Ἡ ὕψηλὴ εὐνοία ποὺ ἐξεδήλωσε τόσο πανηγυρικὰ ὁ ἐστεμμένος ἀνδρας τῆς πρὸς τὸν Ἰμπραήμ πλῆγῳν βαθεῖα τὴν καρδιά τῆς φθοερῆς Τσερκέζας. Σκεπτόταν ἀδιάκοπα πόσο ἐπικίνδυνος θὰ ἦταν αὐριο ὁ σκλάβος αὐτός, ποὺ στὸ ὕπατο ἀξίωμα τοῦ Βεζύρη τὸν ἀνέβασε, ὅχι ἡ ἰκανότητα ἀλλὰ ἡ μελωδικὴ του φωνή, τὸ ὥρασι παίξιμο τῆς λύρας του καὶ ἡ κορμωσιά του.

Τὴν Χουρρέμ, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φλόγα τῆς ζηλοτυρίας ποὺ ἐνοῶθε νὰ τὴς τραγῇ τὰ σωθικά, ἄρχισε τώρα νὰ τὴν βασιάνιζι κι' ἡ σκέψι αὐτὴ, ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ βάλῃ ὅλα τὰ δυνατὰ της γιὰ νὰ προλάβῃ μὴ ὅλα τὰ δυνατὰ τῆς γιὰ νὰ προλάβῃ καμμιὰ μεγαλειτέρη ἐπιτυχία τοῦ Ἰμπραήμ.

Ἀναγνώριζε σὰν ἱερὴ ὑποχρέωσι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὴν ἐξόντωσι τοῦ ἀσπονδου αὐτοῦ ἐχθροῦ της, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα κατάρθωσε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τοὺς βόλους τοῦ Σαραγίου τοῦ Τοπκαπού.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ βροντὲς τῶν κανονίων τοῦ στόλου χαίροτοσαν τὸ Μονάρχη ὅταν ἐξερρόδιζε τὸν Ἰμπραήμ, ἡ Χουρρέμ τραβήχθηκε σὲ μὴν ἀπομνηρὴ γωνιά τοῦ Σαραγίου κι' ἐκεῖ μετ' ὁ σατανικότητά του τὴν διέκρινε ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ τὰ κατὰχθονία σχέδια γιὰ τὴν ἐκδίκησι τῆς.

Τὸ ἐρωτικὸ ταξίδι

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἰμπραήμ, μετ' ὁ πέντε χιλιάδες Γενιτσαροὺς κι' ἄλλους τόσους «σοπαχίδες» (καβαλλάρηδες) καὶ δούλους ταξίδευε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ἡ Χουρρέμ καὶ ἡ συνοδεία τους ταξίδευαν γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι.

Μόλις ὁ στόλος ἐβάσθη στὰ ἀνοικτὰ τῆς Ρόδου, ἔστρεψε ἀγρία τρικυμία. Ὁ Ἰμπραήμ, ποὺ δὲν ἦταν συνηθισμένος στὰ ταξίδια ἀναγκάστηκε νὰ ἀποβιβασθῇ στὴν Ἀνατολὴ καὶ νὰ συνεχίῃ «διὰ ξηρὰς» τὴ

λόγων και θόρυβο άμαξίου στο πλακόστρωτο του δρόμου. Γύρισε το κεφάλι του προς το παράθυρο που βρισκόταν πλάγι του και είδε τη σιλουέτα της Χουρρέμ, που είχε κατεβή απ' τ' άμάξι και προχώρουσε στο έσωτερικό του Σαραγιού. Έτρεξε άμέσως να την προαπαντήσει, σίμως κοντά της, την έπιασε απ' το μπράτσο και ψιθυρίζοντας της φλογερά ερωτικά λόγια, την ώδηγησε στο δωμάτιό του όπου θα περνούσαν τις μέρες τους μέσα σέ μιάν ατέλειωτη άπόλαυσι.

Μαύρα σύννεφα στόν ορίζοντα

Και οι μέρες κυλούσαν όπως ακριβώς τις είχαν σχεδιάσει πριν ξεκινήσουν απ' την Πρωτεύουσα.

Η γεμάτη από άπολαύσεις ζωή τους θα συνεχίζονταν ίσως χρόνια και χρόνια. Άλλα ή άκατανόητη απομόνωση του Σουλτάνου στην Άδριανούπολι και ή άπουσία του Μεγάλου Βεζύρη Ίμπραήμ πέρασά στην Αίγυπτο, στάθηκαν λόγοι σοβαροί για να ξεκαρδαλωθούν όλοτετα οι κρατικές υπηρεσίες και γενικά ή διοίκησης της Αυτοκρατορίας.

Οι συγκρούσεις στα βορεινά σύνορα της Αυτοκρατορίας με τους Κουτσόβλαχους, συνεχίζονταν. Όλη την κατάσταση στον τόμο εκείνο την αντιμετώπιζε ένας πολεμάρχης Τούρκος, ο Μεχμέτ Μπέης. Το κέντρο έδειχνε κλασική και άσυγχώρητη άδιαφορία.

Οι Πρεσβευτές που έφθαναν απ' την Πολωνία και τη Γαλλία δεν εύρισκαν τον άρμόδιο κρατικό λειτουργό για να συνηγορήσουν μαζί του. Συμμορίες από έπιδρομείς έλυμαινοντο τις περιφέρειες της Ουγγαρίας και της Δαλματίας, που ήταν φόρου υποτελείς στην Αυτοκρατορία. Τα κατορθώματά τους τα γνώριζαν όλες οι Άύλες της Εύρώπης και τα άγνούσαν ή Ύψηλή Πύλη, το μέγαρο αυτό της Βεζιρείας.

Όλα αυτά έγιναν άφορμή να δημιουργηθή μιά δυσφορία στις λαϊκές μάζες και ή κατάσταση άρχισε να έμπνιη άνησυχίες. Στα τάγματα των Γενισάρων κόχλαξε υπόκωφα ένα ισχυρό ρεύμα άγανακτισέως έτοιμο να ξεσπάσει από στιγμή σέ στιγμή και να σαρώσει τα πάντα. Ο Άγας των Γενισάρων Μουσταφάς και ο διοικητής του Σάματος των καβαλλερών σπαχβάν Μαχμούτ, σέ συχνές ιδιαίτερες συναντήσεις τους, συζητούσαν το κατάντημα της Αυτοκρατορίας.

Όταν οι πιστοί και άφοσιωμένοι αυτοί βαθυφοροί ένοιωσαν τον κίνδυνο που διέτρεχε ο Μονάρχης από μιάν ένδεχόμενη έξέγερση των Γενισάρων, άποφάσισαν να κάνουν διαδήματα και να έπικαλεσθούν την προσοχή του Σουλτάνου, που από καιρό τώρα δεν ένδιαφερόταν για τίποτε άλλο παρά για τον έρωτα μονάχα, και είχε γίνει σκλάβος του και αιχμάλωτος. Είδοποίησαν μυστικά τη Βαλιντέ Σουλτάνα και την παρακάλεσαν να φροντίσει να καλέσει τη γιοτή της στην Πόλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των κ. Ίωάννη Χασομέρη και Δίδα Βασιλικήν Ματσούκα, εύχόμεθα βίον μακρόν και εύτυχ.

Παναγιώτης, Γιώργος και Ίωάννης Χασομέρης

Έκδόσεις

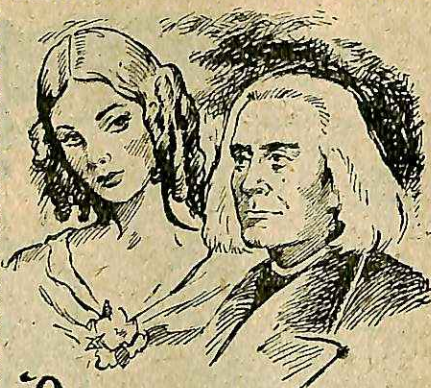
Έκυκλοφόρησε το πανηγυρικό τεύχος του περιοδικού τραγουδιών «Μοντέρνο Τραγούδι» του συγγραφέως κ. Κ. Μάνεση, με όλα τα Εύρωπαϊκά και λαϊκά «σουζέ».

★

Έκυκλοφόρησε σέ μουσικά τεμάχια ή ρομπά «Θέλω να σέ δω μαρό μου» (Φερμάνογλου — Μουζάκη) από τον μουσικό οίκο «Μέλοντι».

★

Έξεδδθη με σπαρταριστήν ύλην ή εύθυμογραφική δεκαπενθήμερος σατυρική έφημερίς «Ο Παλιός Ρωμής».

Ο τελευταίος έρως

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Τό συνκινητικό είδύλλιό της με τό Λίστ

Τό Νοέμβριο του 1845, ο Λίστ βρισκόταν στο Παρίσι κι' ένα βράδυ ο φίλος του Ζιλ Ζανέν, ο περίφημος θεατρικός κριτικός της εποχής, τον πήρε μαζί του στο «Αμπιγκύ», για να παρακολουθήσουν την πρεμιέρα ενός έργου του Ντυμανουάρ.

Επρόκειτο για ένα δράμα πολύ μέτριο κι' ο μεγάλος μουσικός, που δεν εύρισκε ένδιαφέρον στη σκηνή, άρχισε να παρακολουθώ με τό λορινόν του τους θεατές των θεωρείων.

Σέ μιά στιγμή, τό βλέμμα του έπεσε σέ μιά γυναίκα, που καθόταν μόνη της σ' ένα θεωρείο της πρώτης σειράς. Ήταν μιά νέα που δεν θα της έδινες περισσότερο από είκοσι χρόνια. Ντυμένη όλο λευκά, είχε ριγμένη μιά κόκκινη σάρπα στους ώμους της και κρατούσε ένα χέριά της, κέττο με λευκές καμέλιες στα χέρια της.

Αυτή ή νέα, μ' όλη την άχρότητα του προσώπου της, ήταν έξαιρετικά όμορφη κι' ο Λίστ, που είχε μαγευθή από τη γοητεία της, έσκυψε προς τό μέρος του Ζανέν και τον ρώτησε:

— Ποιά είναι αυτή ή όμορφη νέα με τις λευκές καμέλιες;

— Η Μαρία Ντυπλεσσί...

Αυτό τό όνομα ήταν όλοτετα άγνωστο στο Λίστ και ο Ζανέν άναγκάστηκε να του εξηγήσει ποιά ήταν ή Κυρία με τās Καμέλιες.

— Θα έπιθυμούσα πολύ να την γνωρίσω, είπε ο μουσικός.

— Θα προσπαθήσω να της πάρω ένα ραντεβού, απάντησέ ο Ζανέν. Είμαι βέβαιος, άλλωστε, ότι δεν θα δυσκολευθώ να σας δεχθώ... Νά, κυτάξτε, έχει γυρίσει προς τό μέρος μας και σας περιερσεί προς τό μέρος της... Φαίνεται πως της κρέματε έντύπωσι όπως, άλλωστε, έκαμε κι' αυτή σέ σας...

Άλλά δεν χρειάστηκαν οι υπηρεσίες του Ζιλ Ζανέν.

Την άλλη μέρα, ο Λίστ δέχθηκε στο σπίτι όπου έμενε την έπίσκεψή του δόκτορας Κορέφ, ενός Γερμανού που πουλούσε ένα έλιξήριο της νεότητας και που ήταν ο φίλος και ο έμπιστος όλων των ώραιων γυναικών της εποχής.

— Κύριε Λίστ, είπε ο Γερμανός στο μουσικό, χθές τό βράδυ είχατε μιάς πρώτης τάξεως έπιτυχία. Προκάλεσα την προσοχή μιάς γυναίκας, που θα έπιθυμούσε πολύ να σας γνωρίσει...

— Ερχόσαστε έκ μέρους της ή από δική σας πρωτοβουλία; ρώτησε ο Λίστ.

— Ο Γερμανός τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και απάντησε:

— Η έρώτησίς σας είναι άσκοπη. Περίμενα πως θα με ρωτήσετε αν και πότε μπορείτε να την δείτε... Προτιμώ, λοιπόν, ν' απαντήσω σ' αυτή την έρώτησι και ν' άφήσω χωρίς απάντησι την πρώτη...

Η Κυρία με τις Καμέλιες θα εύχαριστηθή πολύ να σας δώ αύριο στις πέντε, στο σπίτι της... Ξέρετε τη διεύ-

θυνσί της;... Όχι;... Μένει στο μουλεβάρ ντε Λά Μαντελέν, στον αριθμό 11. Μην ξεχνάτε, αγαπτή φίλε, ότι πολλοί άνθρωποι θα θυσιάζαν και τη ζωή τους άκόμη γι' αυτή τη γυναίκα...

Την άλλη μέρα, ο Λίστ ήταν ακριβώς στο ραντεβού. Εκείνο που έκανε έντύπωσι στο μεγάλο μουσικό ήταν ή απλότης και ή παιδιάστικη άφέλεια αυτής της γυναίκας με την πολυκύμαντη ζωή και τους θυελλώδεις έρωτες. Ο Λίστ φανταζόταν ότι θα εύρισκε ένα πλάσμα τρελλό, έξαλλο και γεμάτο καπρίτσια. Κι' είχε βρη, αντίθετα, μιά μικρή νέα — ή Μαρία Ντυπλεσσί — που τότε είκοσι χρόνων — με ψυχή εύγενική και άγία αίσθημα.

Ένα τρυφερό είδύλλιο άναπτύχθηκε άμέσως μεταξύ τους. Ο μουσικός άγάπησε με πάθος τη Μαρία, που, από τό άλλο μέρος, άφοσιώθηκε σ' αυτόν με όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Ο Λίστ παράτησε τότε τους φίλους του στο Παρίσι, τη μουσική, τα πάντα. Τα οικονομικά του ήταν, όμως, πολύ μέτρια και, από τό άλλο μέρος, ή Μαρία δεν βρισκόταν σέ καλύτερη κατάσταση.

Άλλά και τί δεν κάνει μιά έρωτευμένη καρδιά! Η Μαρία, για να τον κρατήσει κοντά της, άρχισε να πουλά τα κοσμήματά της και να παρουσιάζει με διάφορα προσχήματα στο μουσικό τα χρήματα που έπαιρνε από την πώλησί τους.

Στο τέλος, όμως, ο Λίστ μάντεψε την αλήθεια. Έτρεξε τότε να υπογράψει ένα συμβόλαιο, — τον πίεσαν από καιρό γι' αυτό — και τό βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι της φίλης του, της είπε:

— Αγαπημένη μου Μαρία, έκαμες αρκετές θυσιές για μένα. Άλλά τώρα είναι ή σειρά μου να προσπαθήσω να σε κάμω εύτυχισμένη, όπως σου αξίζει. Υπογράφω ένα συμβόλαιο για μιά περιόδεια στην Ουγγαρία και τη Ρουμανία. Έπειτα θα πάω στην Κωνσταντινούπολη, όπου έχω μιά πρόσκλησι από τον ίδιο τό Σουλτάνο. Θα σέ περιμένω εκεί ύστερα από ένα μήνα... Έτσι, θα μπόρεσης να φύγεις απ' τό παγωμένο Παρίσι, που σέ σκοτώνει... Είμαι βέβαιος ότι τό θερμό κλίμα του Βασπόρου θα σου κάμη καλό...

Την άλλη μέρα, ο Λίστ έφυγε. Η Μαρία, πλημμυρισμένη, σαν παιδί, από χαρά, άρχισε τότε να προετοιμάζεται για να πάη κι' αυτή στην Κωνσταντινούπολη.

Άλλ' αλλοίμονο, τό ταξίδι που επρόκειτο να κάμη ήταν πολύ μεγαλύτερο από κείνο που σχεδίαζε. Η κλονισμένη ύγεια της δεν άνθεξε στις συγκινήσεις που της έδιναν αυτές οι προετοιμασίες και πιο πολύ ή σκέψις της καινούργιας ζωής που όνειρευόταν να ζήσ κοντά στον αγαπημένο της. Τις πρώτες μέρες της άνοίξεως του 1846, άσθονες αιμοπτύσεις την έρριξαν στο κρεβάτι. Έπειτα από δυο βδομάδες, ή Μαρία Ντυπλεσσί ήταν νεκρή. Ο θάνατος τη βρήκε τό πρωί της ημέρας που επρόκειτο να συναντηθή με τό μεγάλο μουσικό στις άκτες του Βασπόρου...

ΠΟΛ ΡΕΜΠΟΥ

Ο χαρχαρίας άπεχάλυψε ένα πολέμικο μυστικό

Καθώς ξεκοίλιαζε ένα μπακαλιάρo, μιά νοικοκυρά του Μίτσιγκαν βρήκε μέσα στο στομάχι του ένα σκουλαρίκι, που είχε χάσει αυτή ή ίδια πρό 2 έτών σ' ένα θαλασσινό περίπατο! Έξ άλλου, ένας Άγγλος βρήκε ένα χρυσό δαχτυλίδι μέσα σ' ένα χρυσόψαρο.

Ένας χαρχαρίας, που άλιεύθηκε από Βραζιλιανούς κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, έπιβεβαίωσε τις ύποψις ότι οι Γερμανοί της Άμερικής χρησιμοποιούσαν ειδικά πλοία για τον άνεφοδιασμό των γερμανικών υποβρυχίων. Γιατί, μέσα στο στομάχι του βρέθηκε τό ήμερολόγιο ενός τέτοιου πλοίου, με άποκαλυπτικώτατο περιεχόμενο.

Ένας άλλος χαρχαρίας, που πιάστηκε κοντά στις βορειοαμερικανικές άκτες, είχε καταπιή μιά τσάντα γυναίκεια, που περιείχε 4 λίρες, 6 σελλίνια, 4 δολάρια... κι' ένα ερωτικό ραβασάκι!

— Έτσι μπράβο!... Και τώρα άκίνητη!...

— Έ, σεις, ο νιόπαντρος!... Δεν σας πεί αυτό τό ύφος κατακτητού που πήρατε!...

— Αυτό τό μαγνήσιο μου κάνει συχνά τέτοιες λαχτάρες!...

Ο ΚΑΤΣΟΥΦΗΣ
Χάνετε όδικα την ώρα σας!
Δέν χαμογελά ποτέ!

— Χαμογελάστε παρακαλώ!...

— Τον άντρα μου, θα τον βγάλετε μεγεθύνει!

νε να με υπηρετούν. Είμαι κα-
λαισθητός άνθρωπος. Την ίδια
καλαισθητική γνώμη έχει και
η Ήλεκτρα κι έτσι η δουλειά
συμφωνήθηκε. Και τη Δευτέρα
η Αντωνία εγκαταστάθηκε.

Και ήτανε χάρις με την
άσπρη ποδιά της κι' όλο γε-
λάστη. Ήμαστε πολύ ευχαρι-
στημένοι. Γιατί ήτανε και χου-
σοχέρα. Το σπίτι έλαμπε και
μαγεύεμα αριστουργηματικό.
Δευτέρα ήρθε, είπαμε. Ως την
Πέμπτη δεν είχαμε επίσκεψη.
Αλλά την Πέμπτη τ' απόγευμα
μας έκανε την τιμή ο ξάδερφος
μου ο Πλάτων. Θα είχε και
δυο χρόνια να μας έρθη. Τού
άνοιξα εγώ, που ήμουν κοντά
στην πόρτα. Καλώς τονε. Πώς
ήταν αυτό;

— Για πέντε λεπτά ήρθα,
γιατί έχω και ραντεβού.

— Κάθισε!

— Δεν είμαι για να καθίσω.
Ήθελα μόνο να μου δώσης τη
διεύθυνση του φίλου σου του
γιατρού, για να στείλω κά-
ποιο δικό μου.

Τού την έγγραψα σ' ένα χαρ-
τί. Να και η Ήλεκτρα. Ο Πλά-
των είπε μερικές κουδέντες και
σπρώχθηκε να φύγει, αφού ήταν
και διασπαστικός.

— Στάσου να πihς έναν κα-
φέ! είπε η Ήλεκτρα και φώ-
ναξε: «Αντωνία. Φτιάξε γρή-
γορα έναν καφέ».

Σε δυο λεπτά η Αντωνία
έφερε τον καφέ. Ο Πλάτων ά-
πασβολώθηκε. Την κύτταξε με
χαμένο βλέμμα, ενώ έπαιρνε το
φλυτζάνι μηχανικά στο χέρι
του. Ύστερα το κεφάλι του
την παρακολουθούσε καθώς
έφυγε για την κουζίνα. Και
ύστερα ο Πλάτων ξέχασε να
φύγει.

— Δεν θα πάς στο ραντε-
βού σου;

— Μπα, πέρασε η ώρα. Κι'
εξ άλλου δεν ήταν και τόσο
διασπαστικός. Προτιμώ να καθίσω
να σάς δω και να τα πούμε.
Έχουμε τόσον καιρό...

Και κάθισε πέντε ώρες. «Ο-
ταν πια είχε νυχτώσει σπκώ-
θηκε

— Ξέρεις, μου λέει, θα ήθε-
λα να μου δανείσης κανένα βι-
βλίο να διαβάσω.

— Νά. Κύτταξε και διάλεξε.

— Όχι τώρα, γιατί είμαι
διασπαστικός. Θα περάσω αύριο!

Η Αντωνία τόν δούλησε να
βάλει το παλτό του. Εκείνος
είπε «ευχαριστώ πολύ» και της
έφερε μια επίμονη λιγωμένη
ματιά. Νομίζω πως άκουσα κι
έναν αναστεναγμό, καθώς ο
Πλάτων κατέβαινε τη σκάλα.

Την υπόσχεσή του την κρά-
τησε. Κατά τις οχτώ το πρωί
ξαναήρθε.

— Έρχομαι για το βιβλίο,
λέει.

— Ποιό θέλεις; Πάρτο και
να φύγουμε μαζί. Γιατί είμαι
έτοιμος για το γραφείο.

— Ά! Μά πρέπει να διαλέ-
ξω και θέλω πολλή ώρα. Έσύ
θήγαινε στο γραφείο κι' εγώ
θα μείνω εδώ να κυττάω με
την ήσυχία μου.

Αυτό δεν μου καλοφάνηκε.
Αλλά ο Πλάτων είχε κρεμάσει
κιόλας το παλτό του και είπε
στην Αντωνία:

— Αντωνία, θα είχες την
καλοσύνη να μου φτιάξεις έναν
καφέ;

Το μεσημέρι που γύρισα, ο
Πλάτων δεν είχε διαλέξει ά-
κόμα το βιβλίο. Αναγκαστικά
μπήκε και τρίτο πιάτο στο
τραπέζι. Και δεν είχαμε φτάσει
στο φούτο, όταν μας έρχεται
μια άλλη επίσκεψη. Ο θεός
μου ο Παρασκευάς. Βρε καλώς

τό θεό! Πώς ήταν αυτό το
θαύμα!

— Αί... Περνούσα από το
δρόμο σας και είπα: «Ας ανέ-
δω να πω μία καλημέρα! Έ-
χω ένα χρόνο νάρθω!»

— Έφαγες, θείε;

— Φαγωμένος είμαι! Αλλά
έναν καφέ θα τον πιώ!

— Πώς τον πίνετε; ρώτησε
η Αντωνία.

— Χωρίς ζάχαρη, κοπελλά
μου! είπε ο θεός Παρασκευάς.
— Ένας ροδοκόκκινος λεβεντό-
γερος — και δεν την άφησε ά-
πο τα μάτια του.

Πέρασαμε στο σαλόνι. Και
ο θεός Παρασκευάς φώναζε
την Αντωνία κάθε λίγο και λι-
γάκι με διάφορες προφάσεις.
Για πές μου, παιδί μου. Από
πού είσαι; Ά! Από κει! Έ-
χω πάει εκεί! Έμεινα στο ξε-
νοδοχείο «Μπέλ-Βύ», το ξε-
ρει; Ναι, στην πλατεία. Έ-
χεις συγγενείς εκεί; Ά! Μπα-
ρό! Πότε ήρθες στην Αθήνα;
Ποιά τάξι έχεις δγάλει; Σ'
άρεσει ο κινηματογράφος; Τα
μαλλιά σου τα κάνει περμα-
νάντ; Μπα! Τι μου λές; Φυ-
σικά είναι; Μπαρό! Και το
μαγουλάκι σου από φυσικό
του είναι έτσι κόκκινο - κόκκινο;
— και της το τσίμπησε. Μπα-
ρό, μπαρό! Μου δάξεις ένα
κονιάκ;

Η επίσκεψη κράτησε ως το
δράδυ. Ούτε ο Πλάτων, ούτε
ο θεός Παρασκευάς έλεγαν να
το κουνήσουν. Κι' έπρεπε να
πη η Ήλεκτρα - ότι δεν κρα-
τιέται από τη νύστα, για να
φιλοτιμηθούν. Φεύγοντας, ο
θεός Παρασκευάς μας έδωσε
μια καθυσταστική υπόσχεση:
— Τώρα θα σάς έρχωμαι
συχνά, μία που έκανα την άρ-
χη. Τι διάολο, συγγενείς είμα-
στε!...

Πρωί - πρωί να τος πάλι ο
Πλάτων.

— Καλώς τονε! Πώς αυτό;

— Ξέρεις, έχτες, ξέχασα να
πάρω το βιβλίο!

— Να στο δώσω και να φύ-
γουμε μαζί.

— Θα ήθελα να σε παρακα-
λέσω κάτι. Εύρησθην. Έτοι-
μό μιά μιά τρίτομη φιλοσοφική
μελέτη και πρέπει να βρω ώ-
ρισμένα στοιχεία στην εγκυ-
κλοπαίδεια. Λοιπόν, θα μου
δώσης την άδεια να κάνω αυτή
τη δουλειά εδώ. Θα κλείνωμαι
στο γραφείο σου και ούτε θ'
ακούγωμαι καν!

— Και τί θέμα έχει η με-
λέτη σου;

— Δεν τόχω βρή ακόμα...

Αλλά αυτό δεν έχει σημασία.
Πάντως θα είναι τρίτομη.

Γυρίζοντας το μεσημέρι δεν
βρήκα μόνο τον Πλάτωνα στο
σπίτι. Ήταν κι' ο θεός Πα-
ρασκευάς, που μας είχε φέρει
και σοκολατάκια. Και τ' άπο-
γεμα προστέθηκε και τρίτος.
Ο κύριος Μπαρμπαναστάσοπου-
λος. Αυτό το νούμερο ήταν
συγκάτοικός μας, καθόταν στο
απάνω. Ως τότε δεν είχαμε
περισσότερο από μία καλημέ-
ρα. Εκείνο το απόγευμα όμως
κατέβηκε χαμογελώντας και
όλο γλύκα.

— Βρε αδερφέ, είπε, να εί-
μαστε τρία χρόνια συγκάτοικοι
και να μην έχουμε κανονικές
σχέσεις; Ήρθα να σπάσω τον
πάγο, να τα λέμε πότε - πότε.
Θα μπορούσα να έχω ένα πο-
τήρι νερό;

— Να σάς δώσω! προθυμο-
ποιήθηκε η Ήλεκτρα.

— Ά! Όχι κυρία μου! Να
μην κανετε εσείς τον κόπο. Νο-
μίζω πως έχετε υπηρεσία!

Τέλος το νερό τόφερε η Αν-

τωνία. Και καθώς ο κ. Μπαρ-
μπαναστάσοπουλος έβαλε το
ποτήρι στα χείλη του και κύτ-
ταζε την Αντωνία, το μισό νε-
ρό χύθηκε απάνω του. Έμεινε
κι' αυτός αρκετές ώρες, γιατί
ο πάγος ήθελε πολύ σπάσιμο.

Την άλλη μέρα κατέβηκε άλ-
λος γείτονας — ο κ. Φραγκο-
σκιδης από το απάνω - ά-
πάνω.

— Με συγχωρείτε για την έ-
νόχληση — είπε — αλλά ήθελα
να ιδω την κουζίνα σας!

— Γιατί; ρώτησα.

— Θέλω να εξετάσω, με την
άδειά σας, την υδραυλική σας
εγκατάσταση γιατί πρόκειται
να κάνω κάτι μετατροπές στη
δική μου!

— Να σάς οδηγήσω!

— Παρακαλώ, μην ενόχλη-
σθε! Ξέρω την κουζίνα!

Και τράβηξε κατ' ευθείαν,
λές και ήταν σπίτι του. Οι
άλλοι τρεις — γιατί ήταν κι'
οι άλλοι τρεις — δυσανασχέτη-
σαν. Είχε περάσει ένα τέταρ-
το κι' ο κ. Φραγκοσκιδης εξα-
κολούθησε να εξετάζει την κου-
ζίνα. Πρώτος ο θεός μου Πα-
ρασκευάς διαμαρτυρήθηκε.

— Τι διάολο κάνει αυτός έ-
κεί μέσα τόση ώρα; είπε και
σπκώθηκε.

Τον ακολούθησαν κι' οι άλ-
λοι δυο. Ξανάθαν και οι τέσ-
σερες.

— Την είδατε την υδραυλική
εγκατάσταση; ρώτησα το γεί-
τονα.

— Ναι, κατ' αρχήν. Πρέπει
να τη μελετήσω όμως. Θάρω
καμμία άλλη ώρα, να μην εί-
σαστε εσείς εδώ και σάς δίνω
ενόχληση. Υποθέτω ότι υπάρ-
χει έμπιστοσύνη!

Ο Πλάτων μούκανε νόημα
«όχι».

— Εγώ όμως, είπα:

— Ναρρήτε, κύριε Φραγκο-
σκιδη! Μόνο που δεν θα βρη-
τε το σπίτι μας άδειο! Ο κό-
σμος ποτέ δεν μας λείπει αύ-
τον το καιρό!

Και για να μην τραβάω τη
διηγησή σε μακρός, σάς λέω
πώς, μέσα σε μια εβδομάδα μο-
νάχα, το σπίτι μας είχε γίνει
τόπος κοσμικής συγκεντρώ-
σεως. Μας κόλλησε ένας συνά-
δελφος μου από το γραφείο,
έναν ξάδερφό μου και δυο
τρεις άλλοι τυποί. Ο Πλάτων
δυσιζόταν στην Έγκυκλοπαί-
δεια, άλλος έβαζε το ραδιό-
φωνο, άλλοι κουδέντιαζαν πο-
λιτικά και όλοι φώναζαν για
ψύλλου πηδήμα στην Αντωνία.
Περασμένα μεσάνυχτα σπκω-
νόντουσαν να φύγουν, για νάρ-
θουν την άλλη μέρα. Κι' έ-
βλεπα πως ο ένας υπόβλεπε
τον άλλον. Κάτω από τα χα-
μόγελά τους διέκρινες την επι-
θυμία που είχε ο καθένας να
έξοντώσει τους άλλους. Αυτή η
δουλειά όμως έμένα μου σπκί-
χιζε και της Ήλεκτρας το ίδιο.
Κονιάκ, καφέδες, τραπέζιμα-
τα, λέρωμα τα χαλιά, σπάσιμο
κανένα ποτήρι, φασαρία. Χά-
σαμε τον ύπνο μας, η γυναίκα
μου αρρώστησε. Κάλεσα το
γιατρό να την ιδη, η Ήλεκτρα
έγινε καλά — εύτυχως δεν ή-
ταν τίποτα — αλλά ο γιατρός
που να ξεκολλήσει. Έρχόταν
κι' αυτός κάθε μέρα στο σπίτι,
με την πρόφαση να παρα-
κολοιούση την αρρώστη, λεί-
και ξεχνούσε τους αρρώστους.
Μερικές φορές το σπίτι μου έ-
δινε την εντύπωση πως είχε
γενική συνέλευση.

★

Που θα πήγαινε, λοιπόν,
αυτή η κατάσταση; Υπολόγι-
σα ότι σ' ένα μήνα ο κόσμος
θα είχε διαλασισαθή και δεν
θα μας χωρούσε το σπίτι. Την

΄δια σκέψη φαίνεται είχε κι' ο
θεός Παρασκευάς, που με τρα-
βήξε ιδιαίτέρως, στο μπάνιο
— γιατί άλλου δεν μπορούσα-
με να μιλήσουμε — και μου
είπε:

— Δεν ήξερα ότι δέχεσαι τό-
σον κόσμο στο σπίτι ανηψιέ
μου.

— Ούτε εγώ το ήξερα, θείε
μου. Λίγος καιρός είναι που
γίνεται αυτή η συγκέντρωση.

— Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Έ-
χω την υποψία ότι όλοι αυτοί
εδώ έρχονται με υστεροβουλία.
Έχουν στο μάτι την Αντωνία!

— Τί λές, θείε μου!

— Ναι, ναι! Δεν ξέρεις τί
παληάνθρωποι υπάρχουν στον
κόσμο. Λοιπόν, τί θάλεγες αν
έπαιρνα εγώ την Αντωνία στην
υπηρεσία μου;

— Να συνεννοηθώ με την
Ήλεκτρα.

Κάλεσα την Ήλεκτρα στο
μπάνιο. Ήταν σύμφωνη. Ήθε-
λε κι' αυτή να ήσυχάζη. Έν-
τάξει! Έμεινε να συμφωνήσει
κι' η Αντωνία. Την κάλεσαμε
κι' αυτή στο μπάνιο.

Η Αντωνία δέχτηκε. Και το
πρωί έγινε η μετάθεσι. Ά! τί
μούτρα έκαναν ένας - ένας που
έρχόντουσαν την άλλη μέρα
και μάθαιναν πως η Αντωνία
είχε πετάξει. Ο Πλάτων έκλει-
σε την Έγκυκλοπαίδεια, ο κ.
Μπαρμπαναστάσοπουλος ξανα-
κόλλησε τον πάγο, ο κ. Φραγκο-
σκιδης έπαψε να ένδιαρρεται
για την υδραυλική εγκατάστα-
ση, ο γιατρός βρήκε πως η γυ-
ναίκα μου δεν είχε ανάγκη από
παρακολούθησι πια. Και καθε-
νας, έτσι αδιάφορα δήθεν, ρω-
τούσε:

— Αλήθεια, τί έγινε η Αν-
τωνία;

— Την πρόσλαβε ο θεός μου
ο Παρασκευάς!

— Και πού κάθεται ο θεός
σου ο Παρασκευάς;

— Σε μία βιλίτσα, στο τέρ-
μα Πατησίων. Όδός τάδε, α-
ριθμός 48.

Ξαναδούκαμε την ήσυχία
μας.

★

Δεν ξέρω πως έγινε και η
Αντωνία δεν έφυγε καθόλου
από το μυαλό μου. Την άποζη-
τούσε η ψυχή μου. Την είχα συν-
ηθίσει, βλέπεις — τόσο καλό
κορίτσι. Και το τρίτο απόγευ-
μα, είπα στην Ήλεκτρα:

— Θα πεταχτώ ως το θείο
μου τον Παρασκευά.

Τράβηξα κατά κει. Στο τραί-
νι βέπω τον κ. Φραγκοσκιδη.
Πριν μου πη τίποτα, τού λέω
εγώ:

— Για το θείο μου τον Πα-
ρασκευά, άσφαλώς!

— Ναι, μουρμούρισε ο κ.
Φραγκοσκιδης.

— Κι' εγώ το ίδιο!

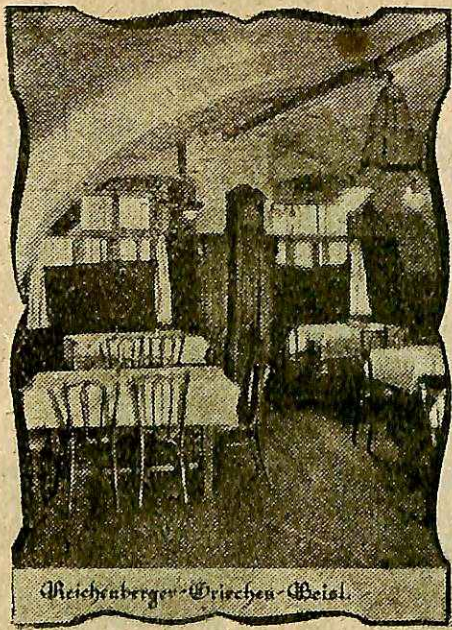
Νά η βιλίτσα του θείου Πα-
ρασκευά, μέσα στον άνθισμέ-
νο κήπο της. Με το θάρρος τού
ανηψιού, ανοίγω την καγκελλέ-
νια πόρτα. Αλλά δυο φοβερά
μαντρόσκυλλα, ίσα μ' ένα μικρό
γαϊδουράκι το καθένα, όρμουν
άγρια εναντίον μας. Εγώ προ-
φάνω και το βάζω στα πόδια,
αφήνοντας ένα κομμάτι παντε-
λόνι στο δόντια τού μαντρό-
σκυλου, που είχε διαλέξει έμέ-
να για στόχο του. Ο κ. Φραγ-
κοσκιδης άφησε ένα κομμάτι
γάμπα. Κι' ενώ τρέχαμε στο
δόμο, άκούμε τη βροντερή φωνή
του θείου Παρασκευά από
το μπαλκόνι:

— Απάνω τους. Φλόε! Από
να τους, Μουσσολίνι!

Ο θεός μου ο Παρασκευάς
ήξερε να φυλάη την υδραυλική
του εγκατάσταση!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Το εστιατόριο «Κρήνην - Μπίτζιλ» στην «Ο-δα» Ελλήνων της Βιέννης, όπου έδιναν μαζί με τον Ρήγα Φερραίο οι έθνικοι πορόγοντες της προεπαναστατικής εποχής.

Στό Βιεννέζικο εστιατόριο ΠΟΥ ΣΥΚΝΑΖΕ Ο ΦΕΡΡΑΙΟΣ

Δημοσιογραφικές ανχνήσεις του συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Σ' ένα στενό δρομάκι της Βιέννης, που ονομάζεται «δόδος «Ελλήνων» (Γκρήνην-γκασσε), όχι μακριά από το Δούναβι, υπάρχει ένα παλιό, παμπάλαιο εστιατόριο: το «κρήνην - Μπίτζιλ». Δεν χρειάζεται να ερευνηθεί κανείς τα κατάστιχα του για να ανακαλύψει ότι έχει ζωή αιώνων. Είναι ένα μεγάλο ημιώροφο, με πολλά μικρά συνεχόμενα δωμάτια, με χοντρούς τοίχους, με χαμηλά ταβάνια.

Δεν ξέρω αν σώζεται σήμερα το κτίριο, ύστερα από τους φοβερούς βομβαρδισμούς που υπέστη η Βιέννη τις τελευταίες εβδομάδες του πολέμου, ούτε αν εξακολουθεί να λειτουργεί ως εστιατόριο. Αν καταστράφηκε όμως θάνατι μία απώλεια για την ιστορία της πρό της Ανεξαρτησίας εθνικής δράσεως των εγκατεστημένων στην αυτοκρατορική πρωτεύουσα Ελλήνων. Γιατί το «Κρήνην - Μπίτζιλ» ήταν ένα από τα κέντρα των Φιλικών και άλλων πατριωτών και όπου, κατά τους παλιούς χρονικογράφους, συκνάζει κι' ο Ρήγας Φερραίος.

Όταν το επισκέφθηκαν για πρώτη φορά το 1934, οι τότε ιδιοκτήτες του δεν ήταν σε θέση να μου πουν πολλά πράγματα για την ιστορία του. Μου άφηθηκαν γενικά τα για την παλιά ελληνική ακμή του, και μου έδειξαν μερικά έπιπλα και σκεύη της κουζίνας που σώζονταν από τις άσκες του περασμένου αιώνα.

Κοντά στο εστιατόριο αυτό είχε και οι δύο ελληνικές εκκλησίες της Βιέννης: Του Αγίου Γεωργίου και της Αγίας Τριάδας. Η τελευταία θεωρείται ένα από τα πιο ενδιαφέροντα μνημεία της αυστριακής πρωτεύουσας. Η εσωτερική της καλλιτεχνική διακόσμηση είναι έργο του ζωγράφου Λουδοβίκου Τιέρ.

Οι ρίζες της Ελληνικής κοινότητας της Βιέννης ξεκινούν από τον 12ο αιώνα. Πελάοι Έλληνες — διανοούμενοι, έμποροι κλπ. — εγκαταστάθηκαν στη Βιέννη μετά την άλωση του Βυζαντίου κι' έπαιξαν τεράστιο ρόλο στην πνευματική και οικονομική ανάπτυξη της πόλης. Υπήρξαν εποχή όπου ολόκληρο το διαμετακομιστικό εμπόριο της Βιέννης βρέθηκε σε ελληνικά χέρια. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι συνθήκες του Κεπ-Βίτε (1699) και του Πισσά-ράβιτς (1718) ανεγνώρισαν στο ελληνικό στοιχείο της πρωτεύουσας της Αυστρίας το δικαίωμα να ασκή έντελως ελευθερά και χω-

ρίς καμιά δέσμευση ή περιορισμό, το εμπόριο.

Χάρη στα ειδικά αυτά προνόμια η ελληνική παροικία έφθασε να γίνει το ισχυρότερο οικονομικό στοιχείο της Βιέννης και να κατευθυνό το εμπόριο της Αυστρίας με την Ανατολή. Μεγάλοι ελληνικοί έμποροι-οίκοι που ιδρύθηκαν κατά τα τέλη του 18ου αιώνα κατάρθισαν να επεκταθούν ως τις παραμονές του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

Ελληνική υπήρξε και η πρώτη άνω-μνος εταιρεία που ιδρύθηκε στην Αυστρία. Την ίδρυσαν σαραντά πρόσφυγες από τα Αμπελάκια της Θεσσαλίας και την ονόμασαν «Σβάρτζ και Κόμπαν» από τη γερμανική μετάφραση του ονόματος ενός από τους ιδρυτές που έλεγαν Μαύρος.

Η εθνική και πνευματική δράση της ελληνικής παροικίας της Βιέννης παρουσίασε τη μεγαλύτερη ακμή της κατά τα τελευταία χρόνια του 18ου αιώνα. Το 1791 εξέδωθη στη Βιέννη η «Εφημερίς», που ήταν το πρώτο ελληνικό καθημερινό φύλλο. Αργότερα εξέδωθη η «Εφημερίς της Ανατολής» και κατόπιν η «Ελληνικός Τηλεγράφος». Διευθυντής του «Ελληνικός Τηλεγράφος» ήταν ο γιατρός και λεξικογράφος Αλέξανδρος. Στην Βιέννη εξέδιδον και τα περιοδικά «Λόγιος Ερμής» και «Καλλιόπη».

Μετά το θάνατο του Ρήγα Φερραίου, οι Έλληνες της Βιέννης ανέλαβαν έντατική δράση για την απελευθέρωση των υποδούλων. Όλοι οι σημαίνοντες παράγοντες της παροικίας — δάσκαλοι, συγγραφείς, γιατροί, κληρικοί — ήλθαν σε επικοινωνία με τους εκπροσώπους της Φιλικής και με όλους όσοι κατευθύναν από τα μεγάλα κέντρα της Ευρώπης την προσπάθεια για την εξέγερση του Έθνους. Με τους Έλληνες της Βιέννης βρισκόταν σε στενή επαφή ο Αδαμάντιος Κοραής, καθώς κι' ο Αλέξανδρος Ψηλάντης. Επίσης ο Ιωάννης Καποδίστριας, όταν στην αρχή της διπλωματικής σταδιοδρομίας του έμεινε πολύν καιρό στη Βιέννη, συνδέθηκε με τους εκεί Έλληνες και ίδρυσε την «Φιλόμουσο Εταιρεία» της οποίας ο άθωρος τίτλος έκάλυπτε τους επαναστατικούς σκοπούς των μελών της.

Σημειώνεται πνευματικό παράγοντες του ελληνισμού της Βιέννης ήταν ο Ανθιμος Γαζής, ο Θεόκλητος Φαυακίδης, ο Δάρδαρις, ο Νεόφυτος Δούκας, ο Κωνσταντίνος Κουμήτας, Δανιήλ Φι-

ΜΟΔΑ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Χρειάστηκαν δέκα χρόνια μόνον μελετών και αναζητήσεων για να σχεδιαστούν οι τεσσάρτες που θα φορούσε η Αίλιαν Ράσελ στη φιλμ «Ρέβαν της Ισπανίας». Τα φουέβια αυτά έπρεπε να είναι τα πιο κομμάτια θηλυκότητας της μόδας του 1870. Ετσι το φιλμ θα είχε διέξοδο πια να ντυνόνται οι κοπέλες γιαγιάδες μας.

λιππίδης, Αλεξανδρίδης, Στέφανος Οικονόμου και πολλοί άλλοι.

Για να μη λησμονήσουν τα παιδιά τους τη μητρική τους γλώσσα οι Έλληνες της Βιέννης ίδρυσαν και σχολή, από την οποία βγήκαν πολλές εξέχουσες προσωπικότητες, και την οποία διηύθυνε ο Θ. Λιβάδας. Μαθηταί της Σχολής υπήρξαν ο υπουργός της Δικαιοσύνης Πολίτης, ο Βούρος — διευθυντής του αστεροσκοπείου Αθηνών κατά την πρώτη περίοδο μετά την αποκατάσταση της εθνικής ανεξαρτησίας.

Ο ελληνισμός της Αυστρίας διητήρησε την ακμή του μέχρι των αρχών του 20ου αιώνα. Αλλά και κατόπιν — μέχρι του τελευταίου πολέμου — διητήρησε ένας αξιοπρεπής πνευματικός και οικονομικός πυρήνας.

Πολλά ελληνικά καταστήματα και εμπορικά γραφεία λειτουργούσαν πριν λίγα χρόνια, στην περιοχή κυρίως της «Κρεατογοράς» της Βιέννης, κοντά στις δύο ελληνικές εκκλησίες. Εν τούτοις από την εποχή που έκλεισε η σχολή τα παιδιά άρχισαν να λησμονούν τη μητρική τους γλώσσα.

Το 1934 και το 1936 γνώρισαν στη Βιέννη Έλληνες οι οποίοι ήταν υπερέφανοι για την καταγωγή τους αλλά δεν ήξεραν ούτε μια ελληνική λέξη. Σώζονται ακόμη και τώρα απόγονοι των παλαιών ιστορικών οικογενειών, όπως του Ψηλάντη, του Σίνα και άλλων.

Ένας ένθουσιώδης Έλληνας που ανέπτυξε μεγάλη εθνική και πνευματική δράση πριν από τον τελευταίο πόλεμο είναι ο έκκλησις αστικός προϊστάμενος της ελληνικής κοινότητας Αρχιμανδρίτης Τσίτερ, άνεψιός του αειμνήστου Έθνομάρτυρος Μητροπολίτου Σύμνης Χρυσοστόμου. Ο Τσίτερ έμεινε στη Βιέννη καθ' όλη τη διάρκεια της πολεμικής θυελλώδους και προσέφερε πολύτιμες υπηρεσίες στο ελληνικό στοιχείο. Μαζί του είχα επισκεφθεί τα ελληνικά ιδρύματα και το ιστορικό εστιατόριο «Κρήνην - Μπίτζιλ» στην «δόδο «Ελλήνων», όπου συγκεντρώνοντο οι μεγάλοι εθνικοί αγωνιστές της προεπαναστατικής εποχής και μαζί τους ο βάρος της ελευθερίας Ρήγας Φερραίος.

Δεν ξέρω αν σώθηκαν από τους Βουβαρδισμούς οι δύο ελληνικές εκκλησίες, τα παμπάλαια κτίρια της «Κρήνην-γκασσε» και το ιστορικό εστιατόριο. Αν καταστράφηκαν θα είναι μία μεγάλη απώλεια για την ιστορία των εθνικών αγώνων.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η χατεγή της Σελήνης

Αν, φτάνοντας με μία ρουκέτα σ' ένα πλανήτη, τον βρούμε κατοικημένο, θα μπορούσαμε να συνεργασθούμε φιλικά με τους κατοίκους του, ή θα πολεμήσουμε μαζί τους;

Με το ζήτημα αυτό ασχολήθηκε ο Άγγλος Όλσφ Στάπλετον, σε μία πρόσφατη διάλεξή του. Δεν αποκλείεται — έπιτε — να κατοικήται ο Ζεύς ή κάποιος άλλος μεγάλος πλανήτης από όντα με αντίληψη και με διαπλάσι- άγνωστη ακόμη σε μας... Πώς όμως να ελπίζουμε ότι θα επιτύχουμε να συνεργασθούμε μ' αυτούς, αφού δεν έχουμε κατορθώσει καν να ομιλήσουμε και να εννοήσουμε μεταξύ μας, στο δικό μας πλανήτη;

Πολλοί επιστήμονες πιστεύουν ότι μέσα σε λίγες δεκάδες χρόνια, θαχουν πραγματοποιηθεί τα ταξίδια στη Σελήνη και σε άλλους πλανήτες. Κι' ο Άγγλος Κάλχουν, διευθυντής της Υπηρεσίας Κατευθυνόμενων Βλημάτων της αμερικανικής αεροπορίας, είπε: «Σκοπεύουμε να στείλουμε μία ρουκέτα ως τη Σελήνη μέσα σε 18 μήνες. Ελπίζω δε να ταξιδέψω κι' εγώ ως εκεί με επιστροφή, πριν πεθάνω!»

Εξ άλλου, διάφοροι Γάλλοι επιστήμονες ανέπτουν από καιρό το ζήτημα της κατοχής της Σελήνης. Κι' ένας απ' αυτούς δήλωσε το εξής: «Οι πρώτοι εξερευνηταί που θα φτάσουν στη Σελήνη, θα μπορούν να στήσουν μία σημαία και να διεκδικήσουν ολόκληρο το έδαφός της, εφόσον δεν υπάρχει νερό που να την χωρίζει σε ηπείρους».

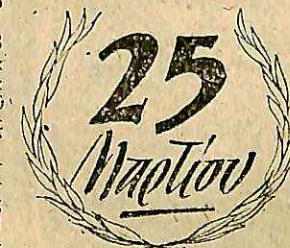
Το ζήτημα είναι λοιπόν ποιάς θα φτάσει πρώτος...

ΜΕ εξαίρετική λαμπρότητα θα εορτασθή και πάλιν η 25 Μαρτίου. Καθιερώθηκε ως εθνική εορτή από τις πρώτες Συνελεύσεις της Επανάστασης, αλλά εορτάστηκε επίσημα και εορτάστηκε πριν από 111 χρόνια.

Το Βασιλικό Διάταγμα της 15 Μαρτίου 1838 ανέφερε ότι: «... Θεωρήσαντες ότι η ημέρα της 25 Μαρτίου λαμπρά καθ' αυτήν εις πάντα Έλληνα δια την εν αυτή τελουμένην εορτήν του Ευαγγελισμού της Υπεραγίας Θεοτόκου, είνε προσέτι λαμπρά και χαρμόσυνη δια την κατ' αυτήν την ημέραν έναρξιν του υπέρ της ανεξαρτησίας του Έλληνικού Έθνους, καθιερώνουν την ημέραν ταύτην εις το διηνεκές ως ημέραν εθνικής εορτής...». Το Διάταγμα φέρει την υπογραφήν του Γραμματέως επί των Εκκλησιαστικών και της Δημοσίας Εκπαιδεύσεως Γ. Γλαράκη και του Βασιλέως Όθωνος.

Εορτασμός ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ

Πριν από 111 χρόνια

Δέκα ημέρες μετά την δημοσίευσή του Διατάγματος εορτάστηκε για πρώτη φορά την πρωτεύουσα η 25 Μαρτίου. Η εορτή έπληρε επίσημο και λαϊκό χαρακτήρα. Αρχισε το βράδυ της παραμονής με είκοσι ένα «πεδινούς κανονιοβολισμούς» από την «κανονιοστοιχία» των στρατώνων του πυροβολικού. Οι στρατώνες αυτοί, που εύρισκοντο στην αρχή της οδού Αϊόλου — εκεί που είνε σήμερα η Εθνική Τράπεζα — αποτελούσαν την εποχή εκείνη το άκρο της πόλεως. Πιο πέρα, στο σημερινό περισσότερο πολυσύχναστο μέρος των Αθηνών — στην αρχή της οδού Σταδίου, την πλατεία της Όμοности και τα Χαντεία — υπήρχαν τότε χωράφια έρμηκα και ακατοίκητα, που τα διέσχισε το ρέμμα που κατέβαινε από το Στόδιο.

Στον ευρύ χώρο, που ήταν μπροστά από τους στρατώνες του πυροβολικού — στην πλατεία του Λουδοβίκου — μαζεύτηκε, το πρωί της 25 Μαρτίου του 1838 ή φρουρά των Αθηνών για να λάβει μέρος στην παράταξη για τον πρώτο εορτασμό της εθνικής εορτής. Οι πυροβολητές παρατάθηκαν από τους στρατώνες τους ως την εκκλησία της Αγίας Ειρήνης, που χρησίμευε ως μητροπολιτικός ναός, και τα πεζικά από την εκκλησία ως τα ανάκτορα.

Χιλιάδες λαού — πραγματικός συναγεμώνας των Αθηναίων, αλλά και των κατοίκων των περίε χωριών που είχαν κατεβή στην Πρωτεύουσα — είχαν κατακλύσει τους κεντρικούς δρόμους και την πλατεία της Αγίας Ειρήνης, τραγουδώντας διάφορα πατριωτικά τραγούδια. Τον εορτασμό τον συμπλήρωνε η μουσική της Φρουράς και οι κανονιοβολισμοί που έρρίχνοντο κατά διαλείμματα.

Στις 9 το πρωί ο Όθων με την Αμαλία έφθασαν στη Μητρόπολη, έπευφημούμενοι από τον κόσμο, με δλην την Αυλική συνοδείαν και περιπολούμενοι από τας κυματίζουσας κυανολεύκους των διαφόρων συντεχνιών σημαίες επί των οποίων παριστάνετο συμβολικός ή τέχνη εκάστης τούτων, όπως έγραφε μία εφημερίδα της εποχής.

Το θέαμα μέσα στην εκκλησία της Αγίας Ειρήνης ήταν εξαιρετικά συγκινητικό γιατί, εκτός από τους επίσημους, ήταν εκεί και πολλοί από τους αγωνιστές της Επανάστασης. Ο Κολοκοτρώνης, ο Κανάρης, ο Μακρυγιάννης, ο Κουντουριώτης, ο Κριεζής και άλλοι από τους στρατιωτικούς και πολιτικούς αρχηγούς του Αγώνος. Ήσαν ακόμη οι μεγάλοι δασκάλαι του Γένους, ο Γ. Γεννάδιος και ο Νεόφυτος Βάμβας, πνευ-

Ο Όθων με την Αμαλία φθάνουν στην Αγία Ειρήνη για τη δοξολογία της 25 Μαρτίου, στα 1838...

ματικοί πρόδρομοι στον αγώνα της Ελευθερίας, καθηγηταί στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών, που είχε άρχισι τη λειτουργία του τον προηγούμενο χρόνο.

Υστερ' από τη δοξολογία έγινε παρέλασι των στρατιωτικών μονάδων μπροστά από τους βασιλείς. Την παρακολούθησαν ο Όθων με την Αμαλία από τον εξώστη του προσωρινού παλατιού, όπου είχαν εγκαταστασθή ως που να κτισθούν τα ανάκτορα. Το παλάτι αυτό βρισκόταν απέναντι από το σημερινό υπουργείο των Ναυτικών, στον κήπο του Κλαυδίου.

Στην πλατεία των προσωρινών αυτών ανακτόρων ο Δήμος των Αθηνών είχε στήσει για την εορτή μίαν άψίδα και την είχε στολίσει με όλα της Επανάστασης, έπιγραφές και σημαίες. Γύρω από την άψίδα οι Αθηναίοι το

απόγευμά τσάτρωναν στο χορό. Κατέβηκαν και ο Όθων με την Αμαλία και παρακολούθησαν τους νέους και τις νέες που έχορευαν το συρτό, τον καλαματιανό, την τράτα και τους άλλους ελληνικούς χορούς. Σε μία στιγμή μία ηλικιωμένη γυναίκα παραμέρισε τον κόσμο που ήταν μαζεμένος γύρω από τους βασιλείς και προχώρησε στο χορό.

Σταματήστε παιδιά! τους φώναξε. Σε μένα αρμόζει να σύρω το χορό, γιατί έχω δώσει για την ελευθερία του τόπου αυτού, τα δύο μου αδελφά και το μόνο παιδί μου...

Και η σεβασμία γερόντισσα κλαίοντας από συγκίνηση έσυρε το χορό... Ήταν η αδελφή και η μητέρα των αγωνιστών της Επανάστασης, των Λέκα, που είχαν τόσα προσφέρει στην απελευθέρωση της Αττικής.

Το βράδυ η Πρωτεύουσα και τα δημόσια καταστήματα φωταγωγήθηκαν. Βεγγαλικά ανάβηκαν στην Ακρόπολη και στην πλαγιά του Λυκαβηττού ο Δήμος έστιαξε ένα μεγάλο φωτεινό στεγανό με την έπιγραφη «έν τούτω νίκας». Καπεταναίοι της Επανάστασης, που ζούσαν ακόμη, ευρίζαν στην πόλη, φορώντας τ' άρματα τους και ακολουθούμενοι από τα παλληκάρια τους. Ο κόσμος τους χαιρετούσε με έπαισημίες. «Και στην Πόλη... και στην Πόλη...» απαντούσαν οι παλαίμαχοι αυτοί του Αγώνος. Ήταν το γενικό σύνθημα που επικρατούσε την ημέρα εκείνη στην Αθήνα: «... Και του χρόνου στην Πόλη να δώση ο Θεός!...».

Επέρασαν, από τότε, 111 χρόνια. Στο διάστημα αυτό τα πράγματα μετεβλήθησαν, οι συνθήκες άλλαξαν, τα συνθήματα της εποχής εκείνης παραμερίστηκαν και καινούριες ιδέες παρέσυραν τις παλιές. Η Αθήνα — το χωριό με τις 10 χιλιάδες κατοίκους — έγινε η σημερινή μεγαλούπολις του ενός εκατομμυρίου και πλέον. Η Έλλάς από τότε δεκαπλασιάσθηκε σε πληθυσμό... Αλλά η 25 Μαρτίου θα εορτασθή και εφέτος με την ίδια συγκίνηση και ένθουσιασμό, όπως και την πρώτη φορά που καθιερώθηκε επίσημα στα 1838.

Είνε η κατ' έξοχην εθνική εορτή που συγκινεί ιδιαίτερος των Ελλήνων, γιατί, σε μέσα σ' ένα ωραίο δράμα, βλέπει με τα μάτια της ψυχής του τους αδανώτους ήρωες της Επανάστασης, τους πρωτεργάτες του Γένους μας, που θυσιάσαν τα πάντα, που πότισαν με το αίμα τους τα ιερά αυτά χώματα, για να μπορούμε σήμερα έμειναι να ζούμε ελεύθεροι!

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το ταχυδρομείο ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

150.000 γράμματα την ημέρα

Κάθε Άμερικανός πολίτης έχει το δικαίωμα να γράφει... ό,τι του καπνίσει στον Πρόεδρο των Ηνωμ. Πολιτειών! Και πραγματικά, χιλιάδες άνθρωποι στέλνουν καθημερινώς γράμματα στον ανώτατο αρχοντα της Βοραιοαμερικανικής Συμπολιτείας — γράμματα λογικά και ασιτοπρόσχετα, ή φαιδρά κι' άνοητα, ή αληθινά ανίσχυρα... Ένας έπιχειρηματίας εκκράζει τις απόψεις του για τις φορολογίες. Μία νοικοκυρά παραπονείται για την υπερτίμηση του κρέατος. Ένας άλλος συνιστά στον Πρόεδρο κάποιο γιατροσόφι για το συναχι του... Άλλοι του ζητούν «μικρές χάρες», π.χ. να τους στείλη τη διεύθυνση ενός στρατιώτη στην Ευρώπη, ή να τους βοηθήσει για ένα πολύτιμο κεντήμα, ή... να ρίξη μίαν άτομική βόμβα σε κάποια δεινή πρωτεύουσα!

Ποιά είν' η τύχη όλων αυτών των γραμμάτων; Παντως, δεν φτάνουν ποτέ στα χέρια του ίδιου του Προέδρου, γιατί σπάνια τελειώς δύνανται να τα βγάλη περά με τέτοιο χειμωρρό επιστολογραφείο. Άλλα και δεν χάνεται κανένα απ' αυτά. Διαβάζονται όλα ανεξαιρέτως απ' τους υπαλλήλους μίας ειδικής υπηρεσίας του Λευκού Οίκου. Άν, στην εποχή του Προέδρου Μάκ Κίνλεϋ, άρκούσε ένας μόνο γραμματέας για το διάβασμα των 100 περίπου γραμμάτων που φταναν καθημερινώς, κατά τα τελευταία χρόνια άπασχολήθηκαν ως 70 άτομα μ' αυτή τη δουλειά, γιατί το καθημερινό ταχυδρομείο άπετελείτο από 150.000 γράμματα, κάρτες και δέματα.

Όταν φτάσουν όλ' αυτά, μ' ένα κλειστό και σφραγισμένο αυτοκίνητο, εξεάγονται κατά στίβους μ' ένα «φωροσκοπίον», δηλαδή μία συσκευή που άποκαλύπτει άμέσως κάθε μετάλλιο αντίκειμενον έσωκλειστο σ' ένα απ' τα γράμματα. Άμέσως ξεχωρίζεται το γράμμα εκείνο κι' ανοίγεται ιδιαιτέρως, άφου εξετασθή λεπτομερώς, για κάθε ένδεχόμενον.

Τα υπολοιπα διαβιβάζονται στους «αναγνώστες». Καθένας απ' αυτούς τους υπαλλήλους τα τοποθετεί σε όριζόντιες στίβους, δίπλα σ' ένα άριθμημένό πηχυ. Γιατί, για οικονομία χρόνου, τα γράμματα πρὸς τὸν Πρόεδρο δεν καταμειρώνονται πιά ένα ένα, άλλα υπολογίζεται, άριθμὸς τους απ' το μήκος που άποτελούν οι στίβους τους!

Έπειτα ο διευθυντής της υπηρεσίας κι' ένας βοηθός του ξεχωρίζουν απ' όλον αυτό το σωρό τα προσωπικά γράμματα, τα σταλιμένα από συγγενείς ή από ιδιαιτέρως φίλους του Προέδρου. Μόνον αυτά παραδίδονται στα χέρια του, χωρίς ν' ά-

νοιχθούν. Φυσικά, οι δυο άνθρωποι που κάνουν αυτή την δύσκολη διαλογή πρέπει νάχουν μεγάλη ικανότητα και μνήμη άπέραντη, ν' αναγνωρίζουν τους γραφικούς χαρακτήρες, κλπ.

Όλα τ' άλλα γράμματα ανοίγονται μ' ένα ηλεκτρικό μηχάνημα, στοιβάζονται πάλι και διαβάζονται απ' τους υπαλλήλους. Ένας έμπειρος «αναγνώστης» μπορεί να διαβάσει 500 - 600 γράμματα την ημέρα.

Οι έπιγραφές των φακέλων είνε κάποτε εξωφρενικές, π.χ.: «Πρὸς τὸν Βασιλέα των Ηνωμ. Πολιτειών» ή «Πρὸς τὸν Σύντροφο Πρόεδρον»...

Μερικοί στέλνουν χρήματα, για διάφορους λόγους, επί παραδείγματι για... να φροντίσει ο Πρόεδρος να εκδοθῇ το διαζύγιο τους! Κι' άλλοι έσωκλείουν στο φάκελό τη στάχτη ενός χαρτονομίσματος που έτυχε να τους καί, και ζητούν την αντίκατάστασή του.

Μία γυναίκα, που ζητούσε σύνταξη, έκλεινε μέσα στο φάκελλό της ως αποδεικτικό στοιχείο μία φουχτα στάχτη του μακαρίτη συζύγου της. Άλλα ο υπάλληλος που άνοίξε το γράμμα, βρισκόταν κοντά σ' ένα άνεμιστήρα... κι' έτσι ή «άπόδειξις» διασκορπίσθηκε σε μία στιγμή!

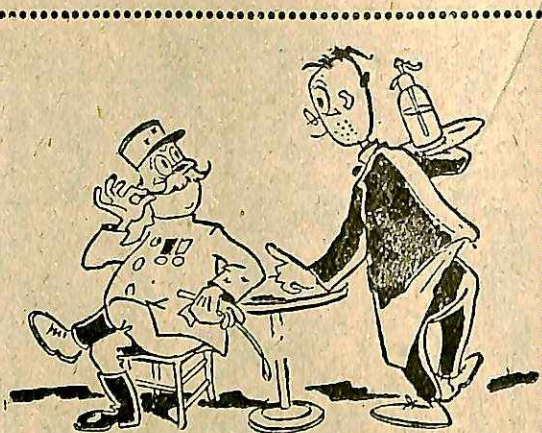
Τα γράμματα που άφορούν σοβαρά ζητήματα, διαβιβάζονται στις άρμοδιες δημόσιες υπηρεσίες ή έπιτροπές. Οι «αναγνώσται» πρέπει νάχουν άπέραντη μνήμη, για να θυμούνται όλες αυτές τις υπηρεσίες και να σημειώνουν πάνω στο κάθε γράμμα τα άρχικά ψηφία της άρμοδίας.

Εκτός απ' τα γράμματα, ο Πρόεδρος λαβαίνει και δέματα με διάφορα δώρα. Άν έχουν κάποια αξία, δεν τα κρατεί, αλλά να μην άναλάβη υποχρεώσεις άπέναντι του άποστολέως. Γι' αυτό το λόγο, ο Τρούμαν έπέστρεψε π.χ. ένα... έπιχρυσό καθίσμα άνακουφιστήριου που του έστειλε κάποιος θαυμαστής του! Ο Πρόεδρος Μάκ Κίνλεϋ, άκόμη πιδ έπιφυλακτικός, δεν δεχόταν τίποτε περισσότερο από ένα κιβώτιο με πορτοκάλια ή ένα κουτί πούρα. Το ίδιο έκαναν ο Ουίλσον κι' ο Χούβερ. Άπεναντίας, ο Κούλιτζ είχε κρατήσει αρκετά δώρα που του έστειλαν, και τα πήρε μαζί του ως ένθυμια μετά το τέλος της θητείας του. Μεταξύ των δώρων που λάβαινε ο Ρούζβελτ, την πρώτη θείσι είχαν... τα μπαστούνια, γιατί — ως γνωστόν — ήταν άνάπηρος.

Δώρα προερχόμενα απ' το έξωτερικό έπιστρέφονται και για έναν άλλο λόγο: γιατί, αν τα κρατούσε ο Πρόεδρος, θαπρεπε να πληρώσει μεγάλο τελωνειακό δασμό.

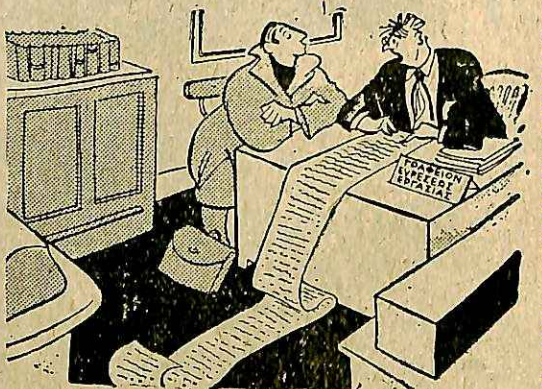
Έννοείται ότι όλα τα δέματα εξεταζονται με το φθορισκόπιο, και συχνά με άκτίνες Χ, γιατί μπορεί να περιέχουν έκρηκτικά μηχανήματα. Δεν υπήρχε όμως λόγος να έφαρμολή αυτό το προφυλακτικό μέτρον για... ένα γούρουνι, βάρους 350 κιλών, που έστειλε στον Τρούμαν ένας κτηματίας της Αϊόβα, το Μάιο του 1948! Το συνάδευε ένα γράμμα, που έλεγε: «Σας το στέλνω, γιατί, αν το πουλήσω, θα ζημιωθώ, με την εξευτελιστική διατίμησι που έχουν τα κρέατα!».

Άλλοτε πάλι, όταν ο Τρούμαν έπέβαλε περιορισμούς στην κατανάλωσι πουλερικών, για την εξοικονόμηση σιτηρών για την Ευρώπη, διάφοροι πτηνοτρόφοι τουστέλναν... όλοκληρα «καφάσια» με κότες, είς ένδειξιν διαμαρτυρίας! Κάποιος κτηνοτρόφος του Μπίρμινγχαμ του χάρισε ένα μοσχάράκι. Κι' όταν κάποτε, στην εποχή του πολέμου ο Τρούμαν έτυχε να πη στους δημοσιογράφους ότι δυσκολευόταν να βοηθήσει άπραπα πογκάμια, έλαβε με το έπόμενο ταχυδρομείο όλοκληρο φόρτωμα έπι αυτά!

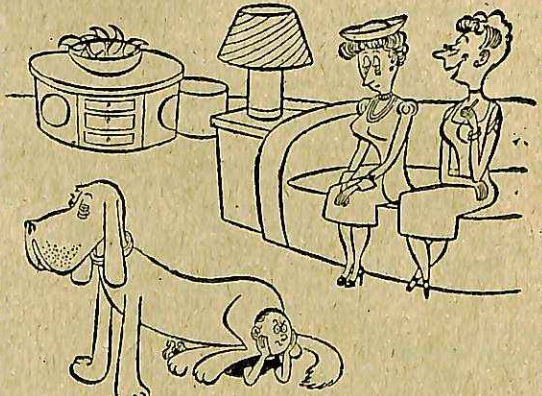

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

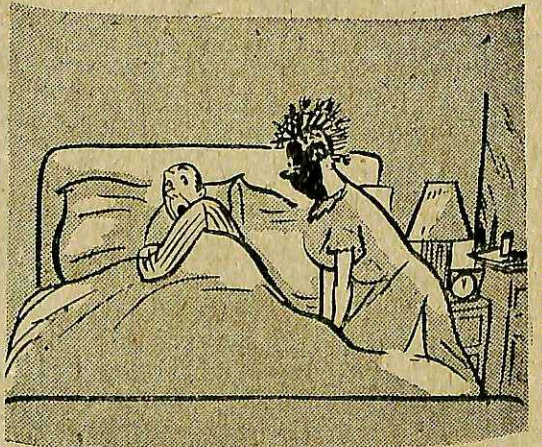
— Τί διατάσσει ο κύριος συνταγματάρχης;
— Ένα όλοκληρο σύνταγμα, φίλε μου!

— Τί άλλα προσόντα έχετε;...

— Φαίνεται ότι δεν τα πάει καλά ο Γιαννάκης με τον «Αζόρ»!...

— Ω, μανούλα μου!... Ένας Έρωθρόδερμος!...

Αθηναϊκά Εδίκαια

Ευαγγελισμός

Με το αίμα των παιδιών Σου, πουπέφταν εύλογη-
και χαιρέταγαν τον κόσμο μ' ένα βλέμμα τους
(μενα τους
στην Παγκόσμια Ιστορία, έγραφες το Εϊκόσι Ένα,
σαν όλοχρυσή σελίδα, σαν μετέωρο φωτεινό.

Εϊσ' ή Έλλάδα. Εϊσ' Εκείνη, που όνειρα δεν είχες
(άλλα
παρά την Έλευθερία Σου, με λαχτάρα να ζητάς,
πάντα ίδια δοξασμένη σαν εκράταγες την πάλα,
πάντα ίδια δοξασμένη, ξιφολόγη σαν κρατάς.

Εϊσ' ή Έλλάδα! Εϊσαι Εκείνη, που δεν παύεις να
(ελπίζεις
και δεν έχεις γονατίσει όσο αν ήσουν ατκή.
Εϊσ' ή Έλλάδα!... εϊσ' Εκείνη που μονάχα γονα-
(τίξεις
μπρός στη χάρι Της τη θεία για να πής μια προ-
σευχή.

Δοξασμένα, πικραμένα, όσα χρόνια κι' αν περνάνε
δεν σου έλειψεν ή πίστις, ούτε ο ένθουσιασμός,
σ' εύλογούσε ή Παναγία μας και το θέλησε ώστε
(να ναι,
ο δικός Της κι' ο δικός Σου, ένας Ευαγγελισμός.

Η λύρα και ή λίρα

Στα γνωστά τα «Απαλέςθη...» πρώινης έφημερίδος
ανεγράφη πώς έχαθη μία λύρα κρητική,
κι' ο εύρων παρακαλείται μετά σοβαράς έλπίδος
να την στείλη και θα πάρη άμοιβή σημαντική.

Δεν υπάρχει άμφιβολία. Θα έπιστραφή ή λύρα,
που για κείνον που την είχε, άπετέλει θησαυρόν,
έάν όμως, κατά τύχη, αντί λύρας ήταν λίρα
θα χανότανε μαζί της, άσφαλώς και ο εύρων.

Τα νήπεδα

Στα γήπεδα τα ποδοσφαιρικά,
τάξεως μέτρα πρόκειται σπουδαία να ληφθούν,
ώστε να παίξουνε φούτ-μπάλ οι παίκται φυσικά,
χωρίς να κινδυνεύουν να κλωτσοκοπηθούν
κι' οι θεαταί οι άτυχείς που παρακολουθούν...

Γιατί, ως τώρα κάτι τι παρόμοιο γινότανε
ό κόσμος σε αντίπαλες ομάδες μοιραζότανε...
— θερμάσιμολ ναι οι θεαταί συνήθως στην Έλ-
(λάδα —
κι' αν ήτανε στο γήπεδον ή μάχη δυνατή
άρχίζανε κι' οι θεαταί την κλωτσοπατινάδα
και, πράγμα σπουδαιότερο, χωρίς διαίτητή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ρωμείτς

Η έταιρεία «Τζίμης Μπούρας» είχε φίρμα κι' έ-
(τικέτα
και να στέλνη και να παίρνη ανέλαυβανε πακέττα.
Μά κανένας παραλήπτης δεν εύρεθη μ' όλ' αυτά
και τραβούσαν άλλους... δρόμους και πακέττα και
(λεφτά!
Καθαρή λοιπόν άπάτη ή δουλειά της άπεδείχθη
κι' ο παμπόνηρος ο Μπούρας στο έδωλιον προση-
(χθη...
Κι' από κεί, σαν δεματάκι άσφαλέστατα δεμένο
για τις φυλακές Άδερωφ θα τον στείλουν... «συ-
(στημένο»!

Η μόνη άνησυχία

Νέα σπείρα συνελήφθη, όχι βέβαια τυχαίως
που παρτίδες είχε άνοίξει με ρολογία έλβετικά
και στις Θεμίδος τον οίκον παραπέμπεται ταχέως
τους «δασμούς» για να πληρώση κι' όλα τ' άλλα
(φυσικά
Φυλακή θα μπη κι' εκείνη, άσφαλώς, έν συνεχεία
όπως του Κανελλοπούλου το γνωστό το σκυλόλοι,
μά ο κόσμος δοκιμάζει φοβερή άνησυχία,
γιατί του λαθρεμπορίου ή δουλειά «τραβάει... ρο-
(λόν»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

25 Μαρτίου

Χαίρε, Λαέ ήρωϊκέ, Μεγάλε και περήφανε
που τη γλυκεία Σημαία σου ή Δόξα σου την ύφανε!
Έχεις ψυχή άδάσκατη που σ' όλους το μαθαίνει
πώς μία Πατρίδα σαν κι αυτή, ποτέ της δεν
(πεθαίνει.

Νουάρχι

Αϊσίως, ύποψήφιοι έβγήκανε διακόσιοι
και — είμαι βέβαιος γι' αυτό — θα γίνουν άλλοι
(τόσοι
κι' αν όλοι θα διοριστούν — για νάχουμ' ήσυχία —
θα δούμε λίαν προσεχώς: «Ζητείται... νομαρχία».

Άλλ' αν δε θέλεις, έπ' αυτού, Σάιμη νη την πάθος
κανε Νομό της Κοκκινιάς, Νομό... πλατείας Βάθης-
Νομό Βείκου κι' Άχαρνών, κάν' τους μία ώρ αρχί-
(τερα
να ζήσουμε κι' έμεις καλά... αλλά κι' αυτοί καλλί-
(τερα!

Σπορέλαιο

Σπορέλαιον μάς έρχεται και καταντά μυστήριο
άφου το λάδι έχουμε για προϊόν μας κύριο!
Μας έρχεται σπορέλαιο
(σά νάτανε... πετρέλαιο
και ως πληροφορούμεθα, υπάρχουνε κι' έλπίδες
να φθάσουν λίαν προσεχώς... φορτία με σταφίδες!

Τί άλλη έχουμ' έλλειψι; Λοιπόν, εγώ το βόηκα:
Χρειάζονται και σικά!

ΕΨΙΛΟΝ

Μουσική

Η μουσική μας κίνησι έφέτος ζωηρά.
Κάθε βδομάδα έρχονται εδώ κατά σειρά
για να μάς δώσουν ρεσιτάλ διάφοροι σολίστες,
βιολοντσέλιστες έξοχοι, βιολίστες και πιανίστες.

Και σπεύδουν οι φιλόμουσοι ν' άκούσουν εκτελέσει
— στών ρεσιτάλ τις αίθουσες κενή ούτε μία θέσις —
Και συγκινούνται ειλικρινώς σχεδόν μέχρι δακρύων
με Μπάχ, με Μότσαρτ και με Λίστ και τόν Σοπέν
(τόν θείον

Άναμφιβολώς είμαστε φιλόμουσον κοινόν.
Μες στα κοινά τα διεθνή αληθινά μπουμπούκι,
Και την περνάμε μουσικώς έντός των Άθηνών
με ένα μόνο σύνθημα: Μπετόβεν και... μπουζουκί!

Άετοί

Σε κάποιες ώρες πρώινες κι' άλλες του άπογεύματος
καινούργιες πάλι, έχουμε διακοπές του ρεύματος.
Η δε έταιρία ή έξυπνη — άκούτε την κουτοί —
λέει την εύθυνη όλοκληρη την έχουν οι... άετοί!

Τουτέστιν οι χαρταεταί που τα παιδιά άμολάνε
και μπλέχουνε στα σύρματα και — λέει — τα χα-
(λάνε!

Ίσως να φταίν κι' οι άετοί σ' αυτή την ιστορία.
Μα την εύθυνη πρό παντός την έχει ή έταιρία
που κάποιος χαρακτήρισε — και να τ' άκούσω εύ-
(τύχησα —
μεγάλη... άετονύχισσα!

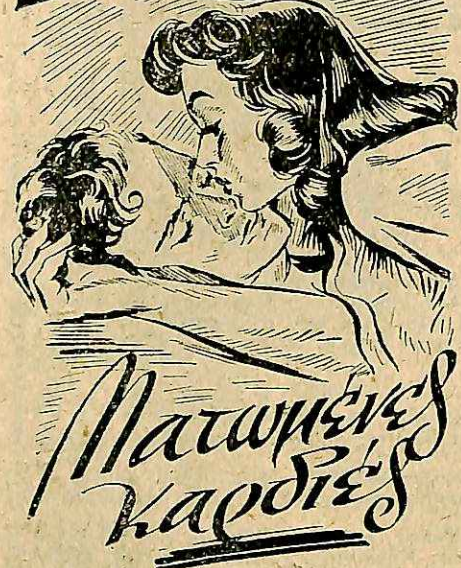
Πατίσις!

Άδίκως, όπως φαίνεται, τότε κατηγορήσαμε
το... δυστυχ ή Μπακόπουλο κι' όλοι τον μακαρίσαμε
Και μ' έπιπολαίοτητα και με υπερβολή
νομίσσαμε πως το παιδί «έπιασε την καλή».

Τα δισεκατομμύρια που ο νέος είχε κλέψει
όπως ο ίδιος δήλωσε, το έχει ξεπαστρέψει.
Τόσα εδώ, τόσα εκεί — δεν ήταν νοικοκύρης —
τα έδωσε μέχρι φιλη κι' άπόμεινε πατίσις!

Χωρίς σακκάκι δεύτερο, με μία ριγέ πυτζάμα
μένει στο κρατητήριο — κι' είνε να σουβή κλέμ-
Γι' αυτό πρέπει έναν έρανο να κάνουμε, έπειδή
θέλει λίγη βοήθεια το... άτυχό παιδί!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Μια συμβουλή

Σ' ΑΥΚΟ ανοιξιάτικο απόγευμα, στη βεράντα του κέντρου, στο πάρκο. Ο ήλιος που έγερνε προς τη δύση του, έστελνε τις τελευταίες χρυσαφένιες του ακτίνες στα δέντρα, στα παιδιά που έπαιζαν μακριά, στον κόσμο που απολάμβανε την ανοιξιάτικη θαλπωρή. Λίγοι οι πελάτες στη βεράντα. Σε μία γωνιά της καθόταν ένα ζευγάρι. Ένας νεός με πλούσια μαύρα μαλλιά, μιλούσε διαρκώς, συνοδεύοντας τα λόγια του με νευρικές χειρονομίες. Εκείνη, μια ξανθεία νόστιμη κοπέλλα, τον άκουγε μ' ένα ύφος υποταγής. Πότε - πότε κάτι έλεγε, για ν' απάντησε σε όσα της έλεγε εκείνος. Και από την έκφραση του προσώπου της μονάχα, καταλάβαινες πως αυτός κατηγορούσε κι εκείνη προσπαθούσε να δικαιολογηθεί. Τα μάτια της ήταν δακρυσιμένα. Λίγο πιο κει, σ' ένα άλλο τραπέζι, καθόταν μια ηλικιωμένη κυρία, που βασανιζόταν με κάποιο πλεκτό. Και κάπου - κάπου κύταζε κάτι παιδάκια που έπαιζαν κάτω από τα σκαλοπάτια με τα παιχνίδια τους.

Από τη θέση που είχε, μπορούσε ν' ακούει και χωρίς να θέλει, τι έλεγε το ζευγάρι. Έξ' άλλου μιλούσαν δυνατά μη δίνοντας σημασία αν ακουγόταναν και πιο πέρα. Τώρα μιλούσε ο νέος κι έλεγε:

— Όστε έτσι! Εκεί που πηγαίναμε τόσα ώρια και είχα την αφέλεια να πιστεύω πως μ' αγαπάς, ξεφυτρώνει ένας άγνωστος κύριος, που ούτε τον ήξερες καν ως τώρα και γυρεύει να σε παντρευτεί! Κι εσύ, αντί να τον διώξεις, καθέσαι και συζητείς την πρότασή του!

— Μα σου είπα, Τάσσο. Αυτός ο άγνωστος κύριος δεν ξεφυτρώνει ξαφνικά. Μου τον έφεραν οι δικοί μου.

— Αί, κι' έπειτα;

— Τι θα πη κι' έπειτα; Ξέρεις ότι μια οικογένεια όταν έχει ένα κορίτσι της ηλικίας μου, φροντίζει να το παντρώσει. Έξ' άλλου οι δικοί μου δεν είνε πλούσιοι. Φτωχοί άνθρωποι είνε. Κι' ο κύριος που παρουσιάζεται δεν ζητά προίκα. Είνε ένας άνθρωπος καθώς πρέπει, που έχει θέσι στην κοινωνία. Κι' έπειτα δεν είναι ακόμα το ναί. Ούτε με πίεσαν οι δικοί μου σώνει και καλά, να τον πάρω. Κουβέντα γίνεται!

— Αυτή η κουβέντα δεν έπρεπε να γίνεται! Έπρεπε να το κόψεις πριν σου τον φέρουν ακόμα. Έπρεπε να πής ότι δεν παντρεύεσαι!

— Ούτε και θέλω να τον πάρω, Τάσσο. Άλλά θα ήθελα να μου πής κι' εσύ τι θα γίνει με μέ; Είνε τρία χρόνια τώρα που αγαπιόμαστε και δεν μου έχεις πη πότε τι σχέδια έχεις για το μέλλον. Κι' ούτε κι' εγώ σε ρώτησα ποτέ. Ούτε και θα σε ρωτούσα, αν δεν τύχαινε αυτό στη μέ-

ση. Δεν είμαι και κανένα κορίτσι δέκα οχτώ χρονών. Έκλεψα τα είκοσι πέντε. Πες μου, λοιπόν, τώρα!

— Δεν έχω να σου πω τίποτα, Στέλλα. Το βρίσκω κάπως εκδραστικό αυτό που μου ζητάς!

— Εκδραστικό! Ξανθίπε εκείνη. Δε σου ζητώ καμιά επίσημη υπόσχεση. Άλλά πρέπει κι' εγώ κάτι να έχω υπ' όψι μου για να κανονισώ τη ζωή μου. Μια κουβέντα σου με φτάνει.

— Κι' εγώ νόμιζα πως έρχεσαι μαζί μου γιατί μ' αγαπάς!

— Μα σ' αγαπώ, Τάσσο! είπε η κοπέλλα, πιάνοντας το χέρι του σφιχτά. Το ξέρεις πως σ' αγαπώ, πως σου τάζω δώσει όλα όσα μπορεί να δώσει μια γυναίκα στον αγαπημένο της, χωρίς καμιά ύστεροβουλία. Και η σκέψη μονάχα πως θα σε χάσω, για να γίνω γυναίκα ενός άλλου, με τρελαίνει. Και μόνο επειδή σ' αγαπώ θέλω ναμια δική σου για πάντα, για όλη μας τη ζωή. Μα τι θές να κάνω; Εσύ δεν μου λες τίποτα...

— Πες μου καλύτερα πως θέλεις να πουληθείς!

— Με προσβάλλεις, Τάσσο.

— Λέω εκείνο που σκέπτομαι. Θες ν' αφήσεις τον άνθρωπο που λες πως αγαπάς, για να πείσης στην αγκαλιά ενός άλλου; Ένας που ούτε τον αγαπάς, ούτε τον ξέρεις. Μόνο και μόνο επειδή σου προσφέρει στεφάνι και σιγουριά. Είναι η 'αποκατάστασις' που λένε. Μια λέξη που σε ρίχνει στα μάτια μου και στην έκτίμησή μου!

— Μα εσύ δεν μου λες τι σκέπτεσαι για μέ; για άρτοτερα... Έστω και για πολύ άρτοτερα!

— Και ούτε θα σου πω, Στέλλα. 'Εκείνο που σκέπτομαι είναι πως σ' αγαπώ! Τίποτ' άλλο! 'Οα' αυτά που μου λες δεν έχουν καμιά σημασία για μένα. Δείχνουν μονάχα πως έρχεσαι μαζί μου γιατί ονειρεύεσαι την αποκατάστασή, το στεφάνι, το νοικοκυριό, την κουζίνα! 'Εσύ αποκατάστασις θέλεις κι' ως είναι με μένα ή μ' όποιονδήποτε άλλον. Και ούτε θα σου κάνη καμιά εντύπωση αν θα χωρίσουμε.

— Τάσσο, νάξερεις πόσο με αδικείς! Νάξερεις πόσο θα μου στοιχίση αν χωρίζαμε! Μόνο μια γυναίκα που αγαπάει θα μπορούσε να με νοιώσει. Κι' έπειτα για μέν μου. Είναι κακό για μια κοπέλλα να θελή να έλωση τη ζωή της με τον άνθρωπο που αγαπά;

— Άκουσέ με, Στέλλα. Εγώ δεν σου υπόσχομαι τίποτα. Σ' αφήνω ελεύθερη να διαλέξεις. Και σου δίνω προθεσμία ως αύριο το βράδυ. Την ίδια ώρα θα είμαι πάλι εδώ. Αν δεν έρθης, θα πη πως διαλέξεις την αποκατάστασή. Κι' αν έρθης, αυτό θα σημαίνει πως η αγάπη μας θα τραβήξει το δρόμο της, χωρίς όρους και συμφωνίες...

Ο νέος σηκώθηκε.

— Στάσου λιγάκι, ακόμα! τον παρακάλεσε η κοπέλλα, μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη και απόγνωση.

— Τι να καθήσω; είπ' εκείνος, σκληρά. Καλύτερα να σ' αφήσω να σκεφτείς. Άντιο!...

Κι' έφυγε, θυμωμένος, ενώ η κοπέλλα τον παρακολουθούσε με το υγρό βλέμμα της. Κι' όταν αυτός χάθηκε μέσα στη δενδροστοιχία, έγερσε το κεφάλι της στα χέρια της και ξέσπασε σε κλάμα, αδιάφορώντας αν την έβλεπαν...

Τότε η ηλικιωμένη κυρία άφησε το πλεκτό της, σηκώθηκε, ήρθε κοντά στην κοπέλλα και της χείδεψε τα μαλλιά.

— Με συγχωρείς κοπέλλα μου, της είπε με συμπόνοια. Πάψε να κλάις. Μου επιτρέπεις να καθήσω λίγο κοντά σου;

— Καθήστε, κυρία! είπε η Στέλλα.

Η ηλικιωμένη κυρία κάθισε. Πήρε το χέρι της Στέλλας στο δικό της.

— Ξέρω τι σε βασανίζει και γιατί κλάις, είπε. Καθόμουν δίπλα σας και τ' άκουσα όλα, χωρίς να θέλω. Λοιπόν, θα θέλες μια συμβουλή από μένα;

— Έτσι που είμαι, ψιθύρισε η Στέλλα. Τι άλλο θα μπορούσα να θέλω;

— Για πές μου. 'Ο άνθρωπος που σου δίνουν οι δικοί σου είνε καλός;

— Πολύ καλός, κυρία μου. Συμπαθητι-

κός, ευγενικός, με καλούς τρόπους. Και σοβαρός.

— Λοιπόν, παιδί μου, να τον παντρευτείς, χωρίς να σκεφτείς τίποτα!

— Μα δεν τον αγαπώ!

— Δεν έχει σημασία. 'Αν είνε καλός, όπως μου τον λες, θα τον αγαπήσεις με τον καιρό. Τώρα, βέβαια, αγαπάς τον άλλον. Μα ο άλλος δεν σ' αγαπάει, παιδί μου. 'Ερχεται μαζί σου γιατί του αρέσεις, για να περάση τον καιρό του. 'Αν σ' αγαπούσε, τρία χρόνια που κρατάει ο δεσμός σας, όπως άκουσα, θα σου ζητούσε μόνος του να ενώσετε τη ζωή σας. Μα δεν έχει τέτοιο σκοπό. Κι' είνε είκοσι πέντε χρονών. Θα περάσουν λίγα χρόνια ακόμα και θα γίνης τριάντα... Και ύστερα θα σ' αφήσει, για να βρή κάποιον άλλον πιο νέα από σένα. 'Αν σου τ' αλέω αυτά, είνε γιατί αυτό που κινδυνεύεις να πάθης εσύ, το έχω πάθει εγώ... 'Οχτώ χρόνια αγαπούσα κάποιον. Τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου. Σ' αυτό το διάστημα μου παρουσιάσθηκαν πολλές τύχες. Τις έδιωξα όλες για νάμια κοντά του, προσμένοντας πως κάποτε θα με παντρευόταν. Κι' εκείνος μ' είχε αφήσει να ελπίζω σ' αυτό το όνειρο. Ξαφνικά, μια μέρα μου είπε πως δεν μ' αγαπούσε πιά. Τότε κατάχθηκα στον καθρέφτη και κατάλαβα το γιατί. Τα νειάτα μου είχαν άρχισει να μαραινώνται. Κι' έμεινα, χωρίς να νοιώσω τη χαρά του γάμου, χωρίς να έχω έναν άντρα κοντά μου, το δικό μου σπίτι, το νοικοκυριό μου, αυτή την πεζή, μα και τόσο όμορφη εύχρη, που την κοροϊδεύουν οι πιο πολλοί άντρες. Τι όφελει αν μετάνιωσα, αν έκλαψα; 'Ο δικός σου, τουλάχιστον, έχει την ελκρινεία να σου πη πως δεν σου υπόσχεται τίποτα. Μην κάνης την ανοησία να σκέπτεσαι, για να κρατήσεις ακόμα κάμποσον καιρό έναν έρωτα που μόνο δυστυχία θα σου φέρη άρτοτερα. Κρατήσε τον σαν μια τρυφερή αναμνησί. Πήγαινε, λοιπόν, στο σπίτι σου τώρα και πές στους δικούς σου ότι παντρεύεσαι αυτόν τον καλόν άνθρωπο που σου δίνουν. Θα ιδής τι γλυκό αίσθημα που είνε η συζυγική αγάπη, η στοργή ανάμεσα σε δυο ανθρώπους. Θάχης το σπίτι σου, σε λίγον καιρό, το χαμόγελο του πρώτου παιδιού θάρη να σου χάριση μιαν αλλοιότικη ευτυχία... Μια ευτυχία που εγώ δεν είχα την τύχη να τη γνωρίσω. Άλλά τη νοιώθω και τώρα, στα γεράματα μου, φροντίζοντας τα ξένα παιδιά...

— Ένα ξανθόμαλλο αγόρακι, με τα παιχνίδια του, ήρθε κοντά στην ηλικιωμένη κυρία.

— Κρυώνω! της είπε.

— Εκείνη του φόρεσε το παλτουδάκι του και του είπε:

— Πήγαινε να παίξεις λίγο ακόμα και να πάμε στο σπίτι. 'Η μαμά θα περιμένει!

Η Στέλλα κύταξε το παχουλό αγόρακι, με τα ξανθμένα μάγουλα και του χείδεψε τα μαλλιά, καθώς έτρεχε. 'Επειτα σηκώθηκε. Χαμογέλουσε.

— Σας ευχαριστώ, κυρία! είπε. Διώξατε το σκοτάδι από το μυαλό μου. Έχετε δική. Κι' έτσι θα κάνω. Χαίρετε.

Δύο χρόνια πέρασαν από τότε. Είνε και πάλι γλυκό ανοιξιάτικο απόγευμα. Κι' εκεί, προς τη βεράντα του κέντρου, μια νέα κυρία σπώχνει ένα καροτσάκι. Μέσα ένας χαριτωμένος μπέμπε που παίζει με την κουδουνίστρα του. 'Η ηλικιωμένη κυρία τυραννιέται πάλι με κάποιο πλεκτό. 'Η νέα κυρία πηγαίνει κοντά της.

— Με θυμόσατε; τη ρωτά.

— 'Η ηλικιωμένη κυρία σηκώνει τα μάτια της. Το πρόσωπό της φωτίζεται μ' ένα χαμόγελο έκπληξης.

— 'Α! λέει. 'Εσείς!... Πως δεν σας θυμούμαι! Το φτιάξατε κι' όλας;

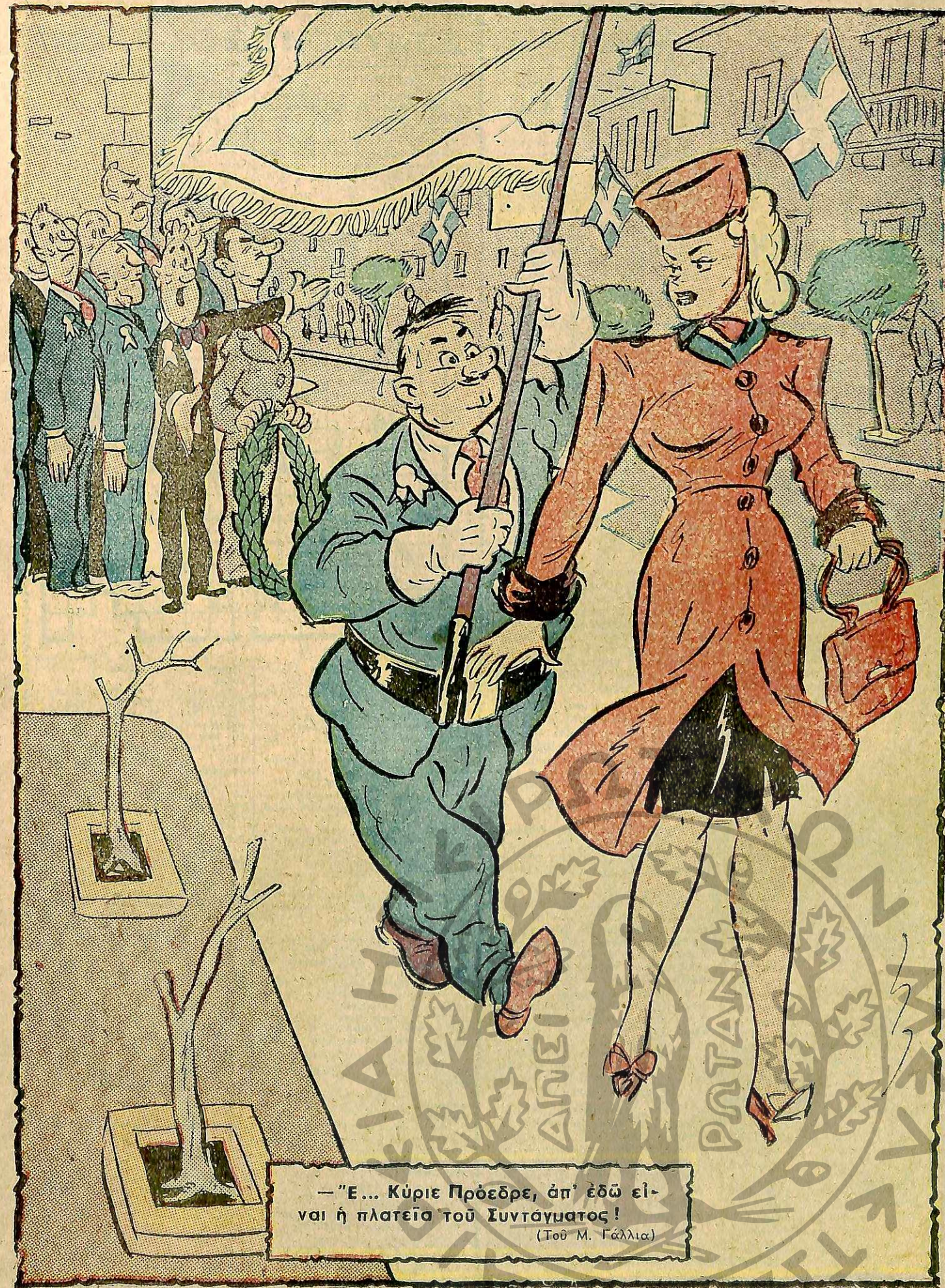
— Ναι. Είνε το πρώτο!...

— 'Η ηλικιωμένη κυρία χαιδέει το μπέμπε.

— Να σας ζήση! λέει στη νέα κυρία. Μια χαρά είνε!... Καθήστε, λοιπόν, κοντά μου. Έχουμε τόσα να πούμε...

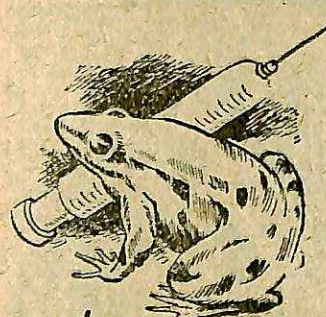
— Ναι. Άλλά πριν πούμε τό πολλά, έχω να σας πω ακόμα ένα μεγάλο ευχαριστώ. Γιατί τώρα καταλαβαίνω πως έχω έναν προορισμό στη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— "Ε... Κύριε Πρόεδρε, απ' εδώ είνε η πλατεία του Συντάγματος!

(Το Μ. Γάλλια)

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ
ΣΤΗ ΔΙΑΓΝΩΣΗ
ΤΗΣ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

Μιά λάμπα μέσα στο στομάχι

Η διάγνωση της εγκυμοσύνης απαιτεί συνήθως την παρέλευση μερικών εβδομάδων από της συλληψης...

Γι' αυτό το λόγο, οι επιστήμονες προσπάθουν από καιρό να ανακαλύψουν ένα αντικειμενικό κριτήριο της εγκυμοσύνης...

Οι παρατηρήσεις και τα πειράματα που έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση...

Αυτή η όρμηση παράγεται σε κανονική περίπτωση από τον αδένες της υποφύσεως σε ελαχίστη ποσότητα...

Ο προσδιορισμός της έκκρισιμης ποσότητας είναι, δυστυχώς, τελείως αδύνατος με τα μέσα μετρήσεως που διαθέτει σήμερα η επιστήμη...

Τα πρώτα πειράματα έγιναν σε κουνέλια. Η γοναδοτρόπος όρμηση βρίσκεται μέσα στον όρρο του αίματος...

Ετσι, στο μέλλον, η εξακρίδωσις της εγκυμοσύνης θα μπορεί να γίνεται πειραματικά και να είναι τελείως ασφαλής.

Πρέπει να σημειωθεί ότι μερικές δεκάδες βατράχους είναι υπεραρκέτες για μία μεγάλη κλινική ή ένα νοσοκομείο. Γιατί ο ίδιος βάτραχος μπορεί να χρησιμοποιηθεί απεριόριστες φορές...

Με τη μέθοδο αυτή, θα εξακριβώνεται στο εξής εύκολα και δίκαμα καμιά αμφιβολία ή εγκυμοσύνη.

Η εξακρίδωσις της εγκυμο-

σύνης μ' αυτό τον τρόπο παρουσιάζει δυο μειονεκτήματα. Το πρώτο ήταν πως χρειαζόνταν 48 ώρες για την εξακρίδωσις...

Οι επιστήμονες συνέχισαν τότε τις έρευνές τους προς άλλες κατευθύνσεις. Πρώτος ο Άγγλος γιατρός Χόγκμπεν σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει για αυτό το σκοπό το θηλυκό ενός βατραχοειδούς της Νοτίου Αφρικής...

Αυτή η μέθοδος εφαρμόζεται σήμερα σε μεγάλη κλίμακα στην Αγγλία, όπου γίνεται τακτικά εισαγωγή βατραχοειδών, αυτού του είδους, από τις χώρες της Νοτίου Αφρικής. Τα θηλυκά αυτών των ζώων παρουσιάζουν το πρόσθετο πλεονέκτημα ότι έχουν όλο το χρόνο ωρίμα ώρια μέσα στις ωθήκες τους...

Αλλά ο ξενόπουλος είναι ένα ζώο που δεν μπορεί να ζήσει παντού. Γι' αυτό η μέθοδος του δόκτορος Χόγκμπεν μόνο στην Αγγλία μπόρεσε να βρη εφαρμογή.

Πριν ωστόσο από λίγο καιρό, ένας Νοτιοαμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Γκάλλι-Μαϊνί, από το Μπουένος-Αϊρες, σκέφθηκε να στραφή προς τους κοινούς βατράχους, που υπάρχουν σε όλες τις χώρες του κόσμου και να χρησιμοποιήσει, όχι μόνο τους θηλυκούς, αλλά και τους αρσενικούς.

Τα σχετικά πειράματα απέδειξαν ότι μία ένωση ορμού αίματος ή ούρων εγκύου σε ένα αρσενικό βάτραχο προκαλεί την άφθονη έκκριση σπέρματος-αρίων, που η παρουσία τους είναι εύκολη να εξακριβωθεί με το μικροσκόπιο μέσα στα ούρα του ζώου.

Η μέθοδος της εξακρίδωσής της εγκυμοσύνης με τη συνδρομή αυτών των ζώων είναι απλούστατη και απαιτεί συνήθως 3-4 ώρες.

Σχετικά πειράματα έγιναν τελευταία και στη Γαλλία. Από αυτά απεδείχθη ότι όλα τα είδη των βατράχων, που ζουν στις λίμνες ή τους ποταμούς, παρουσιάζουν τη χαρακτηριστική αντίδραση, που προαναφέραμε, όταν εισαχθεί στο αίμα τους μία ποσότης μερικών εκατοστομέτρων ορμού αίματος ή ούρων εγκύου.

Ετσι, στο μέλλον, η εξακρίδωσις της εγκυμοσύνης θα μπορεί να γίνεται πειραματικά και να είναι τελείως ασφαλής. Πρέπει να σημειωθεί ότι μερικές δεκάδες βατράχους είναι υπεραρκέτες για μία μεγάλη κλινική ή ένα νοσοκομείο. Γιατί ο ίδιος βάτραχος μπορεί να χρησιμοποιηθεί απεριόριστες φορές...

Με τη μέθοδο αυτή, θα εξακριβώνεται στο εξής εύκολα και δίκαμα καμιά αμφιβολία ή εγκυμοσύνη.

Δρ ZAN KPEZE

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 217

Crossword puzzle grid with clues in Greek. Includes horizontal and vertical clues for words like 'Κωμόπολις', 'Απόθεμα', 'Οριστικό', etc.

Εξουσία (πληθ.). 4) Νότα. 5) Τίτλος σε ασιατική χώρα. 6) Πράσινο. 7) Χειροποιήσιμος. 8) Κτηνική αντίωμια. 9) Καζικί. 10) Ρήμα προσφύλλει. 11) Αλφάβητο. 12) Ακούω. 13) Απαγορευτικό. 14) Ποδόσφαιρο. 15) Αλφειά. 16) Αλφειά. 17) Αλφειά.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Με το φακό του μπιτσιού. ΚΑΙ για μὲν τὰ φαρμακεία που μένουν ανοιχτά τη νύχτα, λέμε ότι «διανυκτερεύουν». Αλλά τα φαρμακεία που μένουν ανοιχτά την Κυριακή, «Διημερεύουν»...

ΜΙΑ ΜΑΛΛΟΝ... δυσάρεστη έκπληξη ανέμενε τους υπαλλήλους του Υπουργείου Εργασίας, ένα πρωί της περασμένης εβδομάδας. Μερικοί, είχαν συνηθίσει να καθυστερούν και μετά τη ρητή διαταγή του υπουργού κ. Γονή...

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ... «άνεμων και υδάτων» στις περισσότερες συνοικίες της πρωτεύουσας όχι μόνον δεν εφαρμόζει την πεντάωρο παροχή του νερού που άνηγγελλε, αλλά και τ' ανοίγει κάθε μέρα ό,τι ώρα θέλει.

ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ... τη συντέλεια του Κόσμου, στις 18 Μαρτίου! Έγιναν μάλιστα, όπως γράφουν οι εφημερίδες, και σκηνές αλλοφροσύνης!... Κατόπιν όμως άρχισαν να το ρίχνουν στη μπύρα «για να πάνε ευχαριστημένοι»!

ΕΧΕΤΕ προσπαθήσει να τηλεφωνήσετε από τις 10 ως τις 12, το πρωί σε κεντρικό τηλέφωνο; Για προσπαθήστε, κι' άμα το κατορθώσετε σε διάστημα λιγώτερο της μισής ώρας, μάς γράψετε...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ... η έκδοσις του Μπακοπούλου. Ζητείται η έκδοσις του Πεταλά. Ζητείται η έκδοσις του Πετρίκου. Ζητείται η έκδοσις και πολλών άλλων μελών της σπείρας που βρίσκονται στας Ενώσεις και τας Αμερικές...

Βρίσκονται στας Ενώσεις και τας Αμερικές. Και είνε τόσες πολλές οι εκδόσεις που ζητούνται, ώστε θα έπρεπε να τις αναλάβη ολόκληρος... Εκδοτικός Οίκος!

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ. Βρεθούν στην ανάγκη να μείνουν επί ένα διάστημα στη ζούγκλα, ή Ρ.Α.Φ. εξέδωσε ένα μικρό φυλλάδιο που περιλαμβάνει αρκετές πολύτιμες συμβουλές.

ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ, πότε το Υπουργείο Εφοδισμού πότε η Αγορανομία διατάσσουν την καταστροφή τυρού, ως επικινδύνου εις την δημοσίαν υγείαν.

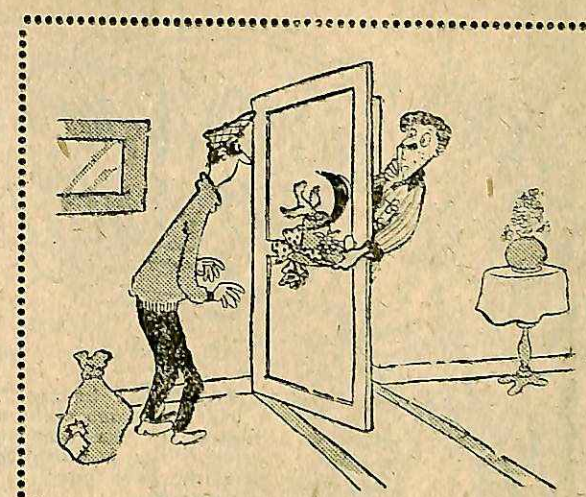
ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ... είναι μερικά ορθογραφικά λάθη που παρατηρούνται από τυπογραφικήν άδελφίαν στις εφημερίδες. Τελευταίως σε μία απογευματινή εφημερίδα, εδιαβάσαμε ένα τίτλον: «Ο νόμος περί πλουτισάντων. Το «τη» με ήτα.

ΑΥΤΟΙ... οι δειτροχοι δημόσιοι κίνδυνοι που ονομάζονται «μοτοσυκλέτες» δεν παύουν να τροφοδοτούν καθημερινώς τας Αστυνομικό δελτίο, τας νοσοκομεία και τους σταθμούς Α Βοηθειών.

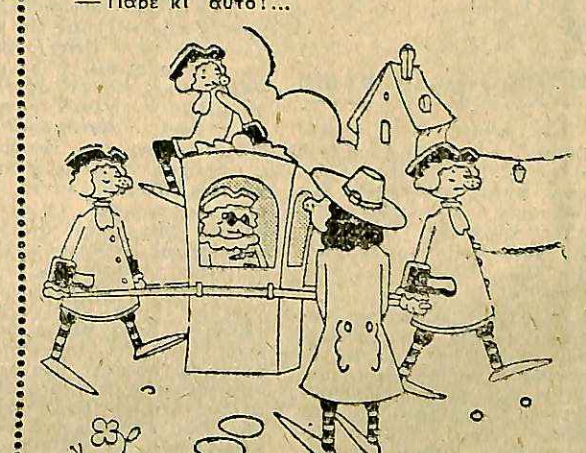
ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ... προχρονιστικόν παρατηρείται εις τας Αστυνομικείας ολόκληρου του κόσμου. Όταν αναγγέλλουν καιρό καλό, έχομεν υποτροπή του χειμώνα και τ' ανασταλιν.

ΠΟΥ ΝΑ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ... άραγε αυτή η... μοδιστρομανία που εξαπλούται μέρα με την ημέρα; Μερικοί τώρα λειτουργούν τουλάχιστον εκατό Σχολές Κοπτικής και Ραπτικής κι' έχει ο Θεός.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ... Τί συμβαίνει λοιπόν επί του προκειμένου; Για ποιο λόγο ξεσπάσαν οι Αθηναίους και τρέχουν να σπουδάσουν Κοπτική και Ραπτική; Φαίνεται πως ή αποφάσισαν να ράβουν μόνες τας φουστανία τους ή διαπιστώσανε ότι ή μοδιστρική είνε πολύ προσοδοφόρο επάγγελμα.

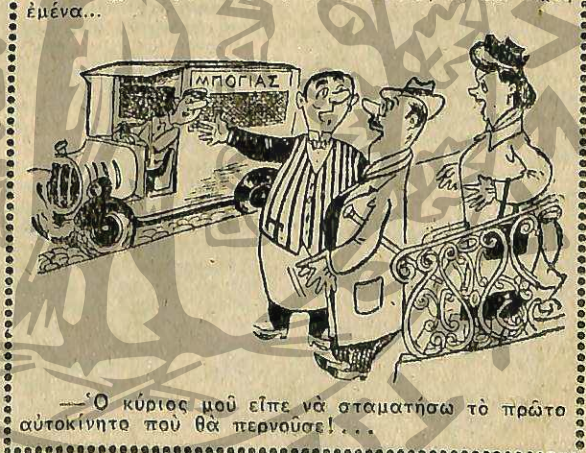
ΕΥΚΑΙΡΙΑ Ν' ΑΠΑΛΛΑΓΗ - Πάρε κι' αυτό!...

Τ' κάνεις εσύ εκεί πάνω; - Είμαι ή... σεζέρβα!...

Αχ, Γιωργάκη μου, τί θα έκανες αν δεν είχες έμένα...

Ο κύριος μου είπε να σταματήσω το πρώτο αυτόκίνητο που θα περνούσε!...

Η χαρούμενη μέρα

(Η σκηνή στο μικρό, θερμό διαμέρισμα όπου ζει η μητέρα Έκκιν. Όλα γύρω απλά, με κομψά κι αισθητικά, «ζωντανά» θα λέγε κανείς ότι την πνοή της γυναίκας. Απαλό φως και λίγα λουλούδια στα βάζα.

ΈΚΚΙΝΗ: Σαραντά περσίπου χρονών, με κουρασμένο πρόσωπο που φαίνεται ότι αρχίζει να παραιτείται από το σκληρό αγώνα της κοкетταρίας. Γλυκά μάτια, μαύρα, βαθεία, μελαγχολικά. Θαμπό μεταξωτό δέμα, και στόμα έρωτικό αν και λίγο «πικραμένο». Είπε φιλή κι' η κόρη του χρονοί μολις τοιμάζεται ν' αγαλήθω το κατ'εστροφικό έργο της άπ'νω στο άφωτο γλυπτό του κορυμίου της.

ΕΚΚΙΝΗ: Ψηλός, λεπτός, νευρώδης, με γκριζα μαλλιά και πρόσωπο βαθείς ρυτίδες. Ζυγώνει τα πενήντα. Ντύσιμο βαρύ «α-θούρο».

Στο άνοιγμα της α-λαίας Έκκινος μπαίνει μ' ένα κουτί λουλούδια και τη φιλάει τρυφερά.

ΕΚΚΙΝΗ: Χρόνια πολλά, αγαπη μου! Σήμερα είναι μια χαρούμενη μέρα για μας.

ΕΚΚΙΝΗ: Τα λουλούδια σου είν' έκτακτα. Άλλα ή μέρα... δεν είναι και τόσο ασυνήθιστο!

ΕΚΚΙΝΗ: Θα γίνη!

ΕΚΚΙΝΗ: Μμμ... Δεν το πολυπιστεύω. Όταν μιά γυναίκα μπη σε κάποια ηλικία, ή μέρα που γιορτάζει τα γενέθλιά της αρχίζει να γίνεται μελαγχολική.

ΕΚΚΙΝΗ: Περίεργη ά-κεφια έχεις απόψε.

ΕΚΚΙΝΗ: (Τοποθετώντας τα λουλούδια). Άκεφια, ναι! Άλλα όχι περιεργή... Λογική!

ΕΚΚΙΝΗ: (Θέλοντας ν' αλλάξει θέμα). Δε βάζεις να πιούμε κάτι;

ΕΚΚΙΝΗ: (Το θυμάται μόλις τώρα). Αλήθεια, τί έπαθες; Μουστειλες σήμερα ένα δόκλιρο καλαθί πιό-κα... Ούίσι, σαμπάνιες.

Γιατί; Ούτ' εσύ πίνεις, ούτ' εγώ.

ΕΚΚΙΝΗ: Σήμερα θα πούμε! Δεν σου είπα πως σήμερα είναι μια χαρούμενη μέρα; Ίσως ή πιο χαρούμενη της ζωής μας!

ΕΚΚΙΝΗ: Αίνιγματικός είσαι!

ΕΚΚΙΝΗ (κυττάζοντας την κατάματα): Δε με καταλαβαίνεις; Κάτσε, λοιπόν, να στά πω. (Την καθίζει κοντά του κι' αρχίζει να μιλάει σ' γλυκό, τρυφερό τόνο). Αγαπίουσατε είκοσι χρόνια... Περάσαμε με πόρες μεγάλες, στεναχώριες πολλές, κακές μέρες γεμάτες από τη σκληρότητα της ζωής και την κούραση της φτώχειας... Περιμέναμε να φτιάξουν λίγο τα πράματα. Έ, λοιπόν, έφτιαξαν Έλλη! Δεν το κατάλαβες; Τώρα πιά οι δουλειές μου είναι ταχτοποιημένες, οι αδερφές μου παντρεύτηκαν, ή ζωή μου είναι ανεξάρτητη κι' ασφαλισμένη. Τώρα μπορούμε να παντρευτούμε! Να γνωρίσουμε κι' εμείς την ευτυχία. (Με χαρούμενο θρίαμβο). Νά ή χαρούμενη μέρα που την περιμέναμε είκοσι δόκλιρα χρόνια!

ΕΚΚΙΝΗ (με δυσανεκτική μένα μάτια και φωνή τσακισμένη): Ναι, βέβαια... Είκοσι δόκλιρα χρόνια! Έχεις δίκιο... Σαν σήμερα, τη μέρα της γιορτής μου, μου πρωτόπες πως μ' αγαπάς... Κι' έτσι απόψε, μαζί μου έχει τα γενέθλιά του κι' ο έρωτάς μας... (μελαγχολικά). Είπε είκοσι χρονών!... (σιγή πέντε δευτερόλεπτα). Κώστα... Δεν είναι γέρος ένας έρωτας είκοσι χρονών;

ΕΚΚΙΝΗ: Γέρος;...

ΕΚΚΙΝΗ: Όχι, δά!

ΕΚΚΙΝΗ (Σά να κάνει μιά πικρή διαπίστωση): Είπε γέρος!... Κι' εμείς είμαστε γέροι. Οι ρυτίδες στο πρόσωπό μας αρχίζουν να μας το λένε κάθε μέρα και π' ό έντονα, μέσ τη σκληρή αθάνατη του καθρέπτη. Κι' ή αρρώστια του χρόνου, προχωρεί κανονικά. Έχω αρθριτικά και αρτηριοσκλήρωση. Κάνω δίαιτα και παίρνω φάρμακα... Και δε θαυμάζω πιά το σώμα μου σαν παίρνω το μπάνιο μου. Άποφύγω να το κυττάω για να μην άνακαλύψω πως ό «πλάτος» αρχίζει να χαλάει... (με βαθεία λύπη). Ναι, Κώστα... Είκοσι χρόνια περιμέναμε τη «χαρούμενη μέρα» όπως είπες. Μα κουραστικά να την περιμέναμε... (Καταπίνοντας ένα δακρύ). Και σήμερα που ήρ-

θε, ήρθε κι' αυτή γρή, ρυτιδωμένη, μελαγχολική... Μιά γερασμένη χαρά μοιάζει πολύ με τη λύπη. (Του σφίγγει το χέρι σά να θέλη να του δώσει κουράγιο). Είν' άραγ πιά!...

ΕΚΚΙΝΗ (σε τόνο διαμαρτυρίας): Έχεις σήμερα μια παθολογική κατάσταση...

ΕΚΚΙΝΗ: Άν προσπαθήσεις, να μου πής τίποτα τάχω σκεφτή καλά. Είμαι σαρανταδυό χρονών! Τσακισμένη, κουρασμένη, νευρασθενική... Τί ζωή ν' αρχίσω εγώ τώρα;... Άν μ' είχες άκούσει τότε, τότε πούσωνα φτώχος κι' ή ζωή σε τρώαζε, θάχαμε παντρευτή κάνοντας μιάν εύλογημένη τρέλλα και θάχαμ' υποφέρει πάλι, θάχαμε περάσει μέρες άσχημες, μα σήμερα, όταν πιά θάρρό-ταν ή άνεσι κι' ή γαλήνη, θάχαμε πραγματικά, ένα ζευγάρι εύτυχισμένο. Κι' αυτή την ευτυχία θα την ζωντανεύαν πίο πολύ, μιά χαριτωμένη κοπελίτσα δεκαοχτώ χρονών κι' ένα γερό παλληκάρι, μικρότερο ή μεγαλύτερο. Έσύ δεν ήθελες! Ήθελες να φτιάχης πρώτο τα οικονομικά σου...

ΕΚΚΙΝΗ: Και τάφτια-ξα Έλλη.

ΕΚΚΙΝΗ: Ναι... Έφτιαξαν αυτά και χάλασε ή ζωή μας. (Σκουπίζει ένα δάκρυ, το μοναδικό που κύλησε). Με συγχωρείς, αν είμαι λίγο σκληρή... (σηκώνεται). Πάω να σου φέ-ρω ένα ούίσι...

ΕΚΚΙΝΗ (μόνος του): Ίσως έχει δίκιο...

ΕΚΚΙΝΗ (γυρίζει και σεβδίζει το ποτό σε δυό ποτήρια): Άς πιούμε λίγο. Θα μας κάνει καλό...

(Μά σπασμωδικό «κέφι»). Απόψε, λοιπόν, έχει τα γενέθλιά του ό έρωτάς μας! (σηκώνει το ποτήρι της). Νά μας ζήση!... (Κατα-πίνει μαζί με το ποτό ένα μικρό κόμπο λύτης που της πνίγει το λαιμό).

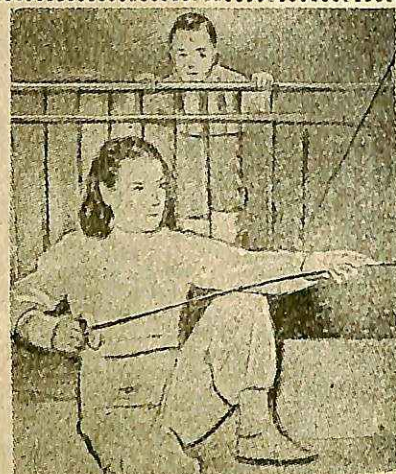
ΕΚΚΙΝΗ (πνευμένα): Νά μ' ό-ζηση, αγαπη μου... (Μόλις πιούν, κυττά-ονται βαθεία στα μάτια ώσα πολλή, βουβοί κι' οι δυό τους. Όποιο αρχίζουν κι' από τα τέσσερα μάτια ν' τρέχουν ήρεμα δάκρυα. Κα-λείνει βαρεία ή:

Αύλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Πουλάρικια - ρομπότ

Ένας Άγγλος φυσιοδί-φης πρόκειται να τοποθετη-ση την άνοιξη μέσα στις φυλές των διαφόρων που-λιών «νεοσσούς-ρομπότ», για να μελετήσει τις λεπτο-μέρειες της διαίτης τους. Τα ρομπότ αυτά θ' άνοι-γουν αυτομάτως το άρμφος τους, κάθε φορά που οι «γο-νείς» τους θα φέρουν τρο-φή για τα μικρά τους. Θα καταπίνουν τότε την τροφή και θα την άποθηκεύουν μέ-σα σ' ένα τεχνητό «στομά-χι», δηλαδή σ' ένα κρυμμέ-νο γυάλινο δοχείο. Έτσι, ό φυσιοδίφης θα μπορεί κατό-πιν να την εξετάση και να εξακριβώση τί τρώνε τα πούλαρικά.

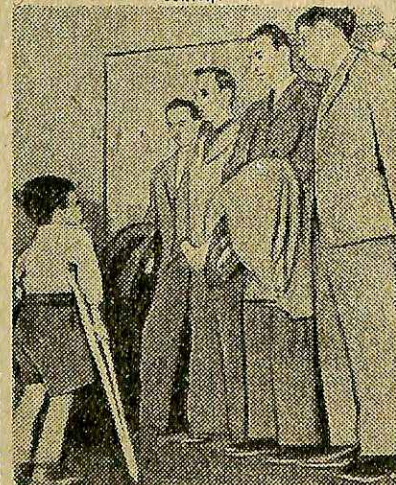
ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΕΙΦΟΜΑΧΙΑΣ.

Η ώρα αυτή γυναίκα που περιεργά-ζεται το έργο της, είναι ή Αμερικανή πρω-ταθλήτρια της εϊφομαχίας Έλενα Ντόου. Όλοκληρη ή οικογένεια Ντόου λατρεύει το ευγενικό αυτό σπόρ. Ο άνδρας της ήταν μέλος της αμερικανικής ομάδας που έλαβε μέρος στους Όλυμπιακούς, ό δε νεαρός Ρόμπερτ, ηλικίας 3 1/2 χρονών εί-νε ό πιο φανατικός θαυμαστής της μητέ-ρας του.

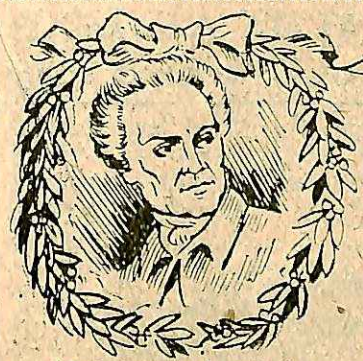
ΣΤΑΘΕΡΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

Μερικά αυτοκίνητα στην Αμερική έχουν εφευρεθεί με ένα θερμοστάτη που λειτου-ργεί όπως ένας αυτόματος διακόπτης και διατηρεί σταθερή ή θερμοκρασία του ε-κτοκινήτη.

ΑΝΙΕΡΗ ΚΛΟΠΗ

Τέσσερις κάτοικοι της Ίνδιανούπολεως συνελήφθησαν κατηγορούμενοι ότι έκλε-ψαν ένα κουτί του εσάνου που γίνεται για την οικονομική ένταση του άνωγος κατά της πολιορκίας. Ο δικαστής διέταξε να άδηνθούν οι 4 κατηγορούμενοι σ' ένα νοσοκομείο όπου νοσηλεύονται παιδιά πά-σχοντα από πολιορκία. Άνωτέρω, οι 4 ένοχοι μπροστά σ' ένα θύμα τους.

“ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΦΙ...”

Πώς ό Σολωμός έμπνευστηκε τόν Έθνικό Ύμνο

ΠΡΟΣΩΠΛ:

Διονύσιος Σολωμός, Μαρία Παπαγεωργακοπούλου (ή Φαρμακωμένη). Λόρδος Νόελ Βύ-ρων, ό υπέρτερος του Σολωμού.

(Στο άρχοντικό του Διονυσίου Σολω-μού. Η Μαρία Παπαγεωργακοπούλου, ή γυναίκα που τόσο πολύ αγάπησε ό ποιη-τής, καθισμένη, μιλάει με το Σολωμό που κάθεται στο γραφείο του).

ΜΑΡΙΑ: Είν' ή ώρα μου, σιόρ Κόντε... είν' ή ώρα μου να φύγω.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Σας παρακαλώ Μαρία, μείνετε ακόμα λίγο. το γλυκό το πρόσωπό σας, με γαλήνη με γεμίζει και ή έμπνευσι, που πάντα μακριά μου φτερουγίζει, μοναχά να σας κυττάω, σκύβει μόνη το κεφάλι και ξανάρχεται κοντά μου κι' είναι σκλάβο μου και πάλι.

ΜΑΡΙΑ: Ό! σιόρ Κόντε... σας έμπνέω; Είν' αλήθεια;

ΣΟΛΩΜΟΣ: Ναι, Μαρία.

Δύο λέξεις στη ζωή μου, έχει τύχει ν' αγαπήσω: Η Μαρία είναι ή πρώτη και ή άλλη «Ελευθερία» κι' έτοιμος θα είμαι πάντα, για τις δυό να ξεφυγίσω.

ΜΑΡΙΑ: Όχι, έρωτες σιόρ Κόντε. Σαν πολύ μακριά τραβάτε την Έλευθερία μόνο. Μοναχά γι' αυτήν να ζήτε και για χάρι της θα πρέπει και την έμπνευσι να βρήτε, για να γράψετε έναν ύμνο...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Ύμνο είπατε Μαρία;

ΜΑΡΙΑ: Λίγους στίχους που να είναι, Ύμνος στην Έλευθερία.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Έναν Ύμνο;

ΜΑΡΙΑ: Έμεις, στού Τζάντε τόν έλευθερον άέρα, δεν ένωιάσαμε ποτέ μας ή σκλαβιά το τί σημαίνει, μα σιόρ Κόντε μου, σκεφθήτε, ότι λίγο πάρα πέρα, ζούν χιλιάδες άδελφοί μας, ταπεινοί και σκλαδωμένοι. Τι θαρρείτε; Περιμένουν κάτι να τους ξεσηκώση, κι' ένας ύμνος... είναι στίβα που μπορεί και να φουντώση μιάν άπίστευτη φωτιά...

Γράψτε μου αυτόν τόν ύμνο κι' όλα είναι τελειωμένα.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Έναν ύμνο... έναν ύμνο...

ΜΑΡΙΑ: Κάντε το αυτό για μένα.

Και αν λέτε πως έμπνέω έναν τέτοιο ποιητή, ό! σιόρ Κόντε μου... νομίζω ότι έμπνευσι άρκετη σας έχάρισα... (σηκώνεται και του δίνει το χέρι)

ΣΟΛΩΜΟΣ: (φιλώντας το χέρι της) Μαρία...

ΜΑΡΙΑ: Ένα ύμνο περιμένα. Ύμνο στην Έλευθερία... (φεύ-γει)

(Ο Σολωμός χτυπάει ένα χαλκίνο γκόγκ)

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαίνοντας): Διατάξτε με, σιόρ Κόντε...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Βάλε ζύλα εις το τζάκι.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Δεν θα φάτε;

ΣΟΛΩΜΟΣ: Όχι ακόμα. Ίσως έργασθώ λιγάκι.

(Ο υπέρτερος φεύγει)

Θέλω να έρω τέτοια λόγια, να μπορώ να συγκινήσω τις ψυχές τις σκλαδωμένες.

Θέλω να έρω τέτοιες λέξεις από άγάπη έμπνευσμένες, κάτι τί που να μπορέση στα παιδιά της να μιλήση, κάτι που να τα βερίψη... κάτι τί που να ζυπνήση τους Γραικούς όλου του κόσμου. Και τών πέντε τών Ήπει-ρων...

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: (έρχεται πάλι)

Μια βίζιτα, σιόρ Κόντε. Είναι ό λόρδος Νόελ Βύρων

ΣΟΛΩΜΟΣ: Νά περάση ό μύλός μου... (ό υπέρτερος φεύγει)

ΒΥΡΩΝ (μπαίνοντας): Ό! αγαπητέ μου Κόμη, για την ώρα που έρχομαι μου, πρώτον σας ζητώ συγγνώμη, αλλά ήτανε άναγκη...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Η τιμή μου είναι μεγάλη...

ΒΥΡΩΝ: Από τών Μαυροκορδάτο, γράμμα έλαβα και πάλι κι' έχω νέα σοδρά.

Ξέρω τα αισθηματά σας και χωρίς να είδοποιήσω, έλαβα το θάρρος πάλι, όπως κι' άλλη μια φορά...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Δεν θα κάτσετε Μυλόρδε;

ΒΥΡΩΝ: Νάρθω να σας ένοχλήσω. Θα έγράφατε πιστεύω.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Έσκεπτόμουν. Προσπαθούσα ναγράφα ολίγους στίχους, μερικές λέξεις γλυκειές και μ' έκεινες να μπορούσα, να μιλήσω με λαχτάρα, σε ψυχές ελληνικές.

ΒΥΡΩΝ: Έπιτρέψτε μου. Την ώρα που μάς μαραζώνει ή λύπη, ένας ύμνος είναι κάτι που πραγματικά μάς λείπει.

Ένας ύμνος πρέπει να ναι ό μεγάλος ό σκοπός.

Σαν συνάδελφος που είμαι, στην ψυχή σας μέσα μπαίνω

και — συγγνώμη — δεν σας λέω τί (να γράψετε και πως, ούτε και στην έμπνευσι σας, Κόντε (μου, δεν έπεμβαίνω, μα χρειάζεται νομίζω.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Ναι Μυλόρδε μου, είν' άλλη (θεο

Ένας ύμνος να φουντώνη με παλμό τ' άνδρίκια στήθεια, ύμνος να τα συνεπαίρνη...

ΒΥΡΩΝ: Νά λοιπόν. Αυτό το γράμμα, έμπνευσι άσφαλώς σας (φέρει.

Γράφει ό Μαυροκορδάτος...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Από που;

ΒΥΡΩΝ: Από το Μεσολόγγι. (Διαβάσει το γράμμα).

Φιλτάτε μου Λόρδε, ήρθε ή εύλογημένη ώρα που σ' όλοκληρη την χώρα,

ένας άνεμος φυσάει. Της έλευθερίας τ' άγέρι.

Κάθε μέρα που περνάει κι' ένα ράμμα μα μου φέρη πως σηκώθηκε ή Ελλάδα για να ρίξη την σκλαβιά

Ένας Διάκος στη Λαμία κι' ό Άνδρούτσος στη Γαστιά και στη Ρούμελη έπάνω, Μπότσαρης και Τζαβελαιοί, ό Πετρόμπεης στη Μάνη και οι Μαυρομιχαλαιοί.

Κάτω στο Μωριά επίσης, για τρανή παρηγοριά είν' ό γέρος του Μωριά.

Τριγυρνά ό Καραϊσκάκης γύρω γύρω στην Άθήνα, ό Μισούλης, ό Κανάρης στα νησιά κι' ή Μπομπουλίνα έθερίεψαν σ' αλήθεια και κανείς δεν τους βαστά.

Όλοι έχουν άκουστά.

πως θαρρήτε για βοήθεια σ' έναν τόπο ρημαγμένο. Μην άργήσετε καθόλου, Λόρδε μου. Σας περιμένα ν' αναστήσωμε το Κράτος.

Ό πιστότατος για πάντα φίλος σας, Μαυροκορδάτος.

Μ' αγαλλιάσι, σιόρ Κόντε, τέτοια νέα σας γεμίζουν. Δεν μιλάτε; Δεν μιλάτε... μα τα μάτια σας δακρύζουν.

Εγώ σκέπτομαι να φύγω και να πάω να τους βρώ και στην άσπρη σας σημαία, με το γαλανό σταυρό, να προσβάσω ένα χρώμα — δεν το λέω διάλοφ φέμμα — λίγο κόκκινο να βάλω από το δικό μου αίμα

Έχω μέσα μου έλπίδα κι' έναν πόθο μου βαθύ, του Πολιτισμού ή Πατρίδα, σύντομα ν' αναστηθή κι' είχα πάντοτε ύπ' όψει κάποια μέρα πως μπορεί...

ΣΟΛΩΜΟΣ: (σαν να έμπνέεται): Σε γνωρίζω από την κουφί του σπαθιού την τρομερή...

Σε γνωρίζω από την κουφί... Νά του Ύμνου οι πρώτοι (στίχοι

μα δεν θέλει τόσο σκέψη. Μ' έδόθησε κι' ή τύχη και τα λόγια σας που βγήκαν με μιά έλπίδα ιερή:

«Σε γνωρίζω από την κουφί του σπαθιού την τρομερή!...»

ΒΥΡΩΝ: Για σκεφθήτε την Ελλάδα... την αίματοκυλισμένη και την άλυσοδεμένη που με το σπαθί να κόψη τα δεσμά της, έχει βγή.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Σε γνωρίζω από την οψί που με βία μετρά τη γή!...

ΒΥΡΩΝ: Για σκεφθήτε πόσο αξίζει κάποιας δόφνης το κλω (νύχι

που τους ήρωες θα στέψη... Για σκεφθήτε τόν Καναρή που μιά νύχτα με μπουρλόττο, αυτό είχαν όλο κι' όλο πήγε κι' έκαψ ένα στόλο!...

Στο μπουρλόττο τους κρουμένοι μέσ τα μαύρα τα νερά.

ΣΟΛΩΜΟΣ: Από τα κόκκαλα βγαλμένη τών Έλλήνων τα ιερά...

ΒΥΡΩΝ: Νά ό Ύμνος που ή Πατρίδα σας προσμένει για σκεφθήτε τόν Άνδρούτσο, και το Γέρο του Μωριά, για σκεφθήτε τόν Τζαβέλλα...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Και σαν πρώτα άντρειωμένη...

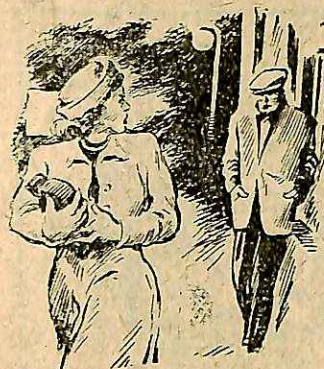
ΒΥΡΩΝ: Για σκεφθήτε τούσους άλλους...

ΣΟΛΩΜΟΣ: Χαίρε ω χείρε Έλευθερία!...

Νά τος Λόρδε μου ό Ύμνος! Δεν μπορεί να είναι άλλος θάναι οι στίχοι του χιλιάδες, θάναι ό ύμνος μου μεγάλος κάθε στίχος του θα είναι για τόν κάθε αγωνιστή.

ΒΥΡΩΝ: Κι' έτσι θάχη κάθε στίχος, σημασία ξεχωριστή!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οι χινδουί της νύχτας και της ερημιάς

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Μια ξαυθή και ψηλή κοπέλλα προχωρούσε βιαστικά στο σκοτεινό πεζοδρόμιο ενός αποκεντρου δρόμου της Ν. Υόρκης. Κάπου-κάπου, έριχνε νευρικά μια ματιά πίσω της.

Ξαφνικά, ξεπρόβαλε από μια ανοιχτή εξώπορτα μια απειλητική σιλουέτα κι έ- ννα χοντρό χέρι βούλωσε το στόμα της κοπέλλας... Έ- να λεπτό όμως αργότερα, ο κακοποιός έβγαλε ένα σα- ρακτικό ούρλιασμα και σω- ρίστηκε στο πεζοδρόμιο. Στο νοσοκομείο, όπου τον μετέφεραν, ξέσηψε με βογ- γητά :

— Δεν ήξερα πώς οι γυ- ναίκες φορούν ακόμη πάνω τους τέτοια πράγματα...

Εννοούσε δηλαδή μια μα- κρυνά καρφίτσα του καπέλ- λου, με την οποία τον είχε χτυπήσει στο μάτι το παρ' όλιγον θύμα του ! Τέτοιες λοιπόν καρφίτσες φορούν α- κόμη αρκετές γυναίκες στην Αμερική — ιδίως σερβιτό- ρες, τηλεφωνήτριες κι άλ- λες που αναγκάζονται αλ- την εργασία τους να γυρί- ζουν άργα τη νύχτα στο σπίτι τους, περνώντας από μισοσκοτεινές κι επικινδύ- νες γειτονίες. Κάι, αν χρει- ασθή, τις μεταχειρίζονται ως όπλον εναντίον οποιου- δήποτε επιχειρήσει να τους επιτεθώ με κακούς σκοπούς.

Το προφυλακτικό αυτό μέτρον έχει ακόμη μεγαλεί- τερη σπουδαιότητα σήμερα, που έχουν πολλαπλασιασθή οι επιθέσεις σε έκπληκτικό βαθμό. Πραγματικά, έχει υπολογισθώ ότι, στις Ηνωμ. Πολιτείες, γίνεται κατά μέ- σον όρον μια ληστεία κάθε 10 λεπτά της ώρας και μια δολοφονία ή ένας βιασμός κάθε 6 λεπτά. Φυσικά οι γυ- ναίκες διατρέχουν πολύ με- γαλειτέρους κινδύνους παρά οι άντρες, γιατί δεν έχουν αρκετές δυνάμεις για ν' ά- μυνθούν αποτελεσματικά.

Ένας συνταξιούχος ανώ- τερος αστυνομικός της ά- στυνομίας της Ν. Υόρκης, ο Τζων Χάνεου, που πέρασε 28 χρόνια της ζωής του προστατεύοντας την ασφα- λεια των πολιτών, δίνει τις παρακάτω χρήσιμες συμ- βουλές για την προφύλαξη απ' τους κακοποιούς. Οι συνουλές αυτές ισχύουν για άντρες και γυναίκες, μπο- ρούν δε να εφαρμοσθούν και στην Ελλάδα με μερικές τροποποιήσεις.

1) "Όταν νοιώσετε πως έχουν κολλήσει στα πλευρά

Η Άμυνα κατά των κακοποιών

σας την κάνουν ενός πιστο- λίου, το φρονιμώτερο είναι να δώσετε τα λεφτά σας χωρίς καμμία αντίρρηση. Οι περισσότεροι κακοποιοί δεν βέλουν να σκοτώσουν, κάποτε όμως εξαναγκάζον- ται σ' αυτό. "Αν π. χ. είναι παλαιοί γνώριμοι της δικαιο- σσύνης και ξέρουν πως μια καινούργια σύλληψή τους θα σημαίνει καταδίκη τους σε πολλών έτών φυλάκιση, μπο- ρεί να τα παίξουν όλα για όλα και να τραβήξουν τη σκανδαλή... Δεν αξίζει, βε- δαίως, να ριψοκινδυνεύει κανείς τη ζωή του για να γλυτώσει μερικές χιλιά-δες ή και δεκάδες χιλιάδων δραχμών — δεδομένου μάλι- στα ότι όποιος γυρίζει τη νύχτα στους δρόμους, δεν κρατάει συνήθως πολλά χρή- ματα πάνω του.

2) "Αν ο κακοποιός σας πλησιάσει από πίσω χωρίς να τον αντιληφθήτε και πε- ροχή ξαφνικά το μπράτσο του γύρω απ' το λαιμό σας, μην παλέψετε για να ξεφύ- γετε. Σ' αυτή τη στάση, μπο- ρεί εύκολα να σας πνίξη ή να σας σπάζει τη σπονδυ- λική στήλη.

3) "Αν το πρόσωπο του κακοποιού έχη ούλες πληγών ή άλλα ασυνήθιστα σημά-δια, μπορείτε να συμπερά- νετε ότι ανήκει στον κόσμο των συστηματικών εγκλημα- τιών κι' ότι συνεπώς πρέπει να προσέξετε περισσότερο.

4) "Αν σας τύχη ένα κτήνος, που θα σας χτυπήσει πρώτα στο κεφάλι κι' έπειτα θα σας πάρη το πορτοφόλι, το λογικώτερο είναι να προσποιηθήτε πως χάσατε τις αισθήσεις σας. Αλ- λωστε, είνε ενδεχόμενον να δεχθήτε και δεύτερο χτύπη- μα, πιο δυνατό.

5) Μή διατάσετε όμως ούτε στιγμή να μπήξετε τις φωνές, μ' όλες σας τις δυ- ναμεις, και να το βάλετε στα πόδια, αν ιδώτε κάποιον ύποπτο να προχωρή κατεπά- νω σας, μέσα στο σκοτάδι ενός ερημικού δρόμου. Πιθα- νώτατα, θ' ανοίξουν τότε ένα - δυο παράθυρα, κι' ο κα- κοποιός θα φοβηθή και θα φύγει. Μ' αυτό τον τρόπο έχουν μεταιωθή πολλές επι- θέσεις.

6) Περνώντας τη νύχτα από ένα αποκεντρο δρόμο, αποφεύγετε να περπατάτε στο πεζοδρόμιο, πολύ κοντά στα στίπια. Γιατί μπορεί νάναι κρυμμένοι κάποιος μέσα σε μίαν ανοιχτή πόρ- τα και να σας αρπάξει ξα- φνικά. Ο κίνδυνος της αι- φνιδιαστικής επιθέσεως γί- νεται πολύ μικρότερος, αν περπατάτε στη μέση του δρόμου. Προσάχη ιδίως στις στροφές.

7) "Αν αναγκασθήτε να περάσετε τη νύχτα από μια κακοήγη γειτονία, τραβά- τε το δρόμο σας κατ' εϋ- θείαν και γρήγορα, χωρίς να κυττάξετε με περιέργεια προς όλες τις διευθύνσεις.

Αλλωστε, μπορεί να θεωρη- θήτε ύποπτος και να το πληρώσετε ακριβά... Φυσι- κά, ο κίνδυνος είνε τόσο με- γαλύτερος, όσο περισσότερη ερημιά και σκοτάδι επικρα- τεί στο δρόμο.

8) "Αν περνάτε τακτικά από μια τέτοια γειτονία; φροντίστε να μάθετε τη διεύ-θυνση και τον αριθμό τηλε- φώνου του πλησιέστερου ά- στυνομικού τμήματος, για να ζητήσετε βοήθεια όταν χρειαστή.

9) Μή μετράτε ποτέ τα λεπτά σας μπροστά στον κόσμο.

10) Έφοδιασθήτε με μίαν αστυνομική σφουρίστρα. Ο ήχος της τρέπεί εις φυγήν τους κακοποιούς και συγ- κινώνας ειδοποιεί την αστυ- νομία. Υπάρχει μια τέτοια αυτοματη σφουρίστρα, που λειτουργεί μόλις πιέσει κα- νείς ένα κουμπί.

11) Μένετε μακριά απ' τα άδεια οικόπεδα, τα γιαπιά και γενικά τα μέ- ρη όπου μπορεί νάχη κρυ- φτή ένας κακοποιός. Απο- φυέγτε τα δημόσια πάρκα, τη νύχτα.

12) Αφού κατεβήτε απ' το τραμ ή το λεωφορείο, κυττάξετε γύρω σας, για να βεβαιωθήτε ότι δεν σας πα- ρακολουθεί κανείς. Φυλαχτή- τε απ' τον άγνωστο, που θα σας σταματήσει για να σας ζητήσει φωτιά ή να σας ρω- τήσει την ώρα.

13) Πριν να μπήτε σ' ένα ασανσέρ, εξακριβώστε ποιός βρίσκεται μέσα. Ένα ασαν- σέρ, που μπορεί να σταμα- τήσει ανάμεσα σε δυο όρο- φους, αποτελεί άριστο μέ- ρος για έπιθεσι.

14) Μην ρατάτε πάνω σας πιστόλι, εκτός αν έχετε μεγάλη πείρα στη χρησιμο- ποιήσι του. Γιατί είνε σχε- δόν βέβαιον ότι ο κακο- ποιός θα υπερτερή απέναν- τί σας σ' αυτό το ζήτημα. Αλλωστε, η αστυνομία πι- στεύει ότι είναι επικίνδυνον νάχη κανένας πιστόλι, για- τί μπορεί, πάνω στο θυμό ή σε μια κρίσι απελυσία, να το μεταχειρισθώ για φό- νο ή για αυτοκτονία.

Τέλος, η ασφαλέστερη μέθοδος για ν' αποφεύγετε τους κακοποιούς, είναι — κατά τον Χέννεου — να, μη βγαίνετε πιά απ' το σπίτι σας αφού νυχτώση!

☉

Το δαχτυλίδι απ' τον ουρανό

Καθώς περπατούσε σ' έ- να δρόμο του Σακραμέντο της Καλιφορνίας, μια κο- πέλλα δέχθηκε στο κεφάλι... ένα δαχτυλίδι που έπεσε απ' τον ουρανό ! Η περι- εργή αυτή περιπέτειά της δημοσιεύθηκε στις εφημερί-δες. Ένας αεροπόρος έ- γραψε τότε στη νέα ότι το δαχτυλίδι ήταν δικό του κι' ότι του είχε πέσει καθώς πετούσε πάνω απ' το Σα- κραμέντο.

Όπως καταλαβαίνετε δέ, η ιστορία αυτή κατέληξε σ' ένα ταιριασμένο γάμο, έπειτα από ένα τρυφερό εί- δύλλιο, όπου οι δυο... κε- ραυνόπληκτοι από τα δέλη του έρωτος βρήκαν όλον τον απαιτούμενο καιρό να γνω- ριστούν.

ΤΙ ΘΑ ΑΛΛΑΖΑΤΕ στη γυναίκα σας;

Μία περίεργη και ενδιαφέρουσα έρευνα

«Τί θα άλλαζατε στις γυναίκες σας, αν σας δινόταν η δυνατότητα να το κά- μετε;»

Αυτή την έρώτηση απήνθυνε μια με- γάλη αμερικανική επιθεώρηση σε δεκά-δες χιλιάδων εγγάμων. Νά, λοιπόν, ποιές ήταν οι απαντήσεις τους :

24% τον κακό τους χαρακτήρα. 12% το σνομπισμό τους. 10% την τάση τους στο ψέμμα. 9% τη μαγία για το κου- τσομπολιό. 7% την κουταμάρα τους. 7% τη ζήλεια τους. 7% τα γατίσια φερσί- ματά τους. 6% την τάση τους στην απί- στια. 6% την έλλειψη τρυφερότητας. 5% την έλλειψη νοικοκυρωσύνης. 4% την τά- σι τους στη σπατάλη. 3% διάφορα άλλα ελαττώματα.

Από την άποψη των προτιμήσεων τους, οι ίδιοι αναγνώστες απάντησαν ότι δίνουν σημασία :

21% στη γενική γραμμή του σώμα- τος. 17% στα πόδια. 14% στα μάτια. 12% στην όμορφοιά του προσώπου. 10% στο βάδισμα και γενικά τις κινήσεις. 8% στην όμορφοιά του στόματος. 7% στην κομψότητα της εμφάνισέως. 4% στην ό- μορφοιά των χεριών. 3% στα μαλλιά. 4% σε διάφορες λεπτομέρειες του σώματος (πόδια, γόνατα, μύτη, ανάστημα, λαι- μό κτλ.).

Νά τώρα μερικές άλλες ενδιαφέρου- σες απαντήσεις :

Η γυναίκα πρέπει να εργάζεται :

Σ' αυτή την έρώτησι μόνον 7% ά- πάντησαν καταφατικά. Οι φανατικώτε- ροι αντίπαλοι της εργασίας της γυναι- κας είνε οι εργατικοί και οι μικροϋπάλ- ληλοι. Από τ' άλλο μέρος, όλοι σχε- δόν οι άνδρες θέλουν να είνε η γυναίκα τους νοικοκυρά.

Η γυναίκα μπορεί να καπνίζει :

16% απάντησαν αρνητικά και 29% καταφατικά. Οι υπόλοιποι εδήλωσαν ό- τι αυτό τους είνε αδιάφορο.

Πρέπει να είνε ικανή ν' αποκτήσει παιδιά :

Τα 80% των ανδρών απάντησαν κα- ταφατικά.

Πρέπει να βγάλει μόνη της :

85% δίνουν στη γυναίκα τους την ά- δεια να βγάλει μόνη ή με φίλες της. Έξ' άλλου, 70% των συζύγων αρνούνται στις γυναίκες τους το δικαίωμα να βγαίνουν μ' άλλους άντρες και 20% τους το αναγορίζουν. Οι υπόλοιποι 10% ά- πάντησαν ότι δεν απασχολήθηκαν με παρόμοιο ζήτημα.

Πρέπει να είνε μορφωμένη :

32% απάντησαν ότι επιθυμούν να έ- χη η γυναίκα τους μίαν μέση μόρφωσι. 3% ότι επιθυμούν να έχη πανεπιστημια- κή μόρφωσι και 21% στοιχειώδη μορ- φωσι. Οι υπόλοιποι 44% βρίσκουν ότι αυτό το πράγμα είνε αδιάφορο. Ειδικώ- τερα, οι άνθρωποι των ελευθερίων έ- παγγελμάτων (γιατροί, μηχανικοί, συγ- γραφείς, δημοσιογράφοι, καλλιτέχναι, δικηγόροι, αρχιτέκτονες κτλ.) θεωρούν απαραίτητη στη γυναίκα τη μόρφωσι. Οι υπάλληλοι, οι εργάτες κι' ένας με- γάλος αριθμός έμπορων και επιχειρημα- τιών θεωρούν αυτό το πράγμα αδιάφορο.

Πρέπει να έχη ελεύθερη διαχείρισι :

Ένωσεται στα ζητήματα του νοικο- κυριού, Σ' αυτό το ερώτημα 54% απάν- τησαν καταφατικά. 37% απάντησαν ότι ο ανδρικός έλεγχος είνε απαραίτητος. Οι υπόλοιποι 9% εδήλωσαν ότι, κατά τη γνώμη τους, η γυναίκα πρέπει να είνε απλή συνεργάτις του άνδρος και να μην κάνει τίποτε χωρίς την προη- γούμενη έγκρισί του.

Είναι η τελευταία μεγάλη αποκάλυ- ψις του γαλλικού κινηματογράφου. Οι Άγγλοι εξετίμησαν πριν από τους συμπατριώτες της το ταλέντο της και έπωφελομένοι τού' ότι μιλάει και τη γλώσσα τους εξ' ίσου καλά με τη μητρι- κή της, της ανέθεσαν τον πρώτο σημα- ντικό ρόλο της καριέρας της στο φίλμ «Εναντία στον άνεμο».

Τω είναι μέρος των δηλώσεων που έκανε η ίδια σε μιά Γαλλι- δα δημοσιογράφο : «Κάθε φορά που ένας άνδρας

Η κεραυνοβόλος ανάδειξι της έχει εκ- πληρώσει και την ίδια τη Σιμόν, που, ενώ όνειρευσταν ανέκαθεν να γίνη ηθοποιός, δεν μπορεί να πιστώσει πως έγινε στάρ πρώτου μεγέθους.

Η άρσενια αυτή ξανθομάλλα νέα δεν γνώρισε ποτέ το φόβο. Η λέξις αυτή της είναι άγνωστη. Δεν φοβάται ποτέ να πη τη γνώμη της, έστω κι' αν αυτή πρόκειται να δυσανεστήσει το συνομιλη- τη της. Δεν φοβήθηκε ποτέ τις αναπο- δίες της ζωής. Δεν φοβήθηκε ούτε αυτούς τους Γερμανούς στους οποίους αντίστα- θηκε στην κατοχή με το δικό της τρόπο. Η συμπεριφορά της απέναντι της μι- κρής στρατιωτικής δυνάμεως που βρι- σκόταν στο χωριό της έκανε τους Γερ- μανούς να την αποκαλούν «λυσσασμένο άγριακάτσικο». Ένώ όμως τους κοροϊ- δεσε κατά απ' τη μύτη τους, κατάρθωνε πάντα να κερδίσει τη συμπάθειά τους, εξασφαλίζοντας έτσι σ' όλόκληρο το χω- ριό μια κάπως ύποφερτη ζωή.

Ακόμη και σήμερα που έχει γίνει διάσημη πιά και πρόκειται από στιγμή σε στιγμή να δεχθή την πρόσκλησι του Χόλλυγουντ, η Σιμόν Σινιόρετ αποφεύ- γει την πολυδουρδύλη ζωή που της έπι- βάλλει συχνά η δουλειά της και εξακο- λουεί να λατρεύει το χωριουδάκι της ό- που καταφεύγει κάθε φορά που θα της δοθή η ευκαιρία. Οι συχωριανοί της που περπατούνται γι' αυτή της κάνουν πάν- τα θερμή υποδοχή.

Το χωριουδάκι της, που λέγεται Σαιν- Ζερμαίν - Λε - Πλε, μπορεί να χαρακτηρι- σθώ ως το χωριό με τη μεγαλύτερη πνευ- ματική κίνησι σ' όλο τον κόσμο. Έχει ανάδειξει πράγματι πολλούς καλλιτέ- χνες, ποιητές και ζωγράφους.

Το μικρό σπιτάκι της στο Σαιν - Ζερμαίν, η Σιμόν το έχει μετατρέψει σε αληθινό μουσείο. Βρίσκει κανείς εκεί φω- τογραφίες και ρεκλάμες θεατρικές και κινηματογραφικές, όπου τ' όνομα της είναι τυπωμένο με τα πιο μικρά γράμ- ματα.

Υπάρχουν και πολλά ένθυμα της παι- δικής ηλικίας της. Τα ένθυμα αυτά δεν είναι πολύ παλιά, γιατί είναι λίγα χρό- νια που η Σιμόν ήταν ακόμα ένα μικρό κοριτσάκι. Και τώρα ως δώσωμε το λό- γο στην ίδια :

«Όταν πέθανε ο πατέρας μου, παρ'

όλο ότι ήμουν ακόμη παιδί, αναγκαστή- κα να εργασθώ για να ζήσω τους δι- κούς μου. Στράφηκα τότε προς τη δου- λειά που με τραβούσε περισσότερο. Α- πό μικρή τ' όνειρό μου ήταν να παίξω στο θέατρο. Δεν τολμούσα όμως να το πώ σε κανένα, γιατί τούβρισκα εξ' ίσου τολμηρό με το να όνειρεύωμαι ν' αποκτή- σω μίαν αεροδυναμική κούρσα».

Σή- μερα η Σιμόν έχει πραγματο- ποιήσει και τα δυο αυτά τολμη- ρά όνειρα. Το πρώτο της φίλμ ήταν το «Μπολερό». Ακολούθη- σε το «Οί έπισκέπται της νύχτας» και «Οί δαίμονες της αύγης». Με το «Μακαντάμ» ό-μως κατάρθωσε για πρώτη φορά να βγη ά- πό την αφάνεια και να κάνει το θεατή να την προσέξει. Τότε ακρι- βώς οι Άγγλοι την κάλεσαν στο Λονδίνο και την βοήθησαν να κάνει τα πρώτα της βή- ματα προς την κινημα- τογραφική δόξα.

Οί θαυμαστά της Σιμόν Σινιόρετ θ' ά- πογοητευθούν άσφα- λώς, μαθαίνοντας πως η στάρ που είδαν σ' ένα φίλμ με τόσο τολ- μηρές ερωτικές σκηνές, μισεί έρωτα. Και όμως οι γραμμές που θα διαβάσουν παρακά-τω είναι μέρος των δηλώσεων που έκανε η ίδια σε μιά Γαλλι- δα δημοσιογράφο :

«Κάθε φορά που ένας άνδρας

Η στάρ που μισεί τον έρωτα και λατρεύει τον άνδρα της

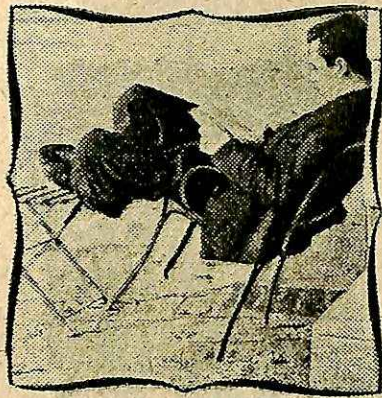
Έμπαινε στη ζωή μου, η ψυχή μου τού δινόταν μ' έμπιστοσύνη, γιατί πάντα είχα ανάγκη από τρυφερότητα. Είμαι ί- σως η μόνη γυναίκα που, δε βασάνισε τους άνδρες και δεν τους έκανε να πλη- ρώσουν ακριβά την ιδέα να την αγαπή- σουν. Όταν ένας άνθρωπος συγκινούσε την ψυχή μου, δεν δίσταζα να του χα- ρίσω αμέσως την εύτυχια. Γι' αυτόν ά- κριβώς το λόγο οι έρωτες μου ήταν σύν- τομοι και πολλοί δεν διαρκούσαν παρά λίγες μέρες. Όλοι τους με παρατησαν με τις ίδιες κοινές και προσβλητικές φράσεις, μόλις καταλάβαιναν πως είχα κάνει μίαν νέα γνωριμία, πως είχα βρή- έναν αντικαταστάτη τους. Όλοι τους ήταν ίδιοι, ακόμα και στον τρόπο που θυμωσαν. Κανείς απ' αυτούς δεν βρέθη- κε νά μου πη εκείνο που περίμενα ν' ακούσω :

«Σ' αγαπώ και γι' αυτό θα πολεμήσω για να σε κάνω αποκλειστικά δική μου». »Σκέφθηκα πως ό έρως για τους άν- δρες είναι αυτή η έπιθυμία τους. Όταν την ίκανοποιήσουν, θερραπτεύονται, ακρι- βώς όπως ένας πεινασμένος, αφού χορ- τάσει καλά την πείνα του, άφρίζει ο- ταν του μιλούν και για τα πιο έκλεκτα φαγητά.

Το περίεργο είναι ότι ένα μήνα αρ- γότερα, η Σιμόν παντρεύσταν τον 'Υβ Άλλεγκρε, το σκηνοθέτη της μεγάλης έ- πιτυχίας της «Το κορίτσι του δρόμου». Πάντως σήμερα, εκτός από εύτυχισμέ- νη σύζυγο είναι και μητέρα μιάς χα- ριτωμένης κορούλας τριών χρόνων : της Κατερίνας.

ΠΩΛ ΚΛΟΙΣ

Εμμερίτης και... αναπαιτική μελέτη με τις πρώτες λιπαρές...

20 000 ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΖΗΤΟΥΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥΣ

Της συνεργάτιδός μας
Χ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

Είκοσι περίπου χιλιάδες νέοι και νέες φοιτούν αυτή τη στιγμή στα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Ελλάδας: Στα Πανεπιστήμια, Αθηνών και Θεσσαλονίκης, στο Πολυτεχνείο, στην Ανωτάτη Σχολή Εμπορικών και Οικονομικών Επιστημών, στην Πάντειο, στην Ανωτάτη Γερμανική Σχολή. Είκοσι χιλιάδες ανήλικοι επιστήμονες...

Ποιές είναι οι επαγγελματικές τάξεις της σημερινής «απουδαζούσης» ελληνικής νεολαίας; Από μια σχετική έρευνα που έκανα ανάμεσα στους φοιτητές και τις φοιτήτριες έδωσα τα εξής συμπεράσματα: Οι περισσότεροι νέοι καταρτίζονται στη νομική. Αυτό δεν σημαίνει πως όλοι πάνε κατ' ευθείαν για το δικηγορικό επάγγελμα. Πολλοί — ένα ποσοστό 40 τοις εκατό περίπου — σπουδάζουν τα νομικά για να χρησιμοποιήσουν τις γνώσεις και το δίπλωμα για κάποιον άλλο επαγγελματικό προορισμό. Πολλοί απ' αυτούς συγκινεί ο διπλωματικός κλάδος. Είναι άλλως τε ο μόνος δημοσιούπαλληλικός κλάδος που συγκεντρώνει τις συμπάθειες των νέων. Όλες οι άλλες πλευρές της δημοσιούπαλλης δεν ενθουσιάζουν κανένα. Μικρός μισθός, μίζερια, άναγκα πολεμιστορικό σταθιδρομίο για να φθάσει κανείς στα ανώτατα στρώματα της υπαλληλικής ιεραρχίας που δεν παρουσιάζουν εν τούτοις κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον από άποψης άποψης.

Εκείνοι που πάνε κατ' ευθείαν για το επάγγελμα που δικηγόρου φθάνουν τους 2.000 περίπου. Απ' αυτούς, τα κορίτσια μόλις φθάνουν τις δύο εκατοντάδες. Σχετικά μεγάλη είναι η αναλογία των κοριτσιών που πάνε για γιατρίνες ή οδοντογιατρίνες. Ειδικά η οδοντοιατρική τείνει να γίνει αποκλειστικό κτήμα των γυναικών. Ίσως έπειδή η επιστήμη αυτή συνδυάζεται κατά ένα τρόπο με το νοικοκυριό.

Η χημεία, η φαρμακολογία, η μικροβιολογία είναι επίσης μέσα στις προτιμήσεις των φοιτητριών. Άλλως τε πολλά από τα καλλίτερα εν λειτουργία μικροβιολογικά εργαστήρια των Αθηνών και των επαρχιών βρίσκονται σε χέρια γυναικών. Γυναίκες επίσης διευθύνουν πολλά φαρμακεία ή έχουν την επιστημονική ευθύνη φαρμακοπωλείων και εργαστηρίων παρασκευής φαρμακευτικών προϊόντων.

Πάντως η έρετηνη αναλογία των γυναικών επιβάλλει επιστημονών δεν παρουσιάζει διαφορά από την αναλογία προηγούμενων ετών. Έν τούτοις το άρρεν γένος διαμαρτυρείται

«Με τις συνεχείς έπιστρατεύσεις — μου έλεγαν μερικοί φοιτητές — χάνουμε τις θέσεις μας στο Πανεπιστήμιο και τις παίρνουν οι γυναίκες. Γι' αυτό είναι δίκαιο να νομιμοποιηθεί το Κράτος, ώριμένες διευκολύνσεις που να ισχύουν ειδικά για τους στρατευμένους».

Η στέγη είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα των φοιτητών. Κάπου δυομίσυ χιλιάδες παιδιά — αγόρια και κορίτσια — ήλθαν από τις επαρχίες για το Πανεπιστήμιο και τις Ανωτάτες Σχολές. Έλάχιστα μένουν σε ξενοδοχεία της Ομονοίας και της οδού Αθηνάς. Πολύ λιγότερα είναι εκείνα που μπορούν να νοικιάσουν δωμάτια σε σπίτια. Οι πολλοί εξοικονομήθηκαν ό, πως — όπως και έντελως προσωρινά σε συγγενικές ή φιλικές οικογένειες. Άλλα το πρόβλημα μένει. Δεν υπάρχουν στους σημερινούς δασκάλους χρόνος ούτε φοιτητικές συνοικίες, ούτε φοιτητικά δωμάτια. Γιατί είναι ελάχιστοι εκείνοι που μπορούν να διαθέσουν λίρες.

Η Νεολογία έχασε πρό πολλού τον παλιό φοιτητικό χαρακτήρα της. Τα πολυδαίδαλα ξύλινα σπίτια της παλιάς εποχής έγιναν πολυκατοικίες, κατά τα προπολεμικά χρόνια. Κι' όσα μένουν είναι υποδουλωμένα στο ένοικιοστάσιο, ή νοικιάζονται με χρυσάφι.

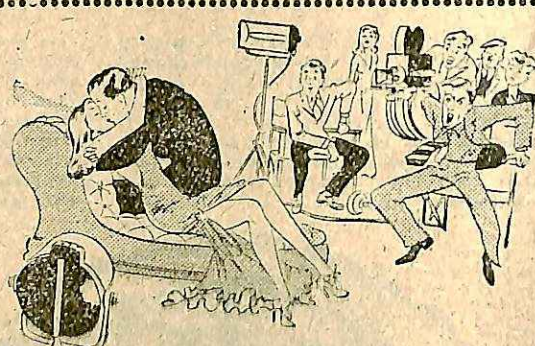
Πώς θ' αντιμετωπισθεί το φοβερό πρόβλημα της στέγης; Υπάρχουν τρεις «οίκοι φοιτητών» από τους οποίους ο ένας προορίζεται για φοιτητρίες. Ήσαν και οι τρεις σε απερίγραπτη χαλάρω, αλλά τον τελευταίο καιρό, νοικοκυρεύτηκαν κάπως. Δεν φταίει βέβαια για όλα αυτά το Πανεπιστήμιο του οποίου ή οικονομική κατάσταση είναι δραματική. Πάντως ελάχιστοι είναι οι νέοι των επαρχιών που εξασφαλίζουν στέγη σ' αυτούς τους «οίκους». Περί τους 150 φοιτητές και 50 φοιτήτριες.

Υπάρχει και η Φοιτητική Λέσχη. Είναι το μόνο φοιτητικό ίδρυμα που ξαναβρήκε μετά τον πόλεμο το ρυθμό της κανονικής λειτουργίας του. Είχε πολλές περιπέτειες μετά το 1940 ή Λέσχη. Έγινε Νοσοκομείο, άποθήκη, ορφανοτροφείο, τμήμα μεταγωγών, ξεχαρβαλώθηκε, ρημάχτηκε. Μόλις έχει δύο χρόνια που ξαναβρήκε τον προορισμό της. Στα διαμερίσματά της λειτουργεί ήδη το φοιτητικό συσσίτιο και ξεχωριστά το κανονικό εστιατόριο. Δημιουργία της Λέσχης είναι το πρεσβυτήριο φοιτητριών που λειτουργεί στην Πεντέλη για τις περιπτώσεις πολύ έντελης ξαντλημένων οργανισμών. Έπίσης με φροντίδες της Λέσχης και του Εθνικού φοιτητικού συνδέσμου λειτουργούν, τα καλοκαίρια, ξεχωριστές κατασκηνώσεις φοιτητών και φοιτητριών.

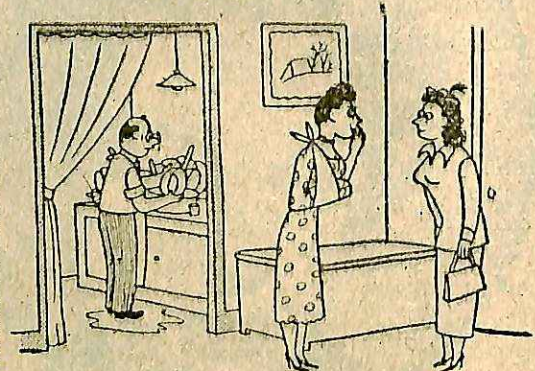
Υπήρχε παλαιότερα ένας δέξιατος ανταγωνισμός μεταξύ αρρένων και θηλέων σπουδαστών. Όταν, πριν από 45 περίπου χρόνια, ένεγράφη στο Πανεπιστήμιο ή πρώτη Έλληνική φοιτήτρια — ή έγκαιρη Ελληνική Παναγιωτάτου — οι μυστακαλήδες φοιτητές τότε έποχης παρά λίγο να κάνουν επανάσταση.

Τώρα ή άμοιβαία κατανόηση είναι πλήρης. Αγόρια και κορίτσια σπουδάζουν μαζί, άλλοι βοηθούνται, άλλοι λογονορίζονται, ανταλλάσσουν γνώμες για το μέλλον και δεν μπορούν να κρύψουν την αγωνία τους για ένα σωρό προβλήματα που ορθώνονται μπροστά τους.

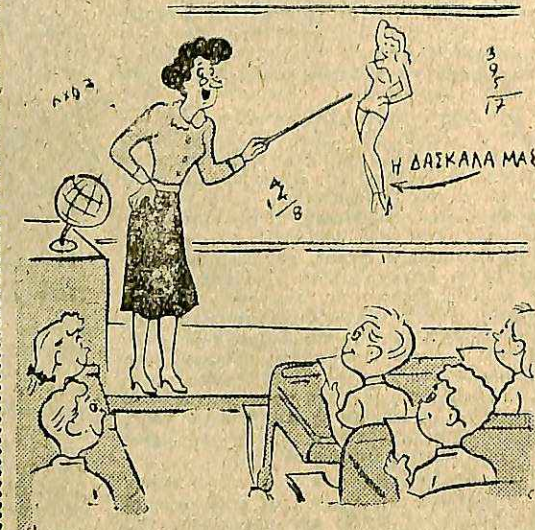
Μ' αν τα προβλήματα αυτά αναμένουν τις λύσεις τους, ώστόσο ή νεολαία που σπουδάζει ίσως ζήσει αργότερα σε καλύτερες μέρες απ' τις δικές μας. Της το εύχομαστε. ΕΛΛΗΝ. ΠΟΛΙΤΗ

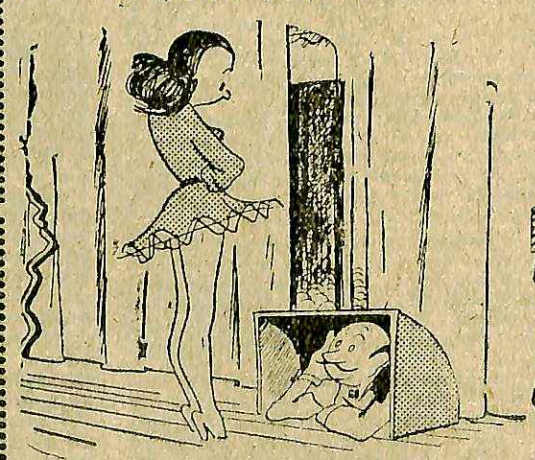
Ο σκηνοθέτης: Σας είπα να σταματήσετε εδώ κι' ένα τέταρτο!...

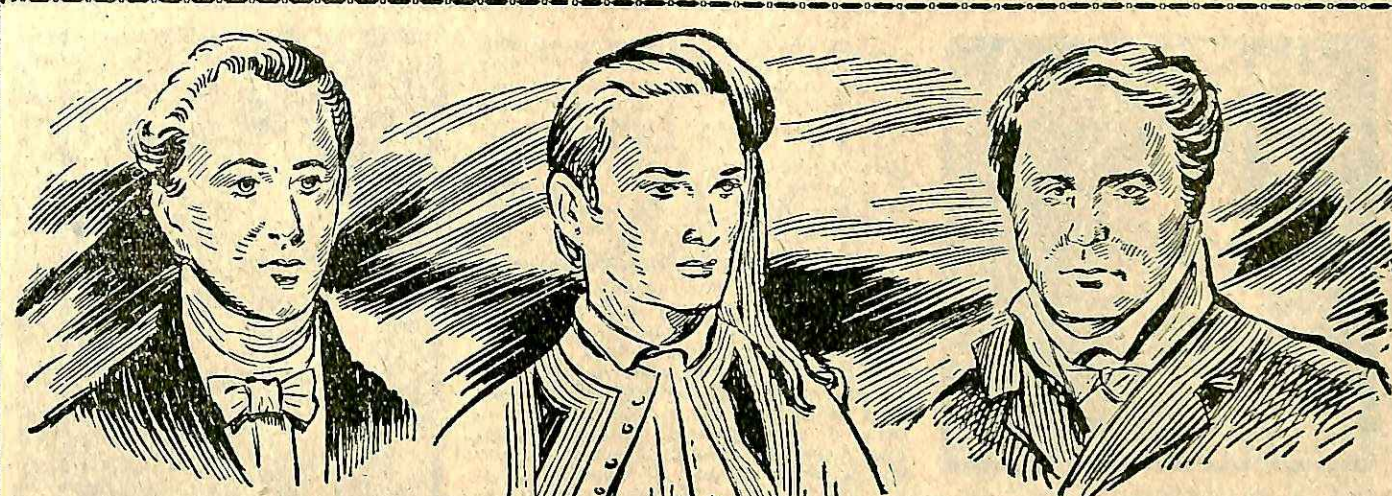
—Νομίζει πως έσπασα το χέρι μου! Είναι όμως ένα κόλπο για να μου πάρη υπηρέτρια!

—Ποιός το ζωγράφισε αυτό;... Πείτε μου για να του βάλω άριστα στη ζωγραφική!...

—Είπε τριάντα χρόνια που εργάζομαι ως υποβλήως και ξέρω καλά όλα τα απόκρυφα του θεάτρου!...

Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Ο Έδουάρδος Έβερρετ, ο Σαμουήλ Χάου με ελληνική ένδυμασία κι' ο Τζονάθαν Μίλλερ.

Άλλά, όπως έμεινε άγνωστος στους Αθηναίους της Τουρκοκρατίας, έτσι ως τα τώρα είναι άγνωστος και στους μεταγενέστερους Έλληνες.

Ας αποκαλύψουμε σήμερα το όνομά του για να γνωρίσουν τον «Αμερικανό Μυλέρδο» και οι νεώτεροι Έλληνες.

Ο προσκυνητής της αρχαίας ελληνικής δόξης και ο δημιουργός του «φιλελληνικού πυρετού» στο Εικοσιένα, είναι ο «Εδουάρδος Έβερρετ, ο καθηγητής της Έλληνικής Φιλολογίας, στο γνωστότατο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ.

Ο Έβερρετ ήταν έκδοτης και του περιοδικού «Βορείο - Αμερικανική Επιδεικτική» στη Βοστώνη. Και με τα θερμά φιλελληνικά του άρθρα δημιούργησε στην πόλη εκείνη το αίσιο λόγο και τους περισσότερους «Αμερικανούς έθελοντές, στον Έλληνα κόν Άγωνα.

Απ' το άθανατο Εικοσιένα

γώτερο Φιλελληνικό Κομιτάτο, που έστειλε πάμπολλα εφόδια

και τους περισσότερους «Αμερικανούς έθελοντές, στον Έλληνα κόν Άγωνα.

Οι κορυφαίοι Αμερικανοί φιλέλληνες αγωνιστές, που ήρθαν τότε στην Ελλάδα, στάλθηκαν από τη Βοστώνη, με τη σύστασι του καθηγητού Έβερρετ. Και ο μεγάλος αυτός φιλέλληνας διατήρησε τακτική αλληλογραφία με τον Αδελφάντιο Κοραή, στο Παρίσι, και με τον πρίγκιπα Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο και τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, στην Πατρίδα μας.

Στην Ελλάδα του Εικοσιένα είναι γνωστό πως είχαν έλθει αρκετοί Αμερικανοί. Από τους Αμερικανούς αγωνιστές αυτούς ένας έξελληνίσθηκε τόσο πολύ σε όλα του (και στα ρούχα, και στη γλώσσα και στους τρόπους και στ' όνομα ακόμα), ώστε είναι γνωστός με το όνομα «Καπέτην - Γεώργιος Ζέρβης» ο «Αμερικανός». Και πέθανε στο Άργος, ύστερα από την Απελευθέρωσι.

Ένας άλλος, ο αξιωματικός Γουλιέλμος Τάουνζεντ Ουάσιγκτων (ο «Νέος Ουάσιγκτων» όπως τον έλεγαν οι Έλληνες της εποχής) σκοτώθηκε από ελληνικό βόλι στο Ναύπλιο, προσπαθώντας να συμβιάσει τους Έλληνες κατά τους έμφυλους πολέμους του 1827.

Από τους άλλους αγωνιστές, που αναγύρισαν στις πατρίδες τους, είναι γνωστοί ο γιατρός Σαμουήλ Χάου, ο αξιωματικός Τζονάθαν Μίλλερ, ο νέγρος Τζαίημς Ουίλλιαμς κ.ά.

★

Εκτός από τους αγωνιστές, ήρθαν κι' άλλοι φιλόπρωποι Αμερικανοί, σαν αντιπρόσωποι των Φιλελληνικών Κομιτάτων, για να μοιράσουν τρόφιμα, ρούχα και φάρμακα και για να βοηθήσουν στην άνοικοδόμησι του το νέου Έλληνικού Κράτους.

Ανάμεσά τους έπαιξαν σπουδαίο φιλελληνικό ρόλο ο γιατρός Τζών Ρας, ο Χένρυ Πόστ, ο Τζών Στάυβεναν, ο Ρούφους Άντερσον, ο Τζοσάια Μπρούερ, ο Γιανας Κίγκ κι' άλλοι πολλοί, σαν αντιπρόσωποι των πόλεων Νέας Υόρκης, Βοστώνης, Φιλαδέλφειας κλπ.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

ΥΟ χρόνια πριν από την Έλληνική Έπανάστασι του Εικοσιένα, στ' 1819 ένας σοβαρός νέος με ώραία και άδρα χαρακτηριστικά, ηλικίας 25 χρόνων, έπεσε στη Μεσόγειο μ' Αμερικανικό καράβι, από κείνα που συχνά γυρίζαν στις θάλασσες για να υποστηρίξουν τα αμερικανικά συμφέροντα ή να κυνηγούν τους κουρσάρους.

Ο ξένος είχε μαγευθεί απ' τον ολογόλαν ουρανό της Ελλάδας και γύριζε ώρες ολόκληρες, κυττάζοντας τα αρχαία συντρίμια, που ζητούσε να του δείχνουν.

Οι κάτοικοι της μικρής και τουρκοκρατούμενης Αθήνας είχαν πρόχειρο το παρατσούκλι για κάτι τέτοιους αρχαιοφίλους. Ήταν ο «Μυλέρδος». Μυλέρδους έλεγαν όλους εκείνους τους ξένους, που από ελληνολατρεία ταξίδευαν στους Έλληνικούς τόπους. Κι' ο «Μυλέρδος» αυτός, αφού μιλούσε τα ελληνικά, βέβαια, θα ήταν Έγγλέζος.

Όταν ρωτήθηκε ο «Μυλέρδος» από κάποιον Αθηναίο, του απάντησε πως ήταν «Αμερικανός». Άλλα για τους Έλληνες της εποχής εκείνης, ή «Αμερική» κι' ο Νέος Κόσμος, ήταν κάτι το άγνωστο, μία μακρινή μυθική χώρα. Κι' οι Αθηναίοι όταν το έμαθαν, κυττάζαν τον ξένο με περιέργεια και θαυμασμό. Είχαν ακούσει κάτι για έναν «Ουάσιγκτον» και μία «Έπανάστασι» των Αμερικανών.

★

Πέρασαν δυό χρόνια. Τό Μάρτιο του 1821 ξεσπάθωσαν οι σκληρόμενοι ραγιάδες. Κι' όλες οι χώρες του κόσμου άκουσαν για μιαν άλλη εξέγερσι «Υπέρ της Έλευθερίας».

Στις «Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στο νέο αυτό και Μεγάλο Κράτος, που πριν, από λίγα χρόνια, με μία Έπανάστασι και μακρούς αγώνες, είχε αποκτήσει και τη δική του Ανεξαρτησία, έμαθαν άργα το γεγονός. Κι' όπως ζούσαν ακόμα Μαχηταί του Αγώνος της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας δέχθηκαν με συμπάθεια το απελευθερωτικό μήνυμα. Και όπως γράφει ο έθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός:

«Γκαρδιακά χαροποιήθη και τ'ό Βάσιγκτον ή γη και τα σίδερα ένθυμήθη, που την έδεναν κι' αυτή».

Αρχίζοντας από τους τότε Προέδρους της Αμερικανικής Δημοκρατίας Τζαίημς Μονρό και Τζών Άνταμς, από τα 1822 ως τα 1827, πολλές φορές βρίσκουμε να γίνεται λόγος για την Ελλάδα, στο Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών. Άλλ' αν από τις έπίσημες αμερικανικές αρχές δεν κατάρρωσε να κερδίση τίποτε άλλο, ή Ελλάδα του Εικοσιένα, κέρδισε όμως το λαό της Μεγάλης Συμπολιτείας, που οργανώθηκε σε Φιλελληνικά Κομιτάτα κι' έστειλε παντός είδους φορτία στον δεινοπαθόντα Έλληνικό Λαό.

Ο νέος Αμερικανός, ο «Μυλέρδος» των Αθηνών του 1819 έφανίσθηκε τότε στις Ηνωμένες Πολιτείες κι' έγινε ή μεγαλύτερη φιλελληνική αμερικανική μορφή.

«Γενναίοι Αμερικανοί!

» Η Ιστορία σας είναι δι' ημάς ο δόγος των πράξεών μας. Η έδική σας σταθερότης είναι δι' ημάς ως πρωτότυπον» σεις είσθε ελεύθεροι, οι Έλληνες αυτό επιθυμούν άσάφως, και δι' αυτό αγωνίζονται υπερμείναιτε πολλὰς δυστυχίας, και ή σταθερότης σας τας υπερενίκησεν» υπερμείναιτε και ακόμη υπομένετε και ήμεις μεγάλας και πολυερείς κακουχίας, και έδειξαμεν προσέτι εις την Εύρώπην, ότι ή σταθερότης των άδελφών μας του άλλου Ημισφαιρίου είναι το παράδειγμά μας, και ότι έμάθαμε να αποκαθιστάμεθα έξιοι της άγάπης και της τιμής των».

Από τα «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» του Μεσολογγίου (β', φ. 73, 12 Σεπτ. 1825).

Άννα Καλουτά

Ύστερα από την ωραία ελληνική κωμωδία «Χωρίστε την γυναίκα σας» που έσπασε όλα τα έρετρινά ρεκόρ στο θέατρο «Κεντρικών» με 180 συνεχείς παραστάσεις, δυο άλλα έργα, ένα μουσικό και ένα της πρόζας, σημειώνουν μεγάλη επιτυχία: «Η μουσική κωμωδία «Μ' αγαπά δεν μ' αγαπά» στο «Ρέξ» και το περίφημο έργο «Λεωφορείο δ' πόθος» του Τένε-συ Ουίλλιαμς στο θέατρο «Αλίκης».

Το «Μ' αγαπά δεν μ' αγαπά» είχε μια παλιά φάρσα του Βιεννέζικου ρεπερτορίου, με τον τίτλο «Ταξίδι για τον έρωτα» που είχε μεταφραστεί από ένα παλιό συγγραφέα, τον κ. Εύα, χωρίς όμως να παιχθεί ποτέ. Όταν εγκατελείθη το «Κουαρτέττο» ως έναρκτηριο έργο από τον επιχειρηματία του «Ρέξ», ο Μπέζος, θυμήθηκε την παλιά αυτή δημιουργία και την παρουσίασε στο ίδιο θέατρο που βιαζόταν να βρει έργο, για να μη καθυστερήσει η έναρξη των παραστάσεων. Βρέθηκε κατάλληλο για τα πρόσωπα του θιάσου, ιδιαίτερα για τις αδελφές Καλουτά και έγκριση άμεσως. Έπειτα, το έργο, τότε ο κ. Δ. Γιαννουκάκης για να το κάνει όσο το δυνατόν πιο μοντέρνο, ο μασέτρος κ. Ριτσιάρδης για να το πλαισιώσει με ωραία τραγουδιά και ο σκηνοθέτης κ. Μουζενίδης για να το σκηνοθετήσει με ξεχωριστή μαεστρία. Στο ζήτημα μόνο του τίτλου παρουσιάστηκε η σχετική... δυστοκία. Έγινε στην αρχή σκέψις να ονομασθεί «Ερωτικό ταξίδι». Αυτό όμως ήτο κάπως επικίνδυνο έπειτα από την παταγώδη αποτυχία ενός φίλου, που παίζονταν την ίδια εποχή με τον ίδιο τίτλο. Τελικά όμως ο Γιαννουκάκης και ο Ριτσιάρδης σκέφθηκαν ένα παλιό τους τραγουδί από μια επιθεώρηση του «Ακροπόλ», το «Μ' αγαπά, δεν μ' αγαπά», που είχε λανσάρει στην εποχή του με πολλή επιτυχία, ο Κώστας Μανιατάκης. Ο τίτλος ταίριαζε θαυμάσια στο θέμα του έργου. Ήταν άλλωστε πολύ αισθηματικός και προερίθη άμεσως. Το έργο σημειώνει, ως γνωστόν, εξαιρετική επιτυχία. Πρέπει όμως να δηλωθεί ότι το μουσικό της επιτυχίας αυτής είναι οι αδελφές Καλουτά και ο' αυτές οφείλεται κατά το μεγαλύτερο μέρος ο συναγεμώδης, που παρατηρείται κάθε μέρα στο «Ρέξ», γιστί, αλήθεια, η μακρά απουσία τους από την Αθήνα είχε γίνει αίσθητη στο θεατρόφιλο Αθηναϊκό Κοινό. Έξαιρετικά μπιόδες, γεμάτες πάντα δροσιά και χάρη, συναρπάζουν το θεατή, χαρίζοντας του δυο ώρες ευχάριστες. Ιδιαίτερα η Άννα, στο καινούργιο χορό «Ζάμπας», μαζί με το Δαμασιώτη, που τελειοποιήθηκε τελευταία στην Αίγυπτο, είναι περίφημη. Έτσι, ο κ. Χέλμς, έπειτα από την παταγώδη αποτυχία της «Κόρμεν», με το «Μ' αγαπά, δεν μ' αγαπά», έπιασε την καλή, κατά την θεατρική διάλεκτο. Αυτά είναι, πολλές φορές, τα άπρόοπτα του θεάτρου.

Ένα άλλο έργο, που σημειώνει επίσης, τώρα τελευταία, μεγάλη επιτυχία είναι η περίφημη δημιουργία του Αμερικανού συγγραφέως Τένεσυ Ουίλλιαμς «Λεωφορείο δ' πόθος». Το έργο αυτό που οφείλει τον ιδιότυπο τίτλο του στο ούανυμο λεωφορείο που διασχίζει την Γαλλική συνοικία της Νέας Όρλεάνς και που παίζεται επί ενάμιση χρόνο συνεχώς στη Νέα Υόρκη, αναβίβάστηκε πρώτα στην Αθήνα πριν από πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Και αυτό οφείλεται στις μεγάλες προσπάθειες που κατέβαλε κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Αμερική, ο κ. Κώστας Μουσουρής. Το ωραίο αισθηματικό έργο του Τένεσυ, που έχει ως θέμα την ιστορία μιας γυναίκας που περνά όλη τη ζωή της με την ανάμνηση ενός τραγικού νεανικού ρωμάντζου, ενοήθηκε και στην έκτελεση. Πράγματι, η Μελίνα Μερκούρη στον ρόλο της Ντυμπουά είναι υπέροχη και χάρμα όμορφιάς, ύστερα από μια επιτυχημένη εγχείρηση αισθητικής, που έκαμε τελευταία στη Ρώμη. Έξαιρετος επίσης είναι και ο Βασίλης Διαμαντόπουλος, που επεβλήθη σιγά-σιγά, με την αναμφισβήτητη αξία του, ως πρώτης τάξεως καλλιτέχνης στο Αθηναϊκό κοινό.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Δύο μεγάλες θεατρικές επιτυχίες — «Μ' αγαπά δεν μ' αγαπά» — «Λεωφορείο δ' πόθος» — Ο Γούναρης στο Χόλλυγουντ — Οι γάμοι της Ντίνας Σκούρα

Πολύ ενδιαφέροντα νέα μας έρχονται από το Νίκο Γούναρη. Ο δημοφιλής τραγουδιστής της Αθήνας που δεν σκέπτεται, ως φαίνεται, να εγκαταλείψει την Αμερική, — έπηρε τελευταία εκεί και την οικογένειά του — βρίσκεται τώρα στο Χόλλυγουντ! Με πολυτίμο συνεργάτη το μασέτρο Φραντσέσκακη, που έχει τώρα κοντά του, ετοιμάζει μια σειρά από ρεσιτάλ Έλληνικών τραγουδιών στην Καλιφόρνια. Το πρώτο ώριση για τις 2 Απριλίου, στην αίθουσα ακρόασεων «Απομαχών Πολέμου» του Αγίου Φραγκίσκου. Στο μεταξύ, ο Γούναρης, έγινε απαραίτητη άτραξιόν στα πάρτυ των αστέρων του Χόλλυγουντ, τους οποίους έχει καταγοητεύσει κυρίως με τα βλάχικα τραγουδιά του!

Μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός ήταν οι

Νίκος Γούναρης

Μελίνα Μερκούρη

γάμοι της μικρότερης αδελφής του κινηματογραφικού επιχειρηματία δ. Ντίνας Σκούρα, που έγιναν πριν λίγες μέρες στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας με ένα γνωστότατο κινηματογραφικό παράγοντα τον κ. Ολντόνο, Ιδιοκτήτη πολλών κινηματογράφων.

Στην τελετή του γάμου, παρευρέθησαν πολλοί γνωστοί αστέρες της θόνης, όπως, η Μπέτην Γκρέμπλ, ο Κάρο Γκράντ, η Μάρη Χάρα, καθώς και πολλές προσωπικότητες του κινηματογράφου. Το γαμήλιο κέικ του γεύματος ήταν μήκους 1 1/2 μέτρου και αναπαριστούσε το ναό της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως.

Καλλιτεχνικές πεννιές

Το Βασιλικό Θέατρο θα παρουσιάσει για την Έθνη έορτη στας Αθήνας το πατριωτικό έργο του κ. Δ. Μπόγρη «Χαραυγή» και στην Πειραιά τον «Παπαφλέσσα» του κ. Σπ. Μελά.

Η Σοφία Βέμπο φθάνει οριστικά από την Αμερική στις 28 Μαρτίου. Την ίδια μέρα θα φύγει για την Αίγυπτο, προκειμένου να εμφανισθεί εκεί στο κέντρο «Κουρσάλ». Τον Μάιο θα έλθει πάλιν στας Αθήνας, πιθανόν δ' να εμφανισθεί στο θέατρο Σαμαρτζή.

Ο νέος μικτός θιάσος Κοκκίνη - Μακρή, που αρχίζει αυτήν την εβδομάδα τις παραστάσεις του στη Θεσσαλονίκη, θα παρουσιάσει και ένα δραματικό μονόπρακτο με τον τίτλο «Η απηλία της καϊάδας» με τον κ. Άλικο Κατσέλη στον πρώτο ρόλο.

Ός παρτεναίρ του Μανώλη Καστρινο, το καλοκαίρι στο «Ακροπόλ» θα εμφανισθεί η νέα χορεύτρια Άλεξάνδρα Νικολαΐδου, της σχολής Ζουρούδη, που είχε ακολουθήσει το Περσικό μπαλέτο στην Ιταλία.

Η Βάσω Μανωλίδου και ο Γ. Παππάς, μετά το μεγάλο θρίαμβο που έσημειωσαν στην Κωνσταντινούπολη, θα επισκεφθούν και την Αγκυρα.

Πράγματι, η συμπάθη πρωταγωνίστρια της πρόζας, κατόπιν επίσημου προσκλήσεως θα παρουσιάσει τη μεγάλη επιτυχία της «Ιωάννα της Λωρραίνης» στην όπερα της Τουρκικής πρωτεύουσας.

Επί τη επέτειω της εθνικής έορτης, οι εκλεκτοί μας καλλιτέχνες της όπερας του Μονάχου, Άννα Τασσοπούλου και Θάνος Μπουρλός, θα τραγουδήσουν ελληνικά δημοτικά τραγουδιά από το ραδιοφωνικό σταθμό του Μονάχου. Θα τους ακούσετε στις 8.30 - 8.45 μ. μ. της 25ης Μαρτίου, σε μήκος μεσαίων κυμάτων 405 μέτρων και βραχέων 48.7 μέτρων.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η φυγή της ωραίας ΟΥΛΡΙΧΗΣ

Ο ΒΡΑΔΥ της 7ης Οκτωβρίου του 1843, τα βλέμματα των θεατών που πλημμύριζαν την αίθουσα της παρισινής Όπερας γύριζαν κάθε τόσο προς το μέρος ενός θεατή της πρώτης σειράς, για να θαυμάσουν την όμορφη δούκισσα Ουλρίχη ντε Σόνεμπουργκ, που βρισκόταν εκεί μαζί με τον άντρα της, γραμματέα της Αυστριακής πρεσβείας στο Παρίσι και δυο τρεις φίλους τους. Η δούκισσα θα πλησίαζε τότε τα είκοσι πέντε. Η ομορφιά της, χωρίς να έχει τίποτα το προκλητικό, ήταν ωστόσο, από κείνες που συγκεντρώνουν την προσοχή και δεν αφήνουν κανένα ασυγκίνητο. Ο δούξ του Σόνεμπουργκ, με το ψηλό παράστημα του και τα λεπτά χαρακτηριστικά του, ήταν κι αυτός ένας πολύ ενδιαφέρων τύπος.

Θα νόμιζε κανείς πως αυτοί οι δυο άνθρωποι ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλο. Κι' ωστόσο, εκείνοι που τους γνώριζαν υποστήριζαν πως η ζωή τους δεν κυλούσε και τόσο ήρεμα και και πως οι καυγάδες τους ήταν πολύ συχνόι. Έστειλες κι αυτό ο δούξ; Η η διορφή Ουλρίχη; Άγνωστο.

Μεσο' λεπτά πριν απ' το τέλος της πρώτης πράξεως, η δούκισσα σηκώθηκε απ' τη θέση της, με τη δικαιολογία πως δεν βρήκε ενδιαφέρον στο έργο και βγήκε απ' το θέατρο.

Άλλ' ο άντρας της και οι φίλοι τους μάταια τη γύρευαν στο διάλειμμα στο μπαρ του θεάτρου και στις γειτονικές αίθουσες. Κι' όταν άρχισε η δεύτερη πράξη του έργου, δεν την είδαν να ξαναγυρίσει στο θέατρό της.

Ωστόσο, ο άντρας της δ' φαινόταν ανήσυχος και οι φίλοι του τον άκουσαν να ψιθυρίζη.

Η Ουλρίχη ήταν σήμερα λίγο αδιάθετη. Δίχως άλλο, θα γύρισε στο σπίτι.

Και, χωρίς να θεωρήσει απαραίτητο να το εξακριβώσει, έμεινε στο θέατρο ως το τέλος του έργου. Αποχαιρέτησε ύστερα τους φίλους του και μπήκε στο άμαξι του, που περιμέναε λίγο πιο πέρα από την κυρία είσοδο της Όπερας.

Το άμαξι όμως δεν κουνήθηκε απ' τη θέση του.

Τι περιμένεις λοιπόν, Φράντς; φώναξε όργισμένος ο δούξ.

Ο αμαξάς έσκυψε προς το μέρος του με σεβασμό.

Περιμένω την κυρία δούκισσα, απάντησε.

Άλλα δεν την πήγες στο σπίτι;

Δεν είδα καθόλου την κυρία δούκισσα από τη στιγμή που σας έφερα στην Όπερα, απάντησε ο Φράντς.

Θα πήρε κάποιον αγοράσιο άμαξι, σκέφθηκε ο δούξ.

Και είπε στο Φράντς να ξεκινήσει. Άλλ' η δούκισσα δ' βρισκόταν στο σπίτι και κανείς από τους υπηρέτες δεν ήξερε το παραμικρό γι' αυτή.

Ο δούξ ντε Σόνεμπουργκ πέρασε μιαν αγωνιώδη νύχτα, φτιανοντας χίλιες δυο υποθέσεις μέσα στο μυαλό του. Μόνο η σκέψις, μάλιστα γελοιοποιηθή τον συγκρατούσε, από το να τρέξη στην αστυνομία και να κάνει γνωστή την εξαφάνισι της γυναίκας του. Άλλ' η Ουλρίχη δεν έδωσε σημεία ζωής, ούτε ως το μεσημέρι της άλλης ημέρας. Ο άντρας της πήρε τότε την απόφασι να καταφύγη στις αρχές. Τη στιγμή, όμως, που ετοιμαζόταν να βγί από το μεγάρο του, ένας θαλαμηπόλος του έφερε ένα γράμμα πάνω σ' έναν ασμένιο δίσκο.

Το έφερε ένας άνθρωπος του λαού, εξήγησε στον κύριο του.

Ο φακέλλος δεν είχε επιγραφή. Άλλ' όταν τον άνοιξε, ο δούξ είδε πως έκλεινε μέσα ένα γράμ'α της γυναίκας του.

Το γράμμα αυτό, άλλωστε, είχε μόναχά λίγες λέξεις.

«Κάρλ, έγραψε η δούκισσα, η ζωή μας είχε καταρτηνι αφόρητη τον τελευταίο καιρό. Ίσως φταίω εγώ. Το πράγμα δεν έχει, άλλωστε, σημασία, έπειτα από την πράξι μου. Φαντάζομαι ότι την μοντενείς. Έφυγα μαζί με τον άνθρωπο που αγαπά. Είναι περριτό ν' αναζητήσης τα ίχνη μας, αφού όλα έχουν πιά τελώσει. Έταξέ μας. Είμαι βέβαιη, άλλωστε, ότι θ' αποφύγης το σκάνδαλο και ότι θ' αντιμεταπίσης με ψυχραιμία και ευγένεια την περιπτώσι μας.

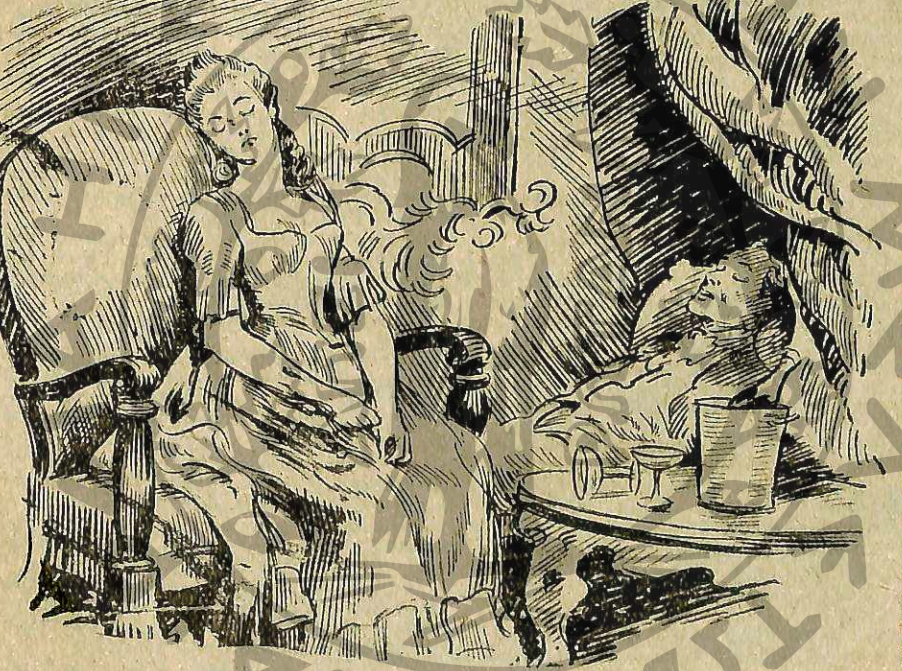
Ουλρίχη».

Άλλα το σκάνδαλο είχε ξεσπάσει πιά. Η υπάλληλις του δούκος ντε Σόνεμπουργκ είχε έκτεθη ανεπανόρθωτα και το μόνον που έμενε ήταν να παραιτηθή από την θέση του και να φύγη από το Παρίσι.

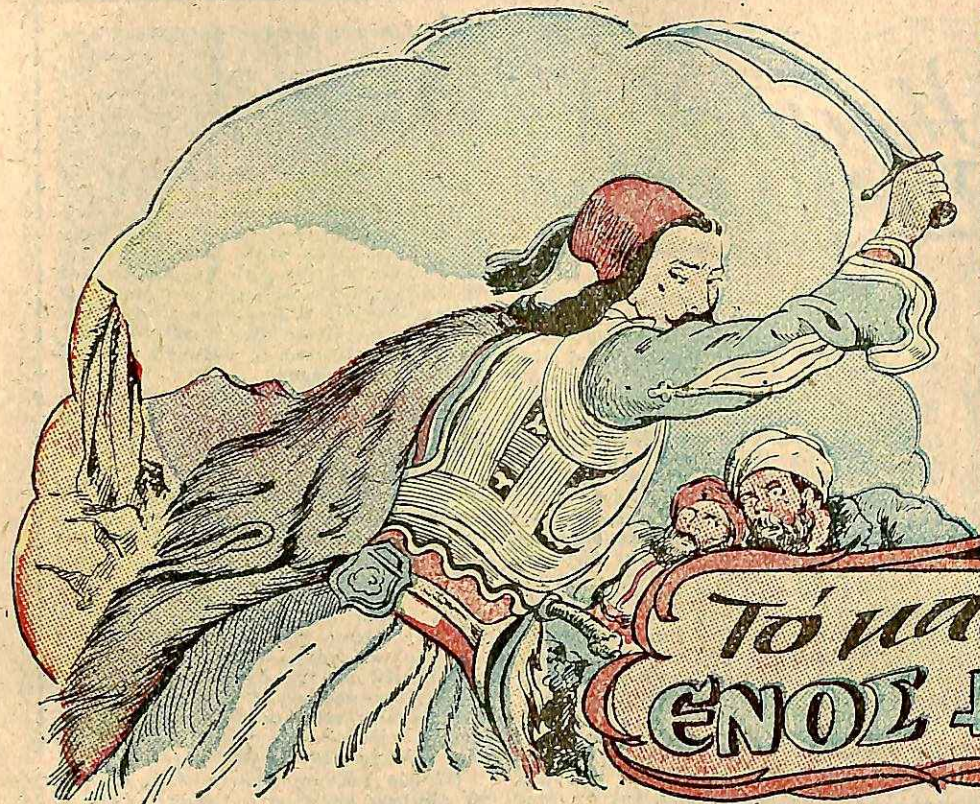
Ο άνθρωπος που είχε καταστρέψει την ευτυχία του ήταν ένας συμπατριώτης και φίλος του, ο βαρώνος Στέφανος Όππελ.

Πιο πέρα, ξεπλωμένη σε μια πολυθρόνα, η Ουλρίχη μόλις ανέπνεε. Ξεψύχισε άλλωστε, παροτι φθόση ο γιάτρος. Πάνω σ' ένα τραπέζακι, βρισκόταν ακόμη ένα μπουκαλί με σαμπάνια και δυο ποτήρια.

Όπως εξακριβώθηκε, η σαμπάνια αυτή είχε μια μεγάλη ποσότητα άρσενικου, που φαίνεται πως προκάλεσε το θάνατο των δυο συζύγων.

Πιο πέρα ξεπλωμένη σε μια πολυθρόνα η Ουλρίχη μόλις ανέπνεε.

τάζει ο Όμπερ Βρυώνης. Νικήσαμε τους έπίστους. Τι άλλο θέλετε. Όσο για το Διάκο, θα πάμε στη Λαμία κι' εκεί θ' αποφασίσουμε γι' αυτόν.
Κάνας δεν φέρνει αντίρρηση.
Κι' αρχίζει το ξεκίνημα για τη Λαμία. Πηγαίνουν μπροστά οι Χαλτούπιδες, κρατώντας ύψωμένα σε κοντάρια ογδόντα κεφάλια Έλλήνων αγωνιστών που έπεσαν πολεμώντας ηρωικά. Ανάμεσα στα κομμένα αυτά κεφάλια βρίσκεται και το σεβάσμιο, άσπρμαλλο κεφάλι του Έπισκόπου Σαλώνων Ήσασια και του αδελφού του Παπαγιάννη. Ακολουθούν τα ζώα όπου έχουν φορτώσει κομμένα αυτιά και μύτες Έλλήνων. Θα τα δείξουν όλ' αυτά στους αρχηγούς τους για να πάρουν μπαξίσι.
Αμέσως ύστερα προχωρούν, πάνω στ' αλογά τους ο Όμπερ Βρυώνης κι' ο Κισσέ Μεχμέτ, επί κεφαλής του στρατού τους που φτάνει τις δώδεκα χιλιάδες!
Πλάι στους δυο αρχηγούς του στρατού προχωρεί έπιπτος ο Διάκος. Πληθος Χαλτούπιδων τον τριγυρίζει. Ο ήρωας είναι δεμένος με χοντρές αλυσίδες. Απ' τις πληγές του — που δεν έπέτρεψαν να

Τό μαρτύριο ΈΝΟΣ ΗΡΩΟΣ

αίμαλώς και τό μαρτύριο του πρωτομάρτυρος της έλευθερίας Άθανασίου Διάκου, έχει δώσει θέμα και στους θεατρικούς ακόμα συγγραφείς. Όσο είνε άγνωστες οι πειδ χαρακτηριστικές λεπτομέρειες της συλληψής του απ' τους Όθωμανούς κι' έντελώς άγνωστα και παρανοήματα τα του μαρτυρίου του.

Ο Διάκος ήταν απ' τους πειδ γενναίους και πειδ ωραίους αγωνιστές. Ο Ιστορικός Κρέμας γράφει γι' αυτόν: «Ήτο Άπόλλων την μορφήν και άγγελος κατά τα έργα». Κι' έρχομαστε άμέσως στη γιγαντομαχία και τό δράμα συγχρόνως της Άλαμιάς. Οι σύntonφοι του Διάκου σκόρπισαν έμπρός στις χιλιάδες των Όθωμανών πολεμιστών που έσερναν μαζί τους ο Όμπερ Βρυώνης κι' ο Κισσέ Μεχμέτ.

Μόνος ο Διάκος, με λίγα πιστά παλληκάρια, μάχεται σαν λιοντάρι. Άλλοίμονον όμως!... Τόν έχουν περικυκλώσει από παντού οι Άρβανίτες Τσάμιδες.

Τότε ο Διάκος ρίχνει γύρω του τη γοργή ματιά του. Δεν υπάρχει έλπίδα σωτηρίας. Δόσος τα σπαθιά του έχθρου τόν απειλούν. Χαλάει σφυρίζουν τα βόλια γύρω του. Φωνάζει τότε σ' ένα ρασοφόρο που πολεμεί ηρωικά στο πλάι του, στόν ηγούμενο της Δαμιάς Νεόφυτο:

— Φεύγα, γούμενε! Θα σε χρειαστή έσένα ή πατρίδα σ' άλλη περίπτωση.

Ο Νεόφυτος όμως δεν τόν άκούει.
— Τι λές, Θανάση!... ξεφωνίζει. Θα μείνω κοντά σου και θα πεθάνω μαζί σου! Κι' έτσι έγινε. Ένα βόλι τόν έσπλωσε σε λίγο χάμου νεκρό πλάι στο Διάκο.

Στό πλευρό του πολεμεί λιονταρίσια κι' ένα άλλο άτρόμητο παλληκάρι: Ο άδελφός του ο Μήτρος.
— Φεύγα, άδελφε μου, του φωνάζει ο ήρωας.

Μά ο Μήτρος δεν σαλεύει από τη θέσι του. Και σε λίγο σωριάζεται κι' αυτός νεκρός μπροστά στα μάτια του άδελφού του.
— Ανάθεμά σας, σκυλιά!... κραυγάζει με λύσσα ο Διάκος.

Και χωρίς να χάσει καιρό, χρησιμοποιώντας τό κουφάρι του άδελφού του για ταμπόρι, έξακολουθεί να αγωνίζεται άπεπισημένα.

Πόσο όμως θ' άντισταθή ακόμα; Τό καρσιόφιλο του άχρηστεύεται σε λίγο, ή κάνη του γίνεται κομμάτια. Τραβάει τ' άργυρόχρυσα πιστόλια του και ρίχνει δυο Άρβανίτες νεκρούς. Άλλά οι Τσάμιδες τόν έχουν ζώσει από παντού. Δεν προφτάνει να

*Άγνωστες λεπτομέρειες για τη σύλληψη και τον ανασκολοπισμό του Άθανασίου Διάκου

τά ξαναγεμίση. Σέρνει τότε τό σπαθί του και ρίχνεται με μανία έναντίον των έχθρών. Πληγώνεται τη στιγμή αυτή. Τό αίμα τρέχει ποτάμι! Κι' όμως δεν παραδίδεται. Χτυπάει δεξιά κι' αριστερά με τό σπαθί του και σκορπίζει τό θάνατο.

Μά τό τέλος πλησιάζει. Τό σπαθί του Διάκου σπάζει λίγο επάνω απ' τη λαβή και πληγώνεται για δεύτερη φορά. Σάν θηρίο δρμούν τότε έναντίον του οι Τσάμιδες. Τόν άρπάζουν, τόν ρίχνουν κάτω, τόν σέρνουν στη γή, φρενιάσμενοι για τήν τριώρη αντίστασή του. Κι' έτσι, γεμάτο σκόνη κι' αίματα, τόν φέρνουν μπροστά στόν Όμπερ Βρυώνη.

Ο Όμπερ Βρυώνης ήταν γενναίος άξιωματικός, είχε καρδιά. Και, μόλις αντίκρουσε τό Διάκο, θαύμασε τη λεβεντιά του, σάστισε με τήν άταραξία του και πήρε τήν απόφασή να τόν σώσει.

— Να τόν σκοτώσουμε άμέσως, τόν γκιαιούρη!... ούρλιάζει ο Κισσέ Μεχμέτ.

Βλέποντας όμως τό δισταγμό του Όμπερ Βρυώνη, άνίκανος πολεμιστής και θρασύδειλος, όπως ήταν, δεν έπιμένει περισσότερο. Βαστάει πισινή.

Βροντούν άμέσως τα τουμπλεκία και καλούνται τα Άλβανικά στίφη. Ένας κήρυκας διαλαλεί τη σύλληψη του έτρομερού κλέφτη, του Διάκου.

Περιτριγυρίζουν τότε τόν ήρωα οι Άλβανοί.

Βουτηγμένος στο αίμα και στη σκόνη ο ήρωας τους κυττάζει με περιφρόνησι. Οι Χαλτούπιδες του Κισσέ τρίζουν τα δόντια τους, άφρίζουν, τόν φοβερίζουν, ζητάν τό θάνατό του:

— Πρέπει να κάνουμε τους γκιαιούρηδες να νοιώσουν λιμπρέτι (φόβο). Να θανατωθή άμέσως ο άπιστος ο κλέφτης και να ριχτή τό πτώμα του στο ποτάμι για να μη τόν πάρουν οι γκιαιούρηδες και τόν κάνουν άγιο!

Έπεμβαίνει τότε ο Όμπερ Βρυώνης. Έλληνοαλβανικής καταγωγής, ο περίφημος αυτός πολεμιστής δεν θέλει να θανατωθή ένα τέτοιο παλληκάρι σάν τό Διάκο.

Ή παρουσία του κάνει τους Χαλτούπιδες να σωπάσουν. Όλοι περιμένουν άνοήμονα τα λόγια του.

— Σταματήστε τα ξεφωνητά, τους δια-

του τις δέσουν — τρέχει άθονο τό αίμα.

Γατόσο, ο Διάκος, είνε άτάραχος. Κυττάζει τους Χαλτούπιδες γύρω του με περιφρόνησι. Ξέρει πως οδηγείται στο θάνατο, πως πλησιάζει τό τέλος του κι' όμως ούτε ένας στεναγμός δεν ξεφεύγει από τα χείλη του!...

Στη Λαμία είχαν μάθει ότι οι Όθωμανοί αϊμαλώτισαν τόν Άθανάσιο Διάκο. Μωαμεθανοί κι' Έλληνες είχαν βγή έξω από τήν πόλι. Οι Έλληνες κρουοκλαίνε για τό χαμό του ήρωικού καπετανίου. Οι έχθροι πανηγυρίζουν.

Άμέσως μόλις ο στρατός μπήκε στην πόλι έκλεισαν τό Διάκο σ' ένα μπουντρούμι. Τι έγινε στο σκοτεινό αυτό κρατητήριο τήν πρώτη νύχτα της αϊμαλώσεως; Κάνας δεν ξέρει. Ο Όμπερ Βρυώνης είχε διατάξει να μη βασανίσουν τόν ήρωα. Και όμως διαδόθηκε ότι οι πολεμιστάι του Κισσέ τόν βασάνισαν σκληρά.

Εξημέρωσε ή 23η Άπριλίου.

Πρωί — πρωί έσυραν τόν Διάκο στόν όντα του Χαλίμπεη, όπου, άλλοτε με τό καλό, άλλοτε με φοβέρες άρχισαν να τόν ανακρίνουν. Ζητούσαν να μάθουν κυρίως για τόν ξεσηκωμό των γκιαιούρηδων έναντίον του Σουλτάνου.

Μά ο Διάκος δεν ήταν άνθρωπος να πιεστή στην παγίδα. Τους φώναζε μόνο σε μία στιγμή:

— Έκείνο που ξέρω είνε ότι τό ελληνικό έθνος πήρε τ' άρματα για ν' αγωνιστή για τή λευτεριά του.

Έπειτα ο Χαλίμπεης του πρότεινε — έκτελώντας διαταγή του Όμπερ Βρυώνη — να δεχτή να ύπηρετήση τους Όθωμανούς έναντίον των Έλλήνων.

Άγριομένος ο Διάκος άποκρίθηκε:

— Χαλίμπεη, δεν σε ύπηρετώ. Κι' αν σε ύπηρετώ, δεν θα σε ώφελήσω.

Τού πρότειναν στό τέλος να γίνη Όθωμανός.

Ή πρότασις αυτή έκανε τόν ήρωα να φρενιάσει. Πεταχτηκε μανιασμένος, έχυσε στό πάτωμα τόν καφέ που τού είχαν προσφέρει και, πάνω στη λύσσα του, πέταξε και τό φέσι του έξω απ' τό παράθυρο.

— Θα σε θανατώσουμε, Διάκο, τού εί-

παν τότε, και δεν θα μπορέσης να ύπηρετήσεις τήν πατρίδα σου.

Ο Διάκος τους κυττάζει με περιφρόνησι και τους απάντησε:

— Ή πατρίδα μου έχει κι' άλλους πολλούς Διάκους!

Έξω φρενών κι' άπελιπισμένοι οι Όθωμανοί στρατηγοί διατάξαν τότε να χτυπήσουν οι σάλληγγες. Παρατάχθηκε ο στρατός. Κάλεσαν τους δημίους. Κατέβασαν κάτω τόν ήρωα και θέλησαν να τόν αναγκάσουν να φορτωθή τη σούβλα με τήν όποία θα τόν ανασκολοπίσαν. Ο Διάκος όμως τήν πέταξε μακριά και κύτταξε τόν παρατεταγμένο στρατό περιφρονητικά.

Τόν έσυραν δέσιμο στην πλατεία που βρισκόταν στό μεσημβρινοανατολικό της πόλεως. Εκεί ήταν ο τόπος του φρικτού μαρτυρίου του.

Για να τόν ευτελίσουν τόν κάθησαν πάνω σ' ένα σαμάρι κι' άρχισαν να τόν βασανίζουν, να τόν βρίζουν και να τόν σαρκάζουν.

Ο γενναίος αγωνιστής δεν αφήνει να του ξεφύγη ούτε ένα βογγητό κι' αυτό κάνει τους βασανιστές του να έξαγριώνονται και να γίνονται σκληρότεροι.

Φτάνει τέλος ή στιγμή του πειδ σκληρομού, του πλέον απάνθρωπου και βαρβαρού μαρτυρίου του ήρωος: Τού ανασκολοπισμού!

Πλησιάζει ο δήμιος, κρατώντας τήν άπαίσια σούβλα.

Στιγμή φρίκης, στιγμή ανατριχιαστική. Σουβλίζουν τόν ωραίο πολεμιστή, τόν ασύγκριτο λεβέντη, και γύρω, Χαλτούπιδες και Άρβανίτες ούρλιάζουν σάν τσακάλια.

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι ο ανασκολοπισμός δεν φέρνει πάντα τό θάνατο. Άν ή σούβλα, που φτάνει αρκετά βαθιά, δεν πληγώσει καίρια όργανα, ο μάρτυς ζή αρκετή ώρα κι' ο θάνατος άργεί να έρθη.

Τό ίδιο ακριβώς έγινε και με τόν Άθανάσιο Διάκο. Σουβλισμένος, άποκαωμένος απ' τό άθονο αίμα πούχε τρέξει απ' τις πληγές του, νοιώθοντας φρικτούς, άπειρίγραπτους πόνους, παρακαλούσε βουβά τό Θεό να τού στείλη τό θάνατο και να τόν λυτρώση.

Μά ο θάνατος άργούσε να ρηθί. Και γύρω του χόρευε, ούρλιάζε, πανηγύριζε τό σκυλολόι του έχθρου.

Σουβλισμένος τό Διάκο τόν έσπησαν, όπως στήνουμε τ' αρνιά του Πάσχα, σ' ένα τοίχο, μέσα στο άπριλιάτικο λιπύρι.

Ο ήρωας άρχισε να βογγάει. Διψούσε.

— Λίγο νερό!... ψιθύρισε σε μία στιγμή.

Μά ποιος τολμούσε να τού δώση νερό απ' τους Έλληνες πούστεκαν αντίκρου του, με τα μάτια κρυφοδουρκωμένα, με σπαρμένη τήν καρδιά;

Όποιος τολμούσε να τό κάνει θα τό πλήρωνε με τη ζωή του. Θα τόν κομμάτιαζαν οι Άλβανοί.

Όσο περνούσε ή ώρα, τό μαρτύριο του ήρωα γινόταν φρικτότερο. Άρχισε να βογγάει. Οι πληγές του πονούσαν αφάνταστα. Ή δίψα, ή μεγάλη και βασανιστική δίψα που τυραννεί τους πληγωμένους, είχε λυγίσει κάπως τό κουράγιο του.

Τα χείλη του σάλευαν άργά και ψιθύριζαν:

— Σκοτώστε με, άποτελειώστε με να λυτρωθώ!...

Πέρασε αρκετή ώρα ακόμα. Κι' έξαφνε ένας καθάλλαρης, περαστικός από εκεί, ένας Έλληνας προύχοντας που τό έλεγε ή καρδιά του, αντίκρουοντας τό πανώρι παλληκάρι σουβλισμένο, κι' άκούγοντας τα βογγητά του ένοιωσε λύσσα έναντίον των βασανιστών του Διάκου.

Οι Όθωμανοί είχαν άραιοσει κάπως γύρω.

Τότε ο Έλληνας προύχοντας δεν δίστασε. Τράβηξε τήν πιστόλα του, τήν άδειασε πάνω στο μάρτυρα άγωνιστή, χτύπησε ύστερα τ' αλόγο του και χάθηκε καπλάζοντας έξω απ' τη Λαμία, πρίν καλοκαταλάβουν οι έχθροι τί συνέβη.

Έκείνο που ποθούσε ο Διάκος, εκείνο που τόσο σπαρακτικά τό παρακαλούσε, είχε γίνει: Ένας Έλληνας, ένας Χριστιανός τόν λύτρωσε απ' τό φρικτό μαρτύριό του.

Μά οι Όθωμανοί δεν άφησαν τό πτώμα

του μάρτυρος να τό πάρουν οι Έλληνες. Τό έξαφάνισαν τήν ίδια νύχτα. Και κανείς δεν έμαθε ποτέ σε ποιά γωνιά της Έλληνικής γής αναπαύθηκε τό τυραννισμένο κορμί του ή σε ποιά χαράδρα τό πέταξαν οι έχθροι του, που και νεκρόν ίσως τόν έτρεμαν.

Στην Λεβάδεια, όταν έμαθαν τό θάνατο του Διάκου, οι επαναστατημένοι κάτοικοι άγρίεψαν.

Τήν ίδια μέρα ώδήγησαν στο φρούριο 600 Όθωμανούς που κρατούσαν αϊμαλώτους, τους γκρέμισαν απ' τό ψηλότερο μέρος των έπαλξεων και κατόπιν έβαλαν φωτιά στα πτώματά τους.

Έτσι έκδικήθηκαν τό θάνατο του μάρτυρος.

Ή άνάμνησι όμως του Διάκου έμεινε άθάνατη και ρίζωσε στις καρδιές των Έλλήνων. Ο μαρτυρικός θάνατός του έγινε ένα απ' τα πιο ιερά σύμβολα στην Έλληνική Έπανάστασι και θέρμανε τις ψυχές με άκατανίκητη πίστι προς τήν τελική νίκη.

Χάρις στη θυσία του και στις θυσίες όλων των παλληκαριών του Εικοσιένα, τό Έθνος ξεσηκώθηκε σάν ένας άνθρωπος για να συντριφή τόν οθωμανικό ζυγό και να χάριση ξανά τήν έλευθερία στο αίματοβαμένο ελληνικό χώμα.

Τα ηρωικά κατορθώματα των άνδρών της Έπανάστασεως γαλούχησαν κι' έξέθρεψαν τόν Έλληνισμό. Τό περίφημο τραγούδι, που ή λαϊκή μούσα έβαλε στο στόμα του Διάκου:

«Γιά δες καιρό που διά-
(λεξε
ο Χάρος να με πάρη,
τώρα π' ανθίζουν τα
(κλαριά
και βγάνει ή γή χορ-
(τάρι»

Έπάνει τέλος ή στιγμή του σκληρού μαρτυρίου... Πλησιάζει ο δήμιος κρατώντας την άπαίσια σούβλα.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΞ ΑΜΕΛΕΙΑΣ

Η ζωή του ανθρώπου κρέμεται από μια κλωστή. Ένα τίποτο, μια λησμονιά μπορεί να σε στείλει άναυδα στον άλλο κόσμο. Θα σάς αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις για να προσέχετε και να μην εμπιστευέστε κανέναν, αλλά σε κάθε βήμα σας να έχετε τα μάτια σας δεκατέσσερα.

Ο διοικητής του 11^{ου} Τμήματος, το Μάιο του 1948, άσχοληθηκε με ένα περίεργο θάνατο. Μία μητέρα, ηλικίας 26 ετών, είχε πεθάνει τη νύχτα της 24ης του ίδιου μηνός, στο Λαϊκό Νοσοκομείο, μέσα σε τρομακτικούς πόνους, πριν να προλάβουν οι γιατροί να της παράσχουν την παραμικρή βοήθεια. Έτσι άφηνε ορφανό ένα παιδάκι δύο χρονών. Η ιατροδικαστική έκθεσις που έγινε μετά την τοξικολογική εξέτασι των σπλάνχνων της, απέδειξε ότι ο θάνατός της είχε προέλθει από μεγάλη δόσι οξάλικου οξέως που είχε πάρει. Άλλα ποιος της το είχε δώσει; Πού το είχε βρει; Η ανάκρισις των οικείων της έφερε εις φώς ένα πλήθος δραματικές λεπτομέρειες της ζωής της, απέκλεισε όμως την έκδοχή της αυτοκτονίας, και το πόρισμα της ανάκρισως έστειλε στην Εισαγγελία, στο δικαστήριο και στη φυλακή ένα φαρμακοποιό και το βοηθό του, με την κατηγορία της φαρμακείας εξ αμελείας.

Η ύμωρη αυτή γυναίκα στα πρώτα χρόνια της νεανικής ζωής της είχε πιστέψει στον έρωτα και είχε παρασυνθί απ' αυτόν σε περιπέτειες. Ένας άνδρας της είχε κατακτήσει την καρδιά της, την είχε κάνει σκλάβο του και την είχε τόσο τρελλάνει, ώστε να εγκαταλείψει το σπίτι της και να τον ακολουθήσει. Μα όλοι οι έρωτες δεν είναι αιώνιοι. Έπειτα από άκοτο καιρό κι' άφου έζησαν μαζί μια νόμιμη ζωή, το ζευγάρι χώρισε. Ο άνδρας τραβήξε για να συνεχίσει την περιπετειώδη ζωή του κι' εκείνη γύρισε στ' αδελφή της.

— Συγγνώμη, τούς είπε, Σας πίκρανα με τη διαγωγή μου, μα από εδώ και πέρα, θα κάνω ό,τι μου ζητήσετε εσείς. Πάρτε με πάλι κοντά σας, γιατί με φοβίζει το άγνωστο. Δεν είμαι πλασμένη για την ελεύθερη ζωή.

Κι' εκείνοι πραγματικά, όπως μάς αφηγήθηκαν, της άνοιξαν την αγκαλιά τους, την δέχθηκαν στο σπίτι τους κι' αφοσιώθηκαν στην ανατροφή του παιδιού της, που το είχαν συμπαθήσει.

Η νέα γυναίκα άρχισε ν' ανακατά την αίσιοδοξία της για τη ζωή. Μία μέρα όμως άρρώσθησε κι' ο γιατρός που την εξέτασε είπε να πάρη μία δόσι καθαρτικό. Έτα-

ξε η παντρεμένη αδελφή της στο φαρμακείο της συνοικίας και ζήτησε το καθαρτικό από τον υπάλληλο. Εκείνος της έδωσε ένα φακελάκι. Το πήρε, το πήγε στην άρρωστη. Αυτή το έτοιμασε και το ήπιε. Η ώρα ήταν 4 το απόγευμα. Σε λίγο όμως, η νέα γυναίκα αίσθανθηκε φοβερούς πόνους στο στομάχι και την κοιλιά που όσο πηγαίναν και δυνάμωναν.

— Καίγομαι! Βοήθεια! Καίγονται τα σωθικά μου! φώναζε κλαίγοντας.

Έτρεξε η αδελφή της έντρομη στο φαρμακείο με το φακελλάκι.

— Τι μου δώσατε; ρώτησε μ' αγωνία. Τι είδους καθαρτικό ήταν αυτό;...

Ο υπάλληλος πήρε το φακελλάκι, έσπυσε κι' έκόλλησε μία νεκροκεφαλή, σήμα του δηλητηριού και μία ετικέτα που έγραφε: «Προσοχή! Δηλητήριο». Έπειτα με άπαθεια της έδλωσε ότι της είχε δώσει οξάλικο οξύ.

— Δεν μου είχατε πη ότι θέλετε να καθαρίσετε τα μπρούτζα του σπιτιού;

— Ποιά μπρούτζα, χριστιανέ μου! Καθάρισό σου είχα ζητήσει...

Μα ό,τι και να συζητούσαν, όσες εξηγήσεις κι' αν είχαν δοθεί, η νέα γυναίκα δεν μπορούσε πια να σωθί. Το οξάλικο οξύ της είχε διαλύσει κυριολεκτικώς τα σπλάνχνα της. Σπαρταρούσε και βογγούσε.

Οι συγγενείς της τηλεφώνησαν στο Σταθμό Α. Βοηθείων. Ήρθε άμέσως το αυτοκίνητο. Ο γιατρός που την εξέτασε κατάλαβε ότι η κατάσταση της άρρωστης ήταν απελπιστική. Δεν ήταν δυνατό πια να χάσουν διάφορους γυάλινους σωλήνες και να της κάνουν πλύσεις του στομάχου ή να της παράσχουν καμμία βοήθεια. Την μετέφεραν στο Λαϊκό Νοσοκομείο σε κωματώδη κατάσταση. Στάς 2 ή ώρα τη νύχτα πέθανε.

Άλλο παρόμοιο λάθος έστειλε στον άλλο κόσμο έναν οίκογενειάρχη χρυσόχο.

Άλλα καμμία φορά τὰ λάθη αυτά, δεν είναι θανατηφόρα, είναι καταστρεπτικά για την ομορφιά των γυναικών. Έχει άσχοληθή μ' αυτό το ζήτημα και η υπηρεσία της Άγορας-νομίας. Πρόκειται για ώριμες περιμανάντ που γίνονται με φάρμακα.

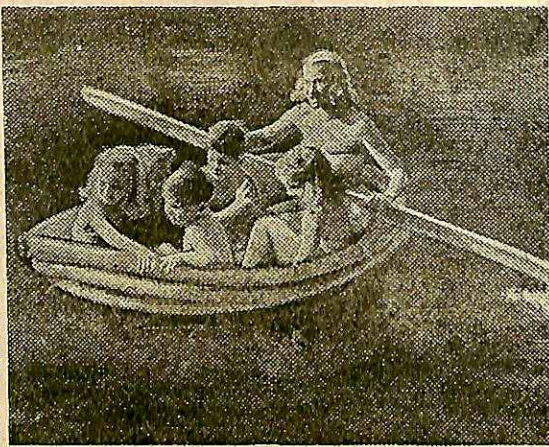
Κάποτε ένας κομμωτής για να κερδίση περισσότερα πήρε σε τήρη ευκαιρίας τα φάρμακα αυτά. Αποτέλεσμα: Πολλές πελάτισσές του άπεκτησαν μαλλιά σε χρώματα της ίριδος, άλλες έγιναν παλλευκας και δυο τρείς άπεκτησαν μεγαλοπρεπή φαλάκρα. Κι' ο άτυχος επαγγελματίας κατεστράφη. Πλήρως τα μαλλιά της κεφαλής του για άποζημιώσεις και χώθηκε στο «φρέσκο» για να σπουδάση καλλίτερα την τέχνη της περιμανάντ!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Τὰ άπρόοπτα του άεροπλάνου

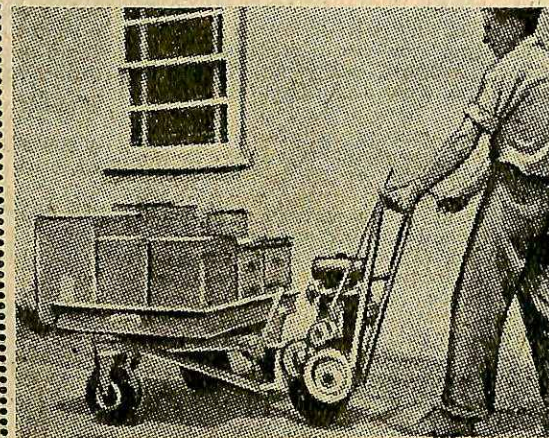
Όταν ο Άμερικανός Τζέραλντ Σάντορ έφτασε στο άεροδρόμιο του Λονδίνου και παρουσίασε το διαβατήριό του, οι υπάλληλοι του έλέγχου είδαν ότι η φωτογραφία τον παρίστανε με μουστάκι, ενώ αυτός ήταν τελείως ξυρισμένος. Του ζήτησαν εξηγήσεις κι' εκείνος άπάντησε:

— Καθώς περνούσαμε πάνω απ' το Παρίσι, το άεροπλάνο συνήντησε ένα «κενό άέρος» κι' έπεσε άπτότομα πρὸς τὰ κάτω. Εκείνη τη στιγμή ξυρίζομουν. Έχασα λοιπόν την αίσιοδοξία της για τη ζωή. Μία μέρα όμως άρρώσθησε κι' ο γιατρός που την εξέτασε είπε να πάρη μία δόσι καθαρτικό. Έτα-

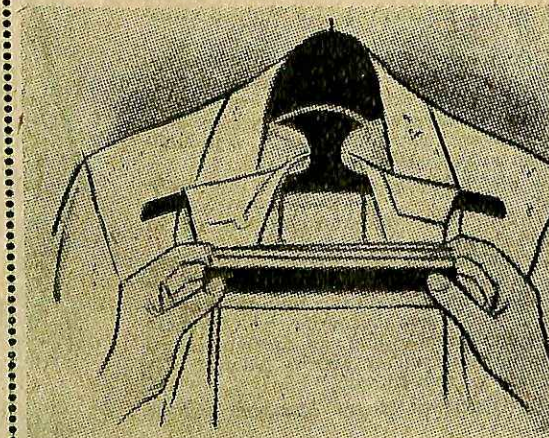
ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΒΑΡΚΑ

Μία εταιρεία του Μανχάτταν κατασκευάζει τις λαστιένιες αυτές βάρκες όπου χωρούν ανέτως 5 περίπου άτομα. Άν ξεφουσκώσει κανείς μία απ' αυτές μπορεί να την τοποθετήσει μέσα σε μία μικρή βαλίτσα. Χάρη στο προτέρημά τους αυτό, έγιναν περιζήτητες στην Άμερική.

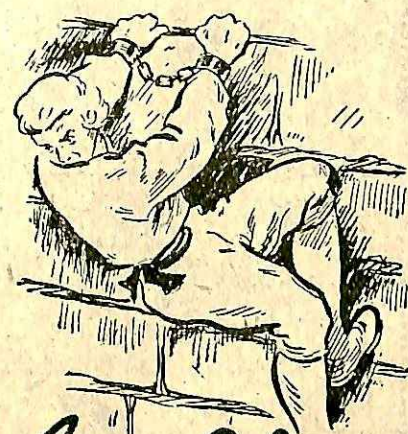
ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΧΕΙΡΑΜΑΞΑ

Το πρακτικό αυτό μικρό μεταφορικό μέσον θα διευκολύνη πολύ την μετακίνησι των άποσκευών και μικροεμπορευμάτων μέσα στους σταθμούς. Διαθέτει ένα μονοκύλινδρο μοτέρ δυνάμει 1½ ίππου και μπορεί να μεταφέρει φορτίο 600 λιβρών. Μ' ένα μοτέρ 2½ ίππων, το φορτίο μπορεί ν' αυξηθή κατά 400 λίβρες.

ΕΙΔΙΚΗ ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ

Ένας Άμερικανός επένδυσε την πρακτική αυτή κρεμάστρα που έχει ειδική θέσι για το γιλέκο και το παντελόνι. Έτσι όταν θέλη κανείς να πάρη το γιλέκο, δεν χρειάζεται να βγάλη πρώτα το σακάκι. Οι άντρες δίχως άλλο θα ένθουσιασθούν με την τόσο βολική αυτή κρεμάστρα, αν και σήμερα λίγοι είνε εκείνοι που φορούν γιλέκα. Το εξάρτημα αυτό τείνει να καταργηθή!...

Οι μεγαλύτερες ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙ ένος άββα

ΕΝΑΣ από τους πιο καταπληκτικούς τυχοδιώκτες όλων των εποχών ήταν ο κομης ντε Μπυκουά. Φύσις ανήσυχη και έγωκεντρική, κράμα καλωσύνης και σατανικότητος, ο περίφημος αυτός ευπατρίδης εξέπληξε τους συγχρόνους του με τις συχνές μεταπτώσεις του και τις έκκεντρικότητές του. Είχε άρχισε τη σταδιοδρομία του ως άξιωματικός των βασιλικών σωματοφυλάκων, άλλα βαρέθηκε πολύ γρήγορα αυτό το επάγγελμα και τέταξε το ξίφος για να ντυθί το ράσο του μοναχού. Χειροτονήθηκε, μάλιστα, έπειτα από λίγον καιρό, άββας. Άλλα και πάλι δεν έμεινε εύχρηστημένος και πήγε να κλεισθή για ένα διάστημα στα περίφημα μοναστήρια της Σαρτρές και έπειτα των Τραππιστών. Και η ζωή του μοναχού, όμως, δεν τον ένθουσίασε και ξαναζώσθηκε το ξίφος του άξιωματικού. Άλλα το τέταξε και πάλι, έπειτα από λίγο καιρό και πήρε την άπόφασιν, να ζήση σαν έρημίτης μέσα στο Παρίσι.

Εκείνη την εποχή, του ήρθε μία περίφημη ιδέα στο μυαλό: να πάη στη Ρουέν και να ιδρύση μία σχολή για τα άπορα παιδιά. Οι προσπάθειές του άπέτυχαν όμως και ο Μπυκουά γύρισε στο Παρίσι με την άπόφασιν να ιδρύση ένα μοναχικό τάγμα. Άλλα άπέτυχε και σ' αυτή την προσπάθειά του και ζώσθηκε άλλη μία φορά το ξίφος του άξιωματικού των σωματοφυλάκων.

Ο Μπυκουά είχε, όμως, τολμυρές και πρωτότυπες ιδέες, που δεν δίσταζε να τις διακρίνει ανάμεσα στους συναδέλφους του.

Τότε στασίασε η φρουρά της Ρουέργκιλ. Ο Μπυκουά συνελήφθη, ως ύποκινήτης της — ενώ πραγματικά δεν ήταν — και κλείστηκε στις φυλακές του φρουρίου Φορ-λ' Εβέκ, που βρισκόταν στην όδο Σαιν-Ζερμαίν λ' Ωζρουά, μέσα στην καρδιά του Παρισιού.

Αυτό το φρούριο ήταν ένα παμπάλαιο οικόδομημα, που είχε διαρρυθμισθή σε φυλακή. Τα κελλιά του, άληθινες τρώγλες, φωτιζόνταν από ένα μικροσκοπικό φεγγίτη και είχαν για μοναδική επίπλωσι μία άχυροστρωμνή κι' ένα μικρό σκαμνάκι.

Άλλα ο άββας είχε βάλει στο μυαλό του να το σκάση από εκεί μέσα κι' άρχισε άμέσως να μελετά με ποιο τρόπο θα το κατώρθωνε.

Και η τύχη τον ένύνησε. Πλάι στο κελλί του βρισκόταν μία άποθήκη, όπου ήταν στοιβαγμένα διάφορα παλιά έπιπλα, στρώματα, κλπ.

Ο άββας θυμήθηκε τότε, πώς απ' το παράθυρο αυτής της άποθήκης είχαν άποπειραθή να το σκάση άλλοτε ένας άξιωματικός που ήταν φυλακισμένος στο Φορ-λ' Εβέκ. Αυτός όμως είχε διατάσει την τελευταία στιγμή, βλέποντας την άβυσσο, που άνοιγόταν από κάτω. Γιατί η άποθήκη βρισκόταν στον πέμπτο όροφο του κτιρίου.

Ο Μπυκουά, ωστόσο, ήταν βέβαιος πως δεν θα δίσταζε, όπως ο άξιωματικός. Φτάνει να μπορούσε να περάση σ' αυτή την άποθήκη, χωρίς να τον καταλάβουν.

Το ζήτημα ήταν με ποιο τρόπο θα το κατάφερνε. Η πόρτα της άποθήκης έμενε πάντα άνοιχτή, η πόρτα όμως του δικού του κελλιού ήταν από χονδρό ξύλο και προστατευόταν από δυο σιδερένιες άμπάρες. Η σκέψις, ότι θα μπορούσε να την σπάση έπρεπε ν' άποκλεισθή. Τότε λοιπόν:...

Μία ιδέα πέρασε, ξαφνικά, απ' το μυαλό του.

Την άλλη μέρα, ο Μπυκουά παραπονέθηκε πως το φλι που του έφεραν δεν ήταν καλό κι' έδωσε στο δεσμοφύλακα τα άπαραίτητα χρήματα για να του άγοράση μία φουφού και διάφορα σκεύη. Στο μέλλον, θα μαγειρεύε μόνος του. Έτσι θα εύρισκε μίαν άπασχόλησι.

Ο διευθυντής της φυλακής δεν έναντιώθηε σ' αυτή την άξίωσι του άββα και την ίδια μέρα του πήγαν τα πράγματα που είχε ζητήσει.

Ο Μπυκουά άναψε τη φουφού του, τηγάνισε μερικά αυγά, τὰ έφαγε με μεγάλη όρεξι κι' έπειτα έπεσε να κοιμηθή, περιμένοντα να βραδυάση.

Γιατί είχε πάρει την άπόφασιν να μην καθυστερήση καθόλου και να έπιχειρήση να δρατεύση τη νύχτα.

Όταν κατάλαβε, πως όλοι είχαν άποκοιμηθή μέσα στο φρούριο, άναψε και πάλι τη φουφού. Άλλα αυτή τη φορά όχι για να τηγανίση αυγά. Μόλις είδε τα κάρβουνα να κοκκινίζουν τα άδεια-σε στη βάση της πόρτας. Και τότε έγινε εκείνο που ήταν άναπόφευκτο. Το ξύλο έπιασε φωτιά.

Σε λίγο, το κελλί γέμισε από καπνό, σε βαθμό μάλιστα που ο άββας κινδύνευσε να πάθη από άσφυξία. Κατώρθωσε, ωστόσο, να τὰ βγάλη πέρα και περίμενε ώσπου η φωτιά άνοιξε μία μεγάλη τρύπα στην πόρτα. Πήρε τότε τη στάμνα του με το νερό και την έσβυσε.

με προσοχή, γιατί, διαφορετικά, ύπρηχε κίνδυνος ν' άποτεφρωθή ολόκληρο το κτίριο.

Ο Μπυκουά βγήκε κατόπιν από το κελλί του και πέρασε στο δωμάτιο της άποθήκης γεμάτο στρώματα και κουβέρτες.

Ο Μπυκουά άρχισε τότε να κόβη τα στρώματα και τις κουβέρτες σε λουρίδες και να τις στρίβη τη μία με την άλλη. Στο τέλος, έφτιασε ένα αρκετά γερό σχοινί μήκους είκοσι μέτρων.

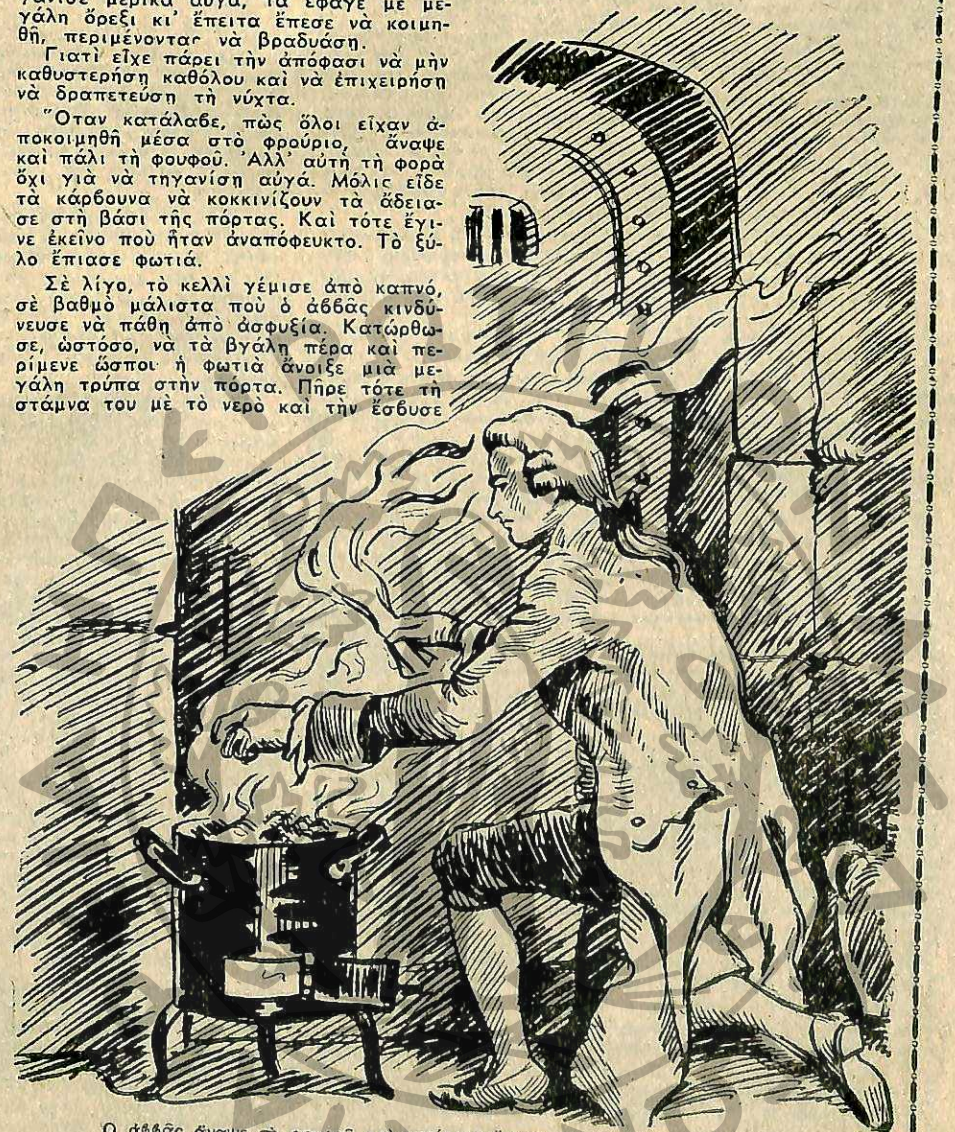
Το σχοινί αυτό το έδεσε σφιχτά σε ένα σιδερένιο χαλκά που ήταν στο πρεβάσι του παραθύρου και άρχισε να κατεβαίνει.

Έτσι έφθασε κάτω. Στο μεταξύ, είχε ξημερώσει για καλά.

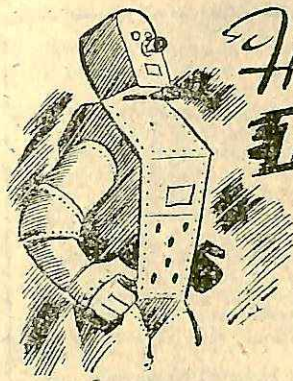
Εκείνοι που είδαν το Μπυκουά δεν μίλησαν και προσποιήθηκαν πως δεν τον έβλεπαν.

Άλλα δεν έδειξαν την ίδια διακριτικότητα και τὰ σκυλιά της γειτονίας, που άρχισαν να γαυγίζουν και να κυνγάνε με λύσσα το δραπέτη.

Ο Μπυκουά θυμήθηκε τότε μία παλιά ύπνρετρία του που έμενε στο προάστειο του Άγιου Άντωνίου. Πήγε, στο σπίτι της και κρύφτηκε εκεί για αρκετές μέρες. Όταν, τέλος, κόπασε ο θορύβος, έφυγε απ' το Παρίσι και, λίγο καιρό άργότερα, κατώρθωσε να περάση τα γαλλικά σύνορα και να φθάση στο Άννόβερο. Τότε μόνον άνέπνευσε. Γιατί το χέρι της γαλλικής άστυνομίας δεν μπορούσε να φθάση ως εκεί...

Ο άββας άναψε τη φουφού και περίμενε ώσπου να κοκκινίσουν τα κάρβουνα

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΡΟΜΠΟΤ

Τα «ζωντανά θαύματα» του 18ου αιώνα

Στη μικρή ελβετική πόλη Νεσατέλ, πάνω στις Άλπεις, υπάρχει μια οικογένεια από δύο νέους και μια κοπέλλα, ηλικίας 200 περίπου ετών! Κι οι τρεις διατηρούν όλη τη νεανική δραστηριότητα τους και φορούν κομψά κουστούμια του 18ου αιώνα. Ο ένας αδελφός είναι ζωγράφος, ο άλλος συγγραφέας και η κοπέλλα πιανίστρια. Θα διατηρήσουν δε τα νιάτα τους, τη χαρι τους και τα ταλέντα τους επί πολλούς αιώνες ακόμη, γιατί δεν είναι πραγματικοί άνθρωποι, αλλά ρομπότ.

Πρέπει ωστόσο να προσθέσουμε ότι τα ρομπότ αυτά δεν μοιάζουν καθόλου με τα τερατόμορφα μηχανικά νεο-δυστάστα της εποχής μας. Βλέποντάς τα κανείς, τα νομίζει για πραγματικούς ανθρώπους, με βέλους και λογική. Το ένα απ' αυτά αναπνέει! Κι η αδελφή του παίζει με πάθος μουσική σ' ένα παλιό αργάνο...

Όπως τό τέρως του Φρανκενστάιν, έτσι και τα τρία αυτά ρομπότ λίγο έλειψε να προκαλέσουν το θάνατο του δημιουργού τους.

Η ιστορία τους αρχίζει 20 χρόνια πριν απ' τη Γαλλική Επανάσταση. Ο κατασκευαστής τους Πιερ Ζακ-Ντρόζ, θεολόγος κι ωρολοποιός απ' το Νεσατέλ, τσέκκισε σε τρεις μαύρες κάσες, σε φόρτωσε σ' ένα κλειστό άμαξι και ξεκίνησε για το Παρίσι, ελπίζοντας να κάνει την τύχη του με τα δημιουργήματά του.

Εμμετρα γνωμικά

Εύκολο πράγμα έξοχος τρανός να θεωρηθεί, λίγο μονάχα δύσκολο μοφ φαίνεται... να είσαι!

Δ. Π. Ταγκόπουλος

Μ' άνηθ στολίζουν τη χαρά κι' άνηθ στη λύπη φέρουν, μ' άνηθ γελούνε την καρδιά και τόν καθού της παίρνουν.

Σ. Στεφάνου

Ώιμε πικρός ο χωρισμός, καύμο και πόνο φέρνει νίνεται χάρος ζωντανός κι' δ'τι αγαπός το παίρνει.

Γ. Δροσίνης

Μοιάζει η ψυχή μου με παλμό σε πονεμένα στήθια, μοιάζει η ζωή μου τα γλυκά της μάννας παραθύρια!

Σ. Στεφάνου

Ριζών' η αγάπη σαν μηλιά σ' ένος γκρεμνοθ τη μέση, κι' όποιος τά μηλιά της ζητεί μες στον γκρεμόν θα πέση.

Γ. Δροσίνης

Είς αυτόν τον κάτω τόπον των φθαρτών της γης ανθρώπων, δλεε μας οι εύτυχες είν' της πλάνης φαντασίες!

Α. Χριστόπουλος

Εκείνον που γελά συχνά τόν λέν μαρό και χάχα! Όποιος ποτέ του δεν γελά πώς να τόν λένε τάχα;

Ν. Λάσκαρης

υπέθεταν ότι υπήρχαν κρυμμένοι μέσα τους νάνοι, κι' άλλοι ότι ο Ντρόζ συνεργαζόταν με το Σατανά...

Στο μεταξύ, ο Ντρόζ τσέπωνε τις σεβαστές εισπράξεις και συγχρόνως πρόσεχε μήπως κανείς τρελλός δοκιμάσει να «δολοφονήσει» κανένα απ' τα δημιουργήματά του...

Η κοπέλλα ήταν το εκπληκτικότερο απ' τα τρία ρομπότ. Έπαιζε επί μια ολόκληρη ώρα αρμόνιο, με μαεστρία μεγάλου καλλιτέχνη, ενώ συγχρόνως κουλούσε τα μάτια της και τα χείλη της κι' έγευρε με συγκίνηση το κεφάλι της.

Ο «συγγραφέας» έγραφε γράμματα, ποιήματα και μια κολακευτική πρόοσι για το βασιλέα Λουδοβίκο 16ο.

Ο «ζωγράφος» σκιτσάριζε τόν Έρωτα μέσα σ' ένα άρμα που το τραβούσε μια πεταλούδα, το κεφάλι του Λουδοβίκου δαφνοστεφανωμένο, ένα λαγωνικό σκυλί, το βασιλικό ζεύγος κλπ. Κάθε τόσο, ανάσκιωνε το μολύβι του, έσκυβε λίγο προς το χαρτί και φυσούσε ελαφρά για να διώξει το περίσσειμα της σκόνης του μολυβιού, ώστε να μη μουτζουρωθεί η εικόνα με το χέρι του!

Αυτό ήταν το κορψώμα... Πολλές κυρίες λιπαθυμούσαν, όταν ένοιωθαν την πνοή του ρομπότ να τους χαϊδέυει ελαφρά το μάγουλο. Κι' όταν συνηλθαν, δήλωναν ότι η θυμαστή εκείνη άναπνοή είχε ένα γλυκό άρωμα...

Όλες οι έφημερίδες της εποχής ασχολήθηκαν μ' αυτά τα «ζωντανά θαύματα». Οι γκουβερνάντες των άριστοκρατικών σπιτιών παρυσίαζαν τέ τρία ρομπότ στα παιδιά ως υπόδειγμα φρονιμάδας και καλών τρόπων...

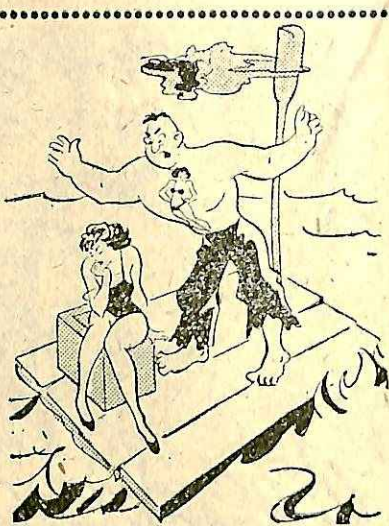
Έχουν περάσει 200 χρόνια από τότε. Σήμερα υπάρχουν πολύ τελειότερα ρομπότ, που λειτουργούν με ηλεκτρονικών εγκέφαλο ή με «φωτοηλεκτρικά» ότταρα» και που μπορούν να μιλούν, να λύνουν τα πολύπλοκότερα μαθηματικά προβλήματα, να διακρίνουν ώριμμένες γεύσεις ή όσμες... Κανένα όμως απ' αυτά δεν έχει την «προσωπικότητα» των τριών ρομπότ του Ντρόζ, που έκαναν τους συγχρόνους του να πιστέψουν πως είχε πουλήσει την ψυχή του στο Διάβολο για να τα δημιουργήσει...

Οι επισκέπτες του Ιστορικού μουσείου του Νεσατέλ εξακολουθούν να τα θαυμάζουν και να φαντάζονται για μια στιγμή πως έχουν μπροστά τους ζωντανούς ανθρώπους.

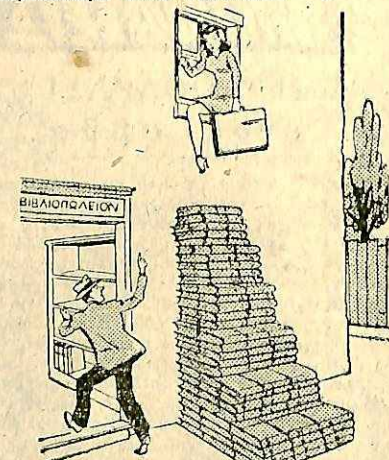
ΟΟ

Η διταμίνη Κ θεραπεύει τις χιονίστρες

Πειράματα που, έγιναν τελευταία στην Αμερική απέδειξαν ότι η διταμίνη Κ θεραπεύει τις χιονίστρες. Το φάρμακο παρέχεται από το στόμα σε δόσεις 40-60 χιλιοστογράμμων την ημέρα. Η θεραπεία έπέρχεται μέσα σε μια ή δύο εβδομάδες.

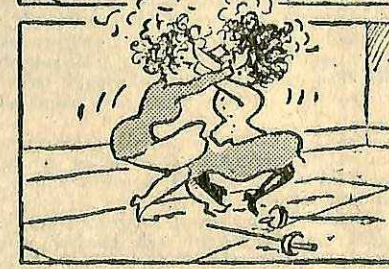
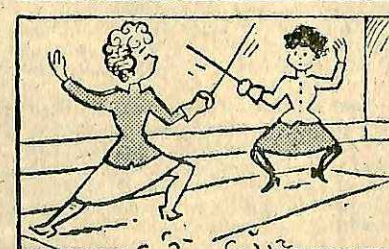
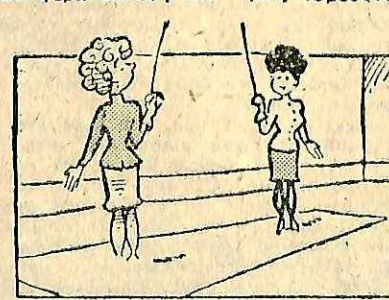

—Αν δεν ήσουν τόσο ζηλιάρη, θα περνούσαμε πολύ καλύτερα!

ΑΠΑΓΩΓΗ!

—Περίμενε λίγο, αγάπη μου... Θα φέρω άλλους δύο-τρεις τόμους!

Αιώνιες γυναίκες...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Θρασυβουλος Ζαΐμης

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Ζαΐμη έδωσε στην Ελλάδα τρεις πρωθυπουργούς: τόν Άνδρέα, τόν Θρασυβουλο και τόν Αλέξανδρο. Δηλ. παππού, γιό και εγγονό.

Σε προηγούμενο τεύχος του τ'Θησαυρού» έδώσαμε το πορτραίτο του πρώτου, (δηλ. του παππού) Άνδρέα Ζαΐμη. Τώρα θα δώσουμε το πορτραίτο του δευτέρου, του Θρασυβούλου, και αργότερα το πορτραίτο του εγγονού, του Αλεξάνδρου Ζαΐμη, του οποίου και είχαμε την τιμή να διευθύνουμε, επί 12 χρόνια, τόν Πολιτικό γραφείο.

Αυτή η ώραία οικογενειακή παράδοση που στηριζόταν πάντοτε στην έμπιστοσύνη και στην ψήφο του ελληνικού λαού και συνεχίζεται ακόμα και τώρα απ' τόν διαέγγονο του πρώτου, (τό σημερινό ύπουργό των Έσωτερικών Φωκίωνα Ζαΐμη) είναι γεμάτη από σελίδες ιστορικές, που αρχίζουν πριν απ' τόν πόλεμο της ανεξαρτησίας.

Ήταν δύο έτών παιδικά ο Θρασυβουλος Ζαΐμης, όταν έγινε το τελευταίο γιουρούσι του έμφυλου πολέμου στην Κερνίνη. Ο πατέρας του έμαχετο σ' άλλες περιφέρειες στο Μαωρή και η μάνα του Έλένη, τόν γένος Δεληγιάννη πρόφθασε και κατέφυγε με τόν παιδικό της τόν μοναστήρι του Μεγάλου Σπηλαίου όπου τήν έ-κρυψαν οι καλόγηροι.

Τότε ακριβώς, είχε φουντώσει η έχθρα Καραϊσκάκη-Ζαΐμη που συμφιλιάθηκαν αργότερα όταν ο δεύτερος ως πρωθυπουργός, έκαμε για χάρι της αγωνιζόμενης Έλλάδος, τόν πρώτο, αρχιστράτηγο, λέγοντας τήν περίφημη φράση:

—Ας σωθή η πατρίς μου κι' ας δοξαστή ο έθρρός μου! Έτσι μιλούσαν τότε οι Έλληνες έχθροι και φίλοι. Κι' έτσι κέρδισαν τήν πραγματική ελευθερία και τήν εθνική ένότητα των απογόνων των και τήν ανεξαρτησία που χάρηκε, έπειτα, η Έλλάς, επί ένα και πλέον αιώνα!

Φυσικά, οι καλόγηροι του Μεγάλου Σπηλαίου τής εποχής εκείνης δεν έβασαν στό νού τους ότι τόν μικρούτσικο εκείνο προσφυγάκι που φιλοένησαν, στό μοναστήρι τότε, (χειμώνας 1824-25) θα γινόταν πρωθυπουργός τής Έλλάδος.

Αργότερα, στό πρώτα χρόνια τού αιώνα τής ανεξαρτησίας, τόν αγοράκι εκείνο τού Άνδρέα Ζαΐμη έγινε πολύ μελετηρό παιδί (όπως όλοι οι

Ζαΐμηδες) κι' αφού άρίστηκε στις νομικές σπουδές του, στό Πανεπιστήμιο Αθηνών, πήγε στη Γαλλία και συμπλήρωσε τις σπουδές του.

Ο πατέρας του είχε πεθάνει πρόωρα, στό 1840. Ο δέ νεαρός Θρασυβουλος άρχισε να πολιτεύεται απ' τόν 1850, δηλ. σε ηλικία 28 έτών περίπου.

Είχε τόν χαρακτήρα τού πατέρα του, τόν ίδιο που έκληρονόμησαν και οι απόγονοί του. Ήρεμος, συνετός αλλά και με πραγματικό πνευματικό περιεχόμενο. Μισούσε τή δημοκρατία και τόν προεκλογικό ψεύδη. Όταν μιλούσε σε παραμονές εκλογών απόφευγε τις ύποσχέσεις κι' έλεγε πάντοτε τήν αλήθεια, έστω κι' αν ήταν δυσάρεστη. Συνήθιζε δέ να λήη, χωρίς διαταγμό:

—Όποιος θέλει, ας με ψηφίση, αν με νομίζει χρήσιμο! Και ψηφίζονταν χρόνια, με σεβασμό και με άκλόνητη πίστι.

Πριν νά γίνει πρωθυπουργός στό 1869, είχε υπηρετήσει ως ύπουργός τού Όθωνος. Κάποτε δέ, στό 1860, σαν ύπουργός τής Παιδείας, έκαμε καινούργιο οργανισμό στό Πανεπιστήμιο για να προστατέψη τις έδρες τού... έμαστίζοντο απ' τις κομματικές υποχρεώσεις.

—Καθηγητάι, έλεγε, πρέπει να γίνονται οι αποδεδειγμένως άριστοι!

Άλλ' ο ιδιαίτερος γραμματέας τού Όθωνος Βέντλαντ (Wendland) παρασυρόμενος από κομματικές επιρροές, άρχισε, κρυφά ν' αντιδρά και να κάνει ενέργειες στους βουλευτές για να μη ψηφίσουν τόν οργανισμό.

Θρασυβουλος Ζαΐμης

Μόλις τόμαθε ο Θρασυβουλος Ζαΐμης, έίπε:

—Τόν ύπουργόλιγκι δέ με κόφτει! Θα μείνω ύπουργός ένόςά μπορώ να κάνω τόν καθήκον μου! Άλλοιώς θα πάω στό σπιτάκι μου!

Έξέκρινε λοιπόν, μία και δύο ο Ζαΐμης και πήγε ίσα στό Παλάτι και παρουσίασθηκε στόν Όθωνα. Τού παρουσίασε τόν σχέδιο τού νέου οργανισμού.

Ο Όθων που τόν έκτιμούσε πολύ, τού απάντησε:

—Λαιμπαρά έργασία, σάς συγχαίρω! Χρειάζεται, όμως, προσοχή!

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, έκαμε ο Ζαΐμης. Άλλά φαίνεται ότι ο γραμματέας σας δέν είνε σύμφωνος! Άντιδρά στό παρασκήνιο ως καλώς γνωρίζω!...

Στενοχωρημένος, τότε, ο Όθων απ' τόν ύπαινιγμό τού κοινοβουλευτικού ύπουργού, έκάλεσε τόν Βαυαρό γραμματέα και τόν ρώτησε σχετικά. Και τότε, πρός μεγάλην του έκπληξιν, ο Βέντλαντ απάντησε άφελώς:

—Έγώ, Μεγαλειότατε, δέν ένεργώ παρά μόνον σύμφωνα με τας απόψεις σας!

Και τότε ο ύπουργός άδιστάκτως, προσέθεσε:

—Ίσως άλλος ύπουργός θα έργασθι καλύτερα. Πιθανόν να πλανώμαι, ως άνθρωπος!

Και υπέβαλε, τότε, τήν παραίτησί του.

Ως πρωθυπουργός ο Θρασυβουλος Ζαΐμης (1869-1870) έράσθηκε με μεγάλη σύνεσι και αντιμετώπιση αποφασιστικά τή ληστεία και τόν μεγάλο δράμα τού Δήλεσι όταν η ληστοσυμμορία των Άρβανιτάκηδων αίμαλώτισε στην Άττική Άνγλους περιηγητάς και ζητούσε ύστερα σημαντικά λύτρα για να τούς άπελευθερώση.

Τόν δράμα εκείνο, τού όποιου έμελετήσαμε τά έπίσημα έγγραφα απ' τόν αρχείο τού Θρασυβούλου Ζαΐμη, υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες περιπέτειες τής Έλλάδος, τόν Πάσχα τού 1870. Ωστόσο ο πρωθυπουργός τά βγάλε πέρα και έσωσε τήν τιμή και τή αξιοπρέπεια τής Έλλάδος με τήν αποφασιστική του στάσι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΟ

Έλληνικές πεννιές

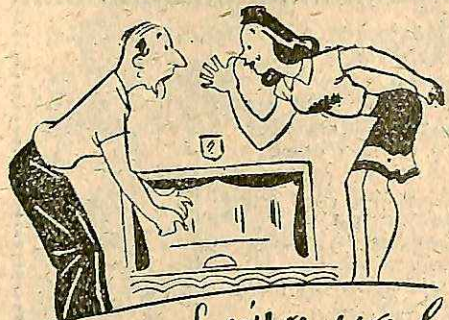
★Ο Παύλος Μελάς σκοτώθηκε στην Σιάτιστα τής Καστοριάς στις 13 Οκτωβρίου τού 1904, ως αρχηγός σώματος, με τόν ψευδώνυμο καπετάν Ζέλας.

★Τόν καλοκαίρι τού 1906 ρίχτηκαν στην θάλασσα τά τρία πρώτα ελληνικά αντιτορπιτικά «Νίκη», «Δόξα» και «Θύελλα».

—Τά δύο πρώτα κατασκευάσθηκαν σε γερμανικά ναπηγεία. Άνάδοχός τους ήταν ο Έλλην πρεσβευτής στό Βερολίνο Κλέων Ραγκαδάς.

—Τόν τελευταίο κατασκευάσθηκε σ' άγγλικό ναπηγείο. Άνάδοχός του ήταν ο τότε διάδοχος Κωνσταντίνος.

★Ο Πρωθυπουργός Χαρίλαος Τρικούπης πέθανε στις Κάννες τής Γαλλίας στις 31 Μαρτίου τού 1896.

Η κωμωδία μας

«Αγαπάει ο Θεός τον κλέφτη»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΤΕΛΛΑ: Χαριτωμένη νεαρή, ως 24 χρονών, υπερβολικά ναζικά και χτυπητά κομψή.

ΛΕΛΑ: Μία φίλη της. Νόστιμη και πικάντικη δεν υστερεί σε όπλα γοητείας.

ΧΑΡΗΣ: 38 χρονών, «σοβαρός άνθρωπος». Πολυάσχολος και τυπικός οικογενειάρχης.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Συνομήλικος του Χάρη, αλλά πολύ ελαφρός, γλεντζές, γυναικάς και ενόχτης θεοτρελλός.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του Χάρη)

ΜΠΕΜΠΗΣ (Συνεχίζει συζητήσει): Είπε η πρώτη φορά που νοιώθω τον εαυτό μου «τσιμπημένο» στα γέρα. Και να ξέρης, θά είνε κορίτσι από μεγάλο σπίτι.

ΧΑΡΗΣ: Μήπως είνε καμμία τσουλά και κυττάει να σε τυλίξη;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Καλέ τί λές; Άριστοκράτισσα είνε. Φαίνεται, παιδί μου, από δω κι' εκεί κάτω!

ΧΑΡΗΣ: Μά γιατί δέ σου λέει ποιά είνε;

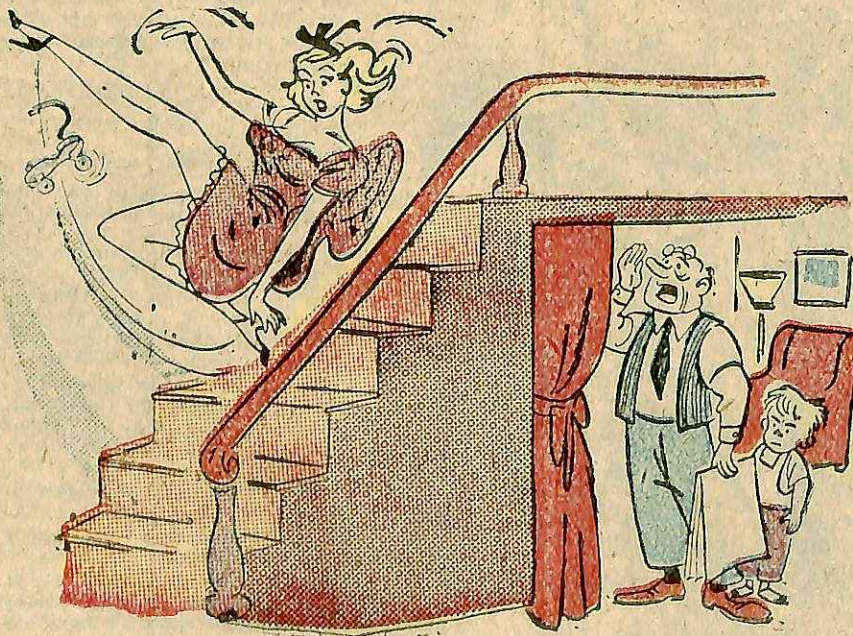
ΜΠΕΜΠΗΣ: Μ' έκαψε ο Σπύρος ο Μελάς!

ΧΑΡΗΣ: 'Ο Μελάς;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ναί! Διάβασ' ένα διάλογό του στο «Θησαυρό» που κάποια διατηρούσε μυστηριώδες «νικόνητο» και τη μιμείται κι' η δική μου.

ΧΑΡΗΣ: Τόσο ελαφρόμυαλη είναι;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Φαίνεται πως δέ θέλει να έκτεθ.

Μαριάνθη, μήπως είδες προυθενά το πατίνι του 'Αντανάκη!

ΧΑΡΗΣ: Να βάλης να την παρακολουθήσουν.

ΜΠΕΜΠΗΣ: "Εβαλα είκοσι ανθρώπους κι' απέτυχαν όλοι. Φυλάγεται τρομερά.

ΧΑΡΗΣ: Τότε... να την εκθέσης εσύ!

ΜΠΕΜΠΗΣ: Δηλαδή;

ΧΑΡΗΣ: Τη φίλας;

ΜΠΕΜΠΗΣ: "Ε, μά θέλει ρώτημα;

ΧΑΡΗΣ: Τράδα της άσφρα δυο δαγκωνίες στο στόμα και στο μάγουλο! Θά πάη σπίτι της, οι γονείς της θά της πούνε «τ' είν' αὐτά;», θ' αναγκασθῇ να ὁμολογήσῃ, και θά σε στείλῃ ἐσένα τὴν ἄλλη μέρα να τῇ ζητήσεις σε γάμο.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Κι' ἂν τὴν κλειδώσουμε μέσα;

ΧΑΡΗΣ: Σώπα, βρέ ἄδερφέ, τώρα, πού θά τὴν κλειδώσουμε μέσα! Πού ζούμε; Στὴν ἐποχὴ τῆς Στέλλας Βιολάντη;

ΜΠΕΜΠΗΣ (διστακτικά): "Ὡστε λές να κάνω ἔτσι;

ΧΑΡΗΣ: Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις! (Ριγνῶ).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἓνα κλειστό αὐτοκίνητο, πού σταθμεύει σὲ κάποιο σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο).

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ἀγάπη μου! Θά τρελλαθῶ πιά! (Τῆς τραβάει τὶς δαγκωματίες).

ΣΤΕΛΛΑ: "Αί!... Τί κάνεις ἐκεῖ; Τρελλός εἶσαι; (Ἐξάλλῃ). "Ἐχει γούστο να μούκανες σημάδια! Κτήνος!... ("Ανάβει τὸ φῶς, βγάει τὸ καθρεφτάκι με ἀγωνία και βλέπει τὰ χεῖλιά της... καταματωμένα και ποτισμένα τοῦμπανο και τὸ μάγουλό της γεμάτο μελανιάσματα. Τὸ σκάει δυο τῆς γεμάτο χαστούκια). Να γιά νάχης μιά μικρὴ γερὰ χαστούκια). Νὰ γιά νάχης μιά μικρὴ ἀνάμνησι τῆς τελευταίας μας βραδυάς!

ΧΑΡΗΣ: (Πετιέται τὸ δρόμο και τρέχει). Χυδαῖε! (Πετιέται τὸ δρόμο και τρέχει).

ΜΠΕΜΠΗΣ (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο γραφείο του Χάρη)

ΜΠΕΜΠΗΣ: Εὐτυχῶς πού σε πρόφτασα!... Ἀπ' τὸ ραντεβού ἔρχομαι.

ΧΑΡΗΣ: "Ε, λοιπόν;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Τῆς ἔπρηξα τὰ χεῖλη και τῆς γέμισα τὸ μάγουλο δαγκωνίες.

ΧΑΡΗΣ: "Ὁρα!;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Καθόλου «ωραία». "Εγιν' ἔξω φρενῶν, μούσκασε δυο μπάτσους και ἔφυγε!

ΧΑΡΗΣ: Μὴ σε νοιάζῃ! Αὐριο θάρῃ.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Λές;

ΧΑΡΗΣ: Εἶμαι βέβαιος, θά δῆς ὅτι πρῶτ-πρῶτ θά σου τηλεφωνήσῃ. (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο και σηκώνει τὸ ἀκουστικό).

Ναί, ἀγάπη μου, ἐδῶ εἰμ' ἀκόμα... "Ε, μά

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΧΑΡΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

ΜΠΕΜΠΗΣ: (ἀναυδός): Πάει! Τὴν ἔχασα!

τί να σου κάνω; "Εσύ θέλεις τὸν ἀντρούλη σου, ἀλλὰ βλέπεις ὁ «ἀντρούλης» σου ἐργάζεται... Πῶς; Τί σου συνέβη;... "Σοῦ ἐπετέθη ἓνας ἀγνωστος στὸ δρόμο;... "Εἰ... Καί... σε δαγκώσε στὸ στομά και στὸ μάγουλο;... (Κυττάει τὸ Μπέμπη πού ἔχει γίνε ἀσπρος σὰν πανί). Γιά ἔλ' ἀπὸ δῶ πού σε θέλω. Γιατί... Γιατί αὐτὸν τὸν «ἀγνωστο» τὸν γνωρίζω ἐγώ. Εἰν' ἐδῶ κι' ἐπιθυμῶ να στὸν συστήσω! (Κλείνει τὸ τηλέφωνο). Λοιπόν, κύριε Μπέμπη...

ΜΠΕΜΠΗΣ (τρέμοντας): Δὲν τὴν ἔφερα! Τὸ ξέρεις πῶς δὲν τὴν ἔφερα!

ΧΑΡΗΣ: Θά στῇ συστήσῃ τώρα! (Μόλις κρατῶντας τὴν ὀργή του). Βλέπεις πῶς ἡ συμβουλή μου σου ἔθηκε σὲ καλὸ. (Μεγάλῃ σιγῇ τραγικῆς αἰμχανίας).

ΣΤΕΛΛΑ (μπαίνοντας γνέφει τοῦ Μπέμπη να μὴ ὁμολογήσῃ). Γεῖτ' σου!

ΧΑΡΗΣ: Καλῶς τὴν! "Ὁρίστε, ὁ «ἀγνωστος», κυρία «ἀγνωστή».

ΣΤΕΛΛΑ (δῆθεν κατὰπληκτη): Τί λές τώρα; Ποῖος εἶν' ὁ κύριος;

ΧΑΡΗΣ: Τί θά πῇ «ποῖος εἶναι»; (Στὸ Μπέμπη). Δὲν εἶν' αὐτῇ;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Πρώτῃ φορὰ τῇ βλέπω τὴν κυρία!...

ΧΑΡΗΣ: Ἀλλῃ δαγκώσε ἐσύ;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ἀλλῃ!

ΣΤΕΛΛΑ: Θά εἶναι καμιά σύμπτωση; (Ριγνῶ).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ σαλόνι τῆς Στέλλας)

ΣΤΕΛΛΑ: "Ετσι θά γίνῃ, χρυσὴ μου! "Ἡ φίλια θέλει θυσιές, βλέπεις!... Ὅλα σε δαγκώσω τώρα ἐγώ και θά ἐμφανισθῇ μαζί με τὸ Μπέμπη στὸ γραφείο τοῦ Χάρη, γιὰτὶ ἀλλιῶς ὁ ἀντρας μου δὲν πείθεται. Θέλει να δῇ και τὴν ἄλλη «δαγκωμένη»!

(Τῆς τραβάει τὴν πρώτη δαγκωνία).

ΛΕΛΑ: "Αχ! (Τρώει τὴ δεύτερη). "Ὁχι!

ΣΤΕΛΛΑ: Δέ θά πονέσης πολὺ. Δυὸ-τρεις ἀκόμη! "Ἡ φίλια θέλει θυσιές, εἰπαμε.

ΛΕΛΑ: "Ὁχι!... Μὲ πέθανες!

ΣΤΕΛΛΑ: "Ελα γρήγορα, μὴν ἔρθῃ ὁ Χάρης! (Δαγκώνει).

ΧΑΡΗΣ (μπαίνοντας ἀσφρα): Τί κάνεις ἐκεῖ; Γιατί τῇ δαγκώνεις τὴ κυρία; (Πέφτουνε κι' οἱ δυὸ λιποθυμίες. "Ἡ Λέλα... ἀπὸ τοὺς πόνους κι' ἡ Στέλλα γιά τὸ πάθημα).

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Εὐδυμα λόγια

"Εκείνη: Προχτές, Λάκη, στὸ κυνήγι, πού είδες ἐκείνη τὴν ἀρκούδα, τὸ ἔβαλες στὰ πόδια και μ' ἄφησες μόνη...

Κάποτε ὅμως μοῦ είχες πῇ πῶς θά μπορούσες ν' ἀντικρύσεις και τὸ θάνατο ἀκόμη γιά μένα...

"Εκείνος: Βεβαίως. Ἀλλὰ ἡ ἀρκούδα πού ἀντίκρυσα δὲν ἦταν ψόφια!...

Σε μιά δεξίωση:

— Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶο πού τραγουδάει τώρα;...

— "Ἡ γυναῖκα μου!

— "Ὁ, με συγχωρεῖτε!... Τὴν ὀνόμασα ζῶο, γιὰτὶ τραγουδάει σὰν ἀηδὼν!...

— Γνώρισα ἓναν ἄνθρωπο, πού ἤξερε ἐπὶ γλώσσας.

— Μωρέ μπράβο!... Και τί ἔκανε;

— Ἐμενε πάντα ἀμίλητος, ἀκούγονται τὴ γυναῖκα του, πού ἤξερε μονάχα μιά!...

— Γιατί τὸ στιφάδο μυρίζει ἔτσι, Μαρία;

— Νά σᾶς ἐξηγήσω, κυρία... Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ὁ κύριος μου εἶπε πῶς δὲν μπορεῖ να ὑποφέρῃ τὴ μυρωδιά τῶν κρεμμυδιῶν, τὰ ξεπλύνω... με κολώνια!

— Γιατί τὸν σιφάδο μυρίζει ἔτσι, Μαρία;

— Νά σᾶς ἐξηγήσω, κυρία... Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ὁ κύριος μου εἶπε πῶς δὲν μπορεῖ να ὑποφέρῃ τὴ μυρωδιά τῶν κρεμμυδιῶν, τὰ ξεπλύνω... με κολώνια!

— Γιατί τὸν σιφάδο μυρίζει ἔτσι, Μαρία;

— Νά σᾶς ἐξηγήσω, κυρία... Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ὁ κύριος μου εἶπε πῶς δὲν μπορεῖ να ὑποφέρῃ τὴ μυρωδιά τῶν κρεμμυδιῶν, τὰ ξεπλύνω... με κολώνια!

— Γιατί τὸν σιφάδο μυρίζει ἔτσι, Μαρία;

— Νά σᾶς ἐξηγήσω, κυρία... Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ὁ κύριος μου εἶπε πῶς δὲν μπορεῖ να ὑποφέρῃ τὴ μυρωδιά τῶν κρεμμυδιῶν, τὰ ξεπλύνω... με κολώνια!

Ἡ λησιάζει τὸ Πάσχα, ἡ ἀνοίξει... και συνηθῶς ὁ γυναικόκοσμος ἀπαχολεῖται πυρετωδῶς με τὴ μόδα τῶν καινούργιων ἀνοιξιάτικων καπέλλων.

"Αλλωστε τὸ καπέλλο, πού εἶχε ἄλλοτε σχεδὸν καταρρηθῇ, θεωρεῖται σήμερα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα μιάς κομψῆς γυναικείας σιλουέτας.

"Ὅπως συμβαίνει ὅμως γιά κάθε ἐξάρτημα τῆς ἐμφανίσεως τῆς γυναίκας, ἔτσι και στὸ καπέλλο οἱ διατάξεις τῆς μόδας πρέπει να προσαρμόζονται, σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι, στὸν ἰδιαιτέρου τύπου ἐκείνης πού τις ἀκολουθεῖ. "Ἡ πραγματικὴ κομψότης και τὸ καλὸ γούστο προϋποθέτουν ἱκανότητα ἐκλογῆς τοῦ καταλληλοτέρου καπέλλου, γιά κάθε πρόσωπο, κι' ὄχι μιά τυφλὴ μίμηση. Τυχερώτερες ἀπ' ὅλες εἶνε οἱ γυναῖκες πού ἔχουν τέλειω ὡεῖδες πρόσωπο. Αὐτὲς μποροῦν να στολίσουν τὸ ὠραῖο κεφαλάκι τους... χωρὶς να παρακουράσουν τὸ περιεχόμενό του! Μποροῦν δηλαδή να φορέσουν ὁποιοδήποτε καπέλλο, πάντως με χαρούμενη φόρμα και με λουλούδια γιά γαρνιτούρα, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα και τὸ πασχάλινο περιβάλλον.

Δυστυχῶς ὅμως, οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν ὑπάγονται σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία τῶν προνομιούχων. Γιά να διαλέξουν λοιπὸν τὸ ἀνοιξιάτικο καπέλλο τους, πρέπει να προσέξουν πολὺ και ν' ἀκολουθῇσούν τις παρακάτω συμβουλές, πού τους δίνει μιά πραγματικὴ ἀσθεντία: ἡ περίφημη Ἀμερικανίδα σχεδιάστρια και δημιουργὸς γυναικείων καπέλλων Φλόρενς Ράιχμαν:

1. "Αν ἔχετε μακρόστενο πρόσωπο: Προτιμήστε τότε ἓνα μόνε με τσακισμένο τεπέ, πού θά κόβῃ τὸ ὕψος τοῦ μετώπου σας. Ἐπίσης ὁ τεπές πρέπει νᾶνε βαθύς, γιά να βοηθῇ στὸ κρύψιμο τοῦ βάθους τοῦ κεφαλιού.

Οἱ ψηλὲς γυναῖκες με τὸ μακρόστενο πρόσωπο μποροῦν ἐπίσης να φορέσουν καπέλλα με φαρδύ μπόρ, με τὴν προϋπόθεσι ὅμως ὅτι τὰ μπόρ αὐτὰ θά πέφτουν πρὸς τὰ κάτω.

"Εκείνα πού ἀπαγορεύονται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, εἶνε τὰ μικρὰ καπέλλα πού φοροῦνται στὴν κορφή τοῦ κεφαλιού, καθώς και τὰ στολισμένα με πολὺ γαρνιρίσμα στὴ μιά πλευρά.

2. "Αν ἔχετε τετραγωνικὸ πρόσωπο: Δοκιμάστε ἓνα καπέλλο τύπου ναυτικοῦ, με τὰ μπόρ ἀφθονα στολισμένα με λουλούδια, ὥστε να ἰσορροποῦν τὸ πλάτος πού ἔχουν τὰ μάγουλά σας. "Ὁ τεπές πρέπει να ξεπερνᾷ, λίγο τὸ πλάτος τοῦ προσώπου σας

Τέσσερα σχήματα γυναικείου προσώπου και τέσσερα εἶδη καπέλων. — 1. Μακρόστενο πρόσωπο με μόνε με τσακισμένο τεπέ. — 2. Τετραγωνικὸ πρόσωπο με καπέλλο τύπου ναυτικοῦ. — 3. Τριγωνικὸ πρόσωπο με καπέλλο πού ἔχει χοντρὸ μπόρ. — 4. Στρογγυλὸ πρόσωπο με βαθὺ τεπέ.

Σύμφωνα με τὴ φυσιογνωμία σας

ὁποῖες θά σπεύσῃ να συμμορφωθῇ ὅλος ὁ ὠραῖόκοσμος.

"Αποφεύγετε τελείως τὰ καπέλλα πού στέκονται στὴν κορφή τοῦ κεφαλιού. Μπορεῖτε να φορέσετε ἓνα τουρμπάνι ἢ ἓνα στραβὸ υπερέ.

3. "Αν ἔχετε τριγωνικὸ πρόσωπο: "Ἡ φυσιογνωμία πού καταλήγει σὲ μισορό πηγούνη, προσομοῦζεται καλλίτερα μ' ἓνα καπέλλακι πού ἔχει μπόρ μεγάλου πάγους, ὅπως αὐτὸ πού βλέπετε στὴν εἰκόνα μας. Αὐτὸ θά δώσῃ στὸ πρόσωπο ἓνα σχῆμα καρδιάς. Καί ἡ λοξὴ νάσι μὴ πού θά σχηματισθῇ ἀπ' τὸν τεπέ τοῦ καπέλλου ὡς τ' αὐτή, θά δώσῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ πρόσωπο πλησιάζει στὸν τέλειω ὠρεδῇ τύπο.

Μπορεῖτε ἐπίσης να διαλέξετε μιά τόκα ἢ ἓνα μικρὸ υπερέ, φορεμένο λίγο πρὸς τὰ πίσω και λοξά. "Αποφύγετε πάντως τοὺς δογκῶδες τεπέδες και τις πολλὰς γαρνιτούρες στὸ πῶμα μέρος, γιὰτὶ «βαραίνουν» τὸ πρόσωπο.

4. "Αν ἔχετε στρογγυλὸ πρόσωπο: "Ἡ γραμμὴ τοῦ καπέλλου σας πρέπει τότε να «τσακίσῃ» στὸ πλάι. Ἐνας βαθὺς τεπές προσαρμόζεται με τὴ φυσιογνωμία, κι' ἓνα λεπτὸ μπόρ πλασιώνει τὸ πρόσωπο ὅπως χρειάζεται και τὸ κάνει ἐλκυστικώτερο.

Μπορεῖτε ἐπίσης να φορέσετε ἓνα καπέλλο με βαθὺ τεπέ, με ψηλὸ γαρνιρίσμα στὸ ἓνα πλάι, μιά μονόπλευρη τόκα ἢ ἓνα μόνε με τὰ μπόρ καμπυλωτὰ σὲ σχῆμα τόξου. "Αποφεύγετε τοὺς μικροὺς και ψηλοὺς τεπέδες, ἢ τὰ καπέλλα με ρηχὸ τεπέ πού φοροῦνται στὴν κορφή τοῦ κεφαλιού.

Αὐτὰ εἶνε τὰ καινούργια ἀνοιξιάτικα καπέλλα, σύμφωνα με τις ἐπιταγὲς τῆς Α. Μ. τῆς Μόδας, με τις συμμορφωθῇ ὅλος ὁ ὠραῖόκοσμος.

Οἱ τελευταῖες κάπες

Καθὼς φαίνεται θά φορεθοῦν πολὺ τὴν ἀνοῖξι οἱ κάπες, ἀλλὰ θά εἶνε μάλλον κοντές. Δηλαδή, ὅτι χρειάζεται γιά τὰ κάπες ψυχρὰ βράδια στους ὑπαίθριους κινηματογράφους ἢ στίς ἀκροθαλασσίες.

Οἱ ἀνοιξιάτικες κάπες θά εἶνε καμωμένες ἀπὸ μονόχρωμο λαϊνὰ, μποροῦν δὲ να φοδράωνται με καντριγιέ μεταξῶ, τότε ὅμως παίρνουν μιά ἐμφάνισι «πουρ τούτ ἄλλῃ» και δὲν φοροῦνται τὰ βράδια.

Τὸ σχῆμα τους εἶνε κλὸς και κάτω στρογγυλεῖ. Δὲν ἀποκλείεται γιά βραδυνὲς κάπες να χρησιμοποιήσωμε κάποιο βαρὺ μεταξὸ ὑφάσμα κατὰ προτίμησιν μαῦρο και τότε γιά να τους δώσωμε μιά πιο κοκκETTικὴ ἐμφάνισι, ἀντὶ κλεισίματος δένουμε μιά πλατεῖα κορδέλλα στὸ λαιμό.

Ἀπομονώσαμε να προσθέσωμε ὅτι οἱ περισσότερες ἀνοιξιάτικες κάπες δὲν ἔχουν διόλου γιάκα.

Ροζαρίτα

Η νεράιδα της Ζουγκλάς

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ώραία Ροζαρίτα εκφράζει τους φόβους της στον πατέρα της μήπως τους σμερή κάτι κακό απ' τους 'Ινδούς, που έχουν κατασκηνώσει κοντά στη λίμνη των Βονάσων. Ο δον Αύγουστινο παρακαλεί τότε τον Έγκνιν, για περισσότερη ασφάλεια, να μείνει μαζί τους με τους άντρες του, πράγμα που εκείνος δέχεται. Η Ροζαρίτα ησυχάζει και ρωτάει τον Έγκνιν αν έφη την ψυχούλα, ύστερα απ' το κυνήγι των αλόγων. Έξαφνα παρουσιάζεται ένας 'Ινδός φιλοσώματος κι' εύρωστος, που απαλάει στον Έγκνιν ότι ο 'Ελ-Μεστίτσο κι' ο γυιός του τριγυρίζουν για ν' αρπάξουν την άμορφη Ροζαρίτα. Άλλ' η Φλογερά 'Ακτίς - έμφορη Ροζαρίτα - υπόσχεται να την προστατεύσει με κάθε θυσία.

19ον Ο Έγκνινς ξαναγύρισε κοντά στον δον Αύγουστινο, την κόρη του και τον γεροσυαστή, που τον περίμεναν ανυπόμονα για να μάθουν τι του είχε πει ο Έρυσθρόδερμος πολυμήτοχ. Αυτός ανέφερε στον δον Αύγουστινο τους φόβους του 'Ινδού, χωρίς ν' αντιληφθεί τίποτε η Ροζαρίτα και μίλησαν αρκετή ώρα για τα μέτρα που έπρεπε να λάβουν.

— Άλλοίμονο σ' εκείνον που θα τολμήσει να μας επιτεθή! είπε ο δον Αύγουστινο.

— Θα το πληρώσω με τη ζωή του! είπε κι' ο Έγκνινς.

★

Βράδυαζε. Σε λίγο το σκοτάδι θα σκέπαζε τα πάντα. Ο Έγκνινς κάλεσε μ' ένα σφύριγμα το τρομερό και πιστό του αγριόσκυλο, πήρε την καραμπίνα του κι' έκανε ένα γύρο στη λίμνη για να δει τι συνέβαινε.

Την ίδια στιγμή ο δον Αύγουστινο διατάζει τους ανθρώπους του να μεταφέρουν τα σκηνή του, καθώς και τη σκηνή της κόρης του, σ' ένα μέρος έντελως αδενδρο, ανάμεσα στις μεγάλες φωτιές που θ' αναβάν για τη νύχτα.

— Έπειτα κάθισαν όλοι να δειπνήσουν. Ο Έγκνινς δεν είχε γυρίσει ακόμα. Έφτασε στην κατασκήνωσή την ώρα που είχε πια τελειώσει το δείπνο.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ο δον Αύγουστινο, πώς πήγε η περιπόλιό σου; Είπε όλα ήσυχα γύρω στη λίμνη.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Έγκνινς. Δεν είδα τίποτε το ύποπτο.

— Τότε κάθισε να φάς. Θα είσαι κουρασμένος.

Ο Έγκνινς κάθισε κοντά στη φωτιά κι' άρχισε να τρώει, μοιράζοντας το φαγητό του με τον πιστό του σκύλο. Όταν απόφαγε, λήγισσε κοντά στους συντρόφους του, για να καπνίσει την πίπα του.

Οι άλλοι κυνηγοί και οι άνθρωποι του

δον Αύγουστινο, μιλούσαν με θαυμασμό, όσο να τους σφαλίσει ο ύπνος τα βλέφαρά, για το Λευκό Άλογο των Λειμώνων.

— Το άλογο αυτό, είπε κάποιος, είναι άπιαστο.

— Ναι, είπε κι' ο Έγκνινς, καπνίζοντας την πίπα του, με μισοκλειστά βλέφαρα. Το Λευκό Άλογο των Λειμώνων δεν θα το σκλαβώση κανείς, κι' αν κάμει. Συνηθίζουν να λένε ότι το άλογο αυτό είναι μαγεμένο.

Τη στιγμή αυτή ακούστηκε από το μέρος του δάσους καλπασμός αλόγων. Οι κυνηγοί μισοσηκώθηκαν αμέσως με τις καραμπίνες στο χέρι.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν και τέλος πρόβαλαν ανάμεσα από τα δέντρα δυο ιππείς, που προχώρησαν άδοβα προς τις φωτιές της κατασκήνωσής.

Ο ένας απ' αυτούς φαίνονταν, από το ντυσίμο του και τη φυσιογνωμία του, Αμερικανός. Θα ήταν πενήντα πάνω - κάτω χρόνων.

Ο άλλος φαίνονταν Άγγλος.

Χαίρετσαν τους κυνηγούς και τους ζήτησαν την άδεια να περάσουν τη νύχτα κοντά στην κατασκήνωσή. Οι άνθρωποι του δον Αύγουστινο δεν τους την άρνήθηκαν.

Οι δυο ξένοι κατέθηκαν απ' τα αλογά τους, τα έδεσαν στο πιο κεντικό δέντρο τους έρριξαν χερτάρι και ξαναγύρισαν κοντά στους κυνηγούς.

Ο Άγγλος κρατούσε τώρα στα χέρια του ένα πλατύγυρο καπέλλο. Το έδειξε στους ανθρώπους του δον Αύγουστινο και ρώτησε:

— Μήπως ανήκει σέ κανένα από σας το καπέλλο αυτό;

— Βέβαια, απάντησε ένας απ' αυτούς. Είναι το καπέλλο του Φραγκίσκου.

— Και που βρίσκεται τώρα ο Φραγκίσκος αυτός; Είπ' εδω.

— Όχι, είπε ο Έγκνινς αναστενάζοντας. Ο Φραγκίσκος είναι περίφημος κυνηγός αλόγων. Κυνηγεί το άπογευμα, το Λευκό Άλογο των Λειμώνων και δεν ξαναγύρισε. Φοβούμαι πολύ ότι βρήκε κι' αυτός το θάνατο μέσα στο δάσος. Που βρήκατε το καπέλλο του, κύριε;

— Στο δάσος, ενώ έρχόμαστε προς τη λίμνη. Άλλα για σταθετή... Είπατε, ότι ο Φραγκίσκος κυνηγούσε το Λευκό Άλογο. Είδατε λοιπόν αυτό το άλογο;

— Ναι. Ήρθε το άπόγευμα στη λίμνη για να πιη νερό.

— Αλήθεια! Δόξα σοι ο Θεός!... Έπί τέλους... να που ξαναβρίσκουμε τα ίχνη του!

— Είσατε κι' εσείς από τους κυνηγούς του Λευκού Αλόγου;

— Βεβαίως, απάντησε ο Άγγλος. Έχω όρκισθί να το πιάσω, με κάθε θυσία.

Ο Έγκνινς κύτταξε τον ξένο προσεκτικά.

— Μήπως είσατε, τον ρώτησε, ο Άγγλος; περιηγητής που προσφέρει τις πέντε χιλιάδες φράγκα σ' εκείνον που θα πιάσει το άλογο;

— Όλος κι' όλος, απάντησε ο Άγγλος. Υποσχέθηκα το ποσό αυτό και θα το δώσω ευχαρίστως σ' εκείνον που θα κατορθώσει να πιάσει το Λευκό Άλογο. Έχω κάμει όρκο να μη γυρίσω στην πατρίδα μου, αν δεν πιάσω το άλογο αυτό. Κι' ενώ να κερδίσω τις πέντε χιλιάδες;

— Αυτό θα ήταν τρέλλα, κύριε, αποκρίθηκε ο Έγκνινς. Διακινδυνεύουμε κάθε μέρα τη ζωή μας, για λίγα φράγκα. Μα το κυνήγι του Λευκού Αλόγου δεν είναι τρέλλα. Είναι κάτι χειρότερο. Είναι σίγουρος θάνατος.

— Διςτάζετε;

— Και βέβαια διςτάζουμε. Δεν αξίζει τον κόπο να κυνηγήσει κανείς τα σύννεφα. Γιατί σύννεφα, άερας, ατμός είναι το Λευκό Άλογο των Λειμώνων. Πιάνεται ο αέρας;

— Πολύ καλά. Βοηθήστε με μόλις ξημερώσει να βρω τα ίχνη του Λευκού Αλόγου και θα το κυνηγήσω μόνος μου.

— Καλά θα κάνετε, είπε ο Έγκνινς, να παρατηρήσει από μια τέτοια επιχείρησι. Το Λευκό Άλογο των Λειμώνων είναι ασυλλήπτο. Κι' εκείνοι που το κυνηγούν διατρέχουν χίλιους δυο κινδύνους.

— Κινδύνους είπατε;

— Ακριβώς, κύριε.

— Μα οι κινδύνοι δεν άφορούν έμένα, εν ενδιαφέρουν έμένα;

— Άλλα ποιόν ενδιαφέρουν;

— Τον σύντρωφό μου. Τον Αμερικανό κυνηγό που έχω μαζί μου. Τον πληρώνω για να με προφυλάξ απ' τους κινδύνους, άπομακρύνοντά τους, μ' όποιον τρόπο νομίζει καλύτερο.

— Ναι, αυτό είν' αλήθεια, είπε κι' ο Αμερικανός, που σώπαινε ως τη στιγμή αυτή.

— Και δεν φοβόσαστέ τίποτε; ρώτησε ο Έγκνινς τον Άγγλο.

— Τι να φοβηθώ, κύριε; Πληρώνω ακριβώς, για να μη φοβάμαι.

Σιγά - σιγά η κουβέντα σταμάτησε. Ένας - ένας οι κυνηγοί και οι άνθρωποι του δον Αύγουστινο κοιμήθηκαν.

Μόνον οι φύλακες της κατασκήνωσής έμειναν άγρυπνοι τριγυρίζοντας πάνω - κάτω για να μην ύπνοσουν καμιά έσθονική έπιθεσι από τους 'Ινδούς ή από κανένα θηρίο της ζούγκλας.

Μόλις ξημέρωσε, χωρίς να συμβή τίποτε, ο ιδιότροπος Άγγλος με τον Αμερικανό κυνηγό, που είχε αναλάβει να τον προφυλάξ από τους κινδύνους, καθάλλικεφαν τα αλογά τους και φύγανε. Πήγαιναν να κυνηγήσουν το Λευκό Άλογο των Λειμώνων, που ο έκεντρικός Άγγλος έννοούσε να πιάσει με κάθε θυσία.

Η ήμερα ως το μεσημέρι πέρασε ήσυχα. Το άπογευμα οι κυνηγοί των άγρίων αλόγων του δον Αύγουστινο σκόρπισαν στο δάσος και σχημάτισαν ένα μεγάλο ημικύκλιο με κέντρο τη λίμνη των Βονάσων. Έλπιζαν ότι προχωρώντας έτσι προς τη λίμνη, θα έδιωχναν προς τα εκεί όσα αλογά ύπρχαν στη ζούγκλα. Η έλπίδα τους αυτή δεν βγήκε ψεύτικη. Σε μια στιγμή τρομερό ποδοβολητό ακούστηκε μέσα στο δάσος. Ένα μεγάλο κοπάδι από άγρια αλογά, κυνηγημένο από τους κυνηγούς, έτρεχε κατατρομαγμένο κι' άνημισμένο προς τη λίμνη. Το δάσος άνηχούσε ολόκληρο από τον τρομερό καλπασμό. Τα άγρια αλογά είχαν αντίληφθί ότι διέτρεχαν κάποιο κίνδυνο και είχαν άφηνήσει.

Στις όχθες της λίμνης οι άνθρωποι του δον Αύγουστινο περιμέναμε έτοιμοι με τις θηλιές στα χέρια, καθάλλα στ' αλογά τους. Έπί κεφαλής τους βρισκόταν ο ίδιος ο δον Αύγουστινο.

Μια τεράστια έκτασις πλάι στη λίμνη των Βονάσων είχε φραχθεί με ψηλούς πασσάλους. Τής είχαν άφαιρεί μονάχα ένα άνοιγμα, που θα το κλείναν άμέσως μόλις τα αλογά θα έφταναν στην παγίδα.

Τα πράγματα έγιναν ακριβώς, όπως το είχαν σχεδιάσει οι κυνηγοί. Ένα μεγάλ

χιλιάδες φράγκα σ' εκείνον που θα πιάσει το άλογο;

— Όλος κι' όλος, απάντησε ο Άγγλος. Υποσχέθηκα το ποσό αυτό και θα το δώσω ευχαρίστως σ' εκείνον που θα κατορθώσει να πιάσει το Λευκό Άλογο. Έχω κάμει όρκο να μη γυρίσω στην πατρίδα μου, αν δεν πιάσω το άλογο αυτό. Κι' ενώ να κερδίσω τις πέντε χιλιάδες;

— Αυτό θα ήταν τρέλλα, κύριε, αποκρίθηκε ο Έγκνινς. Διακινδυνεύουμε κάθε μέρα τη ζωή μας, για λίγα φράγκα. Μα το κυνήγι του Λευκού Αλόγου δεν είναι τρέλλα. Είναι κάτι χειρότερο. Είναι σίγουρος θάνατος.

— Διςτάζετε;

— Και βέβαια διςτάζουμε. Δεν αξίζει τον κόπο να κυνηγήσει κανείς τα σύννεφα. Γιατί σύννεφα, άερας, ατμός είναι το Λευκό Άλογο των Λειμώνων. Πιάνεται ο αέρας;

— Πολύ καλά. Βοηθήστε με μόλις ξημερώσει να βρω τα ίχνη του Λευκού Αλόγου και θα το κυνηγήσω μόνος μου.

— Καλά θα κάνετε, είπε ο Έγκνινς, να παρατηρήσει από μια τέτοια επιχείρησι. Το Λευκό Άλογο των Λειμώνων είναι ασυλλήπτο. Κι' εκείνοι που το κυνηγούν διατρέχουν χίλιους δυο κινδύνους.

— Κινδύνους είπατε;

— Ακριβώς, κύριε.

— Μα οι κινδύνοι δεν άφορούν έμένα, εν ενδιαφέρουν έμένα;

— Άλλα ποιόν ενδιαφέρουν;

— Τον σύντρωφό μου. Τον Αμερικανό κυνηγό που έχω μαζί μου. Τον πληρώνω για να με προφυλάξ απ' τους κινδύνους, άπομακρύνοντά τους, μ' όποιον τρόπο νομίζει καλύτερο.

— Ναι, αυτό είν' αλήθεια, είπε κι' ο Αμερικανός, που σώπαινε ως τη στιγμή αυτή.

— Και δεν φοβόσαστέ τίποτε; ρώτησε ο Έγκνινς τον Άγγλο.

— Τι να φοβηθώ, κύριε; Πληρώνω ακριβώς, για να μη φοβάμαι.

Σιγά - σιγά η κουβέντα σταμάτησε. Ένας - ένας οι κυνηγοί και οι άνθρωποι του δον Αύγουστινο κοιμήθηκαν.

Μόνον οι φύλακες της κατασκήνωσής έμειναν άγρυπνοι τριγυρίζοντας πάνω - κάτω για να μην ύπνοσουν καμιά έσθονική έπιθεσι από τους 'Ινδούς ή από κανένα θηρίο της ζούγκλας.

Μόλις ξημέρωσε, χωρίς να συμβή τίποτε, ο ιδιότροπος Άγγλος με τον Αμερικανό κυνηγό, που είχε αναλάβει να τον προφυλάξ από τους κινδύνους, καθάλλικεφαν τα αλογά τους και φύγανε. Πήγαιναν να κυνηγήσουν το Λευκό Άλογο των Λειμώνων, που ο έκεντρικός Άγγλος έννοούσε να πιάσει με κάθε θυσία.

Η ήμερα ως το μεσημέρι πέρασε ήσυχα. Το άπογευμα οι κυνηγοί των άγρίων αλόγων του δον Αύγουστινο σκόρπισαν στο δάσος και σχημάτισαν ένα μεγάλο ημικύκλιο με κέντρο τη λίμνη των Βονάσων. Έλπιζαν ότι προχωρώντας έτσι προς τη λίμνη, θα έδιωχναν προς τα εκεί όσα αλογά ύπρχαν στη ζούγκλα. Η έλπίδα τους αυτή δεν βγήκε ψεύτικη. Σε μια στιγμή τρομερό ποδοβολητό ακούστηκε μέσα στο δάσος. Ένα μεγάλο κοπάδι από άγρια αλογά, κυνηγημένο από τους κυνηγούς, έτρεχε κατατρομαγμένο κι' άνημισμένο προς τη λίμνη. Το δάσος άνηχούσε ολόκληρο από τον τρομερό καλπασμό. Τα άγρια αλογά είχαν αντίληφθί ότι διέτρεχαν κάποιο κίνδυνο και είχαν άφηνήσει.

Στις όχθες της λίμνης οι άνθρωποι του δον Αύγουστινο περιμέναμε έτοιμοι με τις θηλιές στα χέρια, καθάλλα στ' αλογά τους. Έπί κεφαλής τους βρισκόταν ο ίδιος ο δον Αύγουστινο.

Μια τεράστια έκτασις πλάι στη λίμνη των Βονάσων είχε φραχθεί με ψηλούς πασσάλους. Τής είχαν άφαιρεί μονάχα ένα άνοιγμα, που θα το κλείναν άμέσως μόλις τα αλογά θα έφταναν στην παγίδα.

Τα πράγματα έγιναν ακριβώς, όπως το είχαν σχεδιάσει οι κυνηγοί. Ένα μεγάλ

μέρος απ' την άγέλη των άγρίων αλόγων ρίχτηκε ακράτητο μέσα στο περιφραγμένο μέρος. Οι ύπνρετες του δον Αύγουστινο, κλείσανε άμέσως την είσοδο.

Μεταξύ των άγρίων και φρενιασμένων από θυμό αλόγων αυτών βρισκόταν και το περίφημο Λευκό Άλογο των Λειμώνων.

Η έπιτυχία του κυνηγιού ήταν δηλαδή καταπληκτική. Οι κυνηγοί του δον Αύγουστινο ήταν ικανοποιημένοι. Ο Έγκνινς τ' αλογά αυτά κλεισμένα στο μέρος που βρισκότουσαν, όσο να τους περάσει ή έσθονική και να καταβληθούν από την πείνα. Το να τα πλησιάσουν τη στιγμή αυτή θα ήταν τρέλλα. Γιατί τα αίμαλωτισθέντα ζώα λυσσούσαν πραγματικά από πείνα.

Όταν άρχισε μάλιστα να βραδυάζη δλα αυτά τα αλογά έκαναν σαν τρέλλα. Περισσότερο απ' όλα είχε άγριέψι το Λευκό Άλογο των Λειμώνων. Ήταν ή πρώτη φορά που βρισκόταν αιχμάλωτο και πηδούσε σαν να είχε φτερά, χρεμέτιζε φρενιασμένα, ανέμιζε τη χαιτή του και την ουρά του, χτυπούσε δυνατά στο έδαφος και άπειλούσε να χάσι με τα δόντια του τα άλλα αλογά.

Μόλις νύχτωσε, οι κυνηγοί εκάθισαν να δειπνήσουν. Ήσαν κατακουρασμένοι... Ένώ στη λίμνη των Βονάσων οι άνθρωποι του δον Αύγουστινο ήταν άπασχολημένοι με το κυνήγι των άγρίων αλόγων, στα γύρω δάση συνέβαιναν ένδιαφέροντα γεγονότα.

Την ήμερα του κυνηγιού των άγρίων αλόγων, δυο ύποπτα πρόσωπα, ντυμένα με τη στολή των ίθαγενών Πατάγων, κατέβαιναν μέσα σε μια πιράδα το ποτάμι που χυνόταν στη λίμνη των Βονάσων.

Ήσαν 'Ινδοί Πατάγοι οι άνθρωποι αυτοί; Όποιοσδήποτε κι' αν τους έβλεπε, θα ξεγελιόταν και θα τους έπαιρνε πραγματικά Έρυσθρόδερμους. Τόσο ή μεταμφιεσίς τους ήταν έπιτυχημένη. Ένα έσθονημένο μάτι όμως θα καταλάβαινε άμέσως την άπαθή. Οι δυο ψευτο - Πατάγοι, δεν ήταν παρά ο 'Ελ Μεστίτσο κι' ο γυιός του, που λογαρίαζαν ν' απαγάγουν την ώραία Ροζαρίτα.

Για την έπιτυχία της απαγωγής θα τους βοηθούσε — όπως είχαν συνηνεθη — το Μαύρο Πουλί με τους ανθρώπους του.

Μέσα στη βάρκα τους οι δυο μιγάδες είχαν διάφορα αντικείμενα που προέρχονταν από κλοπή: σέλλες, ένδύματα, μαχαίρια, τακούρια, καραμπίνες, μπαρούτι και σφαίρες.

Η πιράδα ήταν τόσο φορτωμένη, ώστε μόλις λίγους πόντους έβγαίνει από το νερό. Οι δυο κακούργοι πήγαιναν να κρύψουν τα κλοπιμαία τους για να ριχτούν ύστερα έλεύθεροι έναντιόν της κατασκήνωσής του δον Αύγουστινο.

Από την πρώτη στιγμή που είδε την όμορφη Ροζαρίτα ο άπαισιος γυιός του 'Ελ Μεστίτσο αισθάνθηκε γι' αυτή φλογερό πάθος. Ποθαύσε να την κλέψι, να την κάμει δική του, με κάθε μέσον, με κάθε θυσία...

Ο 'Ελ Μεστίτσο δεν ένέκρινε το σχέδιο αυτό του γυιού του. Τι τον ένδιέφεραν αυτόν οι γυναίκες; Μα δεν τολμούσε να πη φανερά τη γνώμη του στο γυιό του, γιατί τον φοδόνταν και τον έτρεψε.

Ο γυιός του έξ' άλλου ήταν βέβαιος για την έπιτυχία του. Εκτός από το Μαύρο Πουλί θα τον βοηούσαν στην απαγωγή της Ροζαρίτας οι Άπαχθες οι τρομερότεροι κι' άγριώτεροι ίθαγενείς της ζούγκλας.

Οι Άπαχθες ήταν άπάνθρωποι μέχρι θηριωδίας, άμοχαρείς σαν τίγρεις, περίφημοι ιππείς και δεινοί σκοπευτάι.

Οι δυο πειρατάι έπλεαν τώρα προς το νησί των Βουβάλων, που βρισκόταν στη μέση του ποταμού. Πήγαιναν εκεί να κρύψουν τα όπλα τους σ' ένα μέρος άσφαλές. Ένώ οι δυο πειρατάι τραβούσαν με την πιράδα τους προς το νησί των Βουβάλων κάποιος άλλος άνθρωπος τους παρακολουθούσε από την όχθη του ποταμού.

Ο άνθρωπος αυτός προχωρούσε ανάμεσα στα χόρτα, με μεγάλη προσοχή για να μην τον αντίληφθούν οι δυο λησταί.

Ήταν ο γενναίος Κομύγχης, ή Φλογερά 'Ακτίς, ο άσπονδος έχθρος των δυο μιγάδων.

Ο 'Ελ Μεστίτσο κι' ο γυιός του τραβούσαν γρήγορα - γρήγορα κουπί, χωρίς ν' αντίληφθούν τίποτε. Σε λίγο πρόβαλε μπροστά τους το νησί των Βουβάλων.

— Φτάσαμε! είπε ο 'Ελ Μεστίτσο.

— Άς κρύψουμε γρήγορα τα πράγματα μας κι' άς φύγουμε, άπάντησε ο γυιός του, κυττάζοντας γύρω του μήπως τους παρακολουθούσε κανείς.

Δεν είδε όμως τίποτε το ύποπτο και ήσυχασε.

Η Φλογερά 'Ακτίς είχε σταθή και κύτταζε ανάμεσα απ' τα κλαδιά τους δυο ληστές.

Ο 'Ελ Μεστίτσο κι' ο γυιός του βγήκαν στο νησί κι' άρχισαν να μεταφέρουν τα πράγματα που βρισκότουσαν στην πιράδα. Στο νησί αυτό οι δυο κακούργοι είχαν φτιάσει έναν άσφαλή κρυφώνα για τα κλοπιμαία τους. Είχαν σκάψει στη γή ένα μεγάλο και βαθύ λάκκο και τον είχαν στρώσει με πλατεία φύλλα φυτών, για να μην περνά ή ύγρασία.

Στο λάκκο αυτό τοποθέτησαν τα πράγματα και τα όπλα που είχαν κλέψει και ύστερα τον σκέπασαν με κλαδιά και ξερά χόρτα.

— Ωραία, είπε με ικανοποίησι ο 'Ελ Μεστίτσο. Κανείς δεν θα ύποψιαστή ότι έδω περά είνε κρυμμένα τόσα αντικείμενα, όπλα και πολεμοφόδια.

«Άχρείο, σκεφτόταν την ίδια στιγμή ή Φλογερά 'Ακτίς, σάς κρατά καλά. Στο μέρος αυτό έβάψατε την ψυχή σας. Θα ξανάρθετε βέβαια, μια μέρα, στο νησί αυτό, για να πάρετε τα πράγματά σας και να τα μεταφέρετε στις καλύβες σας. Την ήμερα αυτή θα πληρώσετε με το αίμα σας τις άτιμίες σας...»

Οι δυο μιγάδες ξαναμπήκαν στη βάρκα τους κι' άπομακρύνθηκαν από το νησί των Βουβάλων.

Το ίδιο έκαμε κι' ή Φλογερά 'Ακτίς. Μόλις οι δυο πειρατάι άπομακρύνθηκαν προχώρησε μέσα στη ζούγκλα κι' έφτασε κάτω από έναν ψηλό άπότομο βράχο. Εκεί, στον κορμό ενός δέντρου, ήταν δεμένο ένα αλογο. Το πιστό ζώο, μόλις άκουσε τα βήματα του 'Ινδού χρεμέτισε πρόσχαρα. Ο Έρυσθρόδερμος πλησίασε, το χάιδεψε στο μέτωπο, το έλυσε και πηδώντας στη ράχη του τραβήξε προς το βόθος του δάσους.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέπε.

Είναι πρωί. Ο ήλιος έχει ανέβη ψηλά στον ουρανό. Πάνω στο λοφο της Πηγής του Χρυσόφιου, καθισμένος στη γή, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθμως κι' άπελπισμένος κάθεται ή Βουαροζέ. Κοντά του βηματίζει πάνω - κάτω ένκευρισμένος ο Πέπε.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστανάει μόνον κάθε τόσο και σφίγγει τις γροθιές του πάνω στους λευκούς κροτάδες του.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέπε.

Είναι πρωί. Ο ήλιος έχει ανέβη ψηλά στον ουρανό. Πάνω στο λοφο της Πηγής του Χρυσόφιου, καθισμένος στη γή, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθμως κι' άπελπισμένος κάθεται ή Βουαροζέ. Κοντά του βηματίζει πάνω - κάτω ένκευρισμένος ο Πέπε.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστανάει μόνον κάθε τόσο και σφίγγει τις γροθιές του πάνω στους λευκούς κροτάδες του.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέπε.

Είναι πρωί. Ο ήλιος έχει ανέβη ψηλά στον ουρανό. Πάνω στο λοφο της Πηγής του Χρυσόφιου, καθισμένος στη γή, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθμως κι' άπελπισμένος κάθεται ή Βουαροζέ. Κοντά του βηματίζει πάνω - κάτω ένκευρισμένος ο Πέπε.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστανάει μόνον κάθε τόσο και σφίγγει τις γροθιές του πάνω στους λευκούς κροτάδες του.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέπε.

Είναι πρωί. Ο ήλιος έχει ανέβη ψηλά στον ουρανό. Πάνω στο λοφο της Πηγής του Χρυσόφιου, καθισμένος στη γή, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθμως κι' άπελπισμένος κάθεται ή Βουαροζέ. Κοντά του βηματίζει πάνω - κάτω ένκευρισμένος ο Πέπε.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστανάει μόνον κάθε τόσο και σφίγγει τις γροθιές του πάνω στους λευκούς κροτάδες του.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέπε.

Είναι πρωί. Ο ήλιος έχει ανέβη ψηλά στον ουρανό. Πάνω στο λοφο της Πηγής του Χρυσόφιου, καθισμένος στη γή, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθμως κι' άπελπισμένος κάθεται ή Βουαροζέ. Κοντά του βηματίζει πάνω - κάτω ένκευρισμένος ο Πέπε.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστανάει μόνον κάθε τόσο και σφίγγει τις γροθιές του πάνω στους λευκούς κροτάδες του.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέπε.

Είναι πρωί. Ο ήλιος έχει ανέβη ψηλά στον ουρανό. Πάνω στο λοφο της Πηγής του Χρυσόφιου, καθισμένος στη γή, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του, άθμως κι' άπελπισμένος κάθεται ή Βουαροζέ. Κοντά του βηματίζει πάνω - κάτω ένκευρισμένος ο Πέπε.

Ο Βουαροζέ δεν βγάζει μιλιά. Άναστανάει μόνον κάθε τόσο και σφίγγει τις γροθιές του πάνω στους λευκούς κροτάδες του.

Και τώρα άς ξαναγύρουμε στους φίλους μας κυνηγούς, στο γενναίο Βουαροζέ και στον όρμητικό και άφοβο Πέ

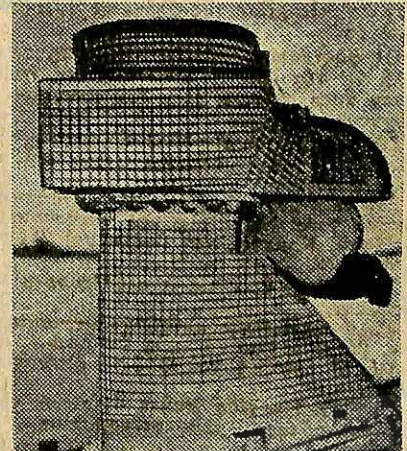
Πέπε, φέρνοντας το χέρι στο μαχαίρι του.
— Μπορεί να νάναι καμιά παγίδα των 'Ινδών ή των μιγάδων, είπε ο Βουαροζέ.
— Άς μην απαντήσουμε στη κραυγή που ακούστηκε, σύντροφε. Άς κρυφτούμε κι' άς περιμένουμε να δούμε αν θα φανή κανένας.
Πραγματικά οι δυο κυνηγοί, που ήταν χωρίς όπλα, κρύφτηκαν πίσω από ένα βράχο με τα μαχαίρια στα χέρια.
Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν. Κι' άξαφνα ή κραυγή ξανακούστηκε, πιο κοντά αυτή τη φορά:
— Ω, ώ, ώ!...
— Είπε σύνθημα τάχα; ψιθύρισε ο Πέπε. Γιατί αυτός που φωνάζει έτσι αναζητά ασφαλώς κάποιον.
Ξαφνικά από τους άντικρυνούς απότομους γκρεμούς πρόβαλε ένας άνθρωπος. Δεν ήταν 'Ινδός. Ήταν λευκός και μάλιστα Μεξικανός. Φορούσε στο κεφάλι του ένα κόκκινο μαντήλι.
Οι δυο κυνηγοί τον κυττάζανε προσεκτικά.
— Ποιος είνε αυτός, Πέπε; Τον γνωρίζεις; ρώτησε ο Βουαροζέ.
— Άλλά ο Πέπε δεν απάντησε. Είχε το βλέμμα του κορφωμένο πάνω στο παράξενο αυτό ύποκειμενο.
— Είπε άπολος, Πέπε, πρόσθεσε ο Βουαροζέ. Άλλά ποιος είνε τέλος πάντων;
Ο άγνωστος προχώρησε μπρός, κυττάζοντας με προσοχή δεξιά κι' αριστερά. Τέλος ο Πέπες έπιασε το χέρι του Βουαροζέ και του είπε άποτομα:
— Ο Γουαύφερ!
— Ο Γουαύφερ, έχεις δίκιο, είπε τώρα κι' ο γηραιός κυνηγός, χτυπώντας το μέτωπό του.
Κι' άμέσως οι δυο κυνηγοί άφησαν τον κρυψώνα τους, προχώρησαν μπρός και φώναξαν κι' οι δυο μαζί:
— Γουαύφερ!... Έδώ... έδώ...
Ήταν πραγματικά ο κακότυχος χρυσοθήρας, που τον είχαν σώσει με γδαρμένο το κρανίο απ' τα νύχια των 'Ινδών και τον είχαν άφήσει στη ζούγκλα, όσο να ξαναγυρίσουν, να τον πάρουν μαζί τους.
Ήταν ο Γουαύφερ που είχε βοή στο μεταξύ τις δυνάμεις του, κι' είχε ξεκινήσει για την Πηγή του Χρυσοφίου, να βοηθήσει τους σωτήρες του.
Η ξαφνική εμφάνισή του χρυσοθήρα σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή, εύχαρίστησε τους δυο κυνηγούς. Θα είχαν επί τέλους έναν σύντροφο ακόμα, έστω και άπολο.
Ο Βουαροζέ και ο Πέπες έσφισαν το χέρι του Γουαύφερ και τον ρώτησαν πώς κατώρθωσε να φτάσει ως αυτά τα μέρη.
— Βλέποντας πως άργούσατε απάντησε ο Γουαύφερ, άνησυχησά κι' άποφάσισα να ψάξω να σας βρώ. Είχα δη το δρόμο που πήρατε όταν ή άφήσατε στο δάσος, στην όχθη του ποταμού, και πήρα κι' έγω τον ίδιο.
— Κι' ή πληγή σου; ρώτησε ο Πέπες.
— Εύτυχώς άρχισε να τρέφει και να κλείνει. Το δέρμα άπλώνει πάλι άπάνω στο κρανίο. Την πρώτη μέρα ύπόφερα πολύ άπο πυρετό και δίψα τρομερή. Δεν χόρταινα να σκύβω στο ποτάμι και να πίνω. Μα σιγά - σιγά ένοιώσα τις δυνάμεις μου να ξανάρχονται. Σηκώθηκα τότε και τράβηξα προς τα μέρη αυτά, με την έλπίδα να σας συναντήσω.
— Δεν είδες στο δρόμο σου 'Ινδούς; ρώτησε ο Βουαροζέ.
— Όχι, γιατί προφυλαγόμουν. Είδα όμως σε μια πιόργα που κατηφόριζε στο ποτάμι, δυο ύποκτα ύποκειμενα. Ήσαν δυο άνθρωποι λευκοί μάλλον, ντυμένοι σαν 'Ερυθρόδερμοι.
— Οι δυο σκυλιωγάδες! είπε ο Πέπες.
— Μήπως είχαν μαζί τους τον τρίτο σύντροφό μας; ρώτησε ο Βουαροζέ μ' άγωνία.
— Όχι. Ήσαν έντελώς μόνοι. Άλλά γιατί μου κάνετε την έρώτησι αυτή; Πού είνε ο τρίτος σύντροφός σας;
Ο Βουαροζέ άναστέναξε και διηγήθηκε με λίγα λόγια στον Γουαύφερ τι είχε συμβεί.
— Σταθήτε! φώναξε ο χρυσοθήρας, ψάχνοντας έδώ γύρω στους γκρεμούς για να σας συναντήσω βρήκα ένα καπέλλο. Άν δεν κάνω λάθος, είνε του νεαρού συντρόφου σας.
— Πού είνε; τί τό έκαμες; ρώτησε με άνυπομονησία ο Βουαροζέ.
Ο Γουαύφερ έτρεξε πίσω άπο ένα θάμνο, σήκωσε το καπέλλο που είχε κρύψει εκεί και το έδωσε στον Βουαροζέ.
— Είνε του Φάβιου! φώναξε ο γηραιός κυνηγός κατασυνκινημένος. Είνε το καπέλλο του Φάβιου. Δέξ, Πέπε...
Ο Πέπες άνεγνώρισε άμέσως το καπέλλο του συντρόφου τους.
— Ναι, είνε το καπέλλο του Φάβιου Μεδιάνο.
— Άρα, φώναξε χαρούμενος ο Βουαροζέ, δεν μου τον έχουν σκοτώσει το Φάβιο μου. Ζή... Τον έχουν ίσως πιάσει αιχμάλωτο οι 'Ινδοί. Μα ένοιω τα χέρια τους, κι' αν ακόμα χρειαστή να χύσουμε το αίμα μας άς την τελευταία μας σταγόνα...
— Και πού βρήκες το καπέλλο αυτό; τον ρώτησε ο Πέπες.
— Άνάμεσα στους γκρεμούς, απάντησε ο χρυσοθήρας.
— Θυμάσαι καλά το μέρος εκείνο;
— Ναι, και μπορώ να σας οδηγήσω αν θέλετε.
Οι δυο κυνηγοί έσκυψαν κι' άρχισαν να έρευνούν το έδαφος. Δεν είδαν όμως το παραμικρό ίχνος.
— Άν ο Φάβιος περνούσε άπο δω, θ' άφινε ασφαλώς ίχνη της διαβάσεώς του, είπε ο Βουαροζέ.
— Μπορεί, σύντροφε, απάντησε ο Πέπες, να είνε πληγωμένος ο Φάβιος. Ίσως να τον πέρασαν άπο δω άναίσθητο...
— Έχεις δίκιο, είπε ο Βουαροζέ. Αυτό δεν τό σκέφθηκα. Μα είτε πληγωμένος είτε όχι, θα τον έλευθερώσουμε άπο τα χέρια των 'Ερυθρόδερμων.
— Και τώρα τί θα γίνει; ρώτησε ο Πέπες.
— Θα έξακολουθήσουμε τις έρευνές μας απάντησε ο Βουαροζέ.
— Έψαχναν ώρες κι' ώρες χωριστά ο ένας απ' τον άλλον μέσα στο τρομερό λιόπυρι, ντυμένοι, έχοντας δυο μέρες σχεδόν να φάνε κάτι.
— Έψαχναν έτσι επίμονα, χωρίς κανένα άποτέλεσμα, ώπου βράδυσε. Ξαναγύρισαν τότε κατάκοποι κι' άπελπισμένοι για να συναντήσουν τον Βουαροζέ. Τον βρήκαν όχι στο μέρος που είχαν ορίσει να συναντηθούν, αλλά μέσα στο δάσος.
Μόλις τους άντίκρυσε ο γηραιός κυνηγός, τους κάλεσε άμέσως κοντά του και τους έδειξε τα άπομεινάρια μιας φωτιάς, της οποίας ή στάχτη ήταν ακόμα ζεστή.
— Οι 'Ινδοί έπέρασαν τη νύχτα τους στο μέρος αυτό, είπε ο Βουαροζέ. Άρα...

δεν βρίσκονται πολύ μακριά και θα τους προφθάσουμε. Άς ξεκουραστούμε λίγο κι' άς ξεκινήσουμε μόλις πάρη να γλυκοχαράζει. Η νύχτα εύτυχώς δεν κρατάει πολύ στα μέρη αυτά.
Πάλι στη φωτιά των 'Ινδών, ύπήρχαν άποφάγια άπο ύπνιμένο ζορκάδι.
Ο Γουαύφερ, πεινασμένος, όπως ήταν, ρίχτηκε σ' αυτά κι' άρχισε να τα ξεκοκαλίζει με λαίμαργία. Οι δυο κυνηγοί όμως παρ' όλη την πείνα τους, δεν κατάρχτηκαν ούτε ν' άγγίξουν τ' άποφάγια των 'Ινδών. Κι' όμως πεινούσαν πολύ. Η μεγάλη τους πείνα τους έδιωχνε κι' αυτό τον ύπνο.
— Σύντροφε, είπε ο Πέπες στον Βουαροζέ, ο Θεός ξέρει αν αισθανθήκα κανένας την πείνα που μου θερίζει αυτή τη στιγμή τα σπλάχνα. Πεινώ, τρομερά!
Ο Βουαροζέ δεν απάντησε. Τί νάλεγε άλλωστε; Μήπως δεν πεινούσε κι' αυτός όσο κι' ο Πέπες, ίσως και περισσότερο.
Επί τέλους άρχισε να γλυκοχαράζει. Οι τρεις σύντροφοι συνέχισαν το δρόμο τους προς το μέρος όπου, όπως ύπέθεταν είχαν κατευθυνθή οι 'Ινδοί με τον αιχμάλωτό τους. Άλλά δεν μπόρεσαν να προχωρήσουν και πολύ. Η πείνα τους είχε εξαντλήσει φοιχτά. Σταμύτησαν λοιπόν σ' ένα μέρος του δάσους και ξάπλωσαν στον ίσκιο των δένδρων.
Ξαφνικά ένα δυνατό ποδοβολητό ακούστηκε άντίκρου τους, μέσα στο δάσος. Ήταν ένα κοπάδι βονάσων που σταμάτησε κοντά τους κι' άρχισε να βόσκει.
Τη στιγμή αυτή ακριβώς ο Πέπες άφησε ένα τρομερό μουγκρητό, πετάχτηκε άπάνω κι' έτρεξε σαν δαιμονισμένος προς το μέρος που έδωσαν τα ζώα.
Ο Βουαροζέ ξαφνίστηκε. Τί είχε συμβεί στο σύντροφό του; Μήπως είχε τρελαθή;
Γύρισε και κύτταξε άνησυχος προς το μέρος που είχε όρμησει ο Πέπες κι' ένας βρυχηθμός βγήκε κι' απ' τα δικά του στήθη. Έκει άνάμεσα στα δένδρα άντίκρυσε έναν μεγαλόσωμο βονάσο να ρουθουνίζει άγρια και να χτυπάει τα πλευρά του με την ουρά του.
Το μεγαλοπρεπές αυτό ζώο ήταν τραυματισμένο. Άσθονο αίμα έτρεχε άπο τη πληγή του κι' έβρεχε τη χλόη του δάσους. Χωρίς να χάσει καιρό ο Βουαροζέ πετάχτηκε άπάνω κι' έτρεξε κι' αυτός σαν τρελλός εναντίον του βονάσου άκολουθούμενος άπο τον Γουαύφερ.
Ο Πέπες όμως είχε φτάσει πρώτος κοντά στο βονάσο κι' άρμυσε εναντίον του με το μαχαίρι στο χέρι. Μα το ζώο κατά-

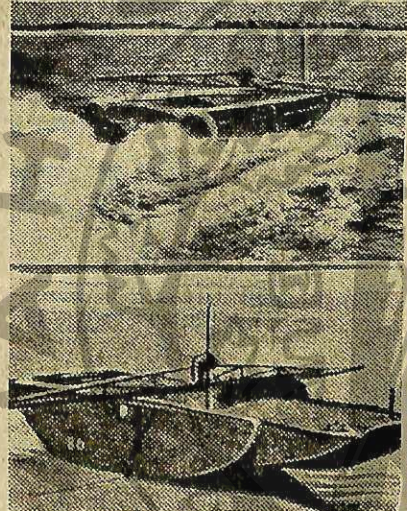
λαβε τον κίνδυνο που διέτρεχε κι' αν και πληγωμένος, άνέτρεψε τον κυνηγό και τράβηξε να φύγει προς το αντίθετο μέρος. Άλλά δεν τό κατώρθωσε, γιατί βρέθηκε άξαφνα μπρός στον Βουαροζέ και στον Γουαύφερ. Ξαναγύρισε τότε προς τα πίσω κι' άρμυσε εναντίον του Πέπε που τον κυνηγούσε σαν φρενισμένος. Τυφλός άπο τον έρεθισμό του, ο βονάσσος ρίχτηκε να ξεκοιλιάσει τον κυνηγό, μα δεν τό κατάρφερε.
Ταχύς σαν άστραπή, ο Πέπες πήδησε στη ράχι του κι' άρχισε να βυθίζει με λύσσα το μαχαίρι του στον τράχηλο του. Άσθονο αίμα άνεπήδησε άπο τις πληγές του ζώου. Κι' ο Πέπες, έτσι καθώς ήταν πεινασμένος, έσκυψε, κόλλησε τα χείλη του πάνω στο σώμα του ζώου κι' άρχισε να ρουφάει δίψασμένα την κόκκινη αυτή τιμωροσία. Ο βονάσσος πηδούσε και τιμαζόταν άγρια για να τινάξει κάτω τον άναβάτη του, μα δεν τό κατώρθωσε. Άρχισε να εξαντλήται μάλιστα περισσότερο, κι' ο Πέπες, βοηθούμενος άπο τους συντρόφους τους, τον άποτελείωσε με μερικές ακόμα μαχαίριες.
Καταχαρούμενοι οι κυνηγοί για το πλούσιο αυτό κυνήγι τους που τους έσωζε άπο το βέβαιο θάνατο, το έγδαραν επί τόπου, πήραν τα καλλίτερα κομμάτια του κι' έρριξαν το ύπολοιπο σε μερικούς λύκους που άν μυστη τ' αίμα και τους είχαν τριγυρίσει.
Έτρεπε να ψήσουν τώρα τα κομμάτια του κρέατος, και για να μη τους άντιληφθούν οι 'Ινδοί απ' το δάσος τράβηξαν προς το ποτάμι, προχώρησαν άρκετά κι' έφτασαν άντίκρου στο νησί των Βουβάλων, όπου βρισκόταν ή κρύπητή των κλοπιμαίων των δυο μιγάδων.
— Πρέπει να περάσουμε στο νησί είπε ο Βουαροζέ και να ψήσουμε με την ήσυχία μας το κρέας. Έτσι δεν θα μπόρουν να μας πησιιάσουν οι 'Ινδοί χωρίς να τους άντιληφθούν.
Πέρασαν πραγματικά στο νησί, άναψαν μια καλή φωτιά, έψησαν το κρέας του βονάσου κι' άρχισαν να τρώνε με βουλιμία.
Όταν έχορτασαν και ικανοποιήσαν την πείνα τους, ο Βουαροζέ κι' ο Γουαύφερ ξάπλωθηκαν στον ίσκιο να κοιμηθούν λίγη ώρα και ν' άνακτήσουν δυνάμεις για την έκστρατεία που έσχεδιάζαν εναντίον των 'Ινδών.
— Κάμε και συ το ίδιο, Πέπε, είπε ο Βουαροζέ στον σύντροφό του.
— Μα ο Πέπες δεν είχε όρεξη για ύπνο. Άφησε τους συντρόφους του να κοιμούνται κι' άρχισε να τριγυρίζει στο νησί πάνω - κάτω.
Ξαφνικά το μάτι του έπεσε σ' ένα μέρος, που το έδαφος φαινόταν νεοσκαμμένο αν και τό είχαν σκεπασεί με διάφορα κλαδιά.
— Τί σημαίνει πάλι αυτό; άναρωτήθηκε ο κυνηγός.
Και χωρίς να χάσει καιρό, παραμέρισε τα κλαδιά, έβγαλε το μαχαίρι του κι' άρχισε να σκάβει το έδαφος.
Άξαφνα μια κραυγή έκπληξως ξεφυγε άπο το στόμα του: — Ω, διάβολε! Όπλα, πολεμοφόδια κι' ένα σωρό άλλα πράγματα. Τί σημαίνει άραγε αυτό;
Καταχαρούμενος ο Πέπες, έτρεξε να ξυπνήσει τους δυο συντρόφους του.
Ο Βουαροζέ κι' ο Γουαύφερ πήδησαν άπάνω και κύτταξαν τον Πέπε περίεργοι. Μα δεν ύπήρχε καιρός για έξηγήσεις.
Ο Πέπες τους παρέσυρε ως την κρύπητή και τους έδειξε τα όπλα.
— Άς είνε δοξαμένο το όνομα του Θεού, είπε ο Βουαροζέ παίρνοντας ένα όπλο για τον έαυτο του κι' ένα άλλο για τον Φάβιο του.
Το ίδιο έκαναν κι' οι δυο άλλοι.
Ήσαν άκομη άρκετά υπαρούη κι' άρκετές σφαίρες και ξανασκέπασαν τον λάκκο μη ξέροντας, μην ύποπτευόμενοι καν σε πούους άνηκαν τα όπλα αυτά.
Άξαφνα στην άντικρυνη όχθη, παρουσιάστηκε ένας 'Ινδός. Ο Γουαύφερ, που τον είδε πρώτος, άφησε μια κραυγή τρόμου και τον έδειξε στον Βουαροζέ:
— Φυλαχθήτε, φώναξε. Ένας 'Ερυθρόδερμος!...
Ο γηραιός κυνηγός κύτταξε προς το δάσος, είδε τον 'Ινδό, μα αντί ν' άνησυχήσει, μια κραυγή χαράς ξεφυγε άπ' το στόμα του.

Ποιος είνε; ρώτησε ο Πέπες, που δεν είχε ιδεί ακόμα τον 'Ινδό.
— Είνε ή Φλογερά Άκτις, Πέπε, απάντησε ο Βουαροζέ. Είνε ο φίλος μας Κομάχης. Ο Θεός τον στέλνει προς τα μέρη αυτά. Θα μπόρουμε να μάθουμε νέα για τον Φάβιο.
Συγχρόνως ο Βουαροζέ σηκώθηκε όρθιος, πήδησε στο ποτάμι, έτρεξε κοντά στον 'Ερυθρόδερμο και του έσφιξε το χέρι.
— Τα πνεύματα ώδήγησαν τα βήματά μου, σ' αυτό το μέρος, για να βρώ τους γενναίους λευκούς κυνηγούς του Βοσρά, είπε ή Φλογερά Άκτις. Έχω να σας μιλήσω και να σας πω πολλά πράγματα.
— Κι' έγω έχω να σε ρωτήσω πολλά πράγματα, είπε ο Βουαροζέ. Και πρώτο: πρώτα είσαι φίλος μας και σύμμαχος μας όπως πάντα, δεν είν' έτσι;
— Η Φλογερά Άκτις είναι σύμμαχος των Λευκών, απάντησε ο 'Ινδός. Οι φίλοι σας είναι φίλοι μου κι' οι έχθροί σας έχθροί μου.
— Υπάρχει κανένας κίνδυνος; ρώτησε ο Βουαροζέ.
— Βρισκόμαστε άνάμεσα σε τρεις κινδύνους, απάντησε ή Φλογερά Άκτις. Προς Άνατολάς ύπάρχει το Μαύρο Πουλί, με τριάντα 'Ινδούς πολεμιστάς, προς Δυσμάς έχουν κατασκηνώσει οι δυο πειρατές της έρημου, προς Βορράν διακινών τον κοπιό της φωτιάς δεκα Άπαχίδων.
Ο Βουαροζέ χωρίς να χάσει καιρό, πέρασε με τη Φλογερά Άκτιδα το ποτάμι και γύρισε κοντά στους συντρόφους του. Όταν τους συνάντησε τους διηγήθηκε ό,τι του είχε πη ή γενναία 'Ερυθρόδερμος.
— Και τώρα, τί πρέπει να γίνει; ρώτησε ο Πέπες.
— Πρώτα - πρώτα πρέπει να ρίξετε στο ποτάμι τα πράγματα, που βοήκατε θαμμένα σ' αυτό το νησί, είπε ή Φλογερά Άκτις.
— Γιατί; ρώτησε ο Βουαροζέ.
— Γιατί τα πράγματα αυτά, απάντησε ή Φλογερά Άκτις, άνηκουν στους δυο πειρατές της έρημου. Ήρθαν και τα έκρυψαν έδώ για να περάσουν άγρότερα να τα ξαναπαρουν.
Η πληροφορία αυτή, έκαμε τους κυνηγούς να εξαγριωθούν. Άνοιξαν πάλι το λάκκο, έβγαλαν όλα τα κλοπιμαία και τα πέταξαν στο ποτάμι, έκτός άπο τις καραμπίνες και τα πολεμοφόδια, που τα κράτησαν για τους πολεμιστάς της Φλογεράς Άκτιδος.
— Βρίσκονται μακριά οι πολεμιστάί σου; ρώτησε ο Βουαροζέ τον 'Ερυθρόδερμο.
— Ο ένας απ' αυτούς φυλάει την πιόργα μου στο πίσω μέρος του νησιού, απάντησε ο 'Ινδός. Οι άλλοι είναι σκορπισί στην άριστερή όχθη του ποταμού και κατασκοπεύουν τους έχθρους μας.
— Τότε άς μη χάνουμε καιρό! φώναξε ο Βουαροζέ. Άς τρέξουμε να πολεμήσουμε χάρην των φίλων μας, χάρην του Φάβιου. Έμπρός, φίλοι μου, εύλογητός ο Θεός!...
★
Είναι άνάγκη τώρα να ξαναγυρίσουμε για μια στιγμή στο Φάβιο Μεδιάνο, που τον άφήσαμε λιπόθυμο κάτω απ' τους γκρεμούς, όταν έπεσε μαζί με το πτώμα του 'Ινδού.
Ο Φάβιος θα έμενε εκεί κάτω και ή θα τον εύρισκαν οι σύντροφοί του ή θα συνερχόταν απ' τη λιποθυμία του και θα έτρεχε ο ίδιος να τους άναζητήσει.
Για κακή του όμως τύχη, ένας 'Ινδός τον είδε να πέφτη και τό άνέφερε άμέσως στο γυιό του 'Ελ Μεστίζο.
Ο μιγάς, δεν έχασε καιρό. Έτρεξε μόνος του κάτω απ' τους γκρεμούς κι' όταν είδε πως ο Φάβιος δεν ήταν νεκρός, τον έδεσε σφιχτά και γρήγορα τον μετέφερε σε μέρος ασφαλές.
Έτσι όταν ο Φάβιος συνήλθε και βρέθηκε στα χέρια των άσπονδων έχθρών του, έφράζε άπο τη λύσσα του. Τί την ήθελε πια τη ζωή στα χέρια των θηρίων εκείνων; Άλλά κι' αν ζούσε, γι' ήμέρες του ήσαν μετρημένες. Ο 'Ελ Μεστίζο, θα τον παρέδιδε στο Μαύρο Πουλί κι' εκείνος θα τον σκότωνε, άφοι τον βασάνιζε πρώτα σκληρά.
Προτιμότερο λοιπόν για το Φάβιο ήταν να τον σκοτώσουν άμέσως. Άν είχε

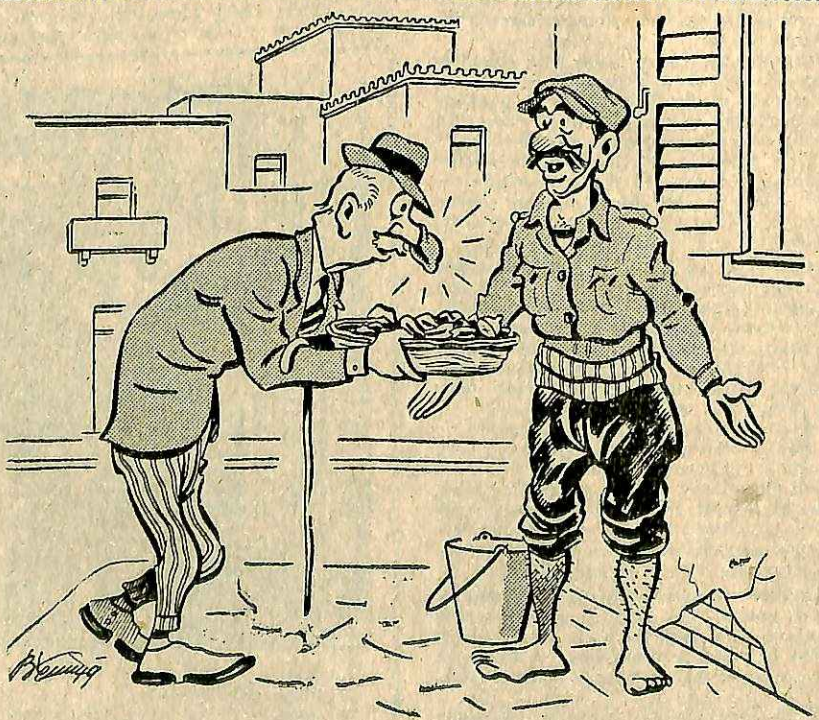
ΛΑΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ
Με τη νέα αυτή σπάτουλα που άνοιγοκλείνει σαν ψαλλίδι, πρόκειται ν' άνακουφίσουν πολύ οι νοικοκυρές, γιατί θα μπόρουν ν' άδειάζουν εύχερως τις κατάντες άπ' το τηγάνι ή ό,τι άλλο έχουν στη φωτιά. Προς το παρόν ή σπάτουλα αυτή χρησιμοποείται μόνο άπ' τις Άμερικανίδες.

Ο "ΠΝΕΥΜΩΝ" ΤΩΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ
Τελευταίως το άμερικανικό ναυτικό τέλει όπολησε τη γερμανική σύσκευή "σόντοκελ" με την όποια "άνεπνεαν" τα χιλιετικά ύποβρύχια. Η τελειοποίηση του "σόντοκελ" θα επιτρέψει σ' άμερικανικά ύποβρύχια να παραμένουν κάτω απ' την επιφάνεια της θάλασσας όλωνήρες ήμέρες.

ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΡΟΜΠΟΤ
Η "ναυτική σαλαμάνδρα" είνε ένα πλοάριο που μπορεί να πλησιάσει τα έχθρικά πολεμικά και να τα τινάξει στον άέρα. Μετοφέρει μεγάλες ποσότητες έκρηκτικής ύλης χωρίς άπολύτως κανένα όδονό. Κατευθύνεται άπο τα ύποβρύχια με ηλεκτρομαγνητικά κύματα. Χρησιμοποιείται άπ' το άμερικανικό ναυτικό.

— Σας είπαμε, κύριος, πως οι καλόγνωμες είνε φρέσκες!... (Του Β. Χριστοδούλου)

λυτά τὰ χέρια του, θ' αὐτοκτονούσε. Σκέ-
φτηκε τότε νὰ εξαγριώσῃ τοὺς ἐχθροὺς
του, γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν, πάνω στὴ λύ-
ση τῆς ὁργῆς τους, νὰ τὸν σκοτώσουν.
Κάλεσε λοιπὸν κοντὰ τοῦ τὸν "Ελ Με-
στίζο, καὶ καμώθηκε ὅτι θέλει νὰ τοῦ μι-
λήσῃ.

— Ὁ γηραιὸς πειρατὴς τῆς Ζούγκλας
πλησίασε.

— Τί θέλεις; ρώτησε τὸ Φάβιο. Μή-
πως νὰ μοῦ γυρέψῃς χάρι; ἀπὸ σένα,
σκύλε; ἀπάντησε περηφάνῃ ὁ Φάβιος. Πο-
τέ!...

— Τότε τί θές;
— Νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶσαι δολοφόνος
καὶ ἀχρεῖος! Πῶς δὲν τολμᾷς νὰ σταθῇς
καὶ νὰ πολεμήσῃς μπρὸς στοὺς γενηαίους.
Εἶσαι σὰν τοὺς λυκοὺς ποὺ τρέχουν πί-
σω ἀπ' τὰ λιοντάρια... Εἶσαι ἓνα ψω-
ραλέο τσα-ά!...

— Πάψε! οὐρλιάζε δ' "Ελ Μεστίζο.
— Ὅχι, δὲν σὲ φοβάμαι, ἀχρεῖε. Σὲ
περιφρονῶ!...

— Θὰ μετανιώσῃς πικρὰ γιὰ τὰ λό-
για σοῦ, αὐτά.

— Τόλμησε λοιπὸν νὰ μὲ σκοτώσῃς.
Μὰ δὲν τολμᾷς.

— Ὁ "Ελ Μεστίζο εἶχε ἀνάψει ἀπ' τὸ
θυμὸ του. Τράβηξε τὸ μαχαίρι του κι' ἐ-
τοιμάστηκε νὰ τὸ βυθίσῃ στὴ στήθος τοῦ
Φαβίου. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ συγκρατή-
θηκε. Εἶδε τὰ μάτια τοῦ Φαβίου ν' ἀστρά-
φουν καὶ κατὰλαβε τὸ τέχνασμα τοῦ.

— Ἀ, ἔτσι λοιπὸν; μοῦγκρισε. "Ἦθε-
λες νὰ μὲ παρασύρῃς μὲ τὰ λόγια σου νὰ
σὲ σκοτώσω καὶ νὰ γλυτώσῃς ἔτσι ἀπὸ
τὰ βασανιστήρια, ποὺ σοῦ ἐτοιμάζει τὸ
Μαῦρο Πουλὶ. Μὰ ὁ "Ελ Μεστίζο δὲν γε-
λιέται εύκολα.

— Σκύλε! οὐρλιάζε ὁ Φάβιος.

— Βρίζε ὅσο θές. Δὲν εἶμαι δὴ τόσο
ἡλίθιος, μικρὲ μου, νὰ σὲ σφάξω στὰ καλά
καθὼς μενὰ σὰν κοκορόπουλο. Ὑποσχέθηκα
νὰ σὲ παραδώσω ζωντανὸ στοὺς Ἰνδοὺς,
καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου.

— Ὁ Φάβιος ἦταν πιά ἔξω φρενῶν. Τί ἔ-
πρεπε, νὰ κἀνῃ τώρα, ποὺ τὸ σχέδιό του
εἶχε ἀποτύχει;

— Ὡς ἔμενε ὥστόσο ἓνας ἀκόμη τρόπος
γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν
του: ἡ αὐτοκτονία! Ἡ αὐτοκτονία μὲ τὴν
ἀσ-τία.

— Ὅταν λοιπὸν οἱ λησταὶ τοῦδωσαν νὰ
φάῃ ἓνα κομμάτι κρέας ψητό, ὁ Φάβιος
ἔεν τὸ δεχτήκε. Οἱ μιγάδες δὲν ἐπέμειναν.
Σιγά-σιγά ὅμως ὁ Φάβιος Μεδιάνα βρή-
κε τὴν ψυχραιμία του. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἡ-
ρέμισε.

— «Γιατί νὰ πεθάνω;» σκέφτηκε. «Μήπως
δὲν ζοῦν οἱ δύο μου γενηαῖοι σύντροφοι;
Μήπως, δέ, θὰ τρέχουν νὰ μ' ἐλευθερώ-
σουν; Ὅχι, ὄχι, πρέπει νὰ ζήσω καὶ νὰ
ἐλπίζω...».

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν οἱ λησταὶ κάθησαν
νὰ φάνε, ἔστειλαν πάλι ἓνα κομμάτι κρέας
στὸ Φάβιο.

Μὰ ὁ Φάβιος δὲν τὸ δέχτηκε καὶ εἶχε
τὸ σκοπὸ του.

— Θες λοιπὸν νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας;
τὸν ρώτησε ὁ "Ελ Μεστίζο.

— Θέλω νὰ φάω τὴν τροφὴ ποὺ μοῦ δι-
νετε μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ἀπάντησε
ὁ Φάβιος.

— Τὸ ἴδιο εἶνε... Ἰὸὰ σὲ ταῖση ἓνας
πολεμιστῆς, εἶπε ὁ μιγάς.

— Ὅχι, δὲν δέχομαι, ἐπέμεινε ὁ Φά-
βιος.

— Ὅα πεθάνῃς τῆς πείνας!
— Ἀς πεθάνω...
— Ἐπιμένεις;
— Ναί.

— Πολύ καλά, μουμούρισε ὁ Ἰνδός,
θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου.

Καὶ συγχρόνως τράβηξε τὸ μαχαίρι του
κι' ἔκοψε τὰ δεσμά τοῦ αἰχμαλώτου.

— Πρόσεξε καλά, τοῦ εἶπε τότε. Μὴν
προσπαθεῖς νὰ τὸ σκάσῃς γιὰτί θὰ τι-
μωρῇς αὐστηρά.

— Ὁ Φάβιος δὲν καταδέχτηκε ν' ἀπαντή-
σῃ.

Πῆρε τὸ ψημένο κρέας κι' ἄρχισε νὰ
τρώῃ.

Στὸ μεταξύ οἱ πειραταὶ εἶχαν ἀνάψει
μεγάλες φωτιές γύρω.

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

Σκεπτόντουσαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ
ἔρος αὐτό. Ὁ Φάβιος, μὲλις ἀπόφαζε,

λευκοὺς ποὺ κινδύνευαν, ἐλευθερώνοντας
συγχρόνως καὶ τὸ Φάβιο.

— Πρέπει νὰ τραβήξουμε πρὸς τὴ Λί-
μνη τῶν Βονάσσων, εἶπε ἡ Φλογερά. Ἀ-
κτίς. Ἐκεῖ θὰ συναντήσουμε ὅλους τοὺς
φίλους μας. Ἐκεῖ θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ
ὁ Πέτρος Διάκ.

— Εἶσαι βέβαιος, ρώτησε ὁ Βουαροζέ,
ὅτι οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ μιγάδες θὰ πάνε ἐ-
κεῖ.

— Ποτέ ἡ Φλογερά Ἀκτίς δὲ λέει ἀνα-
κρίβειες, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός. Οἱ πολεμι-
σταὶ μου, ποὺ τοὺς εἶχα σκορπίσει στὸ
δάσος γιὰ νὰ κατασκοπεύουν τοὺς ἐχ-
θροὺς μας, μοῦ ἔφεραν καλὲς πληροφορίες.

Στὴ Λίμνη τῶν Βονάσσων θὰ συγκεντρω-
θοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι. Σκοπεύουν
ν' ἀρπάξουν τὴν ὠραία κόρη τοῦ δὸν Αὐ-
γουστίνου. Ἐκεῖ θάρῃ καὶ τὸ Μαῦρο Που-
λί μὲ τοὺς πολεμιστὰς του, οἱ μιγάδες,
οἱ Ἀπάχηδες κι' ὅλο τὸ σκυλοδῶι τῆς
Ζούγκλας.

— Τότε θὰ ἔχουμε σωστὸ πόλεμο! φώ-
ναξε ὁ Βουαροζέ.

Μιλώντας ἔτσι, ἔφτασαν σ' ἓνα μέρος
τοῦ Νησιῦ τῶν Βουβάλων, ὅπου ἓνας Κο-
μάχης πολεμιστῆς φύλαγε τὴν βάρκα τῆς
Φλογερῆς Ἀκτίδος.

Μπήκαν μέσα στὸ μονόξυλο κι' ἄρχισαν
νὰ κατεβαίνουν τὸ ποτάμι.

— Ὁ Ἰνδὸς πολεμιστῆς τραβούσε γρήγο-
ρα κουτί.

— Ὁ πολεμιστῆς αὐτός, εἶπε ἡ Φλογε-
ρά Ἀκτίς τὸν Βουαροζέ, ἔπρεπε στὰ χέ-
ρια τῶν μιγάδων, ἀλλὰ κατάρθρωσε νὰ ξε-
φύγῃ.

— Τότε, φώναξε μὲ συγκίνησι ὁ γη-
ραιὸς κυνηγός, θὰ εἶδε ἀσφαλῶς τὸ Φά-
βιο.

— Ναί, τὸν εἶδα, εἶπε ὁ Κομάχης πο-
λεμιστῆς καὶ ἔδωσε διάφορες πληροφο-
ρίες στὸ Βουαροζέ.

Πιο κάτω, στὸ ποτάμι, ἡ βάρκα πλη-
σίασε τὴν ὄχθη καὶ πῆρε δύο ἀκόμα πο-
λεμιστὰς τῆς Φλογερῆς Ἀκτίδος, ποὺ πε-
ρίμεναν ἐκεῖ κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ χα-
μόκλαδα.

— Τί νέα ἔχετε; ρώτησε τοὺς πολεμι-
στὰς ἡ Φλογερά Ἀκτίς.

— Τὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε, εἶπε ὁ
ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον.

Διάφοροι Ἰνδοὶ Ἀπάχηδες τριγυρίζουν
στὰ μέρη αὐτά.

— Ἀς μὴ χάνουμε καιρὸ, εἶπε ὁ Βουα-
ροζέ. Ἀς τραβήξουμε τὸ δρόμο μας.

— Ναί, πρέπει νὰ φύγουμε τὸ γρηγο-
ρώτερον, ἀπάντησε ἡ Φλογερά Ἀκτίς.

Προηγούμενος ὅμως, ἄς ἀνάψουμε ἑδῶ με-
ρικές φωτιές.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Πέπες.

— Οἱ ἐχθροὶ μας, ἐξήγησε ἡ Φλογερά
Ἀκτίς, θὰ δουν τίς φωτιές, θὰ νομίσουν
πὼς ἔχουμε κατασκήνωσι καὶ αὐτὸ τὸ μέ-
ρος καὶ δὲν θὰ πλησιάσουν παρὰ μὲ πολ-
λὴ προφύλαξι. Ἔτσι, στὸ μεταξύ, θὰ μπο-
ρέσουμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε γ' ἐπὶ τὴν βάρκα
χωρὶς κανένα κίνδυνον.

Ἡ σκέψις τῆς Φλογερῆς Ἀκτίδος
ἦταν πολὺ φρόνιμη. Ἀναψαν πραγματικά
δύο μεγάλες φωτιές στὴν ὄχθη τοῦ ποτα-
μοῦ κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν. Ἀξα-
φνα ὅμως, τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐφίπτοι Ἰνδοὶ
παρουσιάστηκαν ἀπεναντί τους, στὸ βά-
θος τοῦ δάσους.

— Διάβολε! φώναξε ὁ Πέπες, εἶνε αὐ-
τοὶ οἱ καταραμένοι Ἀπάχηδες!

— Γρήγορα στὴ βάρκα! εἶπε ἡ Φλο-
γερά Ἀκτίς.

Πήδησαν ὅλοι στὴ βάρκα κι' ἀπομα-
κρύνθηκαν ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἓνας νέος τρομερὸς κίν-
δυνος παρουσιάστηκε μπροστὰ τους. Σὲ
μικρὴ ἀπόστασι, σ' ἓνα μέρος ποὺ τὸ πο-
τάμι στένελε ἀρκετὰ, μὴ πελώρια ἀρκού-
δα ἦταν ξαπλωμένη πάνω σ' ἓνα βράχο.

— Χίλιοι διάβολοι! οὐρλιάζε ὁ Πέπες.
Νὰ ποὺ βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ δύο κιν-
δύνους. Ἀν βγοῦμε στὴν ἐρηρὰ, θὰ μᾶς
ἐπιτεθοῦν οἱ Ἀπάχηδες. Ἀν τραβήξουμε
τὸ δρόμο μας, θὰ μᾶς ἐπιτεθῇ αὐτὴ ἡ
διαβολοαρκούδα. Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν;

— Ἀπλῶστα, θὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ
δρόμο μας, ἀπάντησε ὁ Βουαροζέ.

— Ἀν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ ἀρκούδα, εἶπε ὁ
Πέπες.

— Δὲν θὰ τῆς ζητήσουμε, βέβαια τὴν
ἐξεία γιὰ νὰ περάσουμε.

— Ἀν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ ἀρκούδα, εἶπε ὁ
Πέπες.

— Δὲν θὰ τῆς ζητήσουμε, βέβαια τὴν
ἐξεία γιὰ νὰ περάσουμε.

— Ἀν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ ἀρκούδα, εἶπε ὁ
Πέπες.

— Δὲν θὰ τῆς ζητήσουμε, βέβαια τὴν
ἐξεία γιὰ νὰ περάσουμε.

— Ἀν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ ἀρκούδα, εἶπε ὁ
Πέπες.

— Δὲν θὰ τῆς ζητήσουμε, βέβαια τὴν
ἐξεία γιὰ νὰ περάσουμε.

— Ἀν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ ἀρκούδα, εἶπε ὁ
Πέπες.

— "Αν δὲν καταργήσουμε τὸ χαμηλὸ συρ-
τάρι, δὲν δὰ μπορέσουμε νὰ δουλέψουμε..."

Η ήρωική άμυνα του Μεσολογγίου. Φωτογραφία ενός παλαιού πίνακος που βρίσκεται στην Παναθηναϊκή του Μοναχίου.

Η Ελληνική Έπανάστασις του 1821 δεν θαυμάζεται μονάχα για τους υπέροχους ήρωισμούς, τις άπιστατες θυσίες, τα ολοκαυτώματα, με μιά λέξη για τη Δόξα, που όπως λέει ο ποιητής:

«Περπατώντας μονάχη,
Μελετώ τα λαμπρά παλληκάρια,
Και στην κόμη στεφάνι φορεί,
Γνωμέν' από λίγα χορτάρια
Πούχαν μείνει στην έρημη γή.»

Η Αλαμάννα, η Γραβιά, το Μεσολόγγι, τα Ψαρά, παραμένουν βέβαια πάντοτε ζωντανά στις ψυχές όλων μας και θα μας δίνουν αιώνια πνοή ζωής. Παράλληλα όμως μ' αυτά ασκούν ακαταμάχητη γοητεία σε κάθε Έλληνική ψυχή και οι ήρωικές μορφές και τα θρυλικά κατορθώματα εκείνων, που πριν από τον Ίερόν Αγώνα, προπαρασκεύασαν ψυχικά και σωματικά τη νεολαία και άφύπνισαν την εθνική της ψυχή για τους πολεμικούς άθλους της Έπανάστασως.

Αιώνες πριν αντήχησε την ανοιξιάτικη εκείνη ημέρα του 1821 — από τα Καμβούνια ως την Κιλίκια — η μυριόστομη κραυγή «Ελευθερία ή Θάνατος», όσοι δεν μπόρεσαν να δεχθούν το ζυγό του δυναστή, έφυγαν μακριά και ίδρυσαν παλαιστές και στρατοπέδα, που τους έδωσαν τη γνώριμη θωριά των στρατοπέδων των αρχαίων Σπαρτιατών.

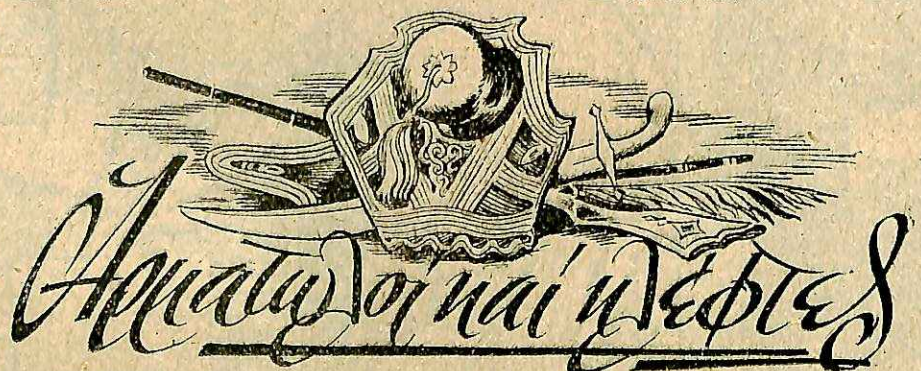
Μπρός στα μάτια του αρχηγού, τα παλληκάρια, σαν τελειώναν τα έργα του πολέμου, αγωνίζονταν ποιά να πρωτοδείξουν σωματική λεβεντιά, στρατιωτικό παράστημα και ανδρεία. Για να αξιωθή κανείς της τιμής να θεωρηθή καλό παλληκάρι, έπρεπε νάχη «πέταγμα αήτου και περπάτημα λαγού», όπως λέει το δημοτικό τραγούδι. Είνε ιστορικά εξακριβωμένο πως πολλοί καπεταναίοι ανάγκαζαν πρώτα τα κλεφτοπούλα να διαγωνισθούν στο δρόμο πριν τους επιτρέψουν να καταταχθούν στα «μπαϊράκια» τους. Ο Νάνος, στη γνωστή διδασκαλία του στα κλεφτοπούλα, ζητάει «τριών μερών περποτήσι» να παίρνουνε μιά νύχτα.

Αλλά το πνεύμα της ανδρείας, της παλληκαριάς, δεν είχε μόνον αφορμή των κλεφτικών αγώνων. Όπως στην αρχαία Ελλάδα συχνά έπαθλο ήταν στους αγώνες κορίτσια, παράδειγμα ο Δαναός στο Άργος με τις 50 κόρες του, ο Ίκάριος με την Πηνελόπη στη Σπάρτη, ο Οινόμαχος με την Ίππεδάμεια στην Όλυμπος, έτσι και μιά λεβεντοκόρη, η ωραιότερη λυγρή του χωριού, μπαίνει μονάχη της ως έπαθλο σε κλεφτικόν αγώνα λιθοβίου.

«Σαράντα δ' κλεφτοπούλα μιά κόρη
Γάναψαν, (άναψαν),

Και της Μαρίας ο ψυχογιός, το άξιο
(παλληκάρι,
Με τώνα χέρι τώσκιω, στην πλάτη του
(το βάσει.
— Μην κοκκινίξης λυγρή, κ' έλα στην
(άγκαλιά μου.

Η ίδρυσις των άρματολικιών στα χρόνια του μεγάλου Σουλτάν (1520-1565) έδωσε μεγάλη ώθηση στους άθλους των άρματολών και των κλεφτών. Ο Έλληνας κόσμος λησμονούσε την παρουσία του κατακτητή και ξαναζούσε ώραιες στιγμές με αγώνες, με τραγούδι και χορό. Ένοιωθε με τη νέα αυτή Έθνική αθητική ζωή, πως δεν θ' άργούσε να ξανάρθει και πάλι το άνθος της Έλευθερίας και καλλιεργούσε τότε τους άθλους και τα κατορθώματα με περισσότερο φανατισμό. Οι νέοι φιλοτιμούσαν να γίνουν άξιοι των πατέρων τους, γιατί πρώτα-πρώτα τ' άρματολίκια δίνονταν στους πιο όνομαστους από τους άρχηγους, που θαυμάζονταν για σωματική ανδρεία και ρώμη, και ύστερα γιατί έπρεπε, για να νάνε κληρονομικά, οι γιοί να ξεπερνάνε τους γονιούς τους. Ο Νικοτσάρας, ήταν γιός και εγγόνι καπεταναίων, του ονομαστού μάλιστα στην Έλασσόνα Τάσρα. Ο Οδυσσεύς ήταν γιός του περιόημου Άνδρουτσου. Οι Μπουκουβαλίοι απόγονοι του Γιάννη Μπουκουβάλα. Και ο Θωμάς Βλαχάδας γιός του διάσημου Βλαχάδα, που στα 78 χρόνια του, με τ' όπλο στον

Έρωτικά κατορθώματα και αγώνες με έπαθλα
Λιγερές κοπέλλες

Κι' η κόρη πούταν φρόνιμη τους κράζει
(και τους λέγει:
— Μέσα στο περιδάλι μου στη μέση της αυ-
(της μου,
Είν' ένας βράχος παλιός, λιθάρι ριζωμένο,
Και που τ'ον σκίσω από σάς γυναίκα θα
(με πάρη,
Κανείς δεν άποκριθήκε κανείς δεν 'πό-
(λογιέται,

Ο Δημήτριος Βισβίλης, γιός της περίφημης για την ανδρεία της καπεταναίας Δόμνας Βισβίλη γυναίκας του αγωνιστού Χατζή-Αντώνη Βισβίλη πολιορκώντας με το καράβι του το 1823 την Εύβοια.

ώμο, κίνησε πεζός να πάη μόνος με το πρωτοπαλληκάρι του στα Ίεροσόλυμα. «Όλοι οι άρχηγοί μονάχα με τη σωματική ύπεροχή, την τόλη και το θάρρος, επιβάλλονταν στα παλληκάρια τους και στους έχθρους των. Και αυτοί οι κατακτητάι αναγνώριζαν στους άρχηγούς την παλληκαριά, τη δεινότητα και τη ρώμη τους, όταν επίσημα τις φανέρωναν σε αγώνες μ' Όθωμανούς, μπρός στον Καδή και τους απένειμαν το βαθμό του Μαραπαλέ, του Λοχαγού. Οι Τούρκοι θαύμαζαν τόσο την ανδρεία και το άρενωπό κάλλος των γυμνασμένων κλεφτικών κορμιών, που κάποτε, όταν ο Μουσελίμης της έπαρχίας, ο προσετός Μαυρομάτης και ο Δερβέντσας Μουχτάρης ανάθεσαν σ' ένα Σουλεϊμάνη να δολοφονήσει τον εξακουσμένο για την παλληκαριά του διάσημο κλέφτη Χρήστο Μηλιόνη, ο Τούρκος, θαυμάζοντας την ανδρεία του Μηλιόνη, όταν τον βρήκε στον Άλμυρό του ωμολόγησε ποια έντολή είχε και τον κάλεσε σε μονομαχία, γιατί όπως τούπε, δεν μπορούσε να δολοφονήσει ανάνδρα τέτοιο παλληκάρι. Ο Μηλιόνης εύχαριστήθηκε με τον ιπποτισμό του και φιλήθηκαν...

«Ολημέρια έπιναν όσο να έφημωσή
Κι' όταν έφες' η αυγή, περάσαν τα λη-
(μερία
Κι' ο Σουλεϊμάνης φώναξε του Καπέτση
(Μηλιόνη,
Χρήστο σε θέλ' ο βασιλιάς, σε θέλουν
(οι αγάδες
— «Όσο είν' ο Χρήστος ζωντανός Τούρ-
(κούς δεν προσκυνάει
Με τα τουφέκια έτρελαν ο ένας προς τον
(άλλο.
Φωτιά έδωσαν στη φωτιά κ' έπείσαν εις
(τον τόπον.»

Σκοποβολή, λιθάρι, δρόμος, πήδημα και πάλη ήταν τα κυριότερα αγωνίσματα της κλεφτικής και άρματολικής αγωνιστικής. Από μικρά τα κλεφτοπούλα μάθαιναν να ρίχνουν στο σημάδι. Με τα μακρεία όπλα τους οι κλέφτες δέ λάθευαν ποτέ από το σκοπό τους. Μπορούσαν να χτυπήσουν με σφαίρα, από 200 βήματα, αυγό κρεμασμένο από κλαδί δένδρου. Από την ίδιον απόστασι περνούσαν σφαίρα μέσα από δαχτυλίδι, πουχε διάμετρο λίγο μεγαλύτερη απ' τη σφαίρα. Και τούτη ήταν συνηθισμένη η άσκησης και το κατορθώμα αυτό στους κλέφτες, πού, και σήμερα ακόμα, λέγεται «ζευγαρώνει το δαχτυλίδι με τη σφαίρα».

Το λιθάρι ήταν ένα απ' τα πιο αγαπημένα αγωνίσματα των κλεφτών. Οι στρατιώτες του Κολοκοτρώνη έκοβαν, όποτε μπορούσαν, την πορεία τους, για να ρίξουν λιθάρι. Κι' αυτός ο Χάρος, σέρνοντας τις ψυχές, παρακαλείται στο δημοτικό τραγούδι να σταματήσει λίγο το έναέριο ταξίδι του, για να λιθορίσουν οι νέοι. Πανάρχαιο ελληνικό άγώνισμα το λιθάρι, που απαιτεί έκτακτες μυικές δυνάμεις, σωματική εύλυγισία και ευθύτητα χεριού, ριχνόταν με τόνα χέρι με φορά και σε μακρός. Κάποτε το άγώνισμα γινόταν αναστήκωμα βάρους, σαν το Κυπριακό «κιμί».

Ο δρόμος ήταν πολεμικό προσόν για τους ιπποτικούς αυτούς χρόνους της Ελλάδας, όπως και για τους Όμηρικούς. Εκείνος που δεν είχε γρήγορα πόδια στο δρόμο, δεν μπορούσε να καταταχθή στα παλληκάρια, όσο γερός και νάταν. Η έκβασις μιάς έκστρατείας εξαρτιόταν από την όρμη του δρόμου και μάλιστα τη νύχτα και με κακό καιρό. Γι' αυτό την ταχύτητα οι κλέφτες τη θεωρούσαν σαν τους αρχαίους Έλληνες «πρωτότυπον ρώμης» και παίνευαν τους άρχηγούς, που μ' όλα τα βαρεία ρούχα τους, κατώρθωναν να περνανε στην ταχύτητα άλογο σε καλπασμό. Ο Ζαχαριάς όταν έτρεχε, λένε, οι φτέρνες του χτυπούσαν στ' αυτιά του. Ο Νικοτσάρας συνάγωνιστηκε κάποτε στο δρόμο μ' άλογο, που καθάλουσε το πρωτοπαλληκάρι του. Ο Οδυσσεύς Άνδρουτσός ήταν τόσο γρήγορος στο δρόμο όσο και ο συνώνυμός του ήρωας στα Όμηρικά Έπη.

Πραγματική απόλαυσις ήταν το πήδημα για τους κλέφτες. Μυθικά κατατούν τα κατορθώματά τους. Ο Ζαχαριάς πήδησε τρία φορτηγά άμύξια, γειμισμένα 7-8 ποδάρια, μ' ένα άλμα. Ο Νικοτσάρας πήδησε 7 άλογα παρατεταγμένα κατά μέτωπο. Ο Τασούλας, λέει το τραγούδι «πατούσε στη μιά κορφή και βρισκόταν στην άλλη». Η άλματική ικανότης του Τασούλα και του γιου του Κωνσταντίνου τους έσωσε κάποτε από θάνατο.

Η πάλη, όπως στους αρχαίους Έλληνες, έτσι και στους άπογόνους τους κλέφτες, ήταν μέσα στο αίμα τους. Στ' αλώνια γινόταν πάλη σώμα προς σώμα και ποιος να πρωτορίξη τον άλλο χάμω και να φάη η πλάτη του χάμω. Καμιά φορά η πάλη καταντούσε μονομαχία με σπαθιά και αφορμή ήτανε καμιά μαυρομμάτα:

Του Κέντρου έκακοφάνηκε και τ' άρματα
(τηράει
— Τι τα τηράεις τ' άρματα, τα έρμα σου
(ταπαράζει:
Σ' ά θέλης πάρε το σπαθί και παίρνω το
(δικό μου
Και πάμε να παλέψουμε σε μαυρομάνιο
(αλώνι
Παίρνουν την κόρη του παπά σαν νύφη
(στολισμένη,
Στη μέση τήνε βάνουνε σε μαυρομάνιο
(αλώνι.
'Απ' το πουνό παλεύουνε και παίρνει ο
(ήλιος μέρα
Κι' εμπρός στο γέριμα της μερός, ο Κέν-
(τος έλασώθη.»

Με τ' άγωνίσματα αυτά, με τους άθλους, με τα κατορθώματα, που το βαθύτερο πνεύμα τους ήταν η άσκησης της παλληκαριάς, της ανδρείας, της σωματικής και ψυχικής άρετης, οι κλέφτες σκληρογυρόσαν το κορμί τους, όπως οι αρχαίοι Σπαρτιάτες. Υπέφεραν χωρίς στην

άθλητική αυτή άσκησης άδύγγυστα τις τλαιπωρίες, τους πόνους και τους κόπους. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο Νικοτσάρας και τα συντρόφια του στο γεφύρι, κοντά στο Πράδι, είχαν για μοναδική τροφή τους το χιόνι του βουνού. Άντρίκια υπόμειναν ο Κατσαντώνης κι' ο

Ο Οδυσσεύς Άνδρουτσός. Το αγέδιό του αυτό έγινε όταν έδωκε και δημοσιεύθηκε στο Λονδίνο τον Άπριλ του 1826.

άδελφός του Γιώργος τα χτυπήματα με σφυριά στις άρθρώσεις, που διέταξε ο Άλης.

Με τέτοιες άσκήσεις και με τέτοια άγωγή είχε φυσικό πως δημιουργήθηκε η γενιά εκείνη των γιγάντων, που μπόρεσε να πολεμήση αλύγιστη και με δεκαπλάσιους, όταν λάχαινε, έχθρους της. Όμορφοι, ψηλοί, αγέραχοι, στη φυσιογνωμία και στο βλέμμα, με λιονταρίσια ψυχή οι άσκημένοι άρχηγοί της προεπαναστατικής του 1821 νεολαίας, προκάλουσαν, σά διάβαιναν, το θαυμασμό και γίνονταν ζωντανό παράδειγμα για μίμηση στα παλληκάρια τους. Ο Άνδρουτσός, ο Νικοτσάρας, ο Ζίδρος, ο Τάσας, ο Βλαχάδας, ήταν διάσημοι για την όμορφη τους. Ο ωραιότερος απ' τους κλέφτες γινόταν πάντοτε πρωτοπαλληκάρου του Άρχηγού. Και οι Σουλιώτες τα πρωτεία τάδιναν στη λεβεντιά και την όμορφη έκλεγοντας άρχηγό, σε κάθε μιά από τις 47 φάρες, τον ανδρείότερο και ωραιότερο, ακριβώς όπως διάλεγαν και στη Σπάρτη στους αγώνες

και στις γιορτές των Γυμνοπαιδιών. Με το πέρασμα του χρόνου ο άρματος λίκος βίος, τα κατορθώματα των κλεφτών και η εξυμνισις της ανδρείας τους, έδωσαν γρήγορα νέα ζωή σ' όλη την Ελλάδα. Στις παλαιστές, στα μαυρομάνια αλώνια, που λέει το τραγούδι βγαίνουνε σε κάθε γιορτή, από παλιά συνηθία, «τα παλληκάρια στο χορό, τ' αγόρια στο σημάδι». Καμιά φορά οι λυγερές σέρνανε το χορό. Έλαχε μάλιστα κάποτε και μιά γυναίκα κρυμμένη κάτω απ' τ' ανδρικό ρούχο, να μοιρασθή τον έπικίνδυνο βίο των κλεφτών και ν' αγωνισθή μ' άντρες.

«Ποιος είδε τέτοια λυγρή
Τέτοια πανώρια κόρη
Νά περπατή, να γράφεται
Δώδεκα χρόνους κλέφτης;
Κανένας δεν τη γνώρισε
Πώς ήτανε κορίτσι.
Και μίαν αυγή και μιά λαμπρή
Μιά πύση ημέρα,
Βγήκαν να παίξουν τα σπαθιά,
Νά ρίξουν το λιθάρι.
Κι' από το πέσμα το πολύ
Κι' από την λεβεντιά της
Έκοψη τ' ασημόκουμπο
Κι' έφάνη το βούζι της.»

Αυτός ήταν ο άθλητισμός των άρματολών και των κλεφτών και αυτή ήταν η επίδρασις του στα ήρωικά παλληκάρια της εποχής εκείνης. Με το αγωνιστικό εκείνο πνεύμα του ήρωισμού και της παλληκαριάς, που είχε διαδοθή από την άσκησι σε άνδρες και γυναίκες, ανατράφηκε κατά τους ιπποτικούς χρόνους της Ελλάδας ο νεώτερος Έλληνικός κόσμος και από το πνεύμα αυτό του κατορθώματος και της ύπεροχής, του φιλότιμου ξεπετάχθηκε το άνθος της Έλληνικής Έλευθερίας, το άθάνατο 1821.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

000

Από την Ιστορία μας

Η Ιστορική μονή του Άρκαδίου της Κρήτης ανατινάχθηκε στον αέρα στις 10 Οκτωβρίου του 1866.

Φωτιά στην πυριτιδαποθήκη έβαλε ο Κρητικός Κωνσ. Γιαμπουδάκης, κατά διαταγήν του ήγουμένου της μονής Χατζή Γαβριήλ.

Είκοσι μοναχοί και 250 Έλληνες πολεμιστάι υπό τον άξιωματικό Ίωαν. Δημακόπουλο σκοτώθηκαν.

Τρεις χιλιάδες Τούρκοι, υπό τον Μουσταφά Πασσάν, σκοτώθηκαν, τραυματίστηκαν κι' εξαφανίστηκαν.

Η Μόσχα Τσαβέλλα μοιράζει φυλάγια στις 400 Σουλιώτισσες της, στη μάχη της Κιάφας.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

Νέα φάρμ-κα για τη φυματίωση

Οι τελευταίες επιτυχίες του αντιφυματικού αγώνα

Μέχρι πρό ταχίστων ακόμη έτών, η διάγνωση της φυματίωσης μνηγιγίτιδος σ' ένα παιδί, ισοδυναμούσε με θανατική καταδίκη. Η Έπιστήμη έμενε τελείως ανίσχυρη έναντι της φθορησ αυτής μορφής της φυματίωσης. Και στις σπανιότητες δε ακόμη περιπτώσεις που δεν πεθάναν οι μικροί άρρωστοι, έμεναν σωματικά ανάπηροι ή παράλυτοι ή τρελλοί ή ήλιθιοι — δηλαδή αξιοβρήντα άνθρωπινα έρείπια. Νά γιατί οι γιατροί έλεγαν ότι ο θάνατος αποτέλουσε την προτιμότερη λύσι, προκειμένου περί φυματιώδους μνηγιγίτιδος.

Ποιά είνε σήμερα η κατάσταση; Σε πολλές χώρες, δεν έχει αλλάξει ουσιαδώς. Αλλά σε άλλες — μεταξύ των οποίων κι' η Έλλάς — που έχουν τη δυνατότητα να προμηθεύονται απ' την Αμερική στρεπτομυκίνη, ή φυματιώδη μνηγιγίτις έχει ήδη δεχθή αποτελεσματικά χτυπήματα. Τόσο εδώ, όσο και στις Ήνωμ. Πολιτείες, το νέο αυτό φάρμακο δοκιμάζεται τώρα σε μεγάλη έκτασι, στα νοσοκομεία παιδιών, κι' έχει σημειώσει αμέτρητες θαυματουργές επιτυχίες.

Επίσης φέρνει αξιόλογα αποτελέσματα κατά της φυματίωσης των όστών και υπόσχεται να σώσει αμέτρητα παιδιά απ' το καμπούριασμα της πλάτης και το στρέβλωμα των ποδιών. Αλλά κι' η φυματίωσις του λάρυγγος θεραπεύεται ταχύτατα με ενέσεις στρεπτομυκίνης. Κανείς πιά γιατρός δεν αμφισβητεί τη μεγάλη αξία αυτού του φαρμάκου.

Η στρεπτομυκίνη όμως έχει το μειονέκτημα ότι επιδρά τοξικά στα νεύρα, ιδίως αν χρησιμοποιηθή επί πολύν καιρό και σε μεγάλες δόσεις. Ορισμένα μάλιστα άτομα δεν μπορούν ν' ανεχθούν ούτε και μικρές σχετικώς δόσεις της. Γι' αυτό, οι Αμερικανοί επιστήμονες, που έχουν επιδοθή στον αγώνα κατά της φυματίωσης, σκέφθηκαν να μεταχειρισθούν τη στρεπτομυκίνη συνδυασμένη μ' άλλα φάρμακα.

Απ' τον καιρό ακόμη του πολέμου, ο δόκτωρ Φέλντμαν, της περίφημης Κλινικής Μάγιο, δοκίμασε μ' επιτυχία σε πειραματόζωα μία χημική ουσία, την «προμίνη». Όταν όμως πειραματίσθηκε σ' ανθρώπους, απογοητεύθηκε πικρά. Γιατί το φάρμακο αυτό κατέστρεφε τα ερυθρά αίμοσφαίρια, όταν χορηγείτο σε αρκετή ποσότητα ώστε να σκοτώση τα μικρόδια της φυματιώσεως.

Δυό άλλοι γιατροί δοκίμασαν έναντιόν της φυματιώδους μνηγιγίτιδος, μ' επιτυχία 85%, ένα άλλο φάρμακο, την «προμινόλη», συνδυασμένο με στρεπτομυκίνη. Κι' αυτό όμως είχε βλαβερή επίδρασι στο στομάχι.

Τέλος, οι ειδικοί της Κλινικής Μάγιο σκέφθηκαν να μετα-

χειρισθούν ένα μίγμα στρεπτομυκίνης, προμίνης και προμινόλης. Η ποσότης του καθενός απ' αυτά δεν θάταν τόση ώστε να βλάψη τον οργανισμό. Η ένωμένη όμως επίδρασις και των τριών μαζί θα μπορούσε να σκοτώση τα βακτηρίδια του Κώχ. Τα πειράματα συνεχίζονται ακόμη, κι' η τρίπλευρη αυτή επίθεσι ενδέχεται νάνε το υπερ-φάρμακο, που περιμένουν με αγωνία εκατομμύρια φυματικοί σ' όλο τον κόσμο.

Εξ άλλου, ο δόκτωρ Μπουρκχόλντερ, του Πανεπιστημίου Γιέιλ, ανακάλυψε ένα άλλο αντιβιοτικό, τη «χλωρομυκίνη», που εξάγεται απ' τους μικροοργανισμούς του εδάφους ωρίσμένων νοτιοαμερικανικών χωρών και που φαίνεται ισχυρότατο κατά των μικροβίων της φυματιώσεως. Οι γιατροί το δοκιμάζουν τώρα, μόνο του καθώς και συνδυασμένο με στρεπτομυκίνη.

Ένας άλλος φυματιολόγος, ο δόκτωρ Ράμπ, ακολούθησε διαφορετικό δρόμο στις έρευνές του. Ήταν γνωστόν από πολύν καιρό ότι το μουρουνόλαδο ωφέλει συχνά κατά της φυματιώσεως. Το δραστηκό λοιπόν συστατικό του είνε η βιταμίνη D. Το σώμα μας μπορεί να παραγάγη τέτοια βιταμίνη, με την επίδρασι των ηλιακών ακτίνων. Ωστόσο, ούτε ο ήλιος, ούτε το μουρουνόλαδο, ούτε η καθαρή βιταμίνη D θεραπεύει τη φυματίωσι.

Ο δόκτωρ Ράμπ εξέτασε τον τρόπο σχηματισμού της βιταμίνης και βρήκε ότι παράγεται από μίαν άλλη χημική ουσία του σώματος, την «εργοστερόλη». Έδωσε λοιπόν εργοστερόλη σε φυματικούς και διαπίστωσε ότι βοηθεί πολύν οργανισμό στην καταπολέμησι των μικροβίων. Στα 75% των περιπτώσεων, με τη χορήγησι εργοστερόλης επί 6 μηνες, έλειψαν τελείως τα μικρόδια της φυματιώσεως και καλλιτέρεψε η κατάσταση των πολύν προχωρημένων φυματικών.

Μπορεί λοιπόν να χρησιμοποιηθή η εργοστερόλη μαζί με τα παραπάνω φάρμακα για τη γρήγορη θεραπεία της βαρείας αυτής ασθένειας.

Πρέπει να σημειωθή ότι τα νέα φάρμακα, με τα γρήγορα και εκπληκτικά αποτελέσματά τους, τονώνουν τις ελπίδες του άρρωστου και το ήθικόν του, πράγμα που συντελεί κι' αυτό σημαντικώτατα στη θεραπεία της φυματιώσεως.

Πάντως, όλοι οι φυματιολόγοι τονίζουν ότι ο καλύτερος τρόπος για να λειψή η φυματιώσις, είνε η έγκαιρος διαγνωσις της. Γιατί, όταν ανακαλυφθή γρήγορα, με την ακτινοσκόπησι, μπορεί ν' αθερωθή η τε-
λεείωσι στα 99% των περιπτώσεων.

ΝΤΑ·Υ·ΣΟΝ ΚΑΡΤΕΡ

Η όρα των τοκετών

Οι περισσότεροι τοκετοί γίνονται συνήθως νύχτα. Οι Γάλλοι γιατροί Ανρύ και Μπόσκ, έπειτα από σύγκρισι στατιστικών πολλών δεκαετηρίδων, παρατήρησαν ότι οι λιγώτεροι τοκετοί γίνονται από το μεσημέρι ως τη μία. Από αυτή τη στιγμή ο αριθμός τους αυξάνει και φθάνει στο άνωτατο όριο μεταξύ της 20ής ώρας και της 3ης πρωίνης. Κατόπιν ελαττώνεται βαθμιαία ως το μεσημέρι.

Οι Γάλλοι επιστήμονες αποδίδουν αυτή την προτίμησι των νεογνών ν' αρωγνάναι στον κόσμο κατά τις νυχτερινές ώρες στην πάλη που γίνεται στον οργανισμό των μητέρων τους μεταξύ του συμπαθητικού και του παρασυμπαθητικού συστήματος. Υποστηρίζουν, δηλαδή, ότι το συμπαθητικό σύστημα με τους ποικίλους ερεθισμούς του, έμπνιδει το παρασυμπαθητικό ν' αβλή σ' ενέργεια το μηχανισμό της κνήσεως που εξαρτάται απ' αυτό. Τη νύχτα, όμως, το συμπαθητικό, κουρασμένο από τους ερεθισμούς της ημέρας, αδραίνει και βυθίζεται σε νάρκη. Το παρασυμπαθητικό έπωφελείται τότε από την αδράνειά του και δημιουργεί τις κατάλληλες συνθήκες για τον τοκετό.

15.000.000 εικόνες στο δευτερόλεπτο

Η απλή κίνησις του τριψήμιου ενός σπέρτου πάνω στο κουτί μπορεί τώρα να κινηματογραφηθή με ειδική μηχανή τόσο γρήγορη, ώστε για να προβληθή κατόπιν η ταινία αυτή με κανονική ταχύτητα, χρειάζονται 11 μέρες περί-που! Πράγματι, η μηχανή αυτή λειτουργεί με ταχύτητα 15.000.000 εικόνων στο δευτερόλεπτο, ενώ στον κοινό κινηματογράφο η ταχύτης προβολής είνε μόνο 16 εικόνες στο δευτερόλεπτο.

Ο ήλιος καίει τα μάτια

Η αναγκαστική του φωτός στο νερό, την άμμο, ή το χιόνι, ή παρατεταμένη προσήλωσις του βλέμματος σε μία δυνατή ηλεκτρική λάμπα ή στις φλόγες της φωτιάς, κλπ., μπορεί να προκαλέσει μόνιμες βλάβες του αμφιβλαστρο-

ΕΝΑ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ ΑΠΑΙΤΕΙ ΕΡΓΑΣΙΑ 55 ΩΡΩΝ

Ο Ντόν Νέρομαν παίζει την αστρολογία στα δάχτυλα και έχει στο σπίτι του όλα τα σύμβολα που είνε απαραίτητα για να συντάξη ένα τέλειω ωροσκόπιο. Ο Νέρομαν δεν είνε επαγγελματίας αστρολόγος. Το πρωί εργάζεται ως μηχανικός σ' ένα εργείο, με το πραγματικό του όνομα Ρ. Κουντρκ. Το απόγευμα όμως περνά τις ελεύθερες ώρες του στο εργαστήριό του, όπου μ' όλες του τις δουλεις για να συντάξη ένα ωροσκόπιο.

είδοις χιτώνος του ματιού κι' ελάττωσι της ικανότητος ν' αβλή κανείς ή ν' αισθάνη ή ν' αβλή μίαν οποιαδήποτε λεπτή δουλειά. Ο Αμερικανός δόκτωρ Τσάρλ Τούρτζ αναφέρει πέντε τέτοιες περιπτώσεις. Οι τρεις απ' αυτές αφορούν λουομένους των πλά της Φλόριντας και του Λόνγκ Άιλαντ, που έχασαν εν μέρει την όρασι τους απ' το δυνατό ήλιο. Στις άλλες δυο περιπτώσεις, η βλάβη προήλθε από λάμπες τεχνητού ήλιου. Ένας άντρας έκανε θεραπεία με τέτοιες λάμπες, φορώντας ειδικά προφυλακτικά γυαλιά. Κάποια στιγμή, τον κάλεσαν στο τηλέφωνο. Έβγαλε τότε τα γυαλιά του επί 10 λεπτά. Τρεις ώρες αργότερα, η όρασις του είχε ελαττώση σημαντικά. Κατόπιν καλλιτέρεψε κάπως η κατάσταση του, αλλά δεν εναθάρθηκε ποτέ την κανονική του όρασι.

Μία νέα βαφή

Η αυστραλιανή Έπιτροπή επιστημονικών έρευνών ανήγγειλε την ανακάλυψι μίας νέας βαφής που δεν αναφλέγεται και δεν οξειδούται. Η νέα βαφή δεν επηρεάζεται επίσης από το αλμυρό νερό της θαλάσσης.

Σαπουνι για τους χειρουργούς

Το συνθιμένο αλκαλικό σαπουνι εξουδετερώνει τη φυσιολογική ελαφρά όξυνση του δέρματος και προκαλεί έρεθισμό και σκασμο της επιδερμίδος. Αν λοιπόν οι χειρουργοί πλένουν μ' αυτό τα χέρια τους πριν απ' τις εγχειρήσεις, οι μικρές ρωγμές που σχηματίζονται, μπορεί ν' αποτελέσουν έσπες μολύνσεως. Είνε προτιμότερο επομένως να χρησιμοποιηται γι' αυτό το σκοπό ένα νέο αντισηπτικό υγρό σαπουνι, που περιέχει «εξαχλωροφαινόλη» κι' αποστειρώνει τελείως τα χέρια σε 3 λεπτά. Έτσι ο χειρουργός μπορεί να βγάλει τα ελαστικά γάντια του κατά την εγχείρησι.

Τα ελαστικά γάντια εφευρέθηκαν κατά το 1897 απ' τον περίφημο χειρουργό δόκτωρα Χάλ-στεντ, που ήθελε να προφυλάξη μ' αυτό τον τρόπο τα ώραια γεσάκια της νοσοκόμου του.

ΟΙ ΔΟΘΙΗΝΕΣ και η θεραπεία τους

Οι δυσάρεστες εξελίξεις των

Οι δοθίνες (κοινώς καλόγεροι) είνε μία πάθησις πολύ απλή στις περισσότερες περιπτώσεις. Αλλ' όχι πάντοτε. Συμβαίνει κάποτε να παίρνουν μία εξαιρετική σοβαρότητα και ν' απειλή τη γενική υγεία του ατόμου.

Αλλά που οφείλονται οι δοθίνες;

Η έπιστήμη γνωρίζει σήμερα πως αυτή η πάθησις προκαλείται από ένα γνωστό μικρόβιο, το σταφυλόκοκκο. Για να εμφανισθή, όμως, ο δοθίν, πρέπει αυτό το μικρόβιο να εγκατασταθή στη ρίζα μιας τριχας και ακριβέστερα στο έσωτερικό του μικροσκοπικού αδένος, που εκκρίνει το σμήγμα, την ουσία, δηλαδή, που καθαρίζει και ζωογονεί την τριχά. Η ανάπτυξις του μικροβίου νεκρώνει αυτό το σμηγματορροϊκό σύστημα, που τίνει τότε να βγί από τον οργανισμό με τη μορφή πύου.

Ας πάρουμε για παράδειγμα τον πιο συνηθισμένο από τους δοθίνες, εκείνο που παρουσιάζεται στον τραχήλο. Πρωτό κάμη την εμφάνισι του, δοκιμάζουμε ένα αίσθημα φαγούρας και καψίματος. Έπειτα παρουσιάζεται ένα μικρό κόκκινο στίγμα, που μεγαλώνει πολύν γρήγορα και σχηματίζει μια κανική και σκληρή προσεοχή. Όλη η γύρω περιοχή είνε κόκκινη και θερμή. Και η ελαχίστη ακόμη κίνησις του κεφαλιού, ή η έπαφθ ήνος όποιουδήποτε αντικειμένου π. χ. του κολάρου μας, μας κάνει να πονούμε.

Αν αγγίζουμε προσεχτικά την περιοχή του τραχήλου, που βρίσκεται γύρω στο δοθίνα, θα δούμε ότι ένα ή περισσότερα γάγγλια είνε πρησμένα. Αυτό οφείλεται στην άμυνα του οργανισμού, που προσπαθεί να παρεμποδίση την επέκτασι της μολύνσεως.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο δοθίν είνε «ώριμος». Στο άκρον του έχει σχηματισθή μία κιτρινωπή φουστίτσα, που δείχνει την παρουσία πύου στο έσωτερικό του. Αυτή τη στιγμή, ο δοθίν μοιάζει σαν κρατήρας ήφαιστείου. Το πικνότερο μέρος του πύου παραμένει στο έσωτερικό και αποτελείται από νεκρωμένα υπολείμματα της τριχας και του σμηγματορροϊκού αδένος. Είνε η καλουμένη «ρίζα», που βγαίνει πάντοτε με μεγάλη δυσκολία.

Αυτή είνε η συνθέστερη μορφή του δοθίνος. Η έξαγωγή του πύου τερματίζει την ανωμαλία και επαναφέρει τα πράγματα στη θέσι τους. Το μόνο που απομένει είνε μια ουλή, εκεί που βρισκόταν ο δοθίν. Κάποτε, όμως, οι δοθίνες εξελίσσονται σε σοβαρωτάτη πάθησι. Αυτό μπορεί να προέλθ από δυό λόγους:

1) Από τη γενική κατάσταση της υγείας του ασθενούς. Σε ασθενικούς οργανισμούς, στους αλκοολικούς κλπ., οι δοθίνες πολλαπλασιάζονται ευχερώστα και προκαλούν φλογώεις εξαιρετικά οδυνηρές, που συνοδεύονται και από πυρετό ή εξελίσσονται σε άνθρωπα, που απαιτεί συνήθως χειρουργική επέμβασι.

2) Από το μέρος όπου εμφανίζονται. Οι δοθίνες της μύτης, π. χ. του προσώπου ή του ανωτέρου χείλους είνε εξαιρετικά επικίνδυνοι, γιατί η μόλυνσις μπορεί να φθάση μέχρι του φλεβικού συστήματος και να προκαλέση σοβαρώτατες φλεβίτιδες.

Μία άλλη επικίνδυνη μορφή δοθίνων είνε εκείνων που εμφανίζονται καθ' ύποτροπην. Έχουμε τότε μία ειδική πάθησι, την καλουμένη «δοθίνωσι».

Αυτό συμβαίνει γιατί οι δοθίνες δεν παρέχουν άνοσι. Στην περίπτωση των υποτροπιάζοντων δοθίνων, ο ασθενής καταβάλλεται, χάνει την όρεξί του και αυτήν ακόμη τη διαθεσι για εργασία.

Τί πρέπει να κάνωμε σε περίπτωση εμφάνισews ενός δοθίνος;

Πρώτα - πρώτα, δεν πρέπει να τον πιέζωμε για να βγάλωμε το πύον. Τα ύγρα έπιθέματα αντεδείκνυνται επίσης, γιατί έχουν το μειονέκτημα ότι απαλύνουν την επιδερμίδα και διευκολύνουν τον πολλαπλασιασμό των δοθίνων.

Οι αντισηπτικές σκόνες είνε προτιμότερες. Η έξαγωγή της ρίζας θα γίνη μ' ένα αποστειρωμένο τσιμπάκι. Αλλά δεν χρειάζεται καμμία βία στην προκειμένη περίπτωση. Το καλύτερο είνε να περιμένωμε ν' αποσπασθή η ρίζα και κατόπιν να την τραβήσωμε με το τσιμπάκι και να την βγάλωμε. Κατόπιν θα αλείψωμε τα χείλη της μικρής όπης με λίγο βάμμα ιωδίου.

Σε περίπτωση δοθίνωσης, πρέπει να εξετασθή η περίπτωση μήπως ο ασθενής είνε διαβητικός, χωρίς να το γνωρίζει. Γιατί ο σταφυλόκοκκος έχει ιδιαίτερη προτίμησι στο υπεργλυκύ περιβάλλον και αναπτύσσεται ταχύτερα μέσα σ' αυτό.

Η σταφυλόκοκκική ανατοξίνη είνε ένα φάρμακο αδέσαιο και γι' αυτό δεν μπορεί να το χρησιμοποιήση κανείς μ' έμπιστοσύνη. Επιδέρει κάποτε πολύν καλα αποτελέσματα, όχι όμως πάντοτε.

Σε περίπτωση δοθίνων του προσώπου, καθώς και εκείνων που έχουν κακοήγη εξέλιξι, ενδείκνυνται η ραδιοθεραπεία και η πενικιλλινθεραπεία.

Σε μερικά άτομα, η δοθίνωσις οφείλεται στην παρουσία μέσα στον όρρο του αίματος του ασθενούς ωρισμένων σωματινών που καλούνται αντιφάγα και που εμποδίζουν την καταστροφή των σταφυλόκοκκων. Γι' αυτό το λόγο, μερικοί επιστήμονες συνιστούν την εισαγωγή μέσα στο αίμα με την μορφή ενέσεων βακτηριοφάγων ουσιών. Στον ίδιο σκοπό αποβλέπει και η αυτοσιμοθεραπεία, δηλαδή η εισαγωγή μέσα στον οργανισμό του ασθενούς αίματος, που πάρθηκε από τις φλέβες του.

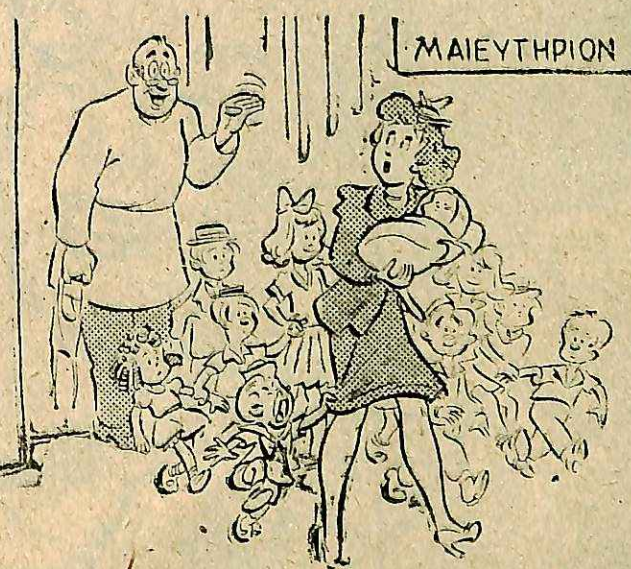
Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

©©

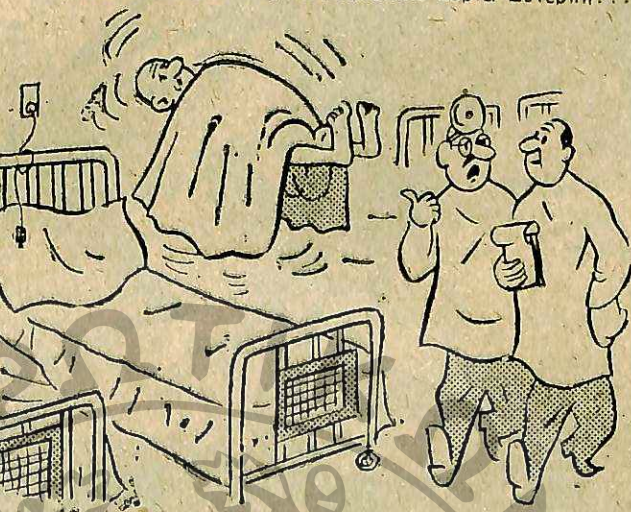
Οι 10 αιτίες θανάτων

Οι στατιστικές των αμερικανικών σταφιστικών εταιριών κατατάσσουν με την εξής σειρά τις 10 κυριώτερες αιτίες θνησιμότητος: 1) Ασθένειες της καρδιάς. 2) Καρκίνος. 3) Ασθένειες των στεφανίων αρτηριών και σπηλαγγή. 4) Εγκεφαλική αιμορραγία και παραλύσις. 5) Ατυχήματα (κάθε είδους). 6) Φυματίωσις. 7) Χρόνια νεφρίτις. 8) Γρίπη και πνευμονία. 9) Διαβήτης. 10) Κίρρωσις του ήπατος.

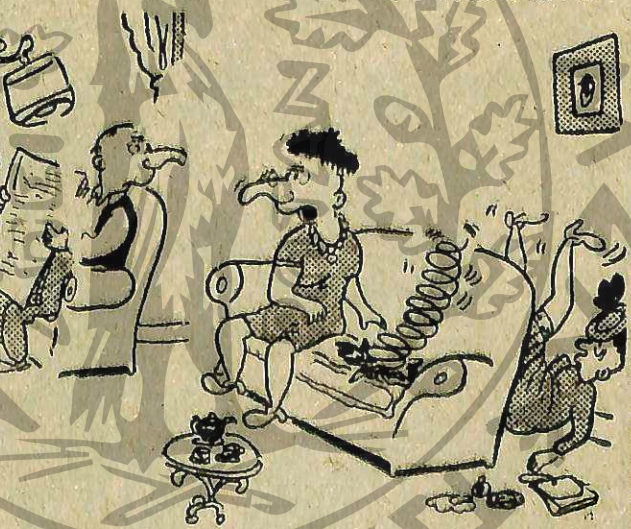
Τελωτοθεραπεία

Ο μαιευτήρ: Είς το έπανείδειν κυρία Ευτέρπη!...

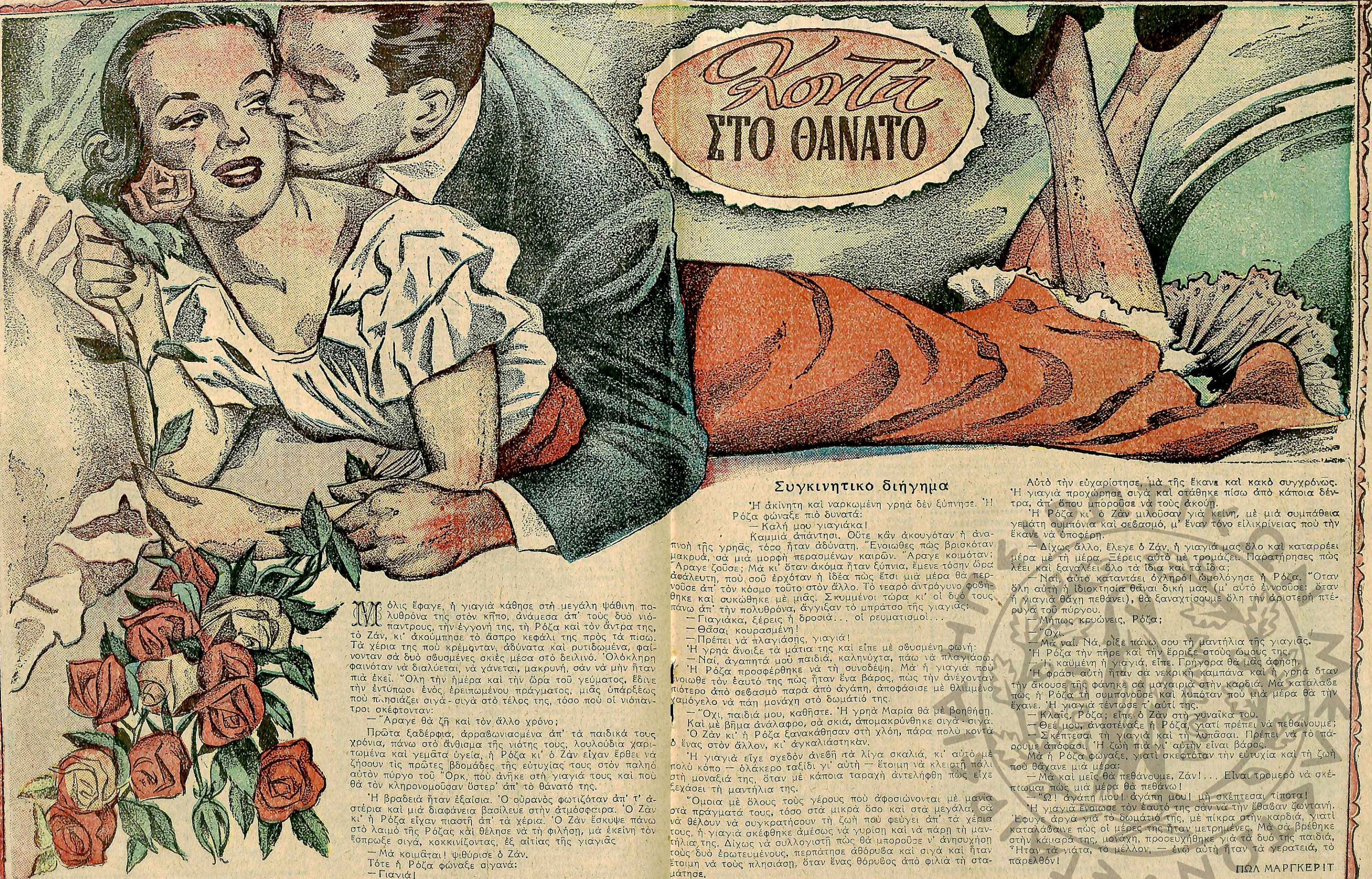

Ο κύριος από δώ, πάσχει από όξεία αεροφογία!...

Δεν σου είπα, βρε τεμπέλαρε, να στερεώσης τις σουστες του καναπέ!...

Κοντά ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Συγκινητικό διήγημα

Η άκίνητη και ναρκωμένη γρηά δεν ξύπνησε. Η Ρόζα φώναζε πió δυνατά:

— Καλή μου γιαγιάκα!

Και μιά απάντησι. Ούτε καν άκουγόταν ή άναπνοή της γρηάς, τόσο ήταν αδύνατη. "Εγιοώθες πώς βρισκόταν μακριά, σά μιά μορφή περασμένων καιρών. "Άραγε κοιμόταν; "Άραγε ζούσε; Μά κι όταν ακόμα ήταν ξύπνια, έμενε τόσην ώρα ασάλευτη, πού σου έρχόταν ή ιδέα πώς έτσι μιά μέρα θα περνούσε απ' τον κόσμο τούτο στον άλλο. Τό νεαρό άντράγγινο φοβήθηκε και συγκώθηκε με μιάς. Σκυμμένοι τώρα κι' οι δύο τους πάνω απ' την πολυθρόνα, άγγιζαν τό μπράτσο της γιαγιάς:

— Γιαγιάκα, ξέρεις ή δροσιά... οι ρευματισμοί...

— Θάσαι κουρασμένη!

— Πρέπει νά πλαγιάσής, γιαγιά!

Η γρηά άνοιξε τά μάτια της και είπε με σβυσμένη φωνή:

— Ναι, αγαπητά μου παιδιά, καληνύχτα, πάω νά πλαγιάσω.

Η Ρόζα προσφέρθηκε νά τη συνοδέψη. Μά ή γιαγιά πού νοιώθε τόν έαυτό της πώς ήταν ένα βάρος, πώς την άνεχονταν πιότερο από σεβασμό παρά από αγάπη, άποφάσισε με θλιμμένο γαμόγελο νά πάη μονάχη στό δωμάτιό της.

— "Οχι, παιδιά μου, καθήστε. Η γρηά Μαρία θά με βοηθήση. Καί με βήμα ανάλαφρο, σά σκιά, άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά.

Ο Ζάν κι' ή Ρόζα έσνακάθησαν στή χλόη, πάρα πολύ κοντά δ ένας στον άλλον, κι' άγκαλιάστηκαν.

Η γιαγιά είχε σχεδόν άνεθι τά λίγα σκαλιά, κι' αυτό με πολύ κόπο — δολάκερο ταξίδι γι' αυτή — έτοιμη νά κλειστή πάλι στή μοναξιά της, όταν με κάποια ταραχή άντελήφθη πώς είχε ξεχάσει τη μαντήλια της.

Όμοια με όλους τους γέροντες πού άφοσιώνονται με μανία στά πράγματά τους, τόσο στά μικρά όσο και στά μεγάλα, σά νά θέλουν νά συγκρατήσουν τη ζωή πού φεύγει απ' τά χέρια τους, ή γιαγιά σκέφθηκε άμέσως νά γυρίση και νά πάρη τη μαντήλια της. Δίχως νά συλλογιστή πώς θά μπορούσε ν' άνησυχήη τους δύο έρωτευμένους, περπάτησε άθόρυβα και σιγά και ήταν έτοιμη νά τους πλησιάση, όταν ένας θόρυβος από φιλιά τη σταμάτησε.

Μόλις έφαγε, ή γιαγιά κάθισε στή μεγάλη ψάθινη πολυθρόνα της στον κήπο, ανάμεσα απ' τους δυο νιόπαντρους, την έγγονή της, τη Ρόζα και τόν άντρα της, τόν Ζάν, κι' άκούμπησε τό άσπρο κεφάλι της πρós τά πίσω. Τά χέρια της πού κρέμνονταν, αδύνατα και ρυτιδωμένα, φαίνονταν σά δυο σβυσμένες σκιές μέσα στό δειλινό. Όλόκληρη φαινόταν νά διαλύεται, νά χάνεται, μακρυνή, σάν νά μήν ήταν πιά εκεί. Όλη την ήμέρα και την ώρα τού γεύματος, έδινε την έντύπωσι ενός έρειπωμένου πράγματος, μιάς υπέρβους πού πλησιάζει σιγά-σιγά στό τέλος της, τόσο πού οι νιόπαντροι σκέφτονταν:

— "Άραγε θά ζή και τόν άλλο χρόνο;

Πρώτα ξαδέρφια, άρραβωνιασμένα απ' τά παιδικά τους χρόνια, πάνω στό άνθισμα της νιότης τους, λουλούδια χαριτωμένα και γεμάτα υγεία, ή Ρόζα κι' ό Ζάν είχαν έρθει νά ζήσουν τις πρώτες βδομάδες της ευτυχίας τους στον παλιό αυτόν πύργο τού "Ορκ, πού άνηκε στή γιαγιά τους και πού θά τόν κληρονομούσαν ύστερ' απ' τό θάνατό της.

Η βραδεία ήταν ξεαίσια. Ο ούρανός φωτιζόταν απ' τ' άστέρια και μιά διαφάνεια βασιλευε στήν άτμόσφαιρα. Ο Ζάν κι' ή Ρόζα είχαν πιαστή απ' τά χέρια. Ο Ζάν έσκυψε πάνω στό λαιμό της Ρόζας και θέλησε νά τη φιλήση, μά εκείνη τόν έσπρωξε σιγά, κοκκινίζοντας, ξε αίτίας της γιαγιάς

— Μά κοιμάται! ψιθύρισε ό Ζάν.

Τότε ή Ρόζα φώναξε σιγανά:

— Γιαγιά!

Αυτό την ευχαρίστησε, μά της έκανε και κακό συγχρόνως. Η γιαγιά προχώρησε σιγά και στάθηκε πίσω από κάποια δέντρα, απ' όπου μπορούσε νά τους άκούη.

Η Ρόζα κι' ό Ζάν μιλούσαν γιά κείνη, με μιά συμπάθεια γεμάτη συμπόνια και σεβασμό, μ' έναν τόνο ειλικρίνειας πού την έκανε νά υποφέρει.

— Δίχως άλλο, έλεγε ό Ζάν, ή γιαγιά μας δλο και καταρρέει μέρα με τη μέρα. Ξέρεις αυτό με τρομάζει. Παρατήρησες πώς λείει και ξαναλείει δλο τά ίδια και τά ίδια;

— Ναι, αυτό καταντάει όληνρό! άμολόγησε ή Ρόζα. Όταν όλη αυτή ή ιδιοκτησία θάναι δική μας (μ' αυτό έννοούσε: όταν ή γιαγιά θάη πεθάνει), θά ξαναχτίσουμε όλη την άριστερή πτέρυγα τού πύργου.

— Μήπως κρύνεις, Ρόζα;

— "Οχι.

— Μά ναι. Νά, ρίξε πάνω σου τη μαντήλια της γιαγιάς.

Η Ρόζα την πήρε και την έρριξε στους ώμους της.

— Τι καυμένη ή γιαγιά, είπε. Γρήγορα θά μας άφήση.

Η φράσι αυτή ήταν σά νεκρική καμπάνα και ή γρηά όταν την άκουσε της φάνηκε σά μαχαίρια στήν καρδιά. Μά κατάλαβε πώς ή Ρόζα τη συμπονούσε και λυπόταν πού μιά μέρα θά την έχανε. Η γιαγιά τέντωσε τ' αυτή της.

— Κλαίς, Ρόζα; είπε ό Ζάν στή γυναίκα τού.

— Θεέ μου, αναστέναζε ή Ρόζα, γιατί πρέπει νά πεθάνουμε;

— Σκέπτεσαι τη γιαγιά και τη λυπάσαι. Πρέπει νά τό πάρομε άπόφασι. Η ζωή πιά γι' αυτήν είναι βάρος.

Μά ή Ρόζα φώναξε, γιατί σκεφτόταν την ευτυχία και τη ζωή πού θάχανε μιά μέρα:

— Μά και μείς θά πεθάνουμε, Ζάν!... Είναι τρομερό νά σκέπτομαι πώς μιά μέρα θά πεθάνω!

— Ω! αγάπη μου! αγάπη μου! μή σκέπτεσαι τίποτα!

Η γιαγιά ένιωσε τόν έαυτό της σάν νά την έθασαν ζωντανή. Έφυγε άργά γιά τό δωμάτιό της, με πίκρα στήν καρδιά, γιατί κατάλαβαινε πώς οι μέρες της ήταν μετρημένες. Μά σά βρέθηκε στήν κάμαρά της, μοναχή, προσευχήθηκε γιά τά δυο της παιδιά, "Ηταν τά νιάτα, τό μέλλον, — ενώ αυτή ήταν τά γερατειά, τό παρελθόν!

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η πριγκίπισσα Αρμόκιν τριβίζει στο συν-
ταγματάριό Ρισώ ότι ο Βαλεριανός δεν πρό-
κειται να παντρευτεί ποτέ τη Ρόζα, την κόρη ε-
νός λαθροπράτη! Ο Ρισώ φεύγει από εκεί και
αναγγέλλει στη γυναίκα του ότι ο Βαλεριανός
πρόκειται να τους εγκαταλείψει. Αυτό και γίνε-
ται ύστερ' από μερικές μέρες. Ο πριγκίπας α-
ποχωρίζεται το Ρισώ και πρό πάντων την β-
μορφή Ρόζα με πολεμική καρδιά.

Στο μεταξύ η ώραία χήρα Κολομπέλ προτεί-
νει στην πριγκίπισσα Αρμόκιν να εγκαταστα-
θι μαζί με το Βαλεριανό στη Βίλλα της, στο
Αρκασόν. Έπειτα, θέλοντας να στείλει χρήμα-
τα στην πριγκίπισσα καλεί σπίτι της το Ζο-
ρέν, το διευθυντή του Πρακτορείου «Ο-
ξυδερκείας» και του αναθέτει αυτή την έντολη, δίχως
φυσικά εκείνη να φανη. Συγχρόνως του λέγει
να παρακολουθήσει κάθε κίνηση του Βαλεριανού
και να την κρατάει ενήμερη.

Ο Ζορέν μαθαίνει ότι ο Βαλεριανός συναν-
τάται μ' ένα φίλο του, τον «Οφμαν», που έχει ε-
παναστατικές ιδέες και που τον κυνηγούν. Τότε
πηγαίνει και βρίσκει ένα Ράσσο μπεινιστή, τον
Ιβάνοβιτς και του προτείνει, έναντι αμοιβής,
να του δείξει τον «Οφμαν» στο μέρος που συ-
χνάζει.

13ον —Θα έρθω να σε πάρω από το
σπίτι σου στις εξήμισι.
—Και έγω θα σου μετρήσω
τά λεφτά μολις μου δείξεις τον
«Οφμαν».

Ο Ζορέν ήταν ακριβέστατος στο ραντε-
βού της επομένης ημέρας.

Ο Ιβάνοβιτς ανέβηκε στο άμαξι. Ο
άμαξας έχοντας από πριν τις οδηγίες του
διευθυντού του πρακτορείου της «Οξυδε-
ρκείας» ξεκίνησε αμέσως προς την κατεύθυ-
σι της οδού Βαδελ και σταμάτησε σε από-
στασι εκατό περίπου μέτρων από τον αριθ.
47, στη γωνία της οδού «Ασάκ».

—Έχεις καλά μάτια; ρώτησε ο Ζορέν
το συνοδό του.

—Περίφημα, απάντησε ο Ιβάνοβιτς.

Τότε δεν θα χρειασθώ να κάνω τί-
ποτε άλλο από το να τα έχως σπληνωμένα
πάνω στον αριθμό 47. Έπειτα από μερικά
λεπτά, ένας φίλος του «Οφμαν» θαρθή να
τον πάρει με άμαξι και θα φύγουν μαζί.
Αυτός ο φίλος του είναι κάποιος που δεν
έχει καμμία σχέση με τη συνωμοσία και
που θέλει μόνον να εξυπηρετηθεί από τον
«Οφμαν» σε μία έρωτοδουλειά. Δεν υπάρ-
χει λόγος, λοιπόν, να ασχοληθής μ' αυ-
τόν... Όταν αναγνωρίσης τον «Οφμαν»,
θα μου μετρήσης τις πέντε χιλιάδες φράγ-
κα και θα κατεβής από το άμαξι... για
να πιάς να συναντήσεις τους πρακτορές σου
που βρίσκονται σ' ένα άλλο άμαξι που
μας παρακολουθεί και που δεν θα πρέπει
να βρίσκεται σε μεγάλη απόστασι από
μας... Η μήπως έκαμα λάθος;... Βλέ-
πεις ότι έχω μάτια και στο πίσω μέρος
του κεφαλιού μου...

Ο Ιβάνοβιτς γέλασε.
—Είσαι διαβολέμενος άνθρωπος, είπε.
Η άναμνή τους δεν κράτησε περισσό-
τερο από μερικά λεπτά. Τα πράγματα έ-
γιναν όπως ο Ζορέν τα είχε προαναγγείλει
στον Ιβάνοβιτς. Ο Ράσσος κατάσκοπος
αναγνώρισε αμέσως τον «Οφμαν».

—Αυτός είναι! είπε, μόλις τον είδε.
Καί, χωρίς να χάνη καιρό, πέταξε πέντε
χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων στο
Ζορέν και κατέβηκε από το άμαξι.

Ο διευθυντής του πρακτορείου της «Ο-
ξυδερκείας» τον είδε να μπαίνει σ' ένα άλ-
λο άμαξι που είχε σταματήσει μερικά μέ-
τρα πιο πέρα.

Στο μεταξύ, το άμαξι με το Βαλεριανό
και τον «Οφμαν» είχε ξεκινήσει. Ρισώ τον
έτρεχε το δεύτερο άμαξι με τον Ιβάνο-
βιτς και τους συνοδούς του.

Γρήγορα! φώναξε ο Ζορέν στον άμα-
ξά. Πάρε τις παρόδους και τρέξε στην ο-
δό Σιάν. Πρέπει να φθάσουμε εκεί ταυτό-
χρονα με αυτά τα δύο άμαξια, αλλά χω-
ρίς να τρέχουμε πίσω απ' αυτά.

Ο διευθυντής του πρακτορείου της «Ο-
ξυδερκείας» είχε το σχέδιο του πηγαίνον-
τας στην οδό Σιάν.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και δραματικό κειμε-
νικό μυθιστόρημα

Το άμαξι του Αρμόκιν είχε θάσει με-
ρικά λεπτά προητέρω εκεί.

Ο «Οφμαν» κατέβηκε αμέσως, μπήκε
στην είσοδο του αριθμού 26 και εξετέλεσε
κατά γράμμα τις οδηγίες του Βαλεριανού.
Έπειτα από δέκα λεπτά βρισκόταν και
πάλι πλάι στο φίλο του, στον οποίο ανήγ-
γειλε την επιτυχία της αποστολής του.

Το άμαξι ξεκίνησε ακολουθούμενο από
το δεύτερο με τον Ιβάνοβιτς και τους
Ράσσους αστυνομικούς.

—Τα παρακάτω δεν μ' ενδιαφέρουν,
μονολόγησε ο Ζορέν.

Και κατέβηκε κι' αυτός από το άμαξι
του.

Αλλά δεν ήταν τώρα όπως πριν. Φορού-
σε μία πολύ πλατειά γραβάτα, όπως συνη-
θιζαν εκείνην την εποχή οι ζωγράφοι και
κρατούσε ένα μεγάλο καρόνι στα χέρια
του.

—Μπορώ να σας ζητήσω μία χάρι, κυ-
ρία; είπε στη θυρωρή του αριθ. 26. Όπως
βλέπετε, είμαι ζωγράφος... Θα ήθελα,
λοιπόν, να ιχνογραφηθώ το Πόν-Νεφ και
πρόσεξα ότι το μέρος που μ' ενδιαφέρει

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Άλματα

Πάλι, Φροσί, καιώματου,
ζητάς να γίνης αθλητού,
να τρέξεις να πηδήσεις
και τα... στραβά σου τα κανιά,
με την κοντή παντελονιά
στο Σταδίο να δείξης!

Τραβάς ντογρού για πατιρντί
και για να γίνουμε ρεντί —
της πάσης συνοικίας...
Γι' αυτό πριν φτάσω στον καυ-
σου, ματαλέ — κάτσε στ' αυγά
κι' άς είναι και Τουρκίας!

Άσε το Σταδίο στη μπά —
και μην τραβάς μωρέ Λουμπά,
την άκρη της κορδέλλας,
γιατί κοντεύω να πιστέ —

πως είσαι, πιά, στο
(τελευταί —
τό... στάδιο της τρέλ-
λας!)

Πάρε με λόγια το λοι-
(πός —
και μην πηγαίνεις πώς
(και πώς —
να με κακοκαρδίσεις,
γιατί θουτάω το λουρί
και στο ταβάνι. αυθα-
(ρεϊ,
σε κάνω να... πηδή-
(σης!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

διακρίνεται θαυμάσια από δώ... Θα σας
ήταν δύσκολο να μου επιτρέψετε, ν' ανεβώ
στον τέταρτο όροφο, που, όπως βλέπω από
το ενοικιαστήριο, είναι ενοικιασμένος;

Η αγαθή γυναίκα τον κύταξε με πε-
ριέργεια. Προητέρω, είχε παρουσιάσει έ-
νας υποψήφιος ενοικιαστής, που, αφού έρ-
ριξε μία ματιά στο διαμέρισμα, έφυγε. Τώ-
ρα έρχοταν ένας ζωγράφος... Όστόσο,
δεν έπρεσε καμμία υποψία από το μυαλό
της. Τι την πείραζε, άλλωστε; Μήπως θα
της έτρωγαν τα ντουβάρια;

—Περσάτε πάνω, απάντησε. Η πόρτα
είναι ανοιχτή... Είναι έρθει προητέρω ένας
άλλος κύριος και δεν ανέβηκα να την κλει-
σω...

—Ευχαριστώ, είπε ο Ζορέν.

Και ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

Το γράμμα βρισκόταν ακόμη πάνω στο
πρεβάκι του παραθύρου της Ρόζας, τυλιγ-
μένο με μία κορδελλίτσα.

Ο Ζορέν είχε ετοιμάσει από πριν ένα
σπάγγο με ένα μικρό αγκίστρι στην άκρη.

Χάρις σ' αυτό, κατάρθωσε να τραβήξη
με μεγάλη ευκολία το γράμμα.

Ήταν καιρός. Μερικά παραθύρα άνοι-
ξαν στα αντικρινά σπίτια.

Ο Ζορέν ήταν βέβαιος πως δεν τον είχε
δη κανείς. Αλλά και αν τον είχαν δη τί
τον ενδιέφερε; Το σημαντικό ήταν πως εί-
χε το γράμμα στα χέρια του.

Κατέβηκε τότε, έδωσε δύο φράγκα στη
θυρωρή και ξαναμπήκε στο άμαξι του, που
ξεκίνησε αμέσως.

Ήταν ακόμη πολύ νωρίς για να πάη
στο σπίτι της κυρίας Κολομπέλ. Διευθυ-
θηκε, λοιπόν, στο γραφείο του και ασχολή-
θηκε με διάφορες υποθέσεις του.

Κατά τις έντεκα, τέλος, ξεκίνησε για το
σπίτι της χήρας.

Η άναφορά του ήταν πολύ σύντομη.

Ο πριγκίπας, της είπε, πέρασε όλη
σχεδόν τη χθεσινή ημέρα μαζί μ' ένα φίλο
του, που τον επεφόρτισε να ρίξη ένα γράμ-
μα του στο παραθύρο της Ρόζας. Το τέ-
χνασμα τους ήταν αρκετά έξυπνο. Αλλά ο
ταπεινός δούλος σας αγρυπνιούσε. Και κα-
τάρθωσε να πάρη στην κατοχή του αυτό
το γράμμα. Σας το παραδίδω...

Ο Ζορέν δεν είχε αποσφραγίσει το
γράμμα. Γιατί θα το έκανε; Τι τον ενδιέ-
φεραν τα όσα έγραφε ο Βαλεριανός στη
Ρόζα;

Η Ρενέ πήρε με χέρι που έτρεμε αυτό
το γράμμα και διάστασε μερικές στιγμές
προτού τ' ανοίξη. Τέλος, το άνοιξε και
διάβασε όσα έγραφε ο Βαλεριανός:

«Ρόζα,

Κατά το διάστημα που ήμουν γραμμα-
τεύς του κυρίου Ρισώ, είχα την υποχρέωσι
να σωπαίνω. Μόνο τα μάτια μου σας φα-
νέρωναν το μυστικό της καρδιάς μου και
είχα την εντύπωση ότι και τα δικά σας
βλέμματα εξέφραζαν το μυστικό της δικής
σας καρδιάς.

Ναί, Ρόζα, σας αγαπώ και είμαι ευ-
τυχής πιστεύοντας ότι και σεις μ' αγαπάτε.
Ο κύριος Ρισώ με απομακρύνει, δυσ-
τυχώς, από την υπηρεσία του και έτσι στε-
ρήθηκα από την αγαλλίασι που ένιωθα
βλέποντάς σας.

Θέλω, λοιπόν, να ξέρετε ότι, παρά το
χωρισμό, η καρδιά μου θα είναι πάντα μα-
ζί σας. Σήμερα δεν έχω το δικαίωμα να
σας πω τίποτε περισσότερο. Αλλά ελπίζω
ότι θα έρθη πολύ σύντομα η ημέρα που
θα μπορέσω να σας ζητήσω να ενώσετε
για πάντα τη ζωή σας μαζί μου.

Στο μεταξύ, τίποτε δεν πρόκειται να
ειώση την αγάπη μου για σας.

Να ελπίζω ότι θα μου στείλετε μιάν
απάντησι; Θα με κάνετε τότε τον ευτυ-
έστερο των ανθρώπων.

Βαλεριανός.»

Δύο δάκρυα κυλούσαν από τα δμορφα
άτια της χήρας, όταν τελείωσε το διά-
σισμα της επιστολής.

—Κλαίτε; ρώτησε ο Ζορέν με έκπλη-
ξι. Αλλά δεν υπάρχει λόγος... Μά την
τίστι μου, θα γίνετε πριγκίπισσα Αρμό-
τ-

κιν. Αυτό σας το υπόσχομαι! Πρώτα - πρώ-
τα, όμως, μπορώ να ρίξω μία ματιά στο
γράμμα;

Η Ρενέ τού τώδωσε, γυρίζοντας άλλο
το πρόσωπό της, για να κρύψη τα δάκρυά
της.

Ντρεπόταν στο βάθος γιατί είχε δείξει
την αδυναμία της και μάλιστα σ' ένα πρό-
σωπο τόσο χυδαίο, όσο ο Ζορέν.

Ο διευθυντής του πρακτορείου της «Ο-
ξυδερκείας» διάβασε προσεχτικά την έπι-
στολή.

Φαίνεται ότι την αγαπάει τη μικρού-
λα, είπε όταν τελείωσε το διάβασμα. Αλ-
λά το πράγμα δεν είναι σοβαρό... Ο φί-
λος σας ταξιδεύει στα σύννεφα. Είναι από
τους ανθρώπους που μεθάει με τα λόγια
και που ζουν μακριά από την πραγματι-
κότητα... Θα τον κάμω, όμως, πολύ
εύκολα ν' αλλάξη ιδέες...

Αλλά η Ρενέ δεν τον άκουγε.

Τα δάκρυά της είχαν στεγνώσει τώρα
και το πρόσωπό της είχε πάρει σκληρή
έκφρασι.

Η συνειδήσις της την έκανε να έπανα-
στατή. Και συλλογιζόταν πως ήταν πολύ
γελοίο ν' αγαπάη έναν άνθρωπο που τον
είχε δη μόνο μία φορά.

Πόσα σας φείλω, κύριε Ζορέν; ρώ-
τησε με ψυχρό ύφος.

Αλλά γιατί βιάζεσθε; απάντησε ο δι-
ευθυντής της «Οξυδερκείας». Δεν τελειώ-
σαμε ακόμη.

Για μένα όλα έτελειώσαν, είπε η χή-
ρα. Μεθαύριο φεύγω σε ταξίδι. Και δεν θα
γυρίσω σύντομα... Θα πάω στην Ιταλία
και την Ελλάδα και ίσως φθάσω ως την
Κωνσταντινούπολι. Δεν αποκλείεται μολί-
στα να κάμω και το γύρο όλης της Εύ-
ρώπης.

Αλλά δεν θα βρήτε ούτε μία στιγμή
ηρεμίας και γαλήνης, παρετήρησε ο Ζορέν.
Δεν πρέπει να ταξιδεύη ποτέ κανείς, έ-
χοντας μέσα στις βαλίτσες του τη λύπη...
Πρέπει να ξέρετε πως η λύπη είναι από τα
πράγματα που πολύ δύσκολα τα ξεφορτώ-
νεται κανείς... Την πετάτε από το παρα-
θύρο του βαγονιού σας και αυτή γυρίζει
από την πόρτα... Την ρίχνετε στη θάλασ-
σα κι' αυτή ξαναγυρίζει με την πνοή του
 ανέμου...

Μεθαύριο φεύγω! ξαναείπε η Ρενέ.
Το ότι θέλετε να φύγετε, συνέχισε ο
Ζορέν, αυτό δείχνει ότι αγαπάτε τον
εαυτό πριγκίπισσα. Γιατί κανείς δεν
σκέπτεται ν' απομακρυνθώ από πρόσωπα
που του είναι αδιάφορα... Η αλήθεια εί-
πω, όμως, ότι ο πριγκίπας Αρμόκιν αξί-
ζει την αγάπη σας... Όχι, δεν πρέπει
να τον χάσετε και δεν θα τον χάσετε!

Η κυρία Κολομπέλ πέταξε με θυμό στο
πάτωμα τη βεντάλια που κρατούσε στα
χέρια της.

Φθάνει! φώναξε. Δεν θέλω να σας
άκούω! Τα σχέδιά σας δεν με συγκινούν
πιά!

Ο Ζορέν δεν ήταν, ωστόσο, από τους
ανθρώπους που αποφιλίζουν τόσο εύκολα.

Δεν πρόκειται για κανένα σχέδιο, εί-
πε, αλλά για κάτι το πολύ απλό. Ο πρι-
γκίπας ζητάει απάντησι στο γράμμα του.
Θα του τη δώσω με...

Τι ιδέα!

Περίφημη μάλιστα! Ο πριγκίπας
δεν ξέρει, χωρίς αμφιβολία, το γράψιμο
της Ρόζας. Έτσι δεν θα υποπτευθώ τίπο-
τε... Αν πάλι το ξέρη, τότε θα βρούμε
κάτι άλλο.

Ποτέ δεν θα γράψω παρόμοιο γράμ-
μα! φώναξε η χήρα.

Αλλά ποιος σας είπε να το γράψετε;

Θα το γράψω έγω!

Σεις; Και θα μπορέσετε να μιμηθώ
τε το γράψιμο μιάς νέας;

Ο Ζορέν χαμογέλασε με αυταρέσκεια.

Μάθετε, κυρία, είπε, ότι στο σχολείο
ήμουν πρώτος στην καλλιγραφία... Έκ-
τοτε καλλιέργησα αυτή την κλίσι... Είναι
πιθανόν ότι οι ανάγκες της ζωής με έ-
σπρωξαν σ' αυτό... Όπωςδήποτε, θα
μπορέσα να σας παρουσιάσω δέκα ή εν-
δεκα γραψίματα το ένα τελείως διαφορε-
τικό από το άλλο. Και μπορώ να καυχήθώ
ότι είμαι απaráμιλλος στην απομίμησι του
γυναικείου γραψίσματος...

Πήγε αμέσως στο γραφείο της χήρας,
ετοίμασε με προσοχή τα σύνεργά του κι'
έγραψε:

«Κύριε,

Δεν έκαμα τίποτε που να δικαιολογή
την εντύπωσί σας ότι σας αγαπώ. Νομίζω
πως η φαντασία σας σας παρέσυρε ως
προς το άτομό μου και τα αισθήματά μου
για σας. Αγαπώ τους θετούς γονείς μου
και είμαι ευτυχισμένη κοντά τους. Δεν έ-
πιθυμώ ν' αλλάξω τη σημερινή μου ζωή.
Λυπούμαι για τα αισθήματά, που, όπως
λέτε, σας ενέπνευσα. Σας τονίζω όμως και
πάλι ότι δεν βρίσκουν καμιάν απήχησι
στην ψυχή μου και σας παρακαλώ να μην
μου ξαναγράψετε ποτέ πιά στο μέλλον».

Η κυρία Κολομπέλ πήρε το γράμμα και
το διάβασε.

Ο γραφικός χαρακτήρας είχε θαυμά-
σιος, είπε. Αλλά το περιεχόμενό της δεν
μου άρεσε. Αυτό το γράμμα είναι γεμάτο
υπερηφία. Μία νέα, στην ηλικία της Ρό-
ζας, δεν γράφει ποτέ έτσι.

Πήρε ύστερα την πένα από τα χέρια
του Ζορέν κι' έγραψε η ίδια:

«Κύριε,

Το γράμμα σας με λύπησε πολύ. Έ-
κείνο που νομίζετε πως είδατε στα μάτια
μου ήταν μόνο συμπάθεια και εκτίμησις
προς το φίλο του δεύτερου πατρός μου.

Κάποτε πολύ καλά να μην μου μιλή-
σετε για τα αισθήματά σας την εποχή που
έρχόσαστε στο σπίτι του κυρίου Ρισώ.
Σας παρακαλώ να σεβασθήτε τη φίλια και
την αγάπη που αισθάνεται για σας ο θε-
τός πατέρας μου και να μην μου ξαναγρά-
ψετε ποτέ πιά.

Συγχωρώ την τόλμη σας, αλλά σας
παρακαλώ και πάλιν να μην μ' ενοχλήσετε
στο μέλλον.

P.»

Θαυμάσια! φώναξε ο Ζορέν, μόλις
διάβασε το γράμμα. Το μόνο που χρειά-
ζεται τώρα είναι να το αντιγράψω.

Έπειτα από μερικά λεπτά η αντιγραφή
είχε τελειώσει. Ο Ζορέν έβαλε τότε το
γράμμα μέσα σ' ένα φάκελλο κι' έγραψε
πάνω σ' αυτόν το όνομα και τη διεύθυνσι
του πριγκίπας Αρμόκιν.

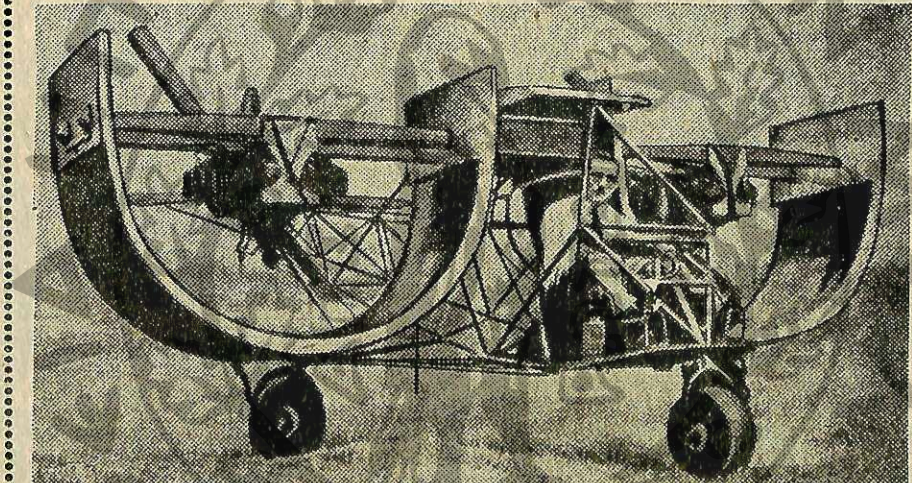
Και πως θα το στείλωμε; ρώτησε η
χήρα.

Το πράγμα είναι απλούστατο, απάν-
τησε ο διευθυντής του πρακτορείου της «Ο-
ξυδερκείας». Μόλις βγώ, θα τρέξω στο τα-
χυδρομικό γραφείο του Ωτέιγ, όπου υπά-
γεται η οδός Σιάν και θα ρίξω το γράμμα
στο γραμματοκώωτο.

Αλλά η Ρενέ δεν είχε απόλυτη εμπιστο-
σύνη στο Ζορέν.

Λαμπρή ιδέα, είπε. Αλλά δεν υπάρ-
χει λόγος να υποβληθώ σ' αυτό τον κόπο.
Έχω να κάμω μια επίσκεψι στο Ωτέιγ.
Θα περάσω, λοιπόν, από το ταχυδρομείο
και θα ρίξω μόνι μου το γράμμα.

Ο Ζορέν αποχαίρετρε τη χήρα και έ-

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΜΕ ΚΥΚΛΙΚΑ ΦΤΕΡΑ

Ο εφευρέτης του νέου αυτού τύπου πτερόν αεροπλάνου είναι ένας παλαιός μηχανικός, ο
Ούιλλιαμ Κάστερ. Κατασκεύασε ο ίδιος το αεροπλάνο αυτό με το παράξενο σχήμα, με
το οποίο έκανε δοκιμαστικές πτήσεις, πάνω απ' το αεροδρόμιο Μαρλιαντ, που εφημεύ-
σαν πληρή επιτυχία. Όπως φαίνεται στη φωτογραφία, τα φτερά είναι ημικυκλικά και
δολοκλήρο το αεροπλάνο, που είναι εφοδιασμένο με δύο μοτέρ των 27 ίππων, ζυγίζει 450
κιλά. Η ταχύτης του φτάνει τα 160 χιλιόμετρα την ώρα.

πως έλεγε συχνά και ο ίδιος, είχε πολλά ζευγάρια μάτια. Και δεν άργησε να καταλάβει πως τον παρακολουθούσαν.

Παλιός επαναστάτης, που είχε ζήσει πάντα με το φόβο ότι θα έδρασε σε κάθε στιγμή έναν έγχρο να εμφανίζεται μπροστά του, είχε αποκτήσει τη συνήθεια να διαδράζει στις φυσιολογικές των ανθρώπων και να μην άπαστάται σ' ένα τουλάχιστον σημείο: αν εκείνοι που τον περιτοίχιζαν ήταν φίλοι ή έχθροι.

Τού έκαναν εντύπωση, λοιπόν, οι δυο άνθρωποι που μπήκαν έπειτα από μερικά λεπτά στο καφενείο και κάθισαν σ' ένα γειτονικό τραπέζι.

— Μην δείξεις καμμία έκπληξη, είπε σιγά στο Βαλεριανό. Με παρακολουθούν. Ποιός, λοιπόν, μπορείς ν' ανακαλύψει τα ίχνη μου σε μία μεγάλη πόλη όπως το Παρίσι;

Μία τυχαία σύμπτωση τον βοήθησε σε λίγο να βρή την απάντησι σ' αυτό το ερώτημα.

— Απέναντι από το μέρος όπου καθόνταν βρισκόταν ένας μεγάλος καθρέφτης. Και μέσα σ' αυτόν μπορούσε να διακρίνει κανείς πολύ καθαρά την κίνησι ενός μεγάλου μέρους του δρόμου.

Ο Όφμαν έβλεπε μέσα στον καθρέφτη ένα άμαξι που είχε σταθμεύσει σε μικρή απόσταση. Κάθε τόσο, ένας άνθρωπος έβγαζε από το παραθυράκι αυτού του άμαξιού το κεφάλι του και κύτταζε προς το μέρος του καφενείου.

Ο Όφμαν δεν δυσκολεύθηκε να τον αναγνωρίσει.

— Έπρεπε να το υποπτευθώ, είπε σιγά στο Βαλεριανό. Αυτός είναι!

— Ποιός αυτός;

— Ο 'Αλέξανδρος 'Ιδάνοβιτς, ο προδότης! Τί κρίμα που δεν μπόρεσα ως τώρα να πείσω τους φίλους μου για το ρόλο αυτού του ανθρώπου! Υπάρχουν αρκετοί που τον νομίζουν άγνο επαναστάτη. 'Αλλ' εγώ ξέρω καλά τι κάνει εδώ στο Παρίσι... Ήσυχασε, όμως! Προτού φύγω, θα του κανονίσω το λογαριασμό του.

— Θα έγκληματίζεις;

— Και γιατί όχι; Ο 'Ιδάνοβιτς έγκληματίζει διαρκώς εις βάρος μας. Ποσοί άνθρωποι δεν πέθαναν πάνω στην άγχονη εξ αιτίας του! Ποσοί άλλοι δεν σαπίζουν στη Σιβηρία ή μέσα στις φυλακές!

Ο Βαλεριανός δεν βρήκε τίποτε ν' απαντήσει σ' αυτά τα επιχειρήματα του φίλου του. Έπιωφελήθηκε μόνον από την ευκαιρία για να συμβουλευθεί τον Όφμαν να παραιτηθεί από την επαναστατική δράσι, και να καλέσει και την αδελφή του Σοφία στο Παρίσι για να ζήσουν μία ζωή ήρεμη, μακριά από τις περιπέτειες και τους κινδύνους.

— Ποτέ! απάντησε ο Όφμαν. Το μόνο που περιμένω, άλλωστε, είναι το τηλεγράφημα της Σοφίας. Μόλις το λάβω θα φύγω άμέσως.

— 'Αλλ' αφού σε παρακολουθούν;

— Ο Όφμαν γέλασε.

Ο καλύτερος τρόπος για να ξεγελάσεις εκείνους που σε παρακολουθούν, απάντησε, είναι να μην ξεκινάς από την αρχή μιας σιδηροδρομικής γραμμής. Το ίδιο θα κάω κι' εγώ. Δεν θα φύγω από το Παρίσι, 'αλλ' από ένα ενδιάμεσο σταθμό. Έτσι πιστεύω ότι θα τους κάω να χάσουν τα ίχνη μου... Και τώρα πρέπει να πηγαίνω. Το τηλεγράφημα μπορεί να φθάσει από τη μία στιγμή στην άλλη... Θα βγούμε από το καφενείο σαν να μην υποπτευόμαστε τίποτε και θα γυρίσουμε πεζή στο σπίτι όπου μένω... Αυτοί οι άνθρωποι θα μας παρακολουθήσουν, χωρίς αμφιβολία, αλλά το πράγμα δεν έχει σημασία. Θα σκεφτώ αργότερα τι πρέπει να κάω...

Το τηλεγράφημα που περίμενε ο Όφμαν έφθασε λίγη ώρα πριν από το μεσημέρι. Περιείχε αυτές τις απλές λέξεις:

«Περιμένω με ανυπομονησία την επί-στροφή σου.

Μαγδαληνή Φάρχαν».

— Μην ξεχνάς ότι είμαι ο Ουίλλιαμ Φάρχαν, είπε γελώντας ο Όφμαν.

Και πρόσθεσε έπειτα από λίγο:

— Φεύγω άπόψε. Ο 'Ιδάνοβιτς είναι τυχερός.

— Θα πάμε μαζί το μεσημέρι; ρώτησε ο Βαλεριανός.

— Όχι, απάντησε ο Όφμαν. Θα χωρισθούμε σε λίγο... Είναι ανάγκη να μείνω μόνος μου, για να προπαρασκευάσω την αναχώρησι μου και να κάω εκείνους που με παρακολουθούν να χάσουν τα ίχνη μου... Βασίζομαι σε σένα και στη μητέρα σου για την Όλγα.

— Μπορείς να είσαι τελείως ήσυχος, είπε ο Βαλεριανός.

Οι δύο φίλοι χωρίστηκαν έπειτα από μερικά λεπτά.

— Δεν μπορώ να σου εύχηθώ καλή τύχη, είπε ο 'Αρμότκιν, σφίγγοντας το χέρι του φίλου του, γιατί ξέρεις ότι δεν εγκρίνω τις πράξεις σου. Σου εύχομαι μόνον να μην κινδυνεύεις, για να έχω τη χαρά να σε ξαναδώ...

Απονοήτευσι

Ο Βαλεριανός γύρισε σε λίγο στο σπίτι του.

Ήταν η ώρα του μεσημεριανού φαγητού. Η πριγκίπισσα έφαγε με μεγάλη όρεξη εκείνη την ημέρα. Είχε πάρει την απόφασι να μιλήσει στο γιοι της για την επιταγή των δέκα χιλιάδων φράγκων και για την επιθυμία της ν' απομακρυνθούν για ένα διάστημα από το Παρίσι. Και το έκανε με μεγάλη τέχνη, για να μην τον αφήσει να υποπτευθεί το παραμικρό.

Ο Βαλεριανός δεν ενέκρινε, όμως, τα σχέδια της.

— Αν είναι αλήθεια, μητέρα, είπε, πως έχετε τα απαραίτητα χρήματα για να ζήσωμε στην έξοχ, όπως μου λέτε, θα σας συμβούλευα να τα κρατήσετε, για την περίπτωση που οι λιγοστοί φίλοι που έχουν ακόμη στη Ρωσία θα έπαισαν να μας ενισχύουν... Μην ξεχνάτε πως ζούμε από τη γενναιοδωρία τους...

— 'Αλλά, μπορείς, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— Α, βλέπω ότι έχωμε και ερωτικές επιτολές, κύριε ποιητά, είπε γελώντας. Δεν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

Μία λάμπις χαράς φώτισε το πρόσωπο του Βαλεριανού. Γιατί δεν άμφέβαλλε ότι το γράμμα ήταν της Ρόζας.

Γύρισε, λοιπόν, λίγο προς τα πλάγια και διάβασε μέσα σε μία στιγμή το περιεχόμενό του.

— 'Αλλά το πρόσωπό του έγινε άμέσως σκυθρωπό και μία έκφρασι λύπης απλώθηκε πάνω στα χαρακτηριστικά του.

«Θέέ μου, σκεφτόταν, είναι δυνατόν να γελάσθης τόσο πολύ; 'Αλλά το γράμμα της Ρόζας δεν μου άφήνει την παραμικρή αμφιβολία. Είναι κατηγορηματικό».

Η πριγκίπισσα άπόφυγε να ρωτήσει το γιοι της για την αιτία της λύπης του. Την μάντευε άλλωστε.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— Α, βλέπω ότι έχωμε και ερωτικές επιτολές, κύριε ποιητά, είπε γελώντας. Δεν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

Μία λάμπις χαράς φώτισε το πρόσωπο του Βαλεριανού. Γιατί δεν άμφέβαλλε ότι το γράμμα ήταν της Ρόζας.

Γύρισε, λοιπόν, λίγο προς τα πλάγια και διάβασε μέσα σε μία στιγμή το περιεχόμενό του.

— 'Αλλά το πρόσωπό του έγινε άμέσως σκυθρωπό και μία έκφρασι λύπης απλώθηκε πάνω στα χαρακτηριστικά του.

«Θέέ μου, σκεφτόταν, είναι δυνατόν να γελάσθης τόσο πολύ; 'Αλλά το γράμμα της Ρόζας δεν μου άφήνει την παραμικρή αμφιβολία. Είναι κατηγορηματικό».

Η πριγκίπισσα άπόφυγε να ρωτήσει το γιοι της για την αιτία της λύπης του. Την μάντευε άλλωστε.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— Α, βλέπω ότι έχωμε και ερωτικές επιτολές, κύριε ποιητά, είπε γελώντας. Δεν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

Μία λάμπις χαράς φώτισε το πρόσωπο του Βαλεριανού. Γιατί δεν άμφέβαλλε ότι το γράμμα ήταν της Ρόζας.

Γύρισε, λοιπόν, λίγο προς τα πλάγια και διάβασε μέσα σε μία στιγμή το περιεχόμενό του.

— 'Αλλά το πρόσωπό του έγινε άμέσως σκυθρωπό και μία έκφρασι λύπης απλώθηκε πάνω στα χαρακτηριστικά του.

«Θέέ μου, σκεφτόταν, είναι δυνατόν να γελάσθης τόσο πολύ; 'Αλλά το γράμμα της Ρόζας δεν μου άφήνει την παραμικρή αμφιβολία. Είναι κατηγορηματικό».

Η πριγκίπισσα άπόφυγε να ρωτήσει το γιοι της για την αιτία της λύπης του. Την μάντευε άλλωστε.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

— Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη ανάγκη από καθαρόν αέρα...

— Θα πάμε όπου θελήσετε, μητέρα, είπε ο Βαλεριανός, που επιθυμούσε τώρα να φύγει το συντομότερο μακριά από το Παρίσι.

— Ξέρω ένα ιδεώδες μέρος, που σε δυάζει τον αέρα του βουνού και της θάλας, απάντησε η μητέρα του. 'Εκεί, θα μπορέ-σως να γράψης ότι απήντησε Δέν πιστεύω να άρνήσαι ότι αυτό το γράμμα προέρχεται από γυναικα.

— 'Αγαπητό μου παιδί, τού είπε με τρυφερότητα, δεν ξέρω τι γράφει, ούτε θέλω να το μάθω. 'Αλλά δεν πρέπει να στενοχωρησαι. 'Ο,τιδήποτε και αν σου συμβαίνει, μην ξεχνάς ότι θα έχης πάντα την αγάπη της μητέρας σου.

Ο Βαλεριανός έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός.

— Γιατί να μην μπορώμε, μητέρα, να φύγωμε μακριά από το Παρίσι; είπε σε μία στιγμή.

— 'Αλλά, μπορούμε, παιδί μου, απάντησε η πριγκίπισσα. Νομίζω ότι σου το είπα πρωτίτερα... Νά, διάβασε αυτό το γράμμα...

Και τού έδωκε το γράμμα και την επιταγή που είχε λάβει από τον ανώνυμο οφειλέτη του πατέρα του.

Ο Βαλεριανός δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό.

— Δυστυχισμένο πατέρα! είπε. Πού να ήξερες όταν δάνειζες το ποσόν ότι ο οφειλέτης σου θα μάς το γυρίζει σε μία από τις πιο κρίσιμες στιγμές της ζωής μας! Θα εισπράξεις αύριο αυτή την επιταγή, μητέρα και θα αγοράσεις μερικά καλά φορέματα που σου λείπουν. Θα δώσωμε, όμως, αν το εγκρίνεις, μερικά χρήματα στον καλό Ποταπίτς, που μάς είχε τόσο άφυσιασμένος...

— Όλα αυτά θα γίνουν, απάντησε η μητέρα του. 'Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσωμε να ζήσωμε στην έξοχ...

πως έλεγε συχνά και ο ίδιος, είχε πολλά ζευγάρια μάτια. Και δεν άργησε να καταλάβει πως τον παρακολουθούσαν.

Παλιός επαναστάτης, που είχε ζήσει πάντα με το φόβο ότι θα έδρασε σε κάθε στιγμή έναν έγχρο να εμφανίζεται μπροστά του, είχε αποκτήσει τη συνήθεια να διαδράζει στις φυσιολογικές των ανθρώπων και να μην άπαστάται σ' ένα τουλάχιστον σημείο: αν εκείνοι που τον περιτοίχιζαν ήταν φίλοι ή έχθροι.

Τού έκαναν εντύπωση, λοιπόν, οι δυο άνθρωποι που μπήκαν έπειτα από μερικά λεπτά στο καφενείο και κάθισαν σ' ένα γειτονικό τραπέζι.

— Μην δείξεις καμμία έκπληξη, είπε σιγά στο Βαλεριανό. Με παρακολουθούν. Ποιός, λοιπόν, μπορείς ν' ανακαλύψει τα ίχνη μου σε μία μεγάλη πόλη όπως το Παρίσι;

Μία τυχαία σύμπτωση τον βοήθησε σε λίγο να βρή την απάντησι σ' αυτό το ερώτημα.

— Απέναντι από το μέρος όπου καθόνταν βρισκόταν ένας μεγάλος καθρέφτης. Και μέσα σ' αυτόν μπορούσε να διακρίνει κανείς πολύ καθαρά την κίνησι ενός μεγάλου μέρους του δρόμου.

Ο Όφμαν έβλεπε μέσα στον καθρέφτη ένα άμαξι που είχε σταθμεύσει σε μικρή απόσταση. Κάθε τόσο, ένας άνθρωπος έβγαζε από το παραθυράκι αυτού του άμαξιού το κεφάλι του και κύτταζε προς το μέρος του καφενείου.

Ο Όφμαν δεν δυσκολεύθηκε να τον αναγνωρίσει.

— Έπρεπε να το υποπτευθώ, είπε σιγά στο Βαλεριανό. Αυτός είναι!

— Ποιός αυτός;

— Ο 'Αλέξανδρος 'Ιδάνοβιτς, ο προδότης! Τί κρίμα που δεν μπόρεσα ως τώρα να πείσω τους φίλους μου για το ρόλο αυτού του ανθρώπου! Υπάρχουν αρκετοί που τον νομίζουν άγνο επαναστάτη. 'Αλλ' εγώ ξέρω καλά τι κάνει εδώ στο Παρίσι... Ήσυχασε, όμως! Προτού φύγω, θα του κανονίσω το λογαριασμό του.

— Θα έγκληματίζεις;

— Και γιατί όχι; Ο 'Ιδάνοβιτς έγκληματίζει διαρκώς εις βάρος μας. Ποσοί άνθρωποι δεν πέθαναν πάνω στην άγχονη εξ αιτίας του! Ποσοί άλλοι δεν σαπίζουν στη Σιβηρία ή μέσα στις φυλακές!

Ο Βαλεριανός δεν βρήκε τίποτε ν' απαντήσει σ' αυτά τα επιχειρήματα του φίλου του. Έπιωφελήθηκε μόνον από την ευκαιρία για να συμβουλευθεί τον Όφμαν να παραιτηθεί από την επαναστατική δράσι, και να καλέσει και την αδελφή του Σοφία στο Παρίσι για να ζήσουν μία ζωή ήρεμη, μακριά από τις περιπέτειες και τους κινδύνους.

— Ποτέ! απάντησε ο Όφμαν. Το μόνο που περιμένω, άλλωστε, είναι το τηλεγράφημα της Σοφίας. Μόλις το λάβω θα φύγω άμέσως.

— 'Αλλ' αφού σε παρακολουθούν;

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΕΙΣ

— Κάτι λησμόνησα να πάρω μαζί μου, είπε η Μανταλένα στον Τελλάνο, όταν έστρεψαν στην κορφή του βουνού...

ΣΤΗΝ περιοχή του Όρ-σίνου στην Κορσική, ύψωνεται ένα άρκετα ψηλό κι απότομο βουνό. Η κορφή του είναι πολύ παράξενη. Πρό πάντων τη στιγμή που βασίλευε ο ήλιος, η κορφή αυτή παίρνει το σχήμα μιας γυναίκας πάνω στ' αλόγο. Κι' όλο το βουνό λέγεται: «Η πέτρινη γυναίκα».

Είπε μια παλιά, συγκινητική κορσικανική ιστορία.

Στά περασμένα χρόνια, λένε, σ' ένα μικρό χωριό, στη Νύσσα, ζούσε μια χήρα, η Τζιοβάννα Αμπιένα. Η γυναίκα αυτή είχε μια χρυσή καρδιά, αλλά και μια σκληρή, άκαρδη κόρη, τη Μανταλένα.

Όλη την ημέρα την περνούσε μέσα στη άωχική καλύβα της, ενώ η Μανταλένα έπαιρνε τις γίδες και τις πήγαινε να βοσκήσουν. Και το βράδυ, όταν γύριζε στο φτωχικό της η Μανταλένα έπινε το γάλα, έτρωγε λίγο τυρί και ψωμί και ύστερα έφευγε να κοιμηθεί, αδιαφορώντας αν η μάνα της είχε να φάει ή όχι.

Η Μανταλένα ήταν ένα κορίτσι πολύ όμορφο, με προκλητικό καρρέ, και με μεγάλα μαύρα μάτια. Όλοι οι νέοι ήταν ξετρελλαμένοι μα-

**Η κόρη
μέ την
πέτρινη
καρδιά**

Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Γυναίκα του Λουτσιάνο Τελλάνο; Ποιά η Μανταλένα; Η κοπέλλα που όσους τα χίδια της; Τέτοια τύχη δεν την είχε ποτέ της ονειρευτή. Δεν άφησε την ευκαιρία να της ξεφύγει και δέχτηκε χαρούμενα την πρότασή του. Μόνο η μητέρα της, η Τζιοβάννα Αμπιένα μελαγχόλησε.

Η σκληρόκαρδη κόρη της θα την άφηνε μόνη. Θα πήγαινε στο παλάτι του Τελλάνο, που ήταν στο Όρσίνου και που να την πολυτέλεια του μιλούσε όλος ο κόσμος.

Η κακόμοιρη η Τζιοβάννα δεν είχε άδικο. Η Μανταλένα δεν άρχισε να μαζεύει όλα τα πράγματα απ' τη φτωχοκαλυδόπιτο και να τα βάζει μέσα σε πανέρι.

— Τι θα τα κάνης δλ' αυτά, Μανταλένα;

— Θα τα πάρω μαζί μου.

Μου χρειάζονται...
— Κι' έμένα δε θα μ' αφήσης τίποτα, κόρη μου;
— Έσένα; Έκανε η Μανταλένα γελώντας σαρκαστικά. Έσύ γέρασες πιά. Είσαι άχρηστη και σε λίγο θα πεθάνεις.
— Η μητέρα της άρχισε να κλαίει, αλλά η σκληρόκαρδη κόρη, αδιαφορώντας για τον πόνο της μάννας της, της έριξε μια τόσο άγρια ματιά που η γριά πάγωσε απ' τον τρόμο της.

★
Η μέρα του γάμου είχε φτάσει. Ο Λουτσιάνο Τελλάνο είχε προετοιμάσει την τελετή με όλη τη μεγαλοπρέπεια. Όλοι οι ευγενείς είχαν μαζεωθεί στο μέγαρο του κι' όλο το χωριό όπου έμενε η Μανταλένα γλεντούσε με την καρδιά του. Μονάχα η μάνα ήταν άπαρηγόρητη.
Ο Λουτσιάνο με τη συνοδεία του, καθάλλα σ' ένα άσπρο περήφανο άτι, προχωρούσε στον κεντρικό δρόμο για να πάει να παραλάβει τη νύφη. Σε λίγο τη συνάντησε που έρχόταν, πιο όμορφη παρά ποτέ μέσα στους τέπλους της, μαζί με τα κορίτσια της ακολουθίας της.

Ο άρραθωναστικός της ξεπέζεψε, τη φίλησε τρυφερά στα χείλη κι' ύστερα της πέρασε στο λαιμό ένα κολλίε με θαυμάσια μαργαριτάρια. Η Μανταλένα άχτινοβολούσε από ευτυχία. Έπειτα ο Λουτσιάνο την ανέβασε σ' ένα αλόγο και η γαμήλια πομπή ξεκίνησε με φωνές και με τραγούδια.

Πήραν το μονοπάτι που μ' ελιγμούς ανέβαινε πάνω στο αντικρινό βουνό. Πίσω απ' αυτό ήταν το χωριό, — η πατρίδα του Τελλάνο.

Και η καυμένη η Τζιοβάννα, θλιμμένη, στεκόταν όρθια μπροστά στην πόρτα της καλύβας της και παρακολουθούσε με συντριμμένη καρδιά από μακριά τη γαμήλια πομπή που όλο και χανόταν μέσα στον ορίζοντα...

Είχαν φτάσει σχεδόν στην κορφή του βουνού, όταν ξάφνα, η Μανταλένα χτύπησε με το χέρι της το πέτσιπό της.

— Τι τρέχει, αγάπη μου; ρώτησε τρυφερά ο Τελλάνο.

— Κάτι λησμόνησα να πάρω μαζί μου.

— Τι πράγμα;...

— Το άσπρο κατικακί μου.

Ο Τελλάνο γέλασε με την αφέλεια τ.

— Μα τι να το κάνης; "Αστο στη μητέρα σου. Εκεί που θα πάμε, θάχης όλα τα αγαθά...

— Όχι, όχι, διέκοψε ζωηρά η Μανταλένα. Θέλω το κατικακί μου.

Ένας απ' τους ανθρώπους του Τελλάνο πήρε τη διαταγή να ξαναγυρίσει στο χωριό και να εκτελέσει την επιθυμία της Μανταλένας. Όταν

δ' απεσταλμένος πλησίαζε την καλύβα, η χήρα, με τα μάτια βουρκωμένα απ' τα δάκρυα, απόρησε.

— Δίχως άλλο, σκέφθηκε, η κόρη μου θα μετανιώσει και στέλνει πίσω τα πράγματα που πήρε μαζί της.

Υστερα, ρώτησε δυνατά τον καβαλάρη:

— Για μένα έρχεσαι;

— Ναι, κυρά Τζιοβάννα. Η κόρη σου, η Μανταλένα, παραγγείλε να δώσης το άσπρο κατικακί να της το πάω...

Η μάνα, σαν το άκουσε αυτό, μάνιασε. Σήκωσε το χέρι της προς το μέρος του βουνού, που στην κορφή του βρισκόταν εκείνη τη στιγμή η γαμήλια πομπή και ρώτησε:

— Κόρη με την πέτρινη καρδιά, αυτό που μου κά-νεις, απ' το Θεό να τβώρης!...

Οι Κορσικανοί λένε πως εκείνη τη στιγμή ο καταγάνος και φωτεινός ουρανός της Κορσικής συγνέφιασε απότομα. Υστερα έλαμψε ολόκληρος. Ένας κεραυνός ακούστηκε, σαν ούρλιαχτά κατάρας και τέλος πυκνοί άτμοι σκέπασαν όλο το βουνό. Όλο το έδαφος ταραχτήκε σά να γινόταν τρομερός σεισμός.

Όταν αργότερα διαλύθηκαν οι άτμοι, το βουνό είχε αλλάξει σχήμα πάνω στην κορφή του. Τώρα μια γυναίκα ήταν πετρωμένη, πάνω σ' ένα άσπρο αλόγο καθόλα.

Ήταν η όμορφη, η σκληρόκαρδη Μανταλένα, που πέτρωσε απ' την ιατάρια της αμοιρίας και πονεμένης μάνας.

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

©©

Η γαλαρία των θεάτρων του Λονδίνου

Στο Λονδίνο λειτουργεί από πολλά χρόνια η πιο πρωτότυπη λέσχη που υπάρχει σ' όλο τον κόσμο. Αποκαλείται «Λέσχη του παραδείσου» και περιλαμβάνει, σύμφωνα με το καταστατικό της, «ανθρώπους που έχουν τόσο λίγα χρήματα, ώστε να μην μπορούν να πληρώσουν μια θέσι στην πλατεία των θεάτρων». Τα μέλη της υποχρεούνται να παρακολουθούν κάθε θεατρική πρεμιέρα από τη... γαλαρία. Πρόεδρος της λέσχης είναι από είκοσι χρόνια κάποιος Λέλι Μπλούμ, που έχει παρακολουθήσει ως σήμερα 5.000 παραστάσεις.

Θα νομίσετε ίσως πως αυτή η λέσχη είναι άσημη. Και όμως συμβαίνει το αντίθετο. Οι διευθυντές των θεάτρων του Λονδίνου, οι συγγραφείς και οι ηθοποιοί κάνουν συχνά μεγάλες δωρεές στη «Λέσχη του παραδείσου» για να εξασφαλίσουν την εύνοια των μελών της. Γιατί, όπως είναι γνωστό, η επιτυχία ή η αποτυχία ενός έργου ή ενός ηθοποιού εξαρτώνται κατά μέγιστο μέρος από τη γαλαρία. Όπως βλέπετε, λοιπόν, η επιθυμία εκείνων που συνέστησαν αυτή τη λέσχη δεν ήταν άναξία λόγου.

Ο Γρυπάρης και τα εύθυμα των θεατρικών παρασκηνίων

Ένα μεγάλο χρονικό διάστημα της πνευματικής ζωής του Γρυπάρη, αφιερώθηκε στο Θέατρο και στην εκπαίδευση. Από το γραφείο του Γρυπάρη, όταν ήταν διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου, πέρασε κόσμος πολύς, για διάφορες δουλειές σχετικές με τη θεατρική κίνηση, της εποχής εκείνης.

Οι περισσότεροι πήγαιναν για να αποκαλύψουν ότι έγραφαν θεατρικό έργο και ότι... «αποφάσισαν» να το δώσουν να παιχθεί στο Εθνικό Θέατρο. Και τότε, ο ποιητής, με την πασίγνωστη «ποιητική» του διάθεσι, ρωτούσε:

— Μα γιατί αυτή η εξαιρετική τιμή σε μας; Έχει κι' άλλα θέατρα που θέλουν να... ζήσουν κι' αυτά!

Αλλ' ο ενδιαφερόμενος, για να προλάβει το «χειρότερο» και για να τον υποκρίνεται, έλεγε συνήθως:

— Ε... κύριε Γρυπάρη, τόφερα, μία που είσατε σεις εδώ, μία μεγάλη εγγύηση, αλλιώςικά δεν τβόδινα! Ποιός εμπιστεύεται σε άλλους;

— Η καλωσύνη σας! Έλεγε ο Γρυπάρης με ύφος... εσχάτης μετριοφροσύνης.

Μία μέρα, λοιπόν, γνωστός λόγιος των παλαιότερων ημερών που επέσχιζε να δρέψει δάφνες και δεν κατάφερε παρά μόνο... βρωδές πάντοτε να βερίχνη, πήγε να επισκεφθεί το Γρυπάρη, λίγες μέρες μετά το διορισμό του ως διευθυντού του Εθνικού Θεάτρου.

Ο Γρυπάρης τον ήξερε «έκ φήμης» και ύστερα από αλλεπάλληλες αναβολές, αναγκάστηκε με μόλις συγκαλυπτομένη δυσφορία να τον δεχτεί. Μα δεν έβλεπε παρά μόνο πως θα μπορούσε να τελειώσει συντομότερα μαζί του.

Αλλ' αυτός στρογγυλοκάθησε μπροστά στο γραφείο του κι' έβγαλε απ' το χαρτοφύλακά του δύο... δέματα χειρογράφων, αρκετά δγκώδη.

Ο Γρυπάρης τα χρειάστηκε. Ερρίξε μια ματιά στο ρολόγι του, αλλ' ο άλλος καλοστρωμένος καθώς ήταν στο καθίσμα του είπε ότι εύρισκεται στην «ευχάριστη θέσι» να του παραδώσει δύο περίφημα μονόπρακτα έργα που β' αφηναν έποχή στο θέατρο. Δύο θησαυροί, έλεγε.

— Δύο κι' έλας! Έκαμα ο Γρυπάρης με

Ιωάννης Γρυπάρης

ύφος θαυμασμό.

Και άμέσως έποδοθεσε!

— Ωραία λοιπόν! Αφήστε τα να τους ιδούμε με την ησυχία μας τους θησαυρούς και περνάτε μία μέρα, την έρχόμενη έβδομάδα, για να τα ξαναπούμε!

Αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του ο Γρυπάρης όταν ο επισκέπτης άρχισε κι' όλος να διαβάει το πρώτο... χωρίς να σταματήσει καθόλου. Αφού κατάλαβε ο ποιητής ότι το «έργο» ήταν ακριβώς εκείνο που περίμενε και για να απάλλαξη από τον άπροσδόκητο αιφνιδιασμό, έβαλε σε λίγο, με τρόπο το χέρι του στο ηλεκτρικό κουδούνι και χτύπησε συνθηματικά. Και σε λίγο μπήκε η δασκαλεμένη γραμματέως του και είπε:

— Κύριε διευτνή, σάς ζητούν επιγόντως στο Υπουργείο!

Σηκώθηκε, άμέσως, ο Γρυπάρης, κι' έτοιμάστηκε να πάρη το καπέλο του ζητώντας «συγγνώμην», όταν ο «συγγραφέας» σηκώθηκε κι' αυτός και διακόπτων την ανάγνωση, τον ρώτησε:

— Πώς σάς φαίνεται;

— Τι να σάς πώ... απάντησεν ο ποιητής. Προτιμώ το άλλο!

— Μα... έκαμ' εκείνος. Δεν σάς το διάβασα ακόμα!

— Γι' αυτό ακριβώς, το προτιμώ! απάντησε ο Γρυπάρης και άπεσούρη βιαστικά.

Και το δράμα των δυο... μονοπρακτών, σταμάτησε στο σημείο αυτό, χωρίς συνέχεια.

Μία μέρα ο Γρυπάρης έλαβε ένα τηλεφώνημα φίλου του, διευθυντού Αθηνάικης εφημερίδος, της οποίας η κυκλοφορία ήταν ελαχίστη. Ο Νιρβάνας, μάλιστα, του είχε πη ότι ακόμη και οι... άνθρωποι του γραφείου της εφημερίδος δεν τη διάβασουν όλοι, γιατί είχε ιδη, ένα πρωί, το διαχειριστή της, που διάβαζε... άλλη εφημερίδα!

Στο τηλεφώνημα, λοιπόν, ο διευθυντής της εφημερίδος, είπε στο Γρυπάρη:

— Κάμε μου τη χάρη, Γιάννη, σέ παρακαλώ, να μου κρατήσεις μερικές θέσεις, γι' απόψε!

— Μερικές; Έκαμε ο Γρυπάρης. Δηλαδή πόσες;

— Κράτησε μου πέντε!

Δεν κρατήθηκε, τότε, ο ποιητής των «Σκαραβαίων και Τερρακότων» και του απάντησε:

— Άκου να σου πώ, αγαπητέ μου. Δεν υπάρχει λόγος να φέρης όλους τους αναγνώστες της εφημερίδας σου, απόψε! Άς έρθουν απόψε οι τρείς, και τους άλλους δύο τους φέρνεις αύριο!

Κοντά στο Εθνικό Θέατρο ήταν ένα κουρείο όπου συνήθιζε να πηγαίνει ο Γρυπάρης, για να μη χάνη πολλήν ώρα στο ξύρισμα.

Για κακή τύχη, όμως, του ποιητή, βρέθηκε να δουλεύη στο κουρείο εκείνο ένας τεχνίτης που φιλοδοξούσε να κουβεντιάσει μαζί του.

Ο Γρυπάρης ολιγόλογος καθώς ήταν, τον πάγανε, συνήθως, με το σοβαρό ύφος του. Αλλ' εκείνος μία μέρα για να του κάμη εντύπωση, του είπεν ότι διαβάσε το πρώτο, εκείνο μιά φυλλάδα που έγραφε ότι θα γινόταν... συντέλεια του κόσμου.

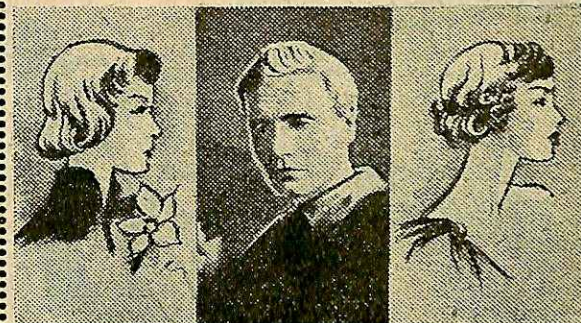
— Άς γίνη! του είπε ο Γρυπάρης.

— Ναι! Έκαμε εκείνος. Αλλά ξερετε, κυρ Γιάννη, την τοίτη μέρα θα πεθάνουν όλα τα ζώα και την τετάρτη, οι άνθρωποι!

Και τότε, ο Γρυπάρης του είπε:

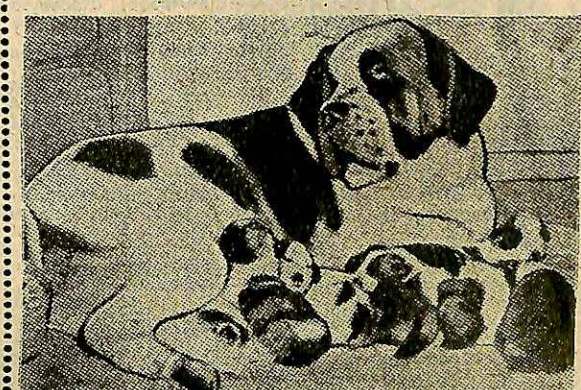
— Όστε την Τετάρτη εγώ θα μείνω άξυριστος!

Δ. ΓΑΤ.

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ Α ΛΑ ΛΩΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕ

Σά να μη του έφταναν οι δάφνες που έδρεμε με το φιλμ «Άμλετ», ο Λώρενς Όλιβιέ, ο μεγαλύτερος άστηρ της όθνης, βρήκε και άλλο τρόπο να αύξηση τη φήμη του. Λανσάρισε μιά... γυναικεία μόδα κοτών μαλλιών «ά λα Λώρενς Όλιβιέ». Ο Παρισιός κομμωτής Φυρίς την υιοθέτησε άμέσως και τα δυο άνωτέρα κροκί του ξετρελλάναν τις Παριζιάνες.

ΠΟΛΥΜΕΛΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η Ντόλρες Πέλαμ είναι μιά χαριτωμένη σκυλίτσα του Αγίου Βερνάρδου. Σ' ένα διαγωνισμό, που διοργανώθηκε προ ήμερών από τους Φίλους των Σώων, στη Μασσαχουσέτη, κέρδισε το βραβείο της «καλής μητέρας» γιατί έκανε σε μιά και μόνη γέννα 16 υγιέστατα κουτάδια. Στη φωτογραφία μας τη βλέπετε να στέκεται περήφανη ανάμεσα στα παιδιά της!...

ΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

Βρίσκοντας πολύ ακριβό για το φτωχικό του βαλάντιο το εισιτήριο των ηλεκτρικών σιδηροδρόμων, ο Ιταλός αυτός κατασκεύασε το πρωτότυπο μεταφορικό μέσον που βλέπετε πιο πάνω, και κάνει μ' αυτό δυο φορές την ημέρα τη διαδρομή μεταξύ Ρώμης και Όστιας.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ

Η μουσική είναι το καλύτερο φάρμακο για έναν άρρωστο. Σ' το έξης, χωρίς στο νέο μικρο-μεγάφωνο των εργασιών Τελέ της Μινεαπόλεως, θα μπορεί ένας άρρωστος να παρακολουθή οποιαδήποτε έκπομπή χωρίς να ενοχλή κανένα. Το μικρο-μεγάφωνο αυτό τοποθετείται κάτω απ' το μαξιλάρι και εξασφαλίζει ιδεώδη ακουστική.

Τὰ νομισματοκοπεῖα ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Φτιάχνουν μετάλλια και παράσημα!

Ἡ κρίσι που ἔχουν τὰ διάφορα Κράτη σὲ μέταλλα, ἔφερε καὶ μιὰ περιέργη ἄλλου εἴδους κρίσι στὰ νομισματοκοπεῖα. Τὰ Κράτη δὲν κάνουν πειὰ μονέδα καὶ περιορίζονται στὸ χαρτονόμισμα πού καὶ εὐκολώτερο εἶναι καὶ ἀφθονώτερο... τυπώ-νεται καὶ λιγώτερο κοστίζει. Πού καὶ πού βρίσκει κανεὶς σὲ μερικά Κράτη νομίσματα μικρῆς ἀξίας γιὰ τίς συναλλαγές τοῦ κόσμου, ἀπὸ ἀλουμίνιο ἢ κάποιο μίγμα χαλκοῦ, ἢ ἀλουμινίου καὶ νικελί. Τὸ χαρτονόμισμα ὅμως εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς συναλλαγῆς ὅλων τῶν Κρατῶν. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐργοστάσια αὐτὰ ἦταν ὅλα κρατικά, γιὰ τοὺς ἰδιῶτες δὲν μποροῦν νὰ κόβουν νομίσματα, ἤρθε ἡ κρίσις. Τί θὰ κάναμε; εἶπαν οἱ διευθυνταὶ τους. Καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸ ρίξουν στὴν τέχνη καὶ στὶς συλλογές. Ἔτσι ἐγίνε μιὰ νέα βιομηχανία, κρατική κι' αὐτή, τῶν ἀναμνη-στικῶν μεταλλίων καὶ τῶν παρασή-μων.

Τὰ μετάλλια ἦταν γνωστὰ στὴν ἑλληνιστική περίοδο, ὅχι ὅμως καὶ στὴν ἀρχαία ἑλληνική ἐποχή. Ἐνα μέταλλιο τοῦ Ἀγαθοκλῆ εἶναι τὸ πειδὶ ἀρχαῖο γνωστὸ μέταλλιο πού φέρει κάποια ἱστορική βραδεία μὲ τὰ ὅπλα πού κυριεύθηκαν ἀπὸ τὸν ἑχθρό. Τὸ δὲ ὠραιότερο ἀρχαῖο νόμισμα θεωρεῖται τὸ χρυσὸ τοῦ Εὐκρατίδου πού ἀξίζει εἰκοσι στατήρες τῆς ἐποχῆς, καὶ δὲν κυκλοφοροῦσε σὲ πολλὰ χέ-ρια. Ὑπάρχουν πολιτισμοὶ ὁλόκλη-

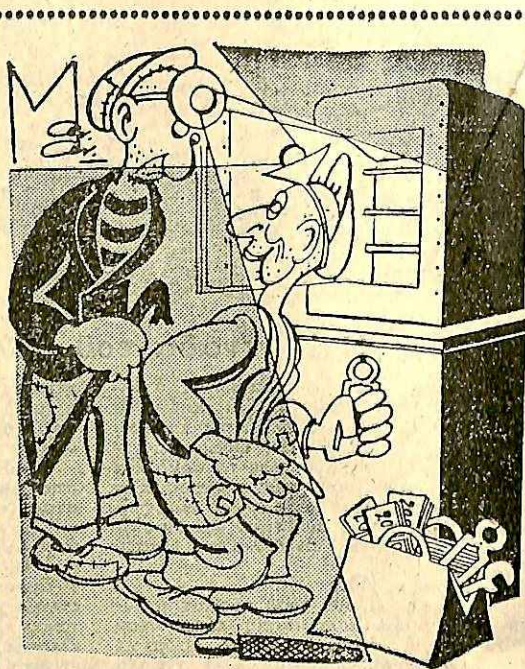
ροὶ πού χάθηκαν, χωρὶς νὰ μᾶς ἀ-φῆσουν οὔτε μνημεῖα, οὔτε ἔργα τέ-χνης, ἐκτὸς ἀπὸ λίγα νομίσματα. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὰ νομίσματα γί-νονταν ὅλα μὲ τὸ σφυρί. Τώρα ἔχει ἡ ἀντιγραφὴ τοῦ προτύπου τοῦ καλλιτέχνη ἑπάνω στὸ ἀτσάλι πού θὰ γίνη ἡ μήτρα τοῦ νομίσματος ἢ τοῦ μεταλλίου, κατασκευάζεται μὲ ἓνα ἠλεκτρικὸ παντογράφο χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ Νομισματοκοπεῖο τοῦ Παρι-σιοῦ εἶναι ἀπὸ τὰ πειδὶ καλὰ ὀργα-νωμένα Κρατικά παρόμοια ἱδρύμα-τα. Ἡ συλλογὴ τῶν τῶν μεταλλίων εἶναι ἀπὸ τίς πλουσιώτερες καὶ τίς καλλιτεχνικώτερες. Καὶ κερδίζει ἀρ-κετὰ ἀπὸ τὴν βιομηχανία αὐτή. Τὸ μεγαλύτερο παράδειγμα κέρδους ἀναφέρεται στὴν ἐποχὴ πού ἔφτασε ἓνα ἀπόγευμα στὸ αεροδρόμιο τοῦ Παρισιοῦ ὁ Λίντμπεργκ, μοναδικὸς ἐπιβάτης καὶ ἀεροπόρος τοῦ πρώτου ἀεροπλάνου πού διέσχισε τὸν ὠ-κεανὸ χωρὶς σταθμὸ. Τὸ νομισματο-κοπεῖο ἐβγάλε ἀμέσως ἀναμνηστικὸ μέταλλιο τοῦ κατορθώματος καὶ δὲν προλάμβανε νὰ κατασκευάζῃ, τόση μεγάλη ἦταν ἡ ζήτησι. Τώρα οἱ Ἀ-μερικανίδες πού περνοῦν τὸν ὠκεανὸ στὰ ἀνετα ἀεροπλάνα τῶν ἐμπορι-κῶν ἐταιριῶν, δὲν ἐννοοῦν νὰ γυρί-σουν πίσω ἀν δὲν πᾶν στὸ Νομι-σματοκοπεῖο νὰ πληρώσουν ὅσο-ὅσο, γιὰ νὰ τοὺς χαράξουν τὸ πορτραί-το τους καὶ νὰ τοὺς βγάλουν μερικά μετάλλια γιὰ σουβενὶρ στοὺς φίλους καὶ στὶς φίλες τους. Μιὰ πού τὸ νο-μισματοκοπεῖο διατρέπει κρίσις καὶ νομίσματα δὲν ὑπάρχουν, δέχεται τέτοιες παραγγελίες καὶ τίς ἐκτελεῖ ταχύτατα... ἐναντὶ δολλαρίων!

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπάνια Γαλλικά με-τάλλια τῆς παλῆς ἐποχῆς εἶναι ἐ-κείνα πού ἐβγάλε ἡ Γαλλία στὰ 1451, μετὰ τὴν καταδίκη τῆς Ζαν γι' Ἀρκ καὶ τὴν ἀναχώρησι τῶν Ἀγγλων. Τώρα βγαίνουν μετάλλια γιὰ τὰ πειδὶ ἀσημένια γεγονότα, γιὰ τὴν νίκη ἐνὸς πυγμάχου, γιὰ τὸν ἑορτασμὸ μιᾶς ἐπετείου τῆς γεννή-σεως ἑνὸς σοφοῦ, καὶ τὰ μετάλλια συναγωνίζονται τὰ γραμματόσημα πού ἐπίσης δὲν ἀφήνουν νὰ περάσῃ καμμιὰ ἐπέτειος ἀχρησιμοποίητη. Μεγάλῃ ἐπίσης κατανάλωσι γίνε-ται ἀπὸ κοσμήματα γυναικῶν, ἀπὸ διάσημα σωματεῖα καὶ παράσημα. Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα αὐτὰ δὲν ποικίλλουν. Εἶναι ὅλο τὰ ἴδια καὶ σπάνια ἀγοράζει κανεὶς ἓνα παρά-σημο, περιορίζεται δὲ μόνο στὶς κορδέλλες πού οἱ Γάλλοι φοροῦν στὸ πέτο τοῦ σακκακιού τους. Ὅσο γιὰ τὰ νομίσματα δὲν γίνεται πειὰ λό-γος. Πενταροδεκάρες μόνο κυκλοφο-ροῦν, καὶ αὐτές, ἀν εἶναι ἀπὸ ἓνα οἰο-δήποτε καλούτσικο μέταλλο ἐξαφα-νίζονται ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν σὲ λί-γους μῆνες, γιὰ τὴν ἀξία τοῦ μετάλ-λου εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ὀνο-μαστική ἀξία τοῦ νομίσματος. Τὰ παλῆα δεκάφραγκα νομίσματα πού εἶχε θέσει σὲ κυκλοφορίαν στὴν κατο-χὴ ὁ Πεταίν, ἀγοράζονται σήμερα ἀ-πὸ ὅλες τίς τράπεζες πρὸς πενήντα φράγκα τὸ ἓνα καὶ ἀξίζουν βέβαια πολὺ περισσότερα ἀν προσθέσετε τὰ κέρδη τῆς τράπεζας, τοῦ κυνηρίου καὶ τοῦ ἐμπορίου πολυτίμων μετάλ-λων. Ζοῦμε γι' αὐτὸ στὴν ἐποχὴ τοῦ χαρτίνου νομίσματος. Τὰ τυπογρα-φεία τῶν Κρατῶν, εἶναι τὰ μόνα πού δουλεύουν νυχτὰ μέρα...

Γυναικισμοκρατία

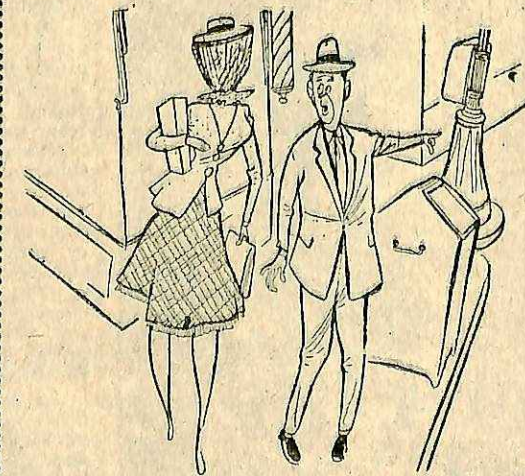
Στὶς δημοτικές ἐκλογές πού ἔγι-ναν τελευταία στὴν πόλιν Ἐσμπέργκ τῆς Δανίας, τὰ ψηφοδέλτια ὅλων τῶν κομμάτων περιελάμβαναν μόνον γυ-ναίκες. Καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς πόλεως ἀ-ποτελέσθηκε μόνον ἀπὸ ἀντιπροσώ-πους τοῦ ὠραίου φύλου.

— Εἶδες λοιπόν, ἀπὸ τότε πού κάναμε τὴ διάρ-ρηξι στὸν λαρυγγολόγο, τί ἀνετα δουλεύουμε;...
(Τοῦ Μ. Ἀναστοπούλου)

— Ἄν δὲν εἶχε παραγγεῖλει αὐτὸς τὰ μακαρόνια μὴ τοῦ τὰ χρεώσης στὸ λογαριασμό!...

— Ἄν εἶσαι ἐσύ, ἀγάπη μου, τὸ αὐτοκίνητό μας εἶναι ἀπ' ἐκεῖ!...

ΤΑ ΕΘΙΜΑ Τῶν Κινέζων

Τὰ βουνά μετὰ τὰ σκαλο-πάτια

Ἡ χώρα πού κρύβει τὰ πε-ρισσότερα μυστικά ἀπὸ τὸν ἄλ-λο κόσμο, εἶναι ἡ ἀχανὲς Κίνα, πού ἐγίνε τελευταία τὸ θέμα τῆς ἡμέρας. Οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ Κινέζοι δὲν ξέρουν καλὰ - καλὰ πόσοι εἶναι καὶ τὰ παιδιά τοῦ Χάν ὅπως λέγονται ἔχουν τε-ταία ποικιλία ἡθῶν καὶ ἐθίμων, πού καὶ μεταξὺ τους ἀκόμη δὲν γνωρίζονται οἱ φυλές τους. Τὰ μυστήρια αὐτοῦ τοῦ ἀναρίθμη-του λαοῦ, κρατήθηκαν ἔτσι σκο-τεινὰ καὶ μέχρι σήμερα, γιὰ τὸν προστατευτὴν ἢ ἔλλειψι τῶν συγκοινωνιῶν. Οἱ μόνες γρήγο-ρες μεταφορές πού γίνονται εἶ-ναι οἱ ποταμίσιες. Βέβαια γνῶ-ρισε τὸν πολιτισμὸ τῶν ἠλεκ-τρικῶν τραίνων καὶ τοῦ αὐτοκί-νητου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, ἀλ-λα ὁ Κινέζος ταξιδεύει μέσα στὸ ποτάμι, καὶ στὸ δρόμο πᾶει πεζός. Ἔτσι ζῇ καὶ σή-μερα ἡ μεγάλη μάζα τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὴν, οὔτε τὰ ἀεροπλάνα ἔχουν ἀξία, ἀφοῦ ποτὲ δὲν θὰ πετάξῃ, οὔτε οἱ μεγάλοι δρό-μοι πού χάνονται στὸ ἀχανές, γιὰ τὰ καινούργια μεταφορικά μέσα. Γιὰ τὸν Κινέζο, ἐκεῖνο πού ἔχει ἀξία εἶναι τὸ μονοπάτι, καὶ ἰδίως τὸ μονοπάτι πού εἶναι χα-ραγμένο ἀπὸ τίς περπατησιές τῶν προγόνων του κατὰ μήκος τῶν ποταμῶν, καὶ τῶν χωρα-φιῶν. Καὶ γιὰ ν' ἀνέβῃ τὰ βου-νά, ὁ Κινέζος εἶναι ὁ μόνος πού ἐλυσε πρακτικὰ τὸ πρόβλημα.

Ἐφ'ὅσον σκαλοπάτια ἀπὸ τὸν κόμφο ὡς τὴν κορφή. Χιλιάδες χιλιάδων εἶναι τὰ σκαλοπάτια πού συνδέουν ἔτσι τοὺς καπι-τῶνες πληθυσμούς με τοὺς βου-νήσιους καὶ τὰ σκαλοπάτια αὐ-τὰ τὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ ζῶα τους. Ἔτσι λ.χ. ἡ πεδιάδα τοῦ Οὐάν ἐπάνω στὸν ποταμὸ Γιάνγκ - Τσέ ἐνώνεται με τὴν πρωτεύουσα τοῦ Σετσουέν, χα-ραγμένη ἀπὸ τὸν ποταμὸ.

Ἐκπτώσεις ὅλο τὸ χρόνο

Κάλας μετὰ, ἀρχῆς	6.500
Κάλας NYLON Du pont	35.000
Κάλας τύπου Τουρκίας	15.000
Κάλας ζωϊκῆς ἐστῆς	18.000
Κάλας μπαράκι	2.000
Κομπινισὶν	6.000
Κομπινισὶν ἐξέρεο	4.000
Κομπινισὶν ὁσινὲ κλῆς	18.000
Κυλάτες μακρὸ	2.000
Κυλάτες ἐξέρεο	5.000
Νυκτικές Α'	30.000
Κασκορά	3.500
Σαῦν	1.500
Μανδύλια	3.000
Κάλας ἀνδρικής	1.500
Ἰσπανιστὶς Α'	13.000
Ἰσπανιστὶς ποπλιν ἐστῆς	22.000
Φανίλλες Α'	2.000
Ἐσθρῶν καὶ κοντά	5.000
Κάλας παιδικῆς	2.000
Κυλάκια παιδικῆς	1.500

Πιάστε, προσέχτε, μπαρούτες καὶ ἄλλα εἶδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισή τιμή

ΣΟΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ 52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Τὰ σκαλοπάτια τοῦ βου-νοῦ πού εἶναι χιλιάδες καὶ εἶναι ὅλα ἀπὸ γρανίτη. Ὁ λόφος τοῦ Τσέν - Κιά - Τσάο ἔχει ὕψος 835 μέτρα καὶ 5.000 σκαλιά. Πῶς ν' ἀλλάξῃ σὲ λίγα χρόνια μέσα ὁ πανάρχαιος αὐτὸς πο-λιτισμὸς καὶ πῶς ν' ἀλλάξουν σὲ δέκα εἰκοσι χρόνια τὰ ἐθίμα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ὅπως προσπά-θησαν νὰ κάμουν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ οἱ Ἀμερικανοί; Δρόμοι καὶ συγκοινωνίες γίνονται ὁλόκλη-ρα, πῶς θὰ πεισθῇ ὁ Κινέζος νὰ μὴ πάρῃ τὰ ποδαράκια του καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ τὰ 5.000 σκαλοπάτια πού τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Δὲν πληρώ-ναι τίποτα. Καὶ στὸ δρόμο του ἔχει τὴν εὐκαιρία, νὰ εὐχαρι-στήσῃ καὶ τὸ Θεὸ πού τὸν κρα-τᾷ ἐν τῇ ζωῇ «γιὰ νὰ μὴ χαθῇ ἓνας φθγγὸς μουσικῆς ἀπ' τὴν ἀρμονία τοῦ θεοῦ» ὅπως λέει στους στίχους τοῦ ἑνὸς παλῆς Κινέζου ποιητῆ.

Ὁ πολιτισμὸς ἀνοίγει βέβαια νέες ἀρτηρίες, ἐπάνω στὶς πα-λῆς πού ἀκολουθοῦσαν τὰ κα-ραβάνια, ἐκεῖνα πού μετέφεραν τὸ μετὰ, τὸν παλῆ καὶ καὶ τὰ πολυτίμα πετράδια. Ἀλλὰ ἡ μάζα τοῦ Κινέζικο λαοῦ δὲν ἔχει ἀξία γι' αὐτὸ τὴν συνή-θειά της, πού παραμένουν ἀ-ναλλοίωτες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού... δὲν ὑπάρχει ὁ σημερινὸς μας πολιτισμὸς. Εἶναι περιέργη ὅτι οἱ Κινέζοι, εἶναι ὁ μόνος λαὸς ἐπὶ τῆς γῆς πού δὲν ἀφο-μοιώνεται μὲ κανέναν ἄλλον. Ὅλες οἱ προστάσεις ἕως σή-μερα ἀπέτυχαν. Καὶ ἐξῶ ἀπὸ τὴν Κίνα οἱ μετανάστες συγ-κεντρώνονται καὶ φτιάχνουν τὴν Κινεζικὴ γειτονιά τους μετὰ τὴ-θὴ καὶ τὰ ἐθίμα τους. Αὐτὴ εἶ-ναι ἡ μυστική δύναμις τῆς φυλῆς. Κάθε Κινεζικὴ οἰκογένεια, σκέ-πτεται μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο, ἔχει τὸ ἴδιο ἰδεώδες, καὶ ἀνθίσταται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο σὲ κάθε ἀλλαγὴ πού θέλουν νὰ τὴν ἐπι-βάλουν. Καὶ κατὰ πολὺ παρα-ξένος. Στὴν Κινεζικὴ γλῶσσα δὲν ὑπάρχει μιὰ λέξις πού ἐκ-φράζει αὐτὸ πού λέμε ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοί: «πατρίδα». Γιὰ τὸν Κινέζο ἡ ἐννοία τῆς πα-τρίδος, συγχωνεύεται μετὰ τὴν ἐννοία τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ πρῶ-τος κοσμοπολιτικὸς λαὸς τῆς γῆς. Ἡ ἀληθινὴ θρησκεία του εἶναι ἡ οἰκογένεια. Τίποτα δὲν ὑπάρχει ἱερώτερο ἀπ' αὐτή. Γι' αὐτὸ καὶ ἀντέχει σὲ τόσες καὶ τόσες ἐπιδρομές τοῦ ἐξωτερι-κοῦ. Οἱ Κινέζοι διατηροῦν ἐπί-σης ἀπὸ πανάρχαια ἐποχὴ τὸ φῶς τῶν ἀσμάτων πνευμάτων καὶ εἶναι ὅλοι τοὺς τρομερὰ προ-ληπτικοί. Δὲν εἶναι ποτὲ στὴν ὥρα τους ὅταν πρόκειται νὰ συ-ναντηθῶν μετὰ κάποιον, γιὰ τὴν πίστη τους ὅτι τὸ κακὸ πνεῦμα ἀκούσει τὴν ὥρα τοῦ ραντεβού, καὶ μπορεῖ νὰ σκαρπώσῃ καμμιὰ βρωμοδουλειά. Ἔτσι ὁ μὲν πρῶτος Κινέζος πᾶει μιὰ ὥρα ἀργότερα στὸ ραντεβού, ὁ δὲ ἄλλος ἐρχεται μετὰ δύο τρεῖς ὥρες ἢ τὴν ἄλλη μέρα. Ἔτσι τὸ κακὸ πνεῦμα χάνει τὸ λογαρια-σμὸ.

Ἐνα ταϊγκέλι μεγάλης ἀξίας

Τὸ ταϊγκέλι, ἀπ' ὅπου εἶχε κρεμασθῇ τὸ πτώμα τοῦ Μουσ-σολίνι μετὰ τὴν ἐκτέλεσί του, πούληθηκε ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του — ἓνα χασάπη τοῦ Μίλα-νου — σ' ἓναν Ἀμερικανὸ συλ-λέκτη σπανίων ἀντικειμένων στὴν τιμὴ τῶν τριῶν ἑκατομ-μυρίων λιρετῶν!

«Ὅταν δέλῃ ἡ νύφη...»

Οἱ δύο οἰκογένειες μένανε σὲ δύο διπλανά ὠραία σπιτία στὸ Ψυχικό. Τὴν πρώτη, τὴν ἀ-ποτελοῦσε ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ρῆγα Στοκοφίση, — ἐπαγγέλμα τοῦ κ. Ρῆγα ἐφοπλιστῆς καὶ τῆς κ. Μαρίας «οἰκιακῆς» — κι' ὁ γιὸς τους ὁ Τάκης, ἐρασιτέ-χνης τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς, κι' ἐπαγγέλμα «κληρονόμος» τῶν πατρικῶν ἑκατομμυρίων. Εἶχαν κι' ἓναν προστατευμέ-νο: Τὸ Χρῆστο Κουκλίδη, ἀνε-ψιὸ τῆς κ. Μαρίας πού τὸν εἶ-χαν φέρει ἀπ' τὸ χωριὸ του γιὰ ἦταν φτωχόπαιδο μὰ ἐ-παίρνε πολὺ τὰ γράμματα» κι' ἦταν ἀμαρτὰ νὰ μὴ σπουδά-σῃ τὸ κακόμοιρο. Τώρα ἦταν κι' αὐτὸς «τελειόφοιτος».

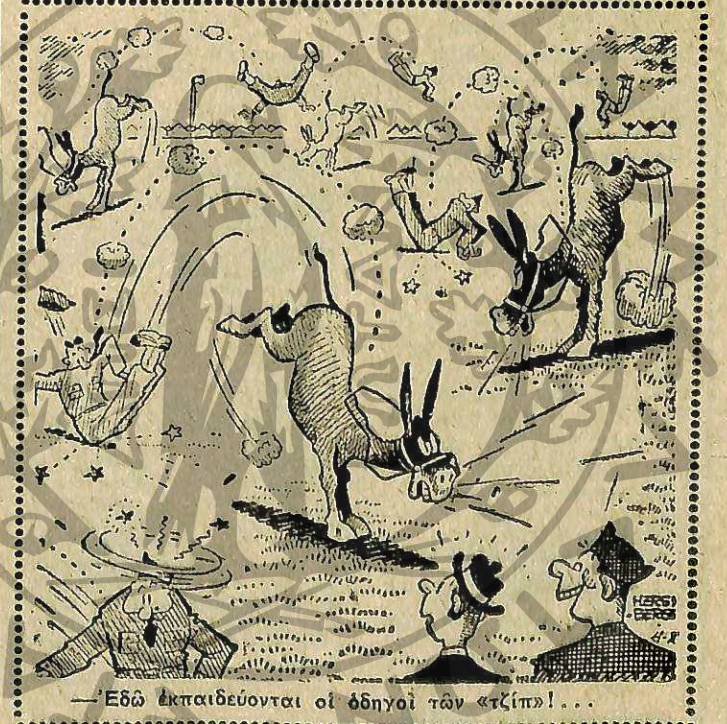
Ἡ ἄλλη οἰκογένεια — τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Κυριάκου Νοτα-ρά — ἦταν ἀριστοκρατικῆς κα-ταγωγῆς. Ὁ κ. Κυριάκος, πρῶ-ην νομάρχης, πρῶην βουλευτῆς καὶ πρῶην ὑπουργὸς σὲ μιὰ κυ-βέρνησι παλαιὰ πού βάσταξε μισὸ φεγγάρι, ἀγωνίζονταν νὰ κρατήσῃ τὸ «τραῖνο ζωῆς» πού κοί-νησε στ' ὄνομα καὶ στὴν κοι-νωνική του θέσι. Ἡ πατρικὴ πε-ριουσία εἶχε ἐξατμισθῇ κι' ἡ προῖκα τῆς κ. Ἐλένης — τὸ γε-νός Δεδαλλέρα — ἐπίσης. Τά-ρα ἔμεναν στὸ σπιτί τοῦ Ψυχι-κοῦ μὲ νοίκι κι' ἡ μὲν τους περιουσία ἦταν ἡ κόρη τους, ἡ Φανὴ πού εἶχε τ' ὄνομα τῆς γυναικῆς της, ὁ Φωτεινὸς Νο-τάρ — κι' ὅλα τὰ προσόντα τῆς ὑπέρτης τῆς σὲ γοητεία: Κορμάκι φειδίσιο, μαλλιά σαν

κρόσια μαύρου σπανιόλικου σα-λιού καὶ μάτια μαύρα, ἔβενο, πού μαγνητίζανε ἀκόμη καὶ τοὺς ἀρσενικοὺς γάτους!

Οἱ δύο οἰκογένειες πιάσανε σχέσεις ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς κα-τοχῆς. Καὶ ὁ κ. Κυριάκος Νο-τάρ, μὲ πολὺ μεγάλη εὐ-νοία, ἔδωκε τὸν Τάκη, τὸν κλη-ρονόμο τῶν πέντε βασιριῶν τοῦ Στοκοφίση, νὰ ρίχνῃ στὴ Φανὴ «πυριφλογεῖς» ματιές καὶ νὰ τῆς προσφέρει μελιστάλακτα χαμόγελα. Ὁ καυμένος ὁ Χρή-στος, οὔτε πολιοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ! Ὁ φτωχὸς «προστα-τευόμενος» ἀνηψιὸς δὲν ἐπαίρ-νε τὸ θάρρος νὰ σηκώσῃ τίς ἐλπίδες του ὡς τὸ ὕψος τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν Νοτα-ράδων. Ἀλλὰ κι' ὁ Κυριάκος Νοτάρ, ἐπαγρυπνοῦσε.

— Ὅχι πολλές κουδέντες μ' αὐτὸ τὸν ὁμορφονό, τὸν ἀδέ-καρο, ἔλεγε στὴ Φανίτσα. — Εἶναι καλὸ παιδί, μπα-μπά! τολμοῦσε νὰ τὴν ἐκείνη. — Ναι, ἀλλὰ δὲν ἔχει φράγ-κο. Καλὸ παιδί γιὰ μᾶς εἶν' ὁ Τάκης. — Τὸν βρῖσκω λίγο κουτό. — Τὰ λεπτά του εἶν' ἐξυ-πνά! Κι' ὅσοι ἀνὸν δὲν ἔχουν εἶναι καὶ λιγάκι κουτός, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ τὴ γυναῖκα του! Θὰ διοικῇ αὐτή!

Μὰ ἡ καρδιά ἔχει λογική! Νὰ λέμε τώρα... χιλιόμετρα-μένες κουδέντες. Ἐνα διπλὸ δέμα τοῦ Χρῆστου, ἓνα πῖο θαρραλέο τὸ σπιτί τοῦ Ψυχι-κοῦ μὲ νοίκι κι' ἡ μὲν τους περιουσία ἦταν ἡ κόρη τους, ἡ Φανὴ πού εἶχε τ' ὄνομα τῆς γυναικῆς της, ὁ Φωτεινὸς Νο-τάρ — κι' ὅλα τὰ προσόντα τῆς ὑπέρτης τῆς σὲ γοητεία: Κορμάκι φειδίσιο, μαλλιά σαν

— Ἐδὼ ἐκπαιδεύονται οἱ ὀδοί τῶν «τζίπ»!...

Μετὰ τὴν TWA
ΔΙ' ΑΙΓΥΠΤΟΝ
8 πτήσεις ἑβδομ. 3 ὥρες

ΑΜΕΡΙΚΗΝ
8 πτήσεις ἑβδομ. 31 ὥρες

ΓΑΛΛΙΑΝ
8 πτήσεις ἑβδομ. 8½ ὥρες

Ἀνταποκρίσεις μετὰ ὅλες τὰς με-γάλας πόλεις τοῦ κόσμου. Πληρο-φορίαι καὶ ἐξασφάλις θέσεων.
Ἔθνος 4, Τηλ. 20-661
26-125 καὶ εἰς ὅλα τὰ Γρα-φεῖα Ταξιδίων.

TWA
TRANS WORLD AIRLINE
Η.Π.Α. • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

γονείς παίζανε «πινάκλ» κι' ο Τάκης πήγε να φέρει ούισκι, αλλά ξέχασε και το πρώτο χτυποκαρδιστό φιλί!... Κι' έπειτ' από λίγες μέρες, σε μία στιγμή που οι άλλοι δεν ήταν στον κήπο, είπ' ο Χρήστος:

— Θέλω να σε δω!
— Πώς;
— Απόψε τη νύχτα στις 2, κάτω απ' την τριανταφυλλιά. Θα βγής απ' την πόρτα της υπηρεσίας κι' εγώ θα πηδήσω απ' τα κάγκελλα!

Απάνω στην ώρα βγήκε κι' ο πατέρας της. Αλλά εύτυχως, η συνεννόηση είχε τελειώσει.

— Τί λέτε εσείς; είπε λίγο καχύποπτα ο κ. Κυριάκος.

— Τίποτα, πετάχτηκε η Φανή. Ο Χρήστος μούλεγε πως το φίλμ που παίζει το «Πάλλας» είναι πολύ καλό αυτή την εβδομάδα.

— Α! Έκανε ο γέρος, ήσυχασμένος.

Κι' εύτυχως, που δε ρώτησε «τί παίζει», γιατί κανείς απ' τους δυο δεν ήξερε! Μα ο Θεός, φαίνεται, τους αγαπούσε!

Δυό η ώρα, μετά τα μεσάνυχτα. Ένας άνθρωπος πηδήσε τα κάγκελλα, χωρίς ούτε τον ελαχιστο θόρυβο. Αίλουρος γίνεσαι, άμ' αγαπήσεις! Πατώντας στα νύχια έσκισε το παχύ σκοτάδι και βρέθηκε κοντά στην τριανταφυλλιά. Μα δε διέκρινε τίποτα.

— Ψίτ! άκουσε έξαφνα.
— Εδώ είσαι, Φανίτσα; ψιθύρισε.

Υγεία με το ζυγί!

Κάθε εβδομάδα κερδίζει σε βάρος αυτό το ευρωστο άνθρωπίον. Η μητέρα του το φιδεί δτι χρειάζεται ένα θρόνο στην άνανυξη του, δίχως να παραλείπει και το Μουρουνέλιο SEVEN SEAS.

Τό έφαιρνε και ή ίδια πριν από τόν τοκετό και πείσθηκε και μόνη της δτι το SEVEN SEAS περιέχει τις ποσότητες βιταμίνες και τροφές που είναι απαραίτητες για μία γερή μητέρα.

Τό SEVEN SEAS είναι εύληπτο και εύπεπτο. Περιέχει δτι ακριβώς χρειάζεται για να φιάξης γερά κόκκαλα, καλά δόντια και σφιχτό κρέας.

SEVEN SEAS (ΣΕΒΕΝ-ΣΗΖ)

ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΛΙΟΝ

Είς φιάλας και καφούλας για παιδιά και μεγάλους. Είς φιαλίδιο συμπιπνυμένο, για σφέες σιγάσνας

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κι' άπλωσε τα χέρια του κι' έπιασε... την επιβλητική σιλή, την φαλάκρα και το σκληρό μουστάκι του κ. Κυριάκου.

— Βρε παλάνθρωπε, πώς τολμάς να δίνης ραντεβού με την κόρη μου; είπε εκείνος.

Και... που σε πονάει και που σε σφάζει! Έδειρε με την ψυχή του ο κ. Κυριάκος. Μπουνιές, κλωτσιές, κουντουλιές, στο τέλος φοβήθηκε μην τον μισερώσει! Και με μία σπρωξιά τον πέταξε χαμώ.

— Ας το διάλο, τώρα! του είπε.

Όταν ανέθηκε έπάνω, δρήμε τη Φανίτσα να κάθεται μελαγχολική πλάι στη μητέρα της που «είχε καρδιακή κρίση» και γι' αυτό δεν κοιότανε κανείς. Δηλαδή, ή κ. Νοταρά ήταν μία χαρα στην υγεία της. Αλλά ο κ. Κυριάκος είχε κρυφακούσει απ' το σκοτεινό παράθυρο την κρυφή συνεννόηση που καναν στη βεράντα ή Φανή κι' ο Χρήστος κι' είπε στη γυναίκα του:

— Εσύ θα κάνης πως σ' έπιασε ή καρδιά σου και θα μείνουμε όλοι άγρυπνοι! Έτσι δε θα υπορέση να κατέβη κάτω ή Φανή και θα πάω εγώ να τόν τασκίσω στο ζυλό!

Όταν όμως μετά το ζυλοκόπημα, ανέθηκε στο σπύτι, άνάγγειλε θριαμβευτικά:

— Πήγα κάτω στον κήπο να πάρω λίγο αέρα κι' άξαφνα είδα μία σκιά. Οάταν κανένα παλινόπαιδο που μπήκε να κλέψη. Τόν έκανα μαύρο! Έφαγε της χρονιάς του!

Η Φανίτσα έγινε κάτωρη! Αλλά τί μπορούσε να πη;

Την άλλη μέρα, το βραδάκι, ο κ. Κυριάκος δοκίμασε μεγάλη έκπληξη! Ο πρώτος που κατέφθασε ήταν ο Χρήστος! Φρέσκος - φρέσκος, δροσερός και άνεπαφος! Κι' όμως ο κ. Κυριάκος ήταν βέβαιος δτι τούτε πρής ή τα μούτρα. Τόν κύταξε άγρια, αλλά εκείνος έκανε πως δεν καταλαβαίνει τίποτα! Και σε λίγο, είπε:

— Ο καυμένος ο Τάκης δε θάρρη απόψε!

— Γιατί;

— Τόν έχουμε στο κρεβάτι μ' επιδέσμους! Έπεσε χτές τη νύχτα απ' τη σκάλα και... χτύπησε πολύ άσχημα!

Ο δυστυχής ο Τάκης είχε πραγματικά τα χάλια του! Ο Χρήστος τούχε πη έπισητευτικά το ραντεβού κι' αυτός βοήκε την ευκαιρία, κλείδωσε τόν ξάδελφό του στην κούρα του και πήγε αυτός στη θέσι του! Αλλά γύρισε... τραυματίας!

Μόλις άκουσε το άναπάντεχο, ο κ. Κυριάκος έτρεξε στο διπλανό σπύτι.

— Ηρθα να σου δώσω μία εξήγησι, είπε.

— Τόν κακό σου τόν καιρό, παληόγυρε! τ' άπάντησ' εκείνος. Να πές στο διάλο κι' εσύ κι' ή κόρη σου!

Και τού πέταξ' ένα βάλο στο κεφάλι και τόν πήρανε τόν κ. Κυριάκο τα αίματα ποτάμι! Γύρισε σπύτι αϊμόφυτος κι' έτρεξ' έντρομη να τόν περιποιη ή κ. Νοταρά. Όταν κατέβηκε σε μισή ώρα στον κήπο με το κεφάλι δεμένο, ούτ' ο Χρήστος, ούτ' ή Φανή ήταν εκεί! Κι' άπάνω στο τραπέζι βρήκε ένα πακέτο τσιγάρων άνάποδα και μία βιαστική φράσι με μολύδι: «Φεύγουμε μαζί με το Χρήστο. Πάμε να παντρευτούμε».

Πώς τη γλύτωσε τη συγκοπή ο κ. Κυριάκος, είναι θαύμα!

ΕΠΙΛΟΝ

Η μυστική ζωή του έμβρύου

Άκουει, έχει γεύσι και πιπιλίζει το δάχτυλό!

Όπως έχουν αποδείξει οι έπιστημονικές έρευνες που έγιναν από το ειδικό άμερικανικό Ίνστιτούτον Φέλς πάνω σε πολλές εκατοντάδες μέλλουσες μητέρες, το έμβρυο μέσα στη μήτρα δεν είναι μία άναίσθητη και παθητική μάζα ζωτανής σαρκας. Είναι ένα πλάσμα που γυμνάζεται, κοιμάται, άκούει, έπιπρεάζεται απ' τις συγκινήσεις, βάζει το δάχτυλο στο στόμα του και... τού άρέσουν τα γλυκά!

Υπήρχαν ήδη ώρισμένες ένδειξεις δτι το άγέννητο παιδί μπορεί, μέσα απ' την κοιλία της μητέρας του, ν' άκούση τούς έξωτερικούς ήχους. Μία γυναίκα π.χ. είχε παρατηρήσει δτι, όταν πήγαινε σε μία συναυλία στο διάστημα της έγκυμοσύνης της, το έμβρυον κλωτσούσε μέσα στα σπλάγχνα της, κάθε φορά που χειροκροτούσε το άκροατήριον. Άλλες πάλι έγκυες έννοιθαν άσυνήθιστες κινήσεις τού εμβρύου, όταν στέκονταν κοντά σε μία θορυβώδη μηχανή.

Για να βεβαιωθούν, οι ειδικοί έπιστήμονες τού Ίνστιτούτου Φέλς έβαλαν πάνω στην κοιλία τών έγκυων καουτσουκένιους σάκκους, φουσκωμένους με άέρα και συνδεδεμένους με μία βελόνα που χάραζε μία γραμμή πάνω σ' ένα περιστρεφόμενο κύλινδρο. Έτσι, κάθε κίνησης τού εμβρύου καταγραφόταν στον κύλινδρο, με μία απόκλιση της γραμμής. Όταν λοιπόν τοποθετούσαν κοντά στην κοιλία της γυναίκας ένα ηλεκτρικό κουδούνι ή ένα μικρό μεγάφωνο, παρατηρούσαν δτι στα 90% των περιπτώσεων το έμβρυον κουνιόταν άμέσως μόλις άρχιζε να χτυπά το κουδούνι ή ν' άνηχη το μεγάφωνο. Συγχρόνως, οι παλμοί της καρδιάς του — που τούς μετρούσαν μ' ένα λεπτό μικρόφωνο — άνέβαιναν από 138 κατά μέσον όρον σε 144.

Δεν έχει ώστόσο εξακριβωθεί άκόμη αν οι ήχοι φθάνουν στον έγκεφαλο τού εμβρύου και δημιουργούν το συναίσθημα της άκοης, ή μήπως προκαλούν απλώς νευρικές παρορμήσεις που κινούν αυτόματα τούς μύς.

Άπεδείχθη επίσης δτι οι συγκινήσεις της μητέρας έχουν έπίδρασι στο άγέννητο παιδί. Μία γυναίκα ήταν ταραγμένη επί 3 βδομάδες από ένα καυγά. Σ' όλο αυτό λοιπόν το διάστημα, ή συσκευή τού Ίνστιτούτου σημείωνε κινήσεις τού εμβρύου διπλάσιες απ' τις συνηθισμένες.

Μία άλλη γυναίκα χήρεψε ξαφνικά, στο μέσον της έγκυμοσύνης της. Τό έμβρυον άρχισε τότε να κάνει κινήσεις πολύ βιασιότερες. Άφου γεννήθηκε, το παιδί αυτό πάθαινε συχνά έμετους μετά το φαγητό κι' ήταν πολύ άσθενικό.

Αλλά, κι' από άλλες 8 γυναίκες, που πάθαιναν συχνές και παρατεταμένες νευρικές διαταραχές, οι 7 γέννησαν παιδιά που δεν διατρέφονταν κανονικά. Τα παιδιά αυτά έχουν μία κατάστασι που ονομάσθηκε τώρα «προγεννητική νευρώσις», είναι δηλαδή ευερέθιστα και νευρικά έκ γενετής.

Ο άπορήση ίσως κανείς πως οι συγκινήσεις της μητέρας έπίδρουν στο παιδί, άφου τα νύχτα τους δεν συνδέονται καθόλου. Η εξήγησις έγκειται στις όρμονες. Ο θυμός, ο φόβος, κλπ., προκαλούν την έκλυσι μεγαλειότερων ποσοτήτων άδρεναλίνης και άκετυλχολίνης μέσα στο αίμα τού παιδιού. Οι όρμονες λοιπόν αυτές περνούν απ' τόν πλακούντα στο αίμα τού εμβρύου και διεγείρουν το νευρικό τού σύστημα.

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, δτι κάθε ταραχή της μητέρας μπορεί να βλάψη το παιδί. Μόνον αν είναι επανειλημμένες και παρατεταμένες οι συγκινήσεις της, συγκεντρώνεται το άποτέλεσμα τούς και κλονίζει τη νευρική ίσορροπία τού εμβρύου.

Γενικός λοιπόν κανόνας για κάθε έγκυο γυναίκα είναι να περνά ήρεμη ζωή και νύχτα, τι την ευχαριστεί. Αλλά με μίαν εξαίρεσι: να μην κάνει κατάχρησι τών φαγητών που της άρέσουν, στους τελευταίους τρεις μήνες της έγκυμοσύνης. Γιατί, αν μία πρωτεΐνη ύπαρξη σε μεγάλη ποσότητα στη διατροφή της μητέρας, μπορεί το παιδί να πάθι άλλεργία σ' αυτή.

Ένα κοριτσάκι 13 ετών είχε σοδορό έκζεμα στο πρόσωπο και στο σώμα. Ο γιατρός που τόν εξέτασε, εξακρίβωσε δτι ήταν ιδιαίτερος ευαίσθητο στα αυγά. Τότε ή μητέρα εξήγησε δτι, στην έγκυμοσύνη της, έτρωγε 7 - 8 αυγά την ήμερα, γιατί ήταν μία απ' τις λίγες τροφές που μπορούσε να χωνέψη καλά. Τό κοριτσάκι δεν ξανάφαγε πιά αυγό, κι' έτσι θεραπεύθηκε απ' το έκζεμα.

Σ' άλλη περίπτωση, ή μητέρα έφαγε μισό κιλό καρύδια, στις τελευταίες βδομάδες της έγκυμοσύνης της. Όταν λοιπόν το παιδί της μεγάλωσε άρκετά ώστε να τρώη κι' αυτό καρύδια, παρουσίασε άλλεργία σ' αυτά.

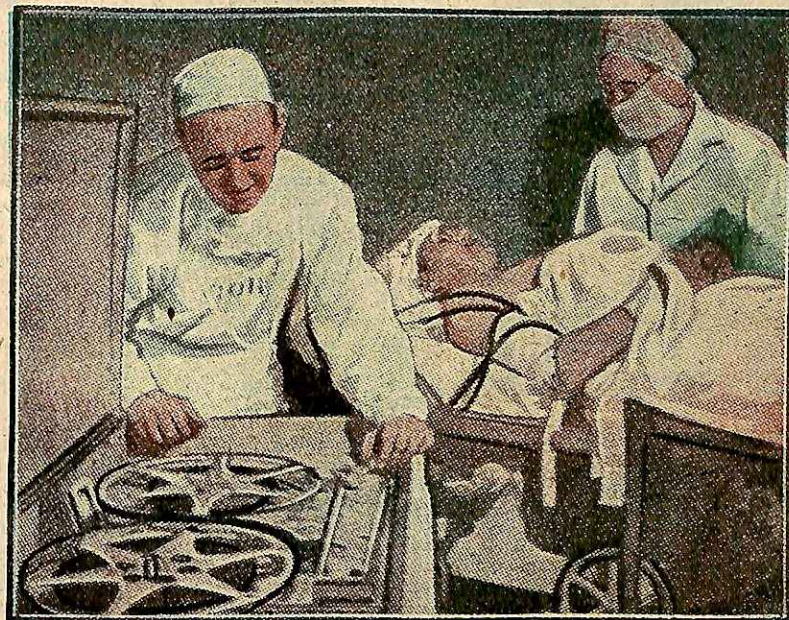
Φυσικά, τέτοιες περιπτώσεις παρατηρούνται ίδιως όταν ύπαρξη μία κληρονομική προδιάθεσις προς την άλλεργία.

Ένα άλλο ενδιαφέρον πείραμα τού Όλλανδού γιατρού Σνόο δείχνει δτι το έμβρυον έχει ήδη γεύσι και προτιμίες τα γλυκά. Μία έγκυος γυναίκα έπασχε από «υδράμιον», είχε δηλαδή υπερβολική ποσότητα ύγρου μέσα στη σακκούλα που περιβάλλει το έμβρυον. Ξεροντας δτι το έμβρυον καταπίνει κανονικά κάθε τόσο μικρές ποσότητες τού ύγρου αυτού, ο δόκτορ Σνόο τού πρόσθεσε με ένεσι μία ποσότητα ζαχαρίνης. Τό ύγρο έγινε έτσι γλυκό, το έμβρυον άρχισε να τόν βρίσκη τού γούστου τού και να καταπίνει μεγαλειότερες ποσότητες, κι' ή μητέρα άνακουφίσθηκε σημαντικά!

Τέλος, ή παρατήρησις δτι μερικά παιδιά γεννώνται με τόν ένα τούς αντίχειρα στο στόμα ή άνεξήγητα πρησμένον, οδηγεί στο συμπέρασμα δτι, κατά πάσαν πιθανότητα, το έμβρυον πιπιλίζει το δάχτυλό του πριν άκόμη έρθη στον κόσμο!

Μόζαρτ, ο Μπετό-δεν κι' ή τζαζ - μπάντ έκαμαν την είσοδό τους... στα χείρουργεία! Η μουσική έχει άρχει να χρησιμοποιηθεί για την ελάττωσι τού νευρικού κλονισμού που συνοδεύει τις έγχειρήσεις, και για τη γρηγορώτερη άναρώσι. Σε περιπτώσεις γενικής νάρκωσης, ή μουσική προσφέρεται πριν απ' αυτήν, σαν ένα είδος προπαρασκευής. Όταν εφαρμόζεται τοπική μόνον ή ραχιαία άναίσθησις (που νάρκωνει τόν πόνο άλλά δεν άπεκοιμίζει) ή μουσική άπασχολεί τόν νού τού έγχειριζόμενου, τόν διασκεδάει, άποσπά τη σκέψι τού απ' την έγχειρησι και τη στρέφει άλλού.

Πρόκειται για μία νέα τελειοποίησι της άναίσθητικής, που έχει γίνει σήμερα μία όλόκληρη και πολύπλοκη έπιστήμη, στην οποία έχουν ειδιευθεί 5.000 Άμερικανοί γιατροί. Ωστόσο, ή θε-

Στο Νοσοκομείο τού Πανεπιστημίου τού Σικάγου εφαρμόζεται με θαυμάσια άποτελέσματα τó μηχανήμα γραμμοφώνου τού Τζόελ Γουίλλαρντ, που παίζει ποικίλη μουσική κατά τη διάρκεια τών έγχειρήσεων!...

Επιτυγχάνεται καλλίτερη νάρκωσις

ραπτική χρήσις της μουσικής δεν είναι καθόλου κάτι καινούριο. Σ' αυτήν στηρίζονταν οι ψαλμοί τών αρχαίων Αιγυπτίων γιατρών. Οι άρχαιοι Έλληνες πάλι πίστευαν δτι οι γλυκές και μελωδικές νότες τού φλάουτου άνακούφιζαν τούς πόνους, ίδιως της ισχιαλγίας. Και, σε διάφορες πρωτόγονες φυλές, οι μάγοι έκμεταλλεύονταν, με τα τραγούδια τούς, την ψυχολογική έπίδρασι της μουσικής πάνω σε διάφορους άσώστους.

Τό 1892, ο Άγγλος δόκτωρ Χούντερ παρατήρησε, σ' ένα σκωτικό νοσοκομείο, δτι ή μουσική τού πιάνου είχε εξαλείψει ή ελάττωσι τούς πόνους διάφορων άρρώστων, κι' ότι σε πολλές περιπτώσεις είχε λιγοστέψει επίσης τόν πύρετό τούς. Άργότερα, τó 1914, ο Άμερικανός χειρουργός Κέιν έκαμε μία σύστημα άνακούφωσι για την ευεργετική έπίδρασι της μουσικής γραμμοφώνων στις έγχειρήσεις. Τέλος, ένας μουσικός, ο Τζόελ Γουίλλαρντ, επένδυσε γι' αυτό τó σκοπό ένα μηχανήμα γραμμοφώνου, που λειτουργεί με τó νέο σύστημα τού μαγνητιζμένου σύρματος και που μπορεί να παίξει όλόκληρη την ήμερα χωρίς καμμίαν έπίβλεψι, έκτελώνοντας ένα ποικίλο πρόγραμμα διασκεΐας 4 ώρων. Υπέβαλε την ιδέα τού στο νοσοκομείο τού Πανεπιστημίου τού Σικάγου, όπου εφαρμόθηκε δοκιμαστικά με έξαιρετική πράγματι έπιτυχία.

Τα άποτελέσματα ήταν θαυμάσια, ίδιως σε έγχειρήσεις παιδιών. Αντί ή νάρκωσις τών μικρών άρρώστων να γίνεται διά της βίας και να τούς τρομοκρατεί, ο γιατρός τούς καθησυχάζει, δείχνοντάς τούς από πριν τη μάσκα της νάρκωσης κι' άφινοντάς τούς να παίξουν μ' αυτήν, για να την συνηθίσουν. Έτσι, όταν φτάση ή ώρα της έγχειρήσεως, το παιδί θεωρεί τη μάσκα σαν ένα αδελφός κι' ένδιαφέρον παιγνίδι. Έξ άλλου, τα χέρια τού είναι ελεύθερα και μπορεί να πιάση είτε τη μάσκα είτε τó χέρι τού γιατρού — όχι για να τόν έμποδίση, αλλά για να νοιώση τη συντροφιά τού.

Ο μικρός άρρώστος φορεί σ' αυτή τού ειδικά άκουστικά, που δεν τόν άφινουν ν' άκούση τίποτε από τούς κρότους τών εργαλείων ή από τις όμιλίες τών γιατρών.

Παράλληλα μ' αυτή την ψυχολογική προπαρασκευή, χρησιμοποιείται κι' ή μουσική. Ο μικρός άρρώστος φορεί σ' αυτή τού έλαφρά άκουστικά, που δεν τόν άφινουν να άκούση τίποτε απ' τούς κρότους τών εργαλείων ή απ' τις όμιλίες τών γιατρών. Άκούει μόνο τη μουσική τού γραμμοφώνου. Σημειώτεον δτι το γραμμόφωνο αυτό είναι «σιωπηλό», τ' άκούει δηλαδή μόνον έκείνος που φορεί τ' άκουστικά.

Η ίδια μέθοδος εφαρμόζεται και σε έγχειρήσεις ένηλικών.

Έχει άποδειχθ δτι ή άκοη είναι ή τελευταία αίσθησις που επηρεάζεται απ' τη νάρκωσι. Όταν λοιπόν, στην άρχή της νάρκωσης, ο άρρώστος άκούει ευχάριστη μουσική, π. χ. μία χαμηλή και γλυκειά φωνή που τραγουδάει, βυθίζεται σιγά - σιγά σ' ένα όραίο κόσμο όνειρων. Έτσι, επιτυγχάνεται τε-

λειότερα άναίσθησις με μικρότερη ποσότητα άναίσθητικού. Την παραμονή της έγχειρήσεως, ο γιατρός ρωτάει τόν άρρωστο τι είδους μουσική προτιμά: κλασσική, ήμικλασσική, λαϊκή ή παιδική. Τα 50% τών άρρώστων διαλέγουν την ήμικλασσική, τα 30% τη λαϊκή και τα 9% την κλασσική. Πάντως, τα κομμάτια που θα παίξη τó γραμμόφωνο, πρέπει νάβαι «τύπου ναυουρίσματος». Οι δυνατός και μπάστες νότες διεγείρουν τα νύχτα τού άρρώστου, αντί να τα καταπραύνουν. Υπάρχουν κατόπιν κι' οι ειδικές προτιμήσεις. Μία γυναίκα π. χ. άκούε με μεγάλη ευχαρίστησι έργα Μπετόβεν, άλλα άρχισε να διαμαρτύρεται όταν της έπαίξαν Στραβίνσκυ.

Η μουσική διασκεδάει τόσο καλά τόν άρρωστο, ώστε συμβαίνει συχνά να ρωτήση τó χειρουργό, ενώ ή έγχειρησις πλησιάζει πιά να τελειώσει:

— Μα πότε θ' άρχίσετε επί τέλους;...

Τα 76% τών άρρώστων, στους όποιους εφαρμόσθηκε αυτή ή νέα μέθοδος, έμειναν ένθουσιασμένοι. Τα 12% εξέφρασαν έννοική μάλλον γνώμη, 7% ήσαν άδιάφοροι και 5% την κατέκριναν. Οι περισσότεροι απ' τούς τελευταίους ήσαν αντίθετοι προς τη μουσική, άπλως και μόνον γιατί δεν τούς άφινε ν' άκούνη τι έλεγαν οι γιατροί γι' αυτούς!

Φαίνεται λοιπόν πιθανότατον δτι ή μουσική για έγχειρήσεις θα εφαρμοσθή σιγά - σιγά σ' όλα τά νοσοκομεία τών Ηνωμ. Πολιτειών και τού έξωτερικού.

«Σκεπτόμενα» βλήματα

Τό γραφείο έπιστημονικών έρευνών της Ουάσιγκτων άνεκόνισσε την άνακαλύψι ένός βλήματος που χαρακτηρίσθηκε ως «σκεπτόμενο». Αυτή ή ονομασία τού δόθηκε γιατί είναι σε θέσι «ν' άναγνωρίση» τó στόχο έναντιον τού όποιου διευθύνεται, σύμφωνα με την έπιθυμία έκείνων που τόν έκσφενδονίζουν.

Τό «σκεπτόμενο βλήμα» — που μπορεί να είναι ένας πυράυλος και ένα αεροπλάνο χωρίς πιλότο — εφοδιάζεται με μία φωτογραφία τού στόχου — όπως λ. χ. μία έναέριο φωτογραφία μίας πόλεως ή ένός συγκροτήματος εργοστασίων κλπ. — και μ' ένα σταθμό τηλεράσεως. Έπειτο έκσφενδονίζεται προς τη διέθυνσι τού στόχου. Αν ή άρχική διέθυνσις που τού δόθηκε είναι καλή, θά έρθη ή στιγμή που ή φωτογραφία τού στόχου και ή είκονα τού που θά προβληθή πάνω στην όθον της τηλερατικής συσκευής, θα παρουσιάση μίαν άπόλυτη ή τουλάχιστον σχετική όμοιότητα στα κυριώτερα σημεία. Τότε τó βλήμα πλήττει άλάνθαστα τó στόχο.

Η άνακάλυψις αυτή, μία απ' τις σπουδαιότερες, τινύζουν οι ειδικοί, είναι προωρισμένη, όπως φαίνεται, να προσφέρη πολύτιμες ύπηρεσίες έν καιρῷ πολέμου.

Το νέκταρ των λουλουδιών που γίνεται μέλι

Οι άνθρωποι που βάλλη- καν ν' ανακαλύψουν όλα τα μυστικά της φύσεως και να την αντικαταστή-σουν ακόμα και στη δημι- ουργία, ζητούν να εξιχνιά-σουν τώρα τελευταία ένα μεγάλο μυστικό των μελισ- σών. "Οχι για τη ζωή τους, ούτε για την οργάνωσή τους, γι' τις κοινωνικές τους διαφορές, με τα έθι- μα και τους νόμους τους, που έχουν περιγραφεί λε- πτομερώς από τους έντομο- λόγους, όπως ο διάσημος Γάλλος Φάμπρ ή από τους Λογοτέχνες όπως ο Εξ Ί- σου διάσημος Μαίτεριγκ με το γνωστότατο έργο του «Η ζωή των μελισσών». "Εκείνο που ενδιαφέρει ση- μερα τους επιστή-νες εί- ναι ο τρόπος με τον οποίον η μέλισσα κατασκευάζει το μέλι. Γιατί η βιομηχανία, η χημεία, το εμπόριο, η δι- ψα του πλούτου, η ακατά- σκεπτη ανθρώπινη μαγία του γρήγορου πλουτισμού, έβαλε στο νου "ισοφύων να παραγάγουν τη φυσική αυ- τη ζάχαρη, χωρίς άλλο κό- πο, από μια χημική επεξε- ρασία. "Η μέλισσα μαζεύει το μέλι από τα λουλούδια. Γιατί λοιπόν να μη το μα- ζεύουν και οι άνθρωποι με βιομηχανικά μέσα από τα ίδια τα λουλούδια; Το Ί- διο δεν το καθάρωσαν με τα διυλιστήρια, παίρνοντας το απόσταγμα των άρωμα- τών και ιδρύσαν μια από τις περὶ ακμάζουσες βιομη- χανίες στον κόσμο; Φαίνε- ται μάλιστα ότι από τη βιομηχανία των αρωμάτων πρωτοβγήκε η ιδέα της κα- τασκευής φυσικού μελιού.

Μια που καλλιεργούνται λουλούδια για τα διυλι- στήρια των αρωματοποιών, γιατί να πηγαίνει χαμένο το φυσικό σάκχαρο των λουλουδιών, το νέκταρ, αὐ- τὸ που μαζεύει η μέλι- σσα με τη γλώσσά της, ἀ- πὸ λουλούδι σε λουλούδι, σ' όλους τους κάμπους, σ' ὅ- λους τους κάμπους και σ' ὅ- λες τις πλαγιές των βου- νών; Αυτό δεν το θεωρούν ἀκατόρθωτο οι τολμηροί αὐ- τοί νεωτεριστοί. Αλλά πῶς το νέκταρ θα γίνει μέλι; Αυτό είναι το μεγάλο πρό- βλημα. Κάθισαν λοιπόν και παρακολούθησαν την έργα- σία της μέλισσας. "Όταν καθήση επάνω στο λουλού- δι, η μέλισσα χώνει τη γλώσσα της στο βάθος των πετάλων και απορροφάει

περιέχει τη στιγμή που τὸ ρουφάει η μέλισσα με τη γλώσσά της, 70-80% νερό, 8-12% ζάχαρη (ζαχα- ροκαλάμυ, 7-10% γλυκό- ζη, 2-5% δεξτρίνη και ἄλ- λες διάφορες ουσίες σε μι- κρές ποσότητες. Το νέκταρ αὐτό, μέσα στο στομάχι τοῦ έντομου, χάνει το με- γαλύτερο μέρος τοῦ σακ- χάρου που μεταβάλλεται σὲ γλυκόζη. Εἶναι ζήτημα ἐάν ἀπὸ τὰ 80% τοῦ νεροῦ που ἔχει ἀρχικῶς το νέκταρ μέ- νουν τὰ 20% στὸ μέλι. Ἀλ- λά τὸ μέλι εἶναι τὸ εἶδος που νοθεύεται ευκολότερα. Ὑπάρχει μέλι στὴν ἀγορὰ ὅλων τῶν Κρατῶν, γιὰ τὸ ὁ- ποῖον δεν δούλεψε καμμία μέλισσα. Μὲ τὸ μέλι ἀνακα- τεύονται συνήθως οἱ ἐξῆς οὐσίες, εἴτε γιὰ νὰ ἀσπρί- σῃ, εἴτε γιὰ νὰ χρωματι- σθῇ, εἴτε γιὰ νὰ ἀρωματι- σθῇ, εἴτε γιὰ νὰ... γλυ- κάνῃ, ἢ γιὰ νὰ γίνῃ βαρὺ- τέρο: ἄμυλο, καστανά- λευρο, ἄλευρι κοινὸ, ἄλευρι ὀσπρίων, γόμμα, ζελατίνη, γλυκόζη, σιρόπι, δεξτρίνης, κίτρινος, γύψος καὶ φυσικὰ, ἀββόνη νερό. Ἀλλὰ ὅλες οἱ νοθεῖες τοῦ μελιῦ ἀνακαλύ- πτονται εύκολα. Τὸ νοθευ- μένο μέλι γίνεται πηχτότε- ρον ὅταν ζεσταθῇ, ἐνῶ τὸ φυ- σικὸ διαλύεται. Μὲ διυλι- σμένο νερό, τὸ μέλι διαλύε- ται καὶ ἀφήνει ὅλες τὶς ξε- νές οὐσίες. Μὲ μιὰ σταγό- να ἰωδίου, ὅλες οἱ ἀμυλῶ- δεις οὐσίες γίνονται γαλα- κτίζες. Μὲ λίγο καθαρὸ ρινό- πνευμα, οἱ ζελατίνες γίνον- ται σὰν γαλακτώματα. Μὲ λι νοθευμένο μὲ ἄλευρι, μό- λης ζεσταθῇ, γίνεται κόλλα. "Όσο γιὰ τὸ νερό, αὐτὸ δι- ακρίνεται ἀπὸ τὴν πηκνότη- τὰ τοῦ μελιῦ. Τὸ μέλι ἐπι- σκευάζεται μεθυσμένο μεθυσ- μενὸ ἀρωματίζεται μεθυσ- μενὸ θολερὸ καὶ λεβάντο. Ἡ μεθυσμένη καὶ λεβάντο ἀνα- θυάει. Αὐτὴ ἡ νοθεῖα ἀνα- καλύπτεται μόνο μετὰ φυλ- λαοκίττα που ἀπομένουν στὸ μέλι. Ἄλλος τρόπος δεν ὑ- πάρχει.

Ένας ένναστρίμυθος πᾶστωρ

Στὸ Λὺν τῆς Μασσαχου- σέτς ὑπηρετοῦ σήμερα ὡς πᾶστωρ ὁ αἰδεσιμωτάτος Οὐίλς Μίλλερ, ἡλικίας 28 ἐτῶν, που ἦταν πρὶν ἐπαγ- γελματίας ἐγγαστρίμυθος καὶ εἶχε δώσει ἐνδιαφέρου- σες παραστάσεις σὲ διάφο- ρα θεάτρα.

Ὁ Μίλλερ εἶχε, λοιπόν, μιὰ πρωτότυπη ιδέα. Πα- ράγγειλε νὰ τοῦ φτιάσουν ἑνα μαννεκέν, τὸ ἐντυσε με ἱερατικὰ ἄμφια καὶ τὸ ἐγ- κατέστησε στὸν αὐθῶνα πλατὶ στὴ δική του θέσι, δι- νωντάς του τὸν τίτλο βοη- θοῦ καὶ ἀναπληρωτοῦ του.

Όταν, λοιπόν, ὁ αἰδεσι- μωτάτος Μίλλερ ἀνεβαίνει στὸν αὐθῶνα γιὰ νὰ μιλή- σῃ, τὸ μαννεκέν ἀπαντᾷ με διαφορετικὴ φωνὴ στὶς ἐρωτήσεις του, ἀναφέρει δι- ἀφορὰ ρητὰ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, σχολιάζει τοὺς λό- γους του κλπ.

Αὐτὴ ἡ κοινότητα ἐξέ- νει- σε, ὅμως, τοὺς ἐκκλησιασ- τικούς, που ἔχτισαν ἀπὸ τὴν ἀνῳχτὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τὴν ἀμείση ἀπομάκρυ- σι τοῦ ἐγγαστρίμυθου πᾶ- στορος καὶ τοῦ... βοηθοῦ του.

Γιὰ νὰ μὴ χαλοῦν ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Σταματᾷ καὶ τὸ σάπισμα

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ τμήματος κλινικῶν ἐρευνῶν τῆς Ὀδοντιατρικῆς Κλινικῆς Γκαγκενχάιμ τῆς Ν. Ὑόρκης, δρ. Φράν- σης Κράσνοου, ἀνεκάλυψε ὅτι γιὰ νὰ διατηρήσῃ κανεὶς γερά τὰ δόντια του, πρέπει νὰ τηρῇ τὴν ἀκόλουθὴ καθημε- ρινὴ δίαιτα:

1) Ν' ἀποφεύγῃ τὰ γλυκὰ, τὰ κέικ, τὶς παστέτες καὶ τὶς τηγανίτες.

2) Νὰ πίνῃ γάλα. Οἱ ἐνήλικες 2-3 ποτήρια καὶ τὰ παιδιὰ 3-4 ποτήρια τὴν ἡμέρα.

3) Νὰ παίρνῃ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυ- κοῦ μουρουνολάου. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ παιδιὰ καὶ γιὰ μεγάλους.

4) Τὸ φαγητὸ του νὰ περιέχῃ τὸ ὀλι- γώτερο τριῶν εἰδῶν λαχανικὰ: "Ενα με φύλλα, ἕνα με ρίζες καὶ τρίτο, πατάτες. Μακαρόνια καὶ ρυζὶ, δεν ἀντικαθιστοῦν τὶς πατάτες.

5) "Ενα φλυτζάνι χυμὸ ἐσπεριδοει- δῶν ἢ ἀνάλογη ποσότητα τομάτας. "Ε- πὶ πλέον νὰ τρώῃ καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ φρού- τα τῆς ἐποχῆς.

6) "Ενα αὐγὸ τὴν ἡμέρα ἢ τοῦλάχισ- στον τέσσερα αὐτὰ τὴν ἐβδομάδα.

7) "Ενα ποτήρι κρέας ἢ ψαρί.

8) Δυὸ φέτες μαῦρο ψωμί κι' ἕνα κομμάτι ἀγνὸ σιταρένιο.

9) Δυὸ κουτάλια τοῦ γλυκοῦ, βου- τυρο.

10) "Εξ ποτήρια νερό.

Καὶ 11) Κανονικὸς ὕπνος — ὁκτώ ὥρες γιὰ τοὺς ἐνήλικες καὶ περισσότε- ρες γιὰ τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ δίδεται ὁ ἀπαραίτητος χρόνος στὸν ὀργανισμό νὰ ἀφομοιώσῃ ὅλες αὐτὲς τὶς τροφές.

Ὁ δρ. Κράσνοου βεβαίωει ὅτι μετὰ τὴν δίαιτάν, τὰ δόντια τῶν παιδιῶν ποτὲ δεν θὰ χαλάσουν. Ἀν ὁδοντία- τρος, προσθέτῃ, μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοῦ παιδιά- τρου, καθορισθῇ ἀπὸ τὴν νηπιακὴ ἡλικία μιὰ δίαιτα καὶ συνεχισθῇ ἡ δίαιτα αὐ- τή, ἀνάλογα προσαρμοζόμεν καὶ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, οἱ γονεῖς μποροῦν νὰ εἶναι βεβαίωι ὅτι τὰ παιδιὰ τους ποτὲ δεν θὰ ἔχουν οὔτε ἕνα χαλασμένο δόντι. Ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι μποροῦν νὰ σταματήσουν τὸ σάπισμα τῶν δοντιῶν που τυχόν ἔχει ἀρχίσῃ. ἀκολουθώντας τὴν παραπάνω δίαιτα.

Ὁ δρ. Κράσνοου βεβαίωει ὅτι ὅλ- αὐτὰ δεν εἶναι αὐθαίρετη δική του ἐπι- νόμη, ἀλλὰ συμπέρασμα τῶν παρατη- ρήσεων που ἔκανε στὴν Ὀδοντιατρικὴ Κλινικὴ τῆς Ν. Ὑόρκης. Οἱ στατιστικὲς μᾶλιστα τῆς Κλινικῆς δείχνουν ὅτι στὰ δέκα τελευταῖα χρόνια, ὅσοι ἀκολούθη- σαν τὶς διαητητικὲς ὁδηγίες τῆς, δια- τηρήσαν τὰ δόντια τους. Τὸ σάπισμα τῶν δοντιῶν σταμάτησε. Ἐπὶ πλέον σὲ 50% περιπτώσεις σημεῖωθηκε γενικὴ βελτίωσις τῆς υγείας τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ στόματος.

Ένα σπίτι γιὰ 400.000 ἄτερμα

Ένας Ἀμερικανὸς ἀρχιτέκτων, ὁ Μὰκ Σβένεϋ, υπέβαλε στὸ δημάρχου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἕνα σχέδιο πολυκα- τοικίας, γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ προ- βλήματος τῆς κρείσσης τῆς στέγης, που εἶναι σήμερα δόξτατο στὶς Ἠνωμ. Πολι- τεῖες.

Ἡ πολυκατοικία τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρ- χιτέκτονος θὰ ἔχῃ ὕψος 1600 μέτρων καὶ θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 440 ὀρόφους, που θὰ περιλαμβάνουν 10.000 διαμερι- σματα. 400.000 ἀτομα θὰ μποροῦν νὰ στεγασθοῦν σ' αὐτή. Θὰ περιλαμβάνῃ ἐπίσης: 1000 καταστήματα, 50 κινημα- τογράφους, 10 νοσοκομεία, 20 ἐκκλη- σίες, 60 σχολεῖα, 1000 γραφεῖα καὶ ἕ- να ὑπόγειο γκαράζ γιὰ 80.000 αὐτο- κίνητα. Τὸ συνολικὸ κόστος αὐτῆς τῆς πολυκατοικίας θὰ εἶναι 4-7 δισεκατομ- μύρια δολλαρίων.

Τὰ «κρυφὰ πάθη» ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Μὲ τί ἀσχολοῦνται ὅταν εἶνε ἐλεύθεροι

"Όλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία ἀπασχόλησί τους, ἔχουν σχεδὸν πάντα καὶ ἕνα ἰδιαιτέρου πά-θος, που προσπαθοῦν νὰ τὸ ἱκανο- ποιήσουν ὅταν εἶναι ἐλεύθεροι. Ἄλλος π. χ. ἀφιερώνει τὶς ἐλεύθε- ρες ὥρες του στὸ διάβασμα ἢ τὸ ψάρεμα ἢ παίζει μπριττὶ ἢ πηγαίνει ἐκδρομὲς, κτλ.

Καὶ οἱ μεγάλοι δεν ξεφεύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸν κανόνα. Καθένας τους ἔχει ἕνα ἢ περισσότερα μικρὰ πάθη, που τὸν ἀπασχολοῦν στὶς ἐλεύθερες ὥρες του.

Ἄλλὰ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ «κρυ- φὰ» πάθη; Νὰ τί ἀποκαλύπτει σχε- τικά μιὰ ξένη ἐπιθεώρησις:

Στὴ νεότητά του, ὁ βασιλεὺς Γε- ωργίος τῆς Ἀγγλίας, ἦταν ἐξαιρε- τος παίκτης τένις καὶ κυνηγός. Σῆ- μερα που εἶναι πενήντα πέντε χρό- νων, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισφαλούς γεῖας του, καταγίνεται μόνο στὸ νὰ συλλέγῃ γραμματόσημα καὶ ἡ συλ- λογή του εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ σπά- νιες τοῦ κόσμου. Παίζει πολὺ καλά μπριττὶ καὶ στενοχωρεῖται γι' αὐτή, λόγω τῆς ἐθιμοτυπίας, δεν μπορεῖ νὰ μετασχη σὲ δημοσίους διαγωνι- σμούς.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας ἔχει δυὸ ἰδιαιτέρως ἀ- πασχολήσεις, που εἶναι, ἄλλωστε, ἀρκετὰ ἀντιφατικὲς μεταξύ τους. Ἡ μιὰ εἶναι ὁ κινηματογράφος. Κα- τ'ὸν, μ' ὅλες τὶς σοβαρότατες ἀσχολίες του, νὰ παρακολουθῇ τὰ πιὸ σημαντικὰ ἔργα. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ μελέτῃ τῶν πιὸ σκοτεινῶν καὶ μυσ- τηριωδῶν ἐξωτικῶν θρησκειῶν.

Ὁ βασιλεὺς Γουσταῦος τῆς Σουη- δίας, Μαθουσάλας τῶν ἡγεμόνων — γεννήθηκε τὸ 1858 — ἦταν ὡς προ- χθές ἀκόμη μιὰ περίφημη «ρακέτα» κι' εἶχε σημειώσις ἀξιόλογες ἐπιτυ- χίες σὲ διεθνῆς ἀγῶνες τένις. Ἡ- ταν καὶ μανιώδης κυνηγός. Σῆμε- ρα, λόγω τῆς μεγάλῃς ἡλικίας του, περνάει καθιστικὴ ζωὴ καὶ ἀσχολεῖ- ται μετὰ τὴν ἐυλογητικὴν.

Ὁ σμερινὸς Ἀγγλὸς πρωθυ-ουργός, ἡλικίας σῆμερα 56 χρό- νων, ἔχει, ὅχι μιὰ, ἀλλὰ πολλὰς ἰ- διαιτέρως ἀπασχολήσεις. Εἶναι ἱκα- νάτατος ἐυλοργός, διαβάσει με ἀ- πλοστή ἀστυνομικὰ μυθιστορήμα- τα, περιπλανιέται τὸν κήπου του καὶ συλλέγει παλαιὰ ὄπλα.

Στὴ νεότητά της, ἡ βασίλισσα Τζουλιάνα τῆς Ὀλλανδίας, ἦταν ἄλλοτε μανιώδης βιολίστρια. Σῆμε- ρα, ἀφιερώνει τὶς ἐλεύθερες ὥρες

SOBELAIR

ΒΕΛΓΙΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

GEN. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΛΛΗΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΚΩΝ

ΑΦΟΝ ΓΚΙΟΛΜΑ

Πληρ. Συντάγματα Τηλ 30068. 29381

της στὰ σπῆρ (ἰδίως στὸ σκί) καὶ στὸ νοικοκυριό της (εἶναι περήφα- νη γιὰ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ φαγητὰ που φτιάχνει).

Εἶναι γνωστὸ τὸ πάθος τοῦ πρώ- νου Ἀγγλοῦ πρωθυπουργοῦ Οὐίν- στων Τσώρτσιλ γιὰ τὸ ψάρεμα καὶ ἀκόμη πιὸ γνωστὸ τὸ ζωγραφικὸ του ταλέντο. (Εἶναι ἐπίτιμο μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας). Ἀσχο- λείται ἐπίσης μετὰ τὸ χτίσιμο καὶ, μ' ὅλα τὰ ἐβδόμητα πέντε χρόνια του, κολυμπᾷ περίφημα.

Γυῖς ἐνὸς ἐπισκόπου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τῶν δυνάμεων τῆς Δυτικῆς Ἐνώσεως, ὁ στρατάρχης Μοντγκόμερυ, ἔχει μιὰ ἐντονὴ τάσι πρὸς τὸ μυστικισμό. Διαβάσει συνε- χῶς τὴ Βίβλο, δεν κἀπνίζει, δεν πίν- ει καὶ δεν βλαστημάει. Περιέργες ἰδιότητες, στ' ἀλήθεια, γιὰ ἕνα ἄν-θρωπο που πέρασε ὅλη του τὴ ζωὴ στὸ στρατό!

Οἱ ἀγαπημένες ἀσχολίες τοῦ Χάρου Τρούμαν, τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅταν... δεν ἔχῃ νὰ κάμῃ τίποτα, εἶναι οἱ θα- λάσσιες ἐκδρομὲς, τὸ ψάρεμα καὶ τὸ πιάνο. Ἄλλ' ἀλλοίμονο σὲ κεί- νον που θὰ καθήσῃ ἀπέναντί του σ' ἕνα τραπέζι πόκερ! Γιὰ τὸν πρό-εδρο Τρούμαν εἶναι ἀληθινὸς πρω- ταθλητὴς σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Ἡ συντροφία του εἶναι πάντα εὐχάρι-στη καὶ διηγείται χαριτωμένα ἁ- σέτια.

Ὁ στρατηγὸς Ἀϊζενχάουερ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων, που ἀποδιδάσθησαν στὴ Νορμανδία, ἔχει ἕνα «μυστικὸ» πάθος: τὴν χα- ρτογραφία. Ἡ ἱκανότης του στὴ σύν- ταξι χαρτῶν εἶναι παροιμιώδης. Δευτερευόντα πάθος του: τὸ ψάρεμα, ἢ τζᾶς καὶ τὸ κἀπνισμα. Ὅταν δεν ἔχῃ νὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο, γυαλίζει τὰ ἀσμηκὰ τοῦ σπιτιοῦ του...

Ὁ Χιροχίτο, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας, εἶναι διακεκριμένος βιολόγος. ἔχει ἀνακαλύψει καὶ κατα- γράψει διάφορα εἶδη ψαριῶν. Τὶς ἐλεύθερες ὥρες του τὶς περνάει μπροστὰ στὸ μικροσκόπιο, κάνον-τας διάφορα βιολογικὰ πειράματα.

Ὁ Φράνκο, ἔχει ἐντονὴ τάσι στὸ μυστικισμό. Ἀφιερώνει ἀρκετὴ ὥρα στὴν προσευχή. Εἶναι ἐπίσης μα- νιώδης κυνηγὸς καὶ διαβάσει ἔργα ἱστορικὰ καὶ ἀφηγήσεις παντὸς εἴ-δους.

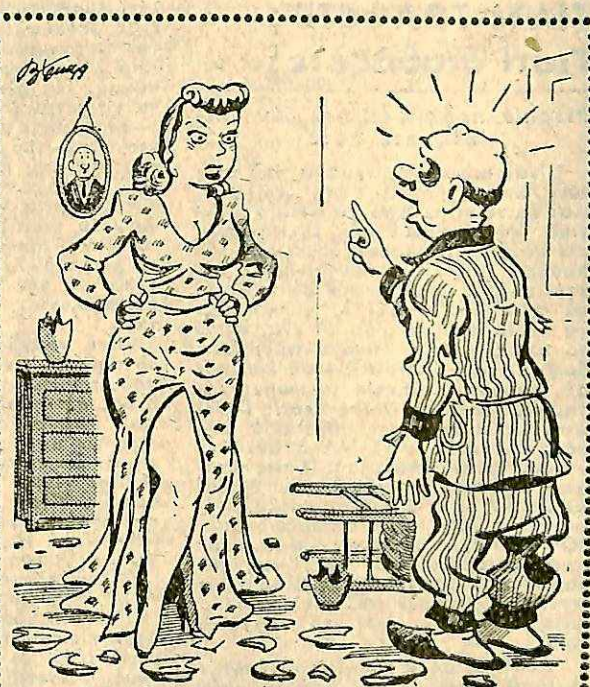
Ὁ Ἐἰνάουντι, ὁ πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς δημοκρατίας, ἀσχολεῖται μετὰ τὴν καλλιέργεια λουλουδιῶν, τὸν ἀλβινισμό καὶ τὴν συλλογὴν ποταίνων βιβλίων καὶ ἀγγείων.

Ἡλιακὸ καλοριφέρ

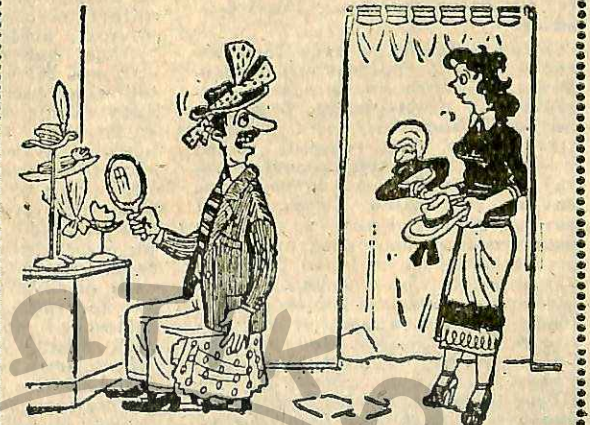
Τὸ σπίτι μιᾶς Ἀμερικανίδος ἐ- πιστήμονος ζεσταίνεται μόνο μετὰ τὸν ἥλιο, χωρὶς κατανάλωσι καυσίμου ὕλης. Μιὰ μαῦρη μεταλλινὴ ἐπιφά- νεια, πάνω στὴ στέγη του, ἀπορ- ροφᾷ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα καὶ τὴ μεταδίδει σ' ἕνα ρεῦμα ἀέρος που κυκλοφορεῖ ἀπὸ κάτω, ὅπως τὸ νε- ρὸ στὸ καλοριφέρ. Ἐπειὰ ὁ ἀέρας αὐτὸς διαδίδεται μετὰ σωλῆνες σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ τὸ ζεσταίνει.

Γιὰ τὴν ἀποταμίευσι αὐτῆς τῆς θερμότητος ἐπὶ 10 ἡμέρες, χρησι- μοποιεῖται μιὰ ἐιδικὴ χημικὴ οὐσία. Ὅταν δηλαδὴ ὑπάρχῃ πλεόνασμα θερμότητος, ἡ οὐσία λιώνει καὶ τὴν ἀπορροφᾷ. Κατόπιν στερεοποιεῖται πάλι καὶ ξαναδίνει τὴ θερμότητα που ἀπερρόφησε.

Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ συστήματος αὐτοῦ στοιχίζει 750 δολλάρια, γιὰ ἕνα σπίτι ἀξίας 5.000 δολλαρίων. Ἀλλὰ ἡ δαπάνη σκεπάζεται γρήγο- ρα ἀπ' τὴν οικονομία τῶν ἐξόδων καυσίμου ὕλης.

— Οἱ ζημιές σου, Ἀντωνία, δεν υποφέρονται. Θὰ μ' ἀναγκάσῃς ν' ἀγοράσω τσιγκινὰ πιᾶτα. (Τοῦ Β. Χριστοδουλῶ)

— Πιστεύετε νὰ τῆς πηγαίνῃ αὐτὸ τὸ καπέλλο;

— Μὴ τὸν πιστεύετε... Ἐπιτήδες βάσει τὰ κοκκινάδια στὰ μούτρα του, κάθε φορὰ που παίρ- νει ἄδεια, γιὰ νὰ κάμῃ τὸν καρδιοκατακτητὴ!...